

ЈЕДИНСТВЕНОСТ СТВОРИТЕЉА

<Српски – Serbian – صربي>



Абдул-Мецид Азиз Ез-Зиндани



Превод:

Амра Дацић

Ирфан Клица

Рецензија:

Љубица Јовановић

Фејзо Радончић

توحيد الخالق



عبد المجيد بن عزيز الزنداني

ترجمة:

عمره داتسيتش

عرفان كليسا

مراجعة:

يوفانوفيتس ليوييتسا

فيزو رادونتشيش

Јединственост Створитеља



УВОД

Хваљен нека је Аллах¹, Господар свих светова. Нека је благослов и мир над нашим послаником Мухаммедом, његовом породицом и свим друговима.

Након овог прилога (кажем):

Драги читаоче, поклањам ти ову књигу "Јединственост (једноћа) Створитеља", састављену из три поглавља, за коју сам настојао да буде у складу с нашим временом. Обратио сам велику пажњу да наведем

¹ Аллах је арапска реч која означава властито име Једног, Јединог, Истинског Бога који је јединствен у свему и није никакав назив за неког посебног Бога муслимана. Корен овог имена је у речи 'илах' која у арапском језику значи бог или божанство, било оно истинито или лажно. Додавањем одређеног члана 'Ел', добија се реч 'Ел-Илах' која је основа имена 'Аллах' којим се означава Један, Једини, Истински Бог који постоји, Створитељ и Господар свега, Једини Који заслужује да се обожава и Једини Кога Његови робови истински обожавају. Сва божанства мимо њега су лажна. Узвишени Бог у исламу има мноштво лепих имена, а име Аллах упућује на сва остала Божија лепа имена. Хришћани и Јевреји који говоре арапским језиком исто тако Бога називају Аллах и то име користе у Библији.

што више примера, како би био остварен жељени циљ на који нас упућује Кур'ан², а на који много указују и учењаци овог времена. Тај циљ је везивање верских истина с њеним доказима распрострањеним у универзуму, као што, уосталом, Узвишени Бог каже:

„И зашто они не размисле о царству небеса и Земље и о свему ономе што је Он створио, и да им се, можда, крај њихов примакао? Па у које ће речи, ако не у Кур'ан веровати?“ (Кур'ан, 7:185)

Или као што Слављени Бог каже:

„У стварању небеса и Земље, у измени ноћи и дана заиста су ајети³ (знамења) за разумом обдарене, за оне који и стојећи и седећи и лежећи Аллаха спомињу и о стварању небеса и Земље размишљају. 'Господару наш, Ти ниси ово узалуд створио; хваљен Ти буди и сачувај нас од патње у ватри!'“ (Кур'ан, 3:190-191)

² Кур'ан је арапска реч која је изведена из глагола читати. У термилошком значењу Кур'ан је Божији говор објављен последњем Божијем посланику, Мухаммеду, мир над њим, на арапском језику преко анђела Џибрила (Гаврила), записан је у збиркама, његово читање представља богослужење, а његови изрази и значења су наднаравни. Кур'ан је последња Божија објава и упута целом човечанству.

³ Ајет је арапска реч која у језичком смислу значи *знак, чудо, пример*. У термилошком значењу ајет се односи на одломак из Кур'ана (последње Божије објаве). Сваки ајет у Кур'ану је Божија реч, и у њима су докази за разумом обдарене.

Читаоц ће у овој књизи да наиђе на неке научне чињенице из области астрономије које није раније познавао. То није никакав разлог ни сметња да он о тим чињеницама нешто шире сазна и из стручне литературе и уз помоћ професора и стручњака из ових наука. За схватање и владање овом науком веома су важни примери као и употреба различитих појашњавајућих средстава, као што су једноставност изражавања, јасноћа идеје и лакоћа доказивања. Ово су веома важни фактори у учвршћивању веровања у срцима људи, а коришћење кур'анских одломака веома је корисно, јер ништа не може да учврсти појмове, ни потакне интуитивне осећаје, као што то могу кур'ански одломци.

Затим знај да је ова наука о једноћи тј. монотеизму (тевхиду) основа твоје вере и, ако је не савладаш, ући ћеш у круг слепоће, у круг оних који се сматрају верницима, али за ту веру немају никаквих доказа. Међутим, ако савладаш и схватиш ову тематику, бићеш чисте вере, вере оних који су се правилно окористили својим умовима.

Узвишени Бог каже:

„Зар је онај који зна да је Истина оно што ти се објављује од Господара твога као онај који је слеп? А поуку само разумом обдарени примају.“ (Кур'ан, 13:19)

Када се окористиш овом науком, као и другим корисним наукама, треба да подучиш своју породицу и

пријатеље, па ћеш тако да будеш један од позивача у Божију веру, за које Узвишени Бог каже:

„А ко говори лепше од онога који позива Аллаху, који добра дела чини и који говори: 'ја сам, заиста, муслиман'⁴!“ (Кур'ан, 41:33)

Овако ћете, драга браћо и сестре, бити блиставе светиљке међу вашим породицама, вашим народима и бићете од користи људима.

Молим Узвишеног Бога да учини да наша дела (а и ово дело) буду само у Његово име и да буду пут који води ка Божијем задовољству.

⁴ Муслиман (ар. муслим) по значењу речи означава особу која се својевољно у потпуности покорила или предала (Узвишеном Богу). А у терминолошком смислу то је особа која је посведочила да нема другог истинског Бога осим Аллаха и да је Мухаммед Божији роб и посланик.

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

СВЕТЛО ВЕРОВАЊА (ИМАНА) И ТМИНА НЕВЕРСТВА (КУФРА)

Шта је иман⁵?

Узвишени Бог каже:

„Прави верници само су они који у Аллаха и Посланика Његовог верују, и после више не сумњају, и боре се на Божијем путу имецима својим и животима својим. Они су искрени!“ (Кур'ан, 49:15)

Иман је веровање у Бога, Његове мелеке⁶ (анђеле), Његове књиге (објаве), Његове посланике, Судњи дан, одређење добра и зла.

⁵ Иман је арапска реч која у језичком смислу значи *веровање, сведочење и потврђивање* које захтева прихватање и послушност без имало сумње. У терминолошком смислу, иман (веровање) је изговарање веровања речима, потврђивање срцем и практично деловање деловима (удовима) тела, повећава се с покорношћу Богу, а смањује с грешењем. Иман се темељи на шест ствари: веровању у Аллаха, Његове мелеке (анђеле), Његове књиге (објаве), Његове посланике, Судњи дан, и Божију одредбу добра и зла. Иман подразумева и ислам.

⁶ Мелеки (анђели) су духовна створења која су створена од светлости. Они су часна, племенита и Богу покорна створења која Му се на примеран и достојанствен начин покорављају. Они извршавају Божија наређења без поговора, како им се нареди и никада грех не чине.

Иман је чврсто и постојано веровање које се налази у срцу, које није помешано са сумњом и неверицом и које се рефлектује на човека и постаје (његово) понашање и добра уочљива дела.

Први темељ веровања

Први стуб и темељ веровања јесте веровање у Узвишеног Бога. Веровање је, у ствари, да верник потврђује да постоји Створитељ, Свезнајући и Мудри, Који га је створио након што није био ништа и није му било спомена. Створио га је од капи семена, која се убаци, уобличио га и улепшао његов изглед, а затим га довео на Земљу као што је то урадио с његовим (пра)оцем и (пра)мајком.

Верников иман (веровање) у његовог Господара и Створитеља почива на непобитним доказима, очевидним чињеницама и јасним и визуелним знаковима, разасутим у свим деловима пространог универзума, подупртим Објавом од Узвишеног Бога који нам је достављен путем искрених посланика.

Када човек спозна свог Узвишеног Створитеља и с Њиме успостави контакт (намазом⁷, ибадетом⁸),

⁷ Намаз (ар. Салат) се у језичком смислу односи на молитву или молбу (Богу). У термилошкој смислу намаз је посебан обред богослужења или обожавања који захтева одређене речи и покрете који су прецизно дефинисани. Намаз је, након сведочења да нема другог истинског бога осим Аллаха и да је Мухаммед Божији

уvideће да је он само власништво свог Створитеља и да је само Бог Тај Који заслужује да се обожава и да Му се покорава и потчињава. Овим се верник ослобађа власти свих сила, осим Узвишеног Бога:

„О људи, ибадет Господару свом чините, Који је створио вас и оне пре вас, да бисте се казне сачували.“ (Кур'ан, 2:21)

Верник зна да је само Узвишени Бог, Упућивач у аутентичну истину (веру) и нико не може боље од Њега да позива у Његову истину, слављен нека је Он.

„Он добро зна све о вама, откад вас је створио од земље и откад сте били замеси у утробама мајки ваших.“ (Кур'ан, 27:32)

посланик и роб, други темељ ислама без којег ислам човека не може опстати. Он је веза између човека и његовог Господара и у њему се огледа човекова покорност Божијим наређењима. Обавезних намаза у току дана је пет који се клањају (обављају) у прецизно одређеном времену.

⁸ Ибадет (oboжавање, богослужје) у језичком смислу представља понизност и скрушеност (према Богу). У термилошком значењу ибадет је назив за све оно што Узвишени Бог воли и са чиме је задовољан од речи и дела, јавних и тајних. Дакле, ибадет је обожавање Бога кроз покорност у ономе што је Он наредио и остављање онога што је забранио. Три су темеља ибадета: љубав, страх и нада. Услови исправности ибадета и његовог примања су: искреност – да то дело буде само ради Бога, и исправност – да то дело буде у складу са праксом последњег Божијег посланика, Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Ибадет се упућује само Узвишеном Богу.

„Реци: 'Знате ли боље ви или Аллах?’“ (Кур'ан, 2:140)

„Реци: 'Зар ви да обавештавате Аллаха о веровању своме?’“ (Кур'ан, 49:16)

„А Аллах оне који верују, заиста, на прави пут изводи.“ (Кур'ан, 22:54)

Верник црпи упуту од свог Свезнајућег и о свему обавештеног Господара, живи у окриљу свог Господара и Створитеља, следи Његову Упуту, која је беспрекорна, и поковава се наредбама свог Створитеља и Господара.

„Аллах је заштитник оних који верују и Он их изводи из тмина на светло, а онима који не верују - заштитници су ђаволи и они их одводе из светла у тмине; они ће бити становници Пакла, они ће у њему вечно остати.“ (Кур'ан, 2:257)

Верник - онај који верује у свог Господара, успева да се спаси од пакла, разједињености међу уским и кратким људским правцима и погледима, чије се знање свакодневно повећава. Они свакодневно истражују нове науке како би отклонили незнање. Верник прима упуту од Створитеља свог, Који Својим знањем све обухвата, Који је створио људе и дао им способност да сазнају оно што нису знали и да нађу пут до онога што им је било недоступно.

„И одговори: 'Само Аллах упућује на прави пут!' Па да ли је онда достојније да се поштује Онај Који на прави пут упућује или онај који ни сам није

на правом путу, осим ако га други на прави пут не упуту? Шта вам је, како расуђујете!? Већина њих следи само претпоставке; али претпоставке нимало нису од користи Истини; Аллах уистину добро зна оно што они раде.“ (Кур'ан, 10:35-36)

Људи су се међусобно веома разишли, што је проузроковало сукобе, међусобно истребљивање и обешчашћивање. Тренутно, најзначајнија људска разилажења круже око проналажења и одређивања најбољих и најподеснијих токова људског живота, како код појединаца, тако и код заједница. Људи су заборавили, или свесно сметнули с ума, да је Створитељ људи спустио Упуту која их штити од заблуде и спасава од зла неслагања и разилажења.

„Ми теби објављујемо Књигу (Кур'ан) да би им објаснио оно око чега се разилазе, и да буде верницима упута и милост.“ (Кур'ан, 16:64)

Имају ли људи право да се неусагласе око најбољег начина на који треба да ради нека машина или погон, ако је проналазач машине или погона послао упутство са свеобухватним појашњењима, везаним за машину или погон!? И Створитељ свих створења је, такође, појаснио људима начин живота, путем Његових искрених посланика. Па, је ли дозвољено да се људи разиђу око ствари коју је објаснио Свезнајући и Мудри Бог!?

Други темељ

Други темељ веровања јесте веровање у анђеле, а који се грана из веровања у посланике који су нас обавестили о ономе што је било недокучиво нашем знању, као што су анђели које је Узвишени Бог створио. Међу анђелима постоје они који славе Бога, они који су на сеџди (падају ничице), они који доносе Објаву, они који узимају људске душе, они који се по Божијој наредби брину о свим створењима, они које Узвишени Бог шаље да учврсте вернике и они који су стално с нама, ради бележења добрих и лоших дела.

„А над вама бдију чувари, код Нас цењени писари, који знају оно шта радите.“ (Кур'ан, 82:10-12)

На овај начин верник повећава своје сазнање и схватање у вези са Божијим стварањем свих створења.

Верникова вера у мелеке (анђеле) улива у његово срце симпатије и присност, због тога што су анђели његовог Господара стално присутни уз њега. Исто тако, његова вера у анђеле уноси у његова чула опрез од непослушности према Узвишеном Богу и од чињења греха, јер све бележи анђеоски задужен за то. Ово верниково веровање, још увек у душама верника, подстиче јаку вољу за чињењем добра и доследног обављања послова, све док им то, анђеоски задужен за записивање, не упише у добра дела. Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Заиста су с вама они који вас не напуштају, осим онда када вршите нужду и кад имате полни однос, па их се стидите и поштујте их.“ (Бележи Ет-Тирмизи. 2800)

Овако су верникова чула у сталној будности и опрезу, јер он осећа да га његов Господар надзире на сваком кораку и да два анђела пратиоца пишу све што он ради. То је Божански надзор који у вернику побуђује нагоне добра а обуздава нагоне зла. Овај надзор прецизнији је и јачи од надзора једне целе формације полиције и обавештајне службе.

Трећи темељ

Трећи темељ веровања јесте веровање у Божије Књиге које су објављене ради упуте људи. Узвишени Бог каже:

„А није било народа коме није дошао онај који га је опомињао.“ (Кур'ан, 35:24)

Узвишени Бог је казао и ово:

„А сваки народ имао је онога ко га је на прави пут упућивао.“ (Кур'ан, 13:7)

Зар ти се не чини да је било које производно предузеће које не прилаже уз оно што производи каталоге и упутства која појашњавају начин употребе запоставило упутства за употребу и да се сматра да постоји мањкавост у администрацији и искуству и да то

предузеће не познаје оно што ради, као ни оно што захтева природа посла?

„А Аллаху припада најузвишенији пример; Он је силан и мудар.“ (Кур'ан, 16:60)

Бог, слављен нека је Он, створио је људе и послао им Књиге које указују на прави пут, објашњавајући и појашњавајући све оно што им је потребно у њиховом животу. Ако у лаицизам спада неслање каталога и упутстава од производног предузећа уз своје производе, зар није највећи лаицизам не користити се упутствима која су приложена? Зар неслеђење Божијих књига и Божанских упута, након што су до нас дошле, не спада у највећи лаицизам? А верника ћеш да видиш како се користи тим путама.

„Реци: 'Ја следим само оно што ми Господар мој објављује. Ово су јасни докази од Господара вашег и упутство и милост за људе који верују.“ (Кур'ан, 7:203)

Ако су претходне Божије Књиге измењене и искривљене, Бог, слављен нека је Он, сачувао је Својим робовима Његову последњу Књигу од било каквих измена и искривљивања. Та Књига јесте Кур'ан, који је обухватио упућу садржану у свим претходним књигама.

Четврти темељ

Четврти темељ веровања јесте веровање у све Божије посланике које је Он одабрао између свих људи, како би им доставили "Божију поруку" и подучили их томе како се следи и у пракси спроводи Упута и Светло које је послао Узвишени Бог, да униште таму незнања, збуњености и сумњи.

Зар не видиш да свако производно предузеће шаље своје представнике и инжињере да подуче потрошаче употреби његових машина, као и начину на који ће да изврше ремонт када се деси било какав квар? Ово је случај и с Божијим посланицима:

„А Аллаху припада најузвишенији пример; Он је силан и mudar.“ (Кур'ан, 16:60)

Бог их шаље као оне који човечанству указују на Прави пут, подучавају људе ономе што им поправља њихово стање, што им указује на мудре начине којим се поправља сваки неред који би се десио у њиховом животу. Они их подучавају томе да знају због чега их је створио њихов Створитељ и због чега их је поставио намесницима на Земљи. Они указују људима шта је оно чиме је њихов Створитељ задовољан, а шта га срдџи. Они појашњавају људима какве их награде и казне чекају за свако урађено дело, као што им доносе радосне вести о ужицима које им је припремио Узвишени Бог и опомињу грешнике, невернике и лицемере о болном станишту које их чека.

Узвишени Бог каже:

„... о посланицима који су радосне вести и опомене доносили, да људи после посланика не би никаквог оправдања пред Аллахом имали. А Аллах је силан и мудар.“ (Кур'ан, 4:165)

Код људи меродавни су резултати, а странице људске историје препуне су имена филозофа, учењака, вођа и реформатора. Исто тако, те странице бележе и имена Божијих посланика. Ако упоредимо резултате које су постигле "Божије агитације" и "људске агитације" у области реформе људског живота, уочићемо огромну разлику. Између осталог, увидећемо да је "Божија агитација" свеобухватна за све сфере људског живота, она извире из дубине душе, стална је и у континуитету све док је се људи придржавају. С друге стране, "људска агитација" делимична је - не обухвата све аспекте људског живота, површна - нема контролу над езотериком бића, привремена - брзо се завршава и брзо доживљава поремећај, а имена носилаца тих агитација брзо ишчезну. То само сведочи да је "Божија реформа" реформа Свезнајућег и Онога Који је упућен у све оно што је створио. А "људска реформа" јесте реформа оних који својим знањем не обухватају све, па је она непотпуна и делимична. Можда спољашњост људских дела и указује на реформу, али езотерика тих дела у себи носи неред. Узвишени Бог о примерима оних који неред сију, каже:

„Кад им се каже: 'Не реметите ред на Земљи' - одговарају: 'Ми само ред успостављамо!' Зар?! А,

уистину, они неред сију, али не опажају.“ (Кур'ан, 2:11-12)

Наше веровање се заснива на блиставим доказима, јасним аргументима и очигледним сведочанствима, која сваки ум приморавају да у њих верује и која побијају сваки аргумент неверника. Узвишени Бог каже:

„Ми смо изасланике Наше⁹ с јасним доказима слали и по њима књиге и мерила разликовања добра и зла објављивали, да би људи праведно поступали.“ (Кур'ан, 57:25)

Уочљиво је да је живот верника светло над светлима. Он спознаје свог Створитеља спознајом коју осећа људска природа, спознајом која почива на рационалним доказима и чињеницама који испуњавају свемир, а извор те спознаје су и Божанске Објаве.

Верник познаје Посланика свог Господара, који му доноси Упуту и Светло, спознајом која се темељи на исправном сазнању, а које почива на јасним и несумњивим доказима, као и на рационалним аргументима.

⁹ У арапском језику постоје два типа плурала (множине). Први плурал је нумерички, односи се на нешто чија количина је више од један. Други је плурал поштовања. Када Узвишени Бог говори о Себи у Кур'ану, понекад користи арапску заменицу „нахну“, што значи Ми, као плурал поштовања.

Спознајом свога Господара и Његовог Посланика (Мухаммеда), нека су Божији благослов и мир над њим, верник сазнаје зашто га је његов Господар створио, каква је сврха његовог постојања, као што сазнаје и своју улогу у животу. На основу ове спознаје он нема нејасноћа везаних за оно шта ради, нити зашто ради, ни какав је продукт његовог рада. Када му дође смрт, он зна шта га чека након ње и не плаши се, нити очајава, јер се припремио за тај моменат, као и за оно што долази после.

Захваљујући Упути Господара људи, Владара људи, Бога људи, верник познаје своју вредност у универзуму, као и улогу на Земљи и однос према другим Божијим створењима. Он је добро упућен од свог Господара о свим стварима апсолутног и појединачног карактера.

Узвишени Бог каже:

„Зар је онај који је био у заблуди, а коме смо Ми дали живот и светло помоћу којег се међу људима креће, као онај који је у тминама из којих не излази? А неверницима се чини лепим то што они раде.“
(Кур'ан, 6:122)

Пети темељ

Пети темељ веровања јесте веровање у Последњи или Судњи дан. Човек који верује у Узвишеног Бога зна да ова Земља није вечна кућа, већ да је она кућа рада и испита. Узвишени Бог каже:

„Све што вам је даровано само су наслађивања и украси у животу на овом свету; а оно што је код Аллаха, боље је и трајно је. Зашто се не опаметите?“ (Кур'ан, 28:60)

Човек зна да његов животни век и век његове генерације не траје више од сто година, после чега се сели у друго (вечно) боравиште.

„Живот на овом свету није ништа друго до забава и игра, а само Онај свет је живот, кад би само они знали!“ (Кур'ан, 29:60)

Верник зна да су једино средство за постизање вечне среће у Рају добра и у име Бога искрено учињена дела. Стога, може да се уочи његова упорност и марљивост у чињењу добрих дела од којих он нема намеру да оствари овосветску, пролазну корист, него жели овим делима да се спаси на будућем свету, да буде задовољан код његовог Господара, Створитеља и Владара, код Кога је почетак и свршетак свега и пред Ким је полагање рачуна:

„Нама ће се они, заиста, вратити и пред Нама ће, заиста, рачун полагати.“ (Кур'ан, 87:25-26)

Искрени верник је на високом степену лепог је опхођења према другим људима. То понашање се јавља кроз лик човека који се креће, који се понекад чисти и прочишћава од лошег понашања. То није лицемерно понашање којим се жели да се придобије поверење људи, како би били искоришћени. Верник је лепог

понашања јер његов Господар тако од њега захтева. Он се боји да сутра не заврши у пакленој ватри, ако прекрши наређење свога Господара. Верник је у непрекидном страху од казне његовог Господара и дражи му је онај свет од овога. Он верује да је овај свет створен ради њега и за њега, а он је створен за будући свет. Ако је овај верник трговац, онда је он искрени и поверљиви трговац. Ако је он сиромашан, он је частан и радан човек. Ако је он радник, онда је он марљив радник и онај који другима саветује да чине добро. Ако је овај верник богат, онда је он дарезљиви богаташ и онај који друге теши. Ако је он судија, онда је он праведан и разуман судија, а ако је намесник, онда је он искрен и поверљив намесник. Ако је овај верник председник, онда је он скроман, енергичан и милостив председник, а ако је он слуга или најамник, онда је он снажан и поверљив. И ако је овај верник повереник над општедруштвеном имовином, он је тада знан и пажљив чувар. На овим принципима саздано је исламско друштво и његова владајућа структура. Природно је да су заједница и њена владајућа структура макрокопија ћуди појединаца и њихових менталитета. Друштво, састављено од оваквих индивидуа, здраво је и поштено (друштво). Оно даје предност будућем свету над овим, спутава своја материјалистичка стремљења и није потчињено њима.

У конституцију бића једне заједнице улази искреност и поштење трговца, залагање и поштење сиромаша, напор радника и његова срдачност, дарезљивост богаташа и његова утеха другим људима,

праведност и мудрост судије, искреност - чисто веровање и поверљивост намесника, скромност, самилост и бриткост поглавара, снага слуге и будност чувара трезора (повереник благајни). Владајућа структура ипак је праведна, смерна и даје предност принципима над интересима, даје предност правом путу над преваром. Деловањем ове заједнице и утицајем владајуће структуре биће уређен и јавни живот, који ће сав да се своди на веровање и добра дела, искреност и чисто уверење, правичност у узимању и давању и праведан поступак са другима.

Узвишени каже:

**„О верници, одазовите се Аллаху и Посланику
када вас позива Оном што ће вам живот дати!“
(Кур'ан, 8:24)**

Шести темељ

Шести темељ веровања јесте веровање у кадер¹⁰ - судбину. Узвишени Бог каже:

¹⁰ То је чврсто уверење да добро и зло одређује и даје смо Узвишени Бог, јер Он чини шта хоће, ништа се не дешава без

„Ми смо сваку ствар са мером створили.“
(Кур'ан, 54:49)

Веровање у одређење је извор среће сваког верника, јер оно његовој души даје задовољство свим ситуацијама у којима се нађе, а у срцу смиреност. Јер, верник зна да је његов Господар, Господар Свемира, Мудри, Свезнајући, Онај Који је о свему обавештен, Онај Који ствари поставља на своја места са разлогом, сврхом и мудрошћу. Али ако је та сврха и мудрост непозната човеку, то је само због немогућности људског сазнања да обухвати оно чему га је подучио Свезнајући, Онај Који је о свему обавештен и Онај Који је Створитељ свега. Верник је, дакле, задовољан са свим стањима и није мрзовољан, срдит ни незадовољан, јер он верује да његов Господар зна мудрост свега онога што постоји. Па и поред тога, верник настоји да преброди одређење (судбину) које је (са његовог аспекта гледања) лоше по њега и ужива у судбини добра, јер га је Бог задужио тиме и подарио му је слух, вид и срце. Напредак науке која истражује Божије царство небеса и Земље, непрестано пружа доказ за доказом о исправности веровања верника. Његов Господар каже:

Његовог допуштења, нити шта може изаћи ван Његовог хтења. На свету не постоји ствар а да је Он није одредио, не дешава се и не појављује без Његове одлуке. И уз све то, Он Свевишњи наређује и забрањује Својим робовима, јер их је учинио слободним у избору, раде по свом хтењу, а не по присили. Људска дела су у домену њихове моћи и хтења, а Аллах је њихов Створитељ и Створитељ њихове моћи и снаге.

„Ми смо сваку ствар са мером створили.“
(Кур'ан, 54:49)

И нема ниједне ствари а да њени системи постојања нису прецизно одређени, а њена судбина одређена због одређене сврхе и мудрости. То је Божански закон који важи, како за атом тако и за галаксију.

Ето, то је стање верника, обасјаног светлом свога Господара, који иде правим путем, путем оних којима је Узвишени Бог дао Своје благодати, а не путем **"оних који су срибу Твоју заслужили, нити оних који су залутали."**

Шта је то куфр¹¹ (неверовање)

¹¹ Куфр у језичком смислу значи *прикривање* или *сакривање нечега*. У термилошком смислу представља неверство, тј. неверовање у Бога и Његовог последњег посланика Мухаммеда, мир над њим, било да је то уз негирање, или без негирања али уз сумњу, или окретање од вере било због љубоморе или охолости, или зато што особа следи прохтеве и страсти које га спречавају да следи упуту. Тако да је куфр (неверство) особина сваког онога који одбије нешто што је Узвишени Бог наредио да се у то верује, након што је тај пропис дошао до њега, било да то одбије срцем без говора, или да одбије речима али да у то верује срцем, или обоје; или да уради дело које изводи особу из Ислама. Особа која чини куфр назива се кафиром.

Ова реч означава прикривање јасне истине, и куфр је негирање онога са чиме су дошли искрени посланици.

Сваки неверник зна да он није створио самог себе и да има Створитељ Који је његов Поседник, Господар, али он не посвећује пажњу спознаји свога Створитеља, или, пак, он посвећује пажњу идолима, тагутима¹², немоћној природи, или бива опседнут хемијским реакцијама које су одређене прецизним системима и законитостима. Понекад је неверник збуњен, па је попут перушке коју носи ветар. Па, како неверник може да има оправдање, поред толиког броја веровесника и Божијих објава, и како може да има оправдања када "сутра" буде питан?

„А на дан када их Он позове и упита: 'Шта сте одговорили посланицима?' Тога дана они неће знати шта ће одговорити па се неће међу собом ни распитивати.“ (Кур'ан, 28:55,56)

¹² Тагут је изведеница од речи 'ет-тугјан' што значи *прелажење границе*. У термиолошком смислу тагут је сваки онај који се издигне и пређе преко своје границе (коју му је Узвишени Бог одредио) свеједно да ли се исти обожавао, следио или му се покоравало. Прво што је Узвишени Бог прописао човеку јесте неверство у тагута и веровање у Аллаха. Основне врсте тагута су: ђаво, затим онај који се обожава мимо Бога и тиме је задовољан, затим онај који позива у обожавање самог себе, затим онај који тврди да познаје нешто од невидљивог света, и на крају онај који суди по неком другом закону мимо Божијег.

Неверник зна да је Бог слао људима посланике, како би их упутили. Он их је потпомагао наднаравним делима и јасним доказима који доказују њихову искреност. Ти ћеш да приметиш да су неверници били упознати са јасним доказима које су посланици пружали:

„Па су их они из силништва и охолости порицали, али су их у себи истинитим држали.“
(Кур'ан, 27:14)

Исмејавали су их следећи своје страсти или су се неки окренули и нису се трудили да сазнају шта је објавио њихов Господар. Они су се правили слепи и заборавни пред том Упутом која им је објављена. Па, тешко овим слепцима и немарнима, када им се "сутра" упуту ово питање:

„Да ли сте ви ајете (доказе) Моје порицали а да их никаквим знањем нисте обухватили, или, чак, шта сте радили?“ (Кур'ан, 27:84)

Какво оправдање могу да имају неверници када виде или чују за велику верничку поворку која се протезала вековима, предвођена веровесницима и посланицима, а око њих окупљени и иза њих иду милиони и милиони људи сличних њима.

„А они који се расправљају о Аллаху након што су Му се неки одазвали, њихови докази код Господара њиховог ништавни су и на њих је срџба и њима припада жестока казна.“ (Кур'ан, 42:16)

Неверник зна да благодати које ужива у себи, као што су: вид, слух, разум, здравље и живот; благодати којима се користи на Земљи, као што су: биљке, животиње, вода, ваздух, различити ресурси у природи и руде; и све благодати на небу од којих има користи, као Сунце, Месец, смена дана и ноћи; он зна да све ове благодати, скривене и видљиве, није Он за Себе створио. Он зна да постоји Творац и Господар тих благодати и да му их је Он дао. Али, он негира Божије благодати и свесно заборавља и не види доброту свог Створитеља, а те благодати користи у јавном испољавању неверовања и грешења.

„Аллах је онај Који је небеса и Земљу створио, Онај Који са неба кишу спушта и њоме плодове изводи вама за опскрбу! Вама је и лађу потчинио да морем плови по Његовој одредби, а и реке на коришћење дао вам је. Он вам је Сунце и Месец, који се стално крећу, да се користите дао, и ноћ и дан вама потчинио! И Он вам дарује од свега онога што замолите од Њега! Чак и кад бисте Божије благодати бројали, не бисте их набројали!“ (Кур'ан, 14:32-34)

У хадиси-кудсију (Божији говор изречен речима Посланика, нека је Божији спас и мир над њим) Узвишени Бог каже:

"Зaista ће се између Мене и људи и цина¹³ десети велики догађај. Ја стварам, а обожава се поред Мене неко други. Ја опскрбу дајем, а захваљује се неком другом поред Мене!"

Па шта је овим неверницима:

„Зар они да верују у лаж, а незахвални су на Божијој благодати.“ (Кур'ан, 29:67)

Да... То је, ето, неверовање, лаж, прикривање истине и заблуда.

Неверник лута тминама највећег незнања, не спознајући свог истинског Створитеља! Он не зна ни зашто Га је створио!? Не зна зашто Га је довео на овај свет?! Он се користи оним што му је његов Господар потчинио и не знајући шта његов Господар тражи од њега да уради нити зна које ће дело да расрди Узвишеног Господара, ако га уради. Овај свет је потчињен људима, али неверник не зна сврху тога што им је он потчињен?! Он једе и пије, спава и устаје из сна и умире као што животиње умиру... Он не зна зашто му је живот дат нити зашто је уопште живео на Земљи један временски ограничен период?! Примићеш да неверник око себе користи ствари, одважно и авантуристички, не

¹³ Цинни су духовна бића која су првобитно, за разлику од човека који је створен од земље, створени од ватре. Они припадају невидљивом свету и човек их не може видети. Они се попут људи разликују, има их добрих и лоших, једу, пију, имају породице, и бирају између пута добра и пута зла. Иблис или шејтан (сотона или ђаво), Бог га проклео, је од цинна.

користивши упутства од Створитеља, као кад се неко прихвати да стави у погон машину не користивши упутство произвођача! Тако он на Земљи чини неред, мислећи да на њој ред успотставља:

„Кад им се каже: 'Не чините на Земљи неред!' Они кажу: 'Ми само правимо ред!' Зар тако! А збиља неред чине, и то не осећају.“ (Кур'ан, 2:11-12)

„И нека те никако не завашава то што по земљама путују они који не верују.“ (Кур'ан, 3:196)

Како само неверничка цивилизација, у којој људи живе без вере, циља и везе са Узвишеним Створитељем, личи на конструктора великог удобног и лепог брода на којем се налазе места за ручање, спавање, забаву и разоноду. Затим је тај конструктор позивао људе да се укрцају на брод објашњавајући им како ће на њему да се хране, пију, како ће да спавају и забављају се. А када га је један од путника упитао: "А куда нас води овај брод?" - Одговорио је: "Не знам! Само се ви укрцајте!"

Неверник зна само за свој овоземаљски - дуњалучки живот и само зна за своје интересе и ужитке, и они су ти који усмеравају његова дела и одређују његове односе са другим људима. Заиста, неверници претерују у љубави према овом животу:

„То је њихов ниво знања.“ (Кур'ан, 53:30)

Наћи ћеш појединце међу неверницима који су огрезли у робовању свом бићу и задовољавању својих страсти. Између таквог човека и његовог Господара

прекинута је веза због његовог неверовања у посланство Веровесника и због негирања веровања у будући свет. Овај неверник јесте извор невоље у граду у којем живи. Ако је трговац, он је прождрљив и зеленаш који задржава одређену робу па је продаје када поскупи и тако узрокује оскудице и кризе. Ако је он сиромах, он је злобни сиромах који жели да поседује оно што имају други, без улагања икаквих напора. Ако је он радник, он је радник који закида друге. Жели да узме све што му припада, а не даје оно што је дужан да да. Ако је тај неверник богаташ, он је шкрт и суров богаташ који нема самилости нити сажалења према другима. Ако је тај човек управник, он је варалица и узурпатор. Ако је он човек који има власт и утицај, он је деспот и себичњак који само гледа своју корист и угодност. Ако је он судија, он је тада слабић и издајник, а ако је чувар, он је крадљивац и проневеритељ имовине. Ако је такав човек министар или председник државе, он је материјалиста и себичњак који служи само себи, својој партији и присталицама и не познаје друге. Ако је таква особа вођа или првак, он је егоиста који узурпира интересе својих поданика и гази част других земаља. Ако је он законодавац, он тада уводи неправедне законе и високе порезе, а ако је проналазач, он проналази гасове који уништавају народе и руше Земљу. Тако је атомска бомба постала највећим проблемом који прети светском миру из часа у час. А ако је тај човек егзекутор, он је суров и немилосрдан егзекутор. Неки појединци из редова неверника издвајају се из свега овога, али су то у основи ретки случајеви.

Од ових искварених појединаца формирана су неверничка друштва која су постала материјалистичка. У њима се заједно налази зеленаштво трговаца, злоба сиромаша, закидање радника, шкртост богаташа, варање управника, деспотизам онога ко има власт и утицај, издаја слуге, крађа чувара, властити интерес министара, егоизам вођа, неправедност законодаваца, претеривање проналазача и изумитеља и суровост егзекутора. Од ових материјалистичких јединки настају велики проблеми у неверничким срединама, а и читаво човечанство погођено је њиховим лошим последицама.

Видећеш неверника како живи немирним животом у којем нема смираја нити спокојства. То је немиран и гњеван живот, а тај гњев и неспокојство не могу му ништа помоћи. Тај живот душевна је патња која својом жестином обухвата неверничка друштва у свету.

Неверник, својим одбацивањем обожавања Створитеља, брзо се претвара у оданог роба створењима сличним њему, било да се ради о силнику, или диктатору, или вођи, или идолу, а понекад се претвара у роба својих страсти, празноверја и глупих илузија.

Награда верника и неверника на Судњем дану

Узвишени Бог каже:

„Ове две непријатељске скупине о Господару своме расправљају! Онима који не верују биће скројена одећа од ватре, а на главе ће им се лити

кључала вода, њоме ће се истопити све што је у утробама њиховим, и коже, а они ће бити још и млађени маљевима од гвожђа! Кад год буду хтели да због тешког јада из ње изађу, опет ће у њу да буду враћени: 'Искусите патњу огња.' Заиста ће Аллах увести оне који верују и раде добра дела у рајске баште кроз које реке теку, у њима ће се китити наруквицама од злата и драгуљима, а у њима им је свилена одећа; и упућени су да говоре лепе речи, упућени су на пут Онога, хвале достојног!“ (Кур'ан, 22:19-24)

Узвишени Бог је казао:

„Заиста од оних који не верују, и умру - а неверници су, нити од једног неће бити примљено благо да се њиме откупи, макар га, колико је овај свет било! Њима припада казна болна, и њима неће нико у помоћ притећи.“ (Кур'ан, 3:91)

„Тако смо их казнили зато што су незахвални били, а да ли Ми кажњавамо икога другога осим неверника, незахвалника?“ (Кур'ан, 34:17)

Закључак

Веровање (иман) је чврсто и јако потврђивање Бога, Његових анђела, књига, посланика, Судњег дана и судбине. Потврда таквог веровања јесу добра дела.

Иман (веровање) у Узвишеног Бога заснива се на јасним доказима и јаким аргументима. Верник је потпуно ослобођен робовања некоме другом осим Узвишеном Богу. Он следи Упуту свога истинског Створитеља, која га спасава од пакла људских разилажења.

Веровање у анђеле повећава свест верника у погледу Божијих створења па у његово срце уноси осећај присности (присутности анђела) и у њему побуђује осећаје страха од чињења греха и побуђује ажурност у чињењу добрих дела. Утицај надзора два анђела над верником јачи је од надзора целог одреда полиције.

У незнање спада некоришћење упутстава произвођача, као што је највеће незнање да се не користи Књигом Створитеља, слављен нека је Он, која је очувана од сваке измене и искривљивања.

Узвишени Бог слао је веровеснике да подуче људе како ће да следе Његову Упуту. Ако упоредимо резултате мисије позивања посланика и других људи, видећемо да посланичка реформа обухвата све аспекте живота. Она је дубока, извире из дубине душе и траје све док људи следе Упуту Узвишеног Бога. Наше веровање у посланике заснива се на доказима и чињеницама.

Верник зна сврху свог стварања и своју улогу на Земљи, као и дела којим је задовољан његов Господар, а клони се онога што срди његовог Створитеља. Он зна где ће да му буде задње одредиште које га чека после

смрти. Верник зна свог Створитеља и Посланика свога Створитеља. А неверника окружује тама и незнање и све оно што је споменуто.

Веровање у Судњи дан подстиче на чињење добрих дела, поседовање лепих норми понашања и чињење дела само у име Узвишеног Бога. Увидећеш да је верник извор добрих и корисних дела. Друштво које је састављено од појединаца - верника, најсрећније, најбоље и најбогобојазније је друштво.

Веровање у судбину, у души верника побуђује задовољство, смиреност и спокојство.

Куфр (неверовање) је прикривање истине. Кафир (неверник) не верује у свог Створитеља и поред очитовања Његових знакова на Земљи и на небу. Он не верује у посланике и поред очитовања њихових аргумената и доказа о њиховој искрености. Таквог ћеш да видиш како робује идолима и како је покоран тагуту или лажљивцу, без икаквог основа или доказа.

Поред тога што неверник није себи створио благодати, он негира доброту Бога Који му је дао благодати, а тим благодатима се служи у грешењу.

Неверник лута у тминама незнања о сврси свога стварања, својој улози на Земљи, одредишту (завршетку) које га чека и делима која могу да га спасу.

Неверничке цивилизације уче људе само како ће да живе, али оне не знају зашто људи живе.

Живот неверника јесте попут дивље опасне звери. Он не зна шта је дозвољено, а шта забрањено. Његова тежња остварење је својих интереса и ужитака пре него што му дође смрт. Он се уопште не узнемирава када уништава усеве и пород на путу до остварења својих циљева.

Немир и очај обавијају живот неверника и њега ћеш да видиш окованог ланцима робовања силнику, лажову, страстима или обмани. Узвишени Бог награђује вернике Својим задовољством и Рајом, а невернике кажњава Својом срџбом и Паклом. Да нас Бог сачува од тога!

БОЖИЈЕ ПОСТОЈАЊЕ

Интуитивна истина

Ти (човече) постојиш... И овај свемир препун Божијих створења, постоји.

Стога:

Твој Господар је и Господар свемира, све се Њему креће, над свим влада, свиме управља и, нема сумње, Он постоји.

Узвишени Бог каже:

„Зар се може сумњати у Аллаха, Створитеља небеса и Земље?“ (Кур'ан, 14:10)

Једном давно један бедуин је казао:

"Ако траг указује на камилу и на правац њеног кретања, онда, зар Земља по којој су брда разастрта и небеса сазвежђима окићена, не указују на Милостивог и Онога Који је у све упућен?"

Наше веровање заснива се на неоспорном доказу

Веровање искреног верника даје неоспоран доказ за сваку кривотворину и неисправност, и то је веровање које се темељи на јасним и очигледним доказима.

„Речи: 'Аллах има потпун доказ.'“ (Кур'ан, 6:149)

Ислам не даје вредност веровању мукаллида (онај који слепо следи) чије се веровање набрзину уздрма и чији Ислам пропадне уз најмањи напор ђавола, цина и људи. Стога налазимо да Кур'ан осуђује изједначавање између веровања онога који је разборит и оштроуман и веровања онога који слепо опонаша.

Узвишени Бог је казао:

„Зар је онај који зна да је Истина оно што ти се објављује од Господара твога као онај који је слеп? А поуку само разумом обдарени примају.“ (Кур'ан, 13:19)

Муслиман¹⁴ мора да буде свестан на основу јасног доказа свога веровања које потврђује сведочењем (шехадетом¹⁵), који понавља свакодневно у сваком намазу:

„Сведочим да нема другог истинског бога, осим Аллаха, и сведочим да је Мухаммед Божији посланик.“

Докази о Божијем постојању

Докази о Божијем постојању небројени су и њихов број је онолики колики је и број Божијих створења. Свако Божије створење носи са собом и доказ

¹⁴ Муслиман (ар. муслим) по значењу речи означава особу која се својевољно у потпуности покорила или предала (Узвишеном Богу). А у термилошкој смислу то је особа која је посведочила да нема другог истинског Бога осим Аллаха и да је Мухаммед Божији роб и посланик.

¹⁵ Шехадет је арапска реч која значи *сведочење*. У термилошкој значењу шехадет је сведочење (Ешхеду ен ла илахе иллаллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве ресулуху) да нема другог истинског бога осим Аллаха (Бога) и да је Мухаммед Божији роб и Божији посланик. Изговарањем шехадета се постаје муслиманом. Међутим да би шехадет (сведочење Ислама) био исправан, онај који га изговара мора испунити следеће услове: да зна значење шехадета и шта оно захтева, да је чврсто убеђен у оно што изговара без имало сумње, да то ради искрено само ради Бога, да његов шехадет буде истинит, тј. да се слаже са оним што је у срцу, да воли све оно што шехадет захтева и да мрзи супротно томе, да речи шехадета прихвати истинским прихватањем и да следи и покорав се ономе што оне захтевају.

који нас упућује на његовог Створитеља и који нас упознаје са постојањем Свезнајућег и Мудрога.

Узвишени Бог је казао:

„На небесима и на Земљи, заиста, постоје докази за оне који верују.“ (Кур'ан, 45:3)

Један песник је казао:

"У свему се налази доказ

који указује на то да је Он Један."

На два начина знамо да Бог постоји:

Прво: На основу доказа до којих долазимо посматрањем створења

Ови докази темеље се на разумској основи по чему се од нас нико не разликује, без обзира на његово веровање, порекло, знање или положај. Ово су те основе:

Небитак (ништа) не може да уради нешто

Немогуће је да нешто може да буде урађено без некога ко би то могао да уради (тј. само од себе). Немогуће је да небитак (ништа) уради нешто, јер не постоји.

Дело је огледало неких способности починиоца као и неких његових карактеристика

Између дела и починиоца снажна је веза. Починиоц је увод, а дело је резултат. Стога, у делу не може да се нађе нешто што починиоц не би био у стању да учини. Тако, на пример, ако гледамо у електричну сијалицу знамо да:

- ☐ произвођач те сијалице има стакла,
- ☐ произвођач може да обликује сијалицу у облику у којем је видимо (облик лопте),
- ☐ произвођач има жицу од волфрама.



Немогуће је постојање једне сијалице од стакла и жице од волфрама која се налази унутар стакла, а да произвођач нема тог стакла и волфрама, да није у стању да обликује стакло и волфрам у облику у којем видимо сијалицу. Ако будеш добро посматрао сијалицу и размишљао уочићеш прецизност у производњи која ће твом

разуму да указује на то да је произвођач сијалице учен и прецизан.

Увидећеш да начин конструкције жичане нити (унутар сијалице) сведочи да је произвођач стручњак за струју. Ако посматрамо ауто како се креће по асфалтном

путу, како се покреће када је то потребно, како стаје на одређеном месту и како кружи на месту које је одређено за кружење, сазнајемо:

- ☐ да је возач аута паметан и да размишља,
- ☐ да он има одређену вољу којом одређује правац кретања аута,
- ☐ да он зна да вози ауто,
- ☐ да он постоји, јер да не постоји не би ауто могло да се покреће на начин прецизно одређених радњи.

Постоји прецизна веза између производа и произвођача и дела и његовог починиоца.

Нешто (неки део) не може да постоји у производу нити делу, ако произвођач или починиоц не поседује способност или карактеристику која му омогућава да то нешто (тај део) начини у свом производу или делу.

Све што се налази унутар неког производа или дела указује на способност и карактеристику произвођача или починиоца.

Производ и дело огледало су неких способности починиоца и неких његових карактеристика. Стога, ако размишљамо о било којем производу или делу, спознаћемо из њега неке карактеристике његовог произвођача или починиоца, као и неке његове способности.

Исто тако ако размишљамо о Божијим створењима, спознаћемо из њих неке од карактеристика

Створитеља, као и неке Његове способности, слављен нека је Он.

Овако смо спознали неке способности произвођача и возача, као и њихове карактеристике, на основу утисака које имамо након посматрања њихових дела испред нас. Због свега овога дело и јесте огледало способности његовог починиоца као и неких његових карактеристика.

Онај ко не поседује нешто, не може ни да га даје

Ако бисмо посматрали убијеног на улици, нико од нас не би тражио да се ухапси камен, који се налази покрај убијеног, под оптужбом да је починио убиство, јер камен нема способност да било шта учини. Исто тако нико од нас неће да помисли да је нека животиња, која нема моћ расуђивања, лансирала сателит који кружи око Земље јер животиња нема способност којом би лансирала тај сателит. Разум доноси непобитни закључак да није починиоц онај ко нема способности да учини одређено дело. Онај ко не поседује нешто, не може ни да га даје.

Примена рационалних основа

1. Ако бисмо применили прву основу: небитак (ништа) не може да створи нешто, тј. ако бисмо посматрали милионе догађаја који су свакодневни у

овом пространом свемиру, наши умови ће да закључе да за свако дело постоји и починиоц, јер ништа не може да створи нешто.

„Зар су они без Створитеља створени или су они сами себе створили?! Зар су они небеса и Земљу створили?! Не, него они неће да верују.“ (Кур'ан, 52:35-36)

2. Ако бисмо применили другу основу: Дело је огледало неких способности свога починиоца, као и неких његових карактеристика, увидећемо да су ова дела и догађаји:

- савршени у свом устројству, што сведочи да је то дело Мудрога;

- усмерени у свом кретању, што сведочи да је то дело Онога Који има вољу;

- величанствени у свом стварању, што сведочи да је то дело Величанственог;

- хармонични у својим делима, складни у свом стварању, што сведочи да је то дело Једног, Јединог;

- потчињени једнообразном систему, што сведочи да је то дело Владара и Онога Који над свим надзире.

Сви умови закључиће да је Створитељ ових створења: Мудри, Свезнајући, Онај Који је о свему обавештен, итд.

Постојање

а) Ако посматрамо овај чудесни видљиви свет, видећемо да је он стално у покрету и непромењеном механизму. Све то потврђује сваком паметном човеку да је његов Владар Онај Који надзире над његовим кретањем, Онај Који надзире његово постојано разноврсни систем, Онај Који је вечан и у чије постојање нема сумње.

„А ако их запиташ ко их је створио...“ (Кур'ан, 43:87)

„А да их упиташ: 'Ко је небеса и Земљу створио и ко је Сунце и Месец потчинио?'“ (Кур'ан, 29:61)

„Упитај: 'Чија је Земља и све оно што је на њој, знате ли?'“ (Кур'ан, 23:84)

„Упитај: 'У чијој руци је власт над свим.'“ (Кур'ан, 23:88)

„Упитај: 'Ко вас храни са неба и из земље, чије су дело слух и вид, ко ствара живо из неживог, а претвара живо у неживо, и ко управља свим?' 'Аллах' - рећи ће они - а ти реци: 'Па зашто Га се онда не бојите?'“ (Кур'ан, 10:31)

б) Наведена својства за која смо спознали да су својства Створитеља свемира (Мудар, Свезнајући, Онај Који је о свему обавештен, Онај Који има вољу, Величанствени, Један, Једини, Судија, Онај Који над

свим надзире), не могу да буду својства непостојећег, него су то, без сумње, својства Створитеља, Који постоји и Који је вечан.

3. Ако бисмо применили трећу основу: Онај ко нешто не поседује не може то ни да даје, видећемо да међу Божијим створењима не постоји нико ко може да се опише да је Мудар, Свезнајући, Онај Који је о свему обавештен, Онај Који има вољу, Величанствени, Један, Једини, Судац, Онај Који над свим надзире, Онај Који постоји, Онај Који је вечан.

Дакле:

Створитељ свемира није исто што и свемир који је створен. Он је: Мудар, Свезнајући, Онај Који је о свему обавештен, Онај Који има вољу, Величанствени, Један, Једини, Судија, Онај Који над свим надзире, Онај Који постоји, Онај Који је вечан. Узвишени Бог каже:

„Он је Аллах, Творац, Онај Који ни из чега ствара, Онај Који свему даје облик, Он има најлепша имена. Њега хвале они на небесима и на Земљи, Он је Силни и Мудри.“ (Кур'ан, 59:24)

Видећемо да је најбољи пут до спознаје Бога размишљање о Божијим створењима. Што год више човек сазна о Божијим створењима и о тајнама њиховог стварања, повећава се и његово веровање. Стога Ислам подстиче на размишљање, као и на тражење корисне науке, а посебно указује на свемирске науке које истражују тајне Божијег стварања.

„И зашто они не промисле о царству небеса и Земље и о свему ономе што је Он створио, и да им се, можда, крај њихов примакао? Па у које ће речи, ако не у Кур'ан, веровати?“ (Кур'ан, 7:185)

Узвишени Бог је казао:

„Зар не знаш да Аллах са неба спушта воду и да Ми помоћу ње стварамо плодове различитих врста; а постоје брда белих и црвених стаза, различитих боја, и сасвим црних. И људи и животиња и стоке има, исто тако, различитих врста. А Аллаха се боје од робова Његових - учени. Аллах је, заиста, силан и Он прашта.“ (Кур'ан, 35:27-28)

Друго: Спознаја Бога путем Његових посланика

Ти си спознао неке карактеристике творца-произвођача електричне сијалице, као и возача аутоа, али да ли можеш да спознаш понашање произвођача електричне сијалице на основу посматрања његовог дела? Да ли је он племенит или је шкрт? Да ли је он милостив или је немилосрдан? Да ли ће да ти прода сијалицу или неће? Да ли је он скроман или је охол? Које ствари он воли, а које не воли? Без сумње нећеш да будеш у стању да спознаш било шта од тога само на основу посматрања продуката произвођача. Пут до спознаје свега тога је преко произвођачевог представника који ће да ти потврди да ова електрична

сијалица има свог произвођача и да он поседује стакло, жицу од волфрама, да је он стручан у електрици, да је он способан да направи овакву једну сијалицу. Исто тако упознаће те са оним што он зна о произвођачевом владању, о чему смо већ говорили. Али, ти нећеш да се помириш са тиме што каже произвођачев представник, све док се не увериш да је он, заиста, произвођачев представник и да он истину говори.

„Аллах има својства најузвишенија...” (Кур'ан, 16:60)

Ми не знамо многа Божија својства до чије спознаје не можемо да дођемо осим преко Божијих посланика. Они су носиоци доказа који истински потврђују да су они послани и да су искрени, а послао их је Узвишени Бог. Историја овога света пуна је вести и казивања о посланицима, и готово да је историја људског човечанства, у ствари, историја која се везује за посланике.

Други пут до спознаје Божијег постојања, потврђивања онога што смо сазнали о Његовим створењима и спознаја онога што нам је непознато од Његових створења, јесте пут спознаје Његових посланика које је Узвишени Бог потпомогао наднаравним делима, чињеницама, јасним доказима, којима они доказују да су они, заиста, посланици Бога, Господара светова.

Узвишени Бог каже:

„Ми смо изасланике Наше са јасним доказима слали и по њима књиге и терезије објављивали, да би људи праведно поступали.“ (Кур'ан, 57:25)

Незнање

Оно што може да те зачуди јесте ово смешно незнање које држи да се веровање муслимана заснива на премисама које не могу да се прихвате. Да ли умови не могу да прихвате претходно наведене премисе?! Нема сумње да сваки ум, који је чист од незналачке тврдокорности, прихвата и признаје претходне премисе на којима се темељи веровање муслимана. Чињенице и јасне доказе посланства нашег посланика Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, навешћемо касније.

Закључак

Веровање у Божије постојање је, у ствари, интуитивно осећање које извире из душе.

На вернику је да потврди своје интуитивно веровање непобитним разумским чињеницама и јасним доказима, јер нема добра у веровању онога који слепо опонаша.

Број доказа о Божијем постојању је онолики колики је и број Божијих створења, а дели се на два дела:

1. Докази до којих се дошло на основу посматрања Божијих створења.

2. Докази са којим су дошли посланици.

Разумске основе којима се човек не супротставља јесу:

1. Ништа не може да створи нешто.

2. Дело је огледало неких способности починиоца као и неких његових карактеристика.

3. Онај ко не поседује нешто, не може то ни да даје.

Применом ових основа схватићемо да ова створења која испуњавају овај свемир сведоче о томе да имају свога Створитеља Који је Мудар, Свезнајући, Онај Који је о свему обавештен, Онај Који има вољу, Величанствени, Онај који је Судија, Онај Који над свим надзире, Онај Који постоји.

Трајни поредак, непрестано прецизно кретање, све то сведочи да њихов Створитељ, Онај Који надзире над кретањем и поретком, постоји. Исто тако, карактеристике које нам остављају своје трагове у свемиру доказују да су то, у ствари, својства Створитеља Који је присутан и Који постоји, јер неко или нешто што не постоји не може ни да има својства нити трагове.

Нема створења које може да се опише својствима: свеопшта мудрост, свеобухватно знање, неограничена воља, контрола над свим што је у свемиру. Све ово

сведочи да је створитељ Свемира неко други мимо ових створња које видимо.

Верујемо у искреност посланика јер су нам пружили неоспорне аргументе и јасне доказе о истинитости њиховог посланства.

Ислам се темељи на разумским премисама које су прихватљиве разуму. Њих не прихвата само онај ко је тврдокоран и који живи у незнању.

БОГ ЈЕ ТАЈ КОЈИ ИЗДРЖАВА И ОПСКРБУ ДАЈЕ

Узвишени Бог је казао:

„Нека човек погледа у храну своју: Ми обилну кишу спуштамо, затим земљу пукотинама расецамо и чинимо да из ње жито израста, и грожђе, и поврће, и маслине, и палме, и баште густе, и воће и пића на уживање вама и стоци вашој.“ (Кур'ан, 80:24 32)

Ми и храна

Сваки човек је до јуче био мало дете, па одакле је порасло његово тело?

Одакле је овом људском бићу које се покреће пред тобом дошла покретачка снага која покреће његове делове тела?

Одакле је дошло ово очигледно здравље код људи?

Један брз и кратак осврт даће одговор на то:

Храна је та која развија децу, прожима тела покретачком енергијом и која ради на томе да их одбрани од болести.

Да ли, заиста, храна све то чини по свом самосталном руковођењу и предодређењу, или то храна

чини само по руковођењу и предодређењу Онога Ко је створио храну? Да погледамо:

"Нека човек погледа у храну своју"

Уочићемо да је за развој тела, његово покретање и његову одбрану од болести потребан непрестани доток одређених количина материја у унутрашњост сваке ћелије у телу. Те материје су следеће: беланчевине (протеини), соли, супстанце за раст и развој, масти, витамини и вода. Свака ћелија има потребу за непрестаним излучивањем остатака хемијских процеса као и њених отпадака, јер иначе би је ти остаци и отпаци уништили.

Велика питања

Пред нас се постављају три велике загонетке:

1. Како долазимо до ових специфичних материја које омогућавају ћелијама нашег тела да се хране?
2. Одакле нам огромне количине ових супстанци које непрестано задовољавају потребе сваке од милион милиона ћелија у људском организму? Затим, одакле свим људским потомцима, а исто тако и свим животињама, непрестана храна за сваку ћелију у сваком телу? Заиста постоји огромна потреба за количинама одговарајућих

хранљивих супстанци које ће непрестано пристизати за исхрану ћелија.

3. Како је могућа опскрба сваке ћелије у људском организму свим овим материјама, без обзира да ли је та ћелија била усред мозга, у омотачу бубрега, у унутрашњости срца, у коштаној сржи или пак у површинском слоју коже? Колико само постоји милијарди главних, споредних и влакнастих цевчица које требају да опскрбе сваку ћелију у људском организму?

Ово су велики проблеми и без проналажења решења за њих, ми бисмо умрли, као што би умрло и свако живо биће.

Где је решење и ко ће да га понуди?

Први проблем састоји се у проналажењу одговарајућих материја за исхрану ћелија, а те материје су:

- ☐ аминокиселине (протеини);
- ☐ шећери (храна богата скробом);
- ☐ масне киселине и глицерини (масне творевине);
- ☐ витамини.

Све ове супстанце не могу да се самостално нађу нигде на земаљској кугли, како бисмо могли да одемо до тог места и да узмемо онолико колико нам је потребно.

- Соли (ни ове супстанце не могу да се нађу самосталне, него их налазимо помешане са другим супстанцама);
- воду можемо да нађемо самостално у бунарима, изворима, рекама и подземним водама.

Где можемо да нађемо све ове материје неопходне за наш живот?

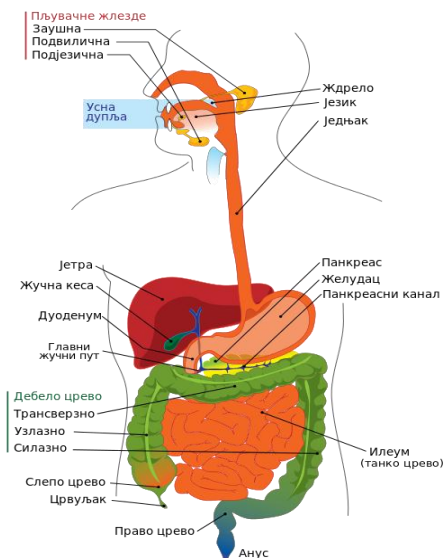
Већину претходно наведених материја можемо да нађемо у облику сложених састојака у различитим биљкама или месу животиња које се хране овим биљем, или у животињама које се хране само биљкама. Основни извор - сировине - за наведене материје су ове биљке које покривају земљину кору.

Сировинске материје које се налазе у биљкама углавном нису погодне за директну исхрану телесних ћелија. Ово подстиче на нови проблем, а то је: потреба за посебним апаратима и посебним материјама које ће да добављају ове сировинске материје и који ће да их преобразују у одговарајуће материје које су потребне за исхрану ћелија.

Специјалне материје које припремају сировине у одговарајућу храну за тело су:

- ензими: пепсин, ренин, терписин и ербицин, који служе за претварање протеинских материја у аминокиселине које су погодне за исхрану ћелија. Постоје и други ензими који служе за претварање скробних и масних материја у шећер, масти и

глицерин. Где да нађемо све ове специфичне хемикалије у одговарајућој количини?



Који је то апарат који ће да уради то претварање? Нећемо дуго да се бавимо овим материјама (ензимима), као ни апаратом који претвара сировинску храну у одговарајућу храну за ћелије, јер је одговор на то у нама самима. Ове специфичне хемијске

материје присутне су у нашој пљувачки, желуцу и цревима. Биле су створене за нас и посебне ћелије (жлезде) још док смо били у мајчиним утробама, како би производиле ове материје у одговарајућим количинама.

Апарат за претварање јесте дигестивни (пробавни) систем у којем се налазе ове жлезде које луче ензиме за пробаву. То је савршен и прецизан систем који је приправан за обављање своје функције у циљу тачности и прецизности, док смо били ембриони у утробама мајки. Једна од прецизности израде овог апарата је и та да твој желудац лучи ензиме који растварају месо, иако је желудац од меса, прекривен је

опном која забрањује долазак ових растопивих ензима до желуца.

Ми и биљке

Дакле, извор наше сировинске хране јесте биљка, а извор хемијских дигестивних материја, које разграђују сировинску храну и претварају је како би била одговарајућа за наше ћелије су заправо жлезде које луче ензиме, који су присутни у дигестивном систему, који је мудро створен, док смо ми још увек били ембриони и док смо се хранили из мајчине крви.

Изградња хране у биљци и њено размножавање

Сазнали смо како ћелије у нашим организмима долазе до одговарајуће хране. Оне долазе до хране на тај начин што узимају сировинску храну из биљке и пробављају је специјалним материјама у нашем дигестивном систему. Преостаје нам друго питање, а то је: Одакле биљкама огромне, неопходне количине које су потребне за исхрану сваког живог створења?

Хајде да мало разматрамо и размишљамо о нашој храни. Како је Милостиви и Онај Који опскрбу даје дао решење овог питања:

1. Семенке (биљне основе): до семенки и биљних основа долазимо из претходних биљака, а до претходне биљке из семенки и биљних основа, и све тако док се не

суочимо са првим кореном за ове разноврсне биљке. Уочићемо лепоту у њеном поновном стварању сваки други пут, као и њено умножавање у огромним количинама које су довољне за потребе сваког ко се храни биљкама.

Узвишени је казао:

„Дали смо да из ње (земље) ниче разноврсно прекрасно биље, да би размислио и опоменуо се сваки роб који се Господару своме обраћа. Ми са неба спуштамо воду као благослов, и чинимо да, уз помоћ њену, ничу вртови и жито које се жање.“ (Кур'ан, 50:7-9)

Сировинске материје

1. Земља.

У изобиљу има добре земље за земљорадњу и то у огромним количинама које су довољне за сва жива створења.

Узвишени Бог је казао:

„Зар они не виде како чинимо да из земље ниче сваковрсно биље племенито? То је, заиста, доказ, али већина њих не верује.“ (Кур'ан, 26:7-8)

2. Вода.

Створитељ је у изобиљу дао воде - без које не може ништа ни да расте - у количинама које су довољне

свим живим створењима. Он нам је њено коришћење олакшао, па је узимамо из текућих река или извора, бунара или из подземних вода које су похрањене близу површине Земље. Основа ових вода су кише које се непрестано спуштају из облака на Земљу, у просеку 16 милиона тона у свакој секунди. Из милости Онога Који спушта кишу, она се спушта у огромној количини у облику малих капљица које не штете растињу, нити људима, а ни животињама. Ти облаци су, у ствари, покретне воде које покреће ветар изнад мора према копну, где се налазе семенке и земља.

Узвишени Бог каже:

„Како они не виде да Ми гонимо кишу у оголелу земљу, и чинимо да, уз помоћ њену, ниче растиње којим се храни стока њихова, а и они сами - па зашто неће да виде?!“ (Кур'ан, 32:27)

3. Ваздух.

Без ваздуха не може да расте ниједна биљка на земаљској кугли. Одговарајући део ваздуха за производњу хране јесте угљендиоксид који излази из наших организама, као и из сваког животињског организма. На овај начин човек и животиња су извори једне од сировинских материја неопходне за производњу хране. Једна од специфичности стварања и Божијег одређења јесте и та, да ако би угљендиоксид остао у ваздуху, угушила би се сва жива створења. Али, биљке га непрестано узимају и нама дају кисеоник у замену за оно што смо потрошили у нашим организмима.

4. Сунчева светлост.

И последња сировинска материја је сунчева светлост, коју узимају биљке од Сунца преко зелене материје (хлорофила), која се налази у биљним ћелијама, која је одговарајућа за живот и које има у довољним количинама на земаљској кугли. Када би се Сунце удаљило од нас пола садашње раздаљине, смрзло би се све биље и сва жива створења, а када би се приближило за пола садашње удаљености сва жива створења била би спаљена.

Узвишени Бог каже:

„И даје вам да се користите Сунцем и Месецем, који се стално крећу.“ (Кур'ан, 14:33)

5. Зелене фабрике у биљкама. У биљци се налази једина фабрика у коју се уносе ове сировинске материје (земљане соли, вода, ваздух, сунчева светлост) из којих се производи шећер, који се, затим, прерађује у различите хранљиве материје: шећере, масноће, протеине, витамине. До свега овога долази се уз помоћ специјалних састојака ензима и прецизно одређених хемијских процеса. Ове зелене фабрике су, у ствари, мале зелене тачкице које плове у неким биљним ћелијама, а посебно у ћелијама листова. Биљке производе из ових зелених фабрика огромне количине које су довољне за изградњу сировинских материја, а потом довољно одговарајуће хране за исхрану свих живих створења. Узвишени Бог је казао:

„Он воду са неба спушта, па Ми онда чинимо да помоћу ње ничу све врсте биља и да из њега израста зеленило, а из њега класје густо, и из палми; из заметка њиховог, гроздови које је лако убрати, и вртови лозом засађени, нарочито маслине и шипци слични и различити. Посматрајте, зато, плодове њихове кад се тек појаве и кад зрију. То је, заиста, доказ за људе који верују.“ (Кур'ан, 6:99)

Долазак сировинских материја у фабрику

Ако знамо да се фабрике хране у биљкама групишу у листовима и њиховим зеленим деловима, на нама је сада да спознамо да су овим фабрикама неопходне сировинске материје. Исто тако потребан им је и одређени систем, поредак и уређење на основу кога би долазиле ове сировинске материје до зелених фабрика. Како је Створитељ дао решење овог проблема?

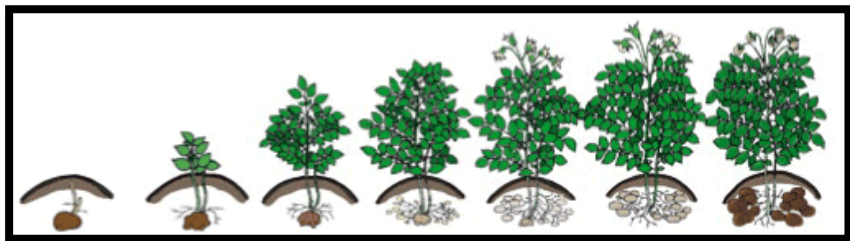
1. Вода: Сазнали смо већ како вода долази у земљу и напаја је.

2. Соли: Растварају се соли које се налазе у земљи формирајући водени раствор од воде и соли. Коренске црпке које се налазе у биљним семенкама апсорбују воду и соли које су растопљене у њој, помоћу снаге коју је поставио Узвишени Бог а назива се осмотски притисак. Ове коренске сисалке (коренска влакна) проводе воду и растворене соли до специјалних цевчица које се налазе у корењу које су припремљене за пријем воде и соли, и

њихово подизање до свих делова биљке, тако да дође у најмање делове мале зелене фабрике.

3. Ваздух: Ваздух улази у биљне фабрике кроз мале отворе који су савршено постављени и распрострањени по површинском слоју лишћа. Створио је Створитељ, слављен нека је, две или више ћелија које су чувари, које имају функцију вратара који отварају и затварају по једном одређеном реду и када је то потребно.

4. Светлост: Она директно долази до зелених фабрика распрострањених по деловима биљке широм земаљске кугле. Стално придржавање положаја биљке пропорционално је са овом потребом откако је изашао тај део биљке (клица) из растуће семенке, који подиже навише земљу и прашину, а не наниже као што то чини други део који ће да постане корен. Овај први део носи са собом основне, горње биљне делове као што су: чланци, гранчице, листови, цветови, плодови. Носилац листова не греши у свом правцу кретања, као што не греши ни део који ће да постане корен, чак и када би семенка била постављена наопако. Носилац зелене фабрике, заиста, зна свој пут који увек иде навише где се налази сунчева светлост.



Производња и складиштење

Плодови

Након што сировинске материје стигну у фабрику, а ту се не налази једна или две фабрике, него милијарде фабрика које производе најзначајнији и највреднији производ на свету. То је јединствен производ из јединствене фабрике која је у стању да произведе протеине, скроб, масноће, витамине, соли из воде, угљендиоксид.

У добру страну ове фабрике спада и то да она ради без икакве буке и ометања, да ова фабрика чини непрекидне, дуге, хемијске процесе у једном постепеном, повезаном ланцу како би се дошло до производа, а то су укусни и сласни плодови који нису ништа друго до складишта у којима је ускладиштена храна.

Дошли смо до тога да можемо да поберемо ове плодове и отворимо ова складишта како бисмо се нахранили као што се храни свако живо створење оним што му је Бог одредио као храну у биљкама.

Трећа загонетка

Сазнали смо како су решене претходне две загонетке: загонетка припреме специфичних материја за исхрану ћелија и загонетка непрестаног осигуравања ових материја у огромним количинама. Преостала нам је трећа загонетка, а то је: како је могућ долазак ових материја до сваке ћелије у људском организму, без обзира да ли се она налазила усред мозга, у омотачу бубрега или у површинском слоју коже? Јер нема значаја за осигурање одређених материја без њиховог доласка до одредишта.

Свако паметан треба да зна да је Бог, Онај Који му даје опскрбу и Који је његов Издржаватељ и Милостиви, припремио савршене апарате који међусобно сарађују у решењу ове загонетке.

Прво: Дигестивни систем

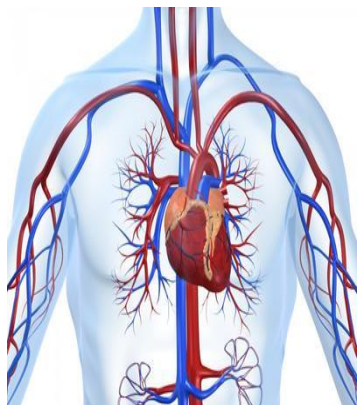
Дигестивни систем јесте систем који почиње устима без којих никад не би ушла храна у унутрашњост у којој се откида храна (сировине) на мале комадиће, зубима који се покрећу уз помоћ мишића за жвакање. Ови комадићи се, затим, сажвећу како би олакшали варење. Варење деломично почиње уз помоћ пљувачке коју луче специјалне жлезде присутне у устима и које помажу својом еластичношћу при спуштању залогаја. У току свог проласка до желуца језик преврће храну у

устима како би довршио њено сједињење са пљувачком, затим се спусти залогај до једњака.

Мишићи за жвакање

Залогај се, затим, спушта у грло где му језик гркљана (ресица) отвара врата једњака и затвара врата душника. Залогај се спушта у желудац стезањем и опуштањем мишића једњака. Слизаве лучевине које се луче у једњаку, исто тако, помажу му при спуштању до желуца. У желуцу се наставља процес пробаве (варења), где се храна претвара у течност која се назива "желудачни сок", пред којим се отварају врата желуца и који се управља према дванаестопалачном цреву где се наставља процес пробаве, који је, заправо, претварање сировинских материја из хране у одговарајућу материју за исхрану телесних ћелија. Ова материја одатле наставља пут до црева где се употпуњава завршни део пробаве, и ту беланчевине постају аминокиселине, скробне материје постају шећер, а масне материје постају масним киселинама и глицерином. На овај начин храна постаје доступна за апсорпцију путем длачица, које се налазе у цревима, и за даље кретање крвотоком. У крвотоку се непрестано врши кружно кретање крви у свим деловима и тачкама тела. Ове се материје кружењем допремају до посебног места које му је одређено у телу. Стога ово кретање врши се и кроз црева, као и кроз желудац, једњак и уста. Али храна се узима само из црева након што је завршен процес

пробаве, или другачије речено: након пробаве храна пролази кроз крвоток уз помоћ длачица које су постављене на одговарајућа места у којим се врше све реакције и преобразбе.



Овај кружни систем има централну пумпну станицу, а то је: срце које шаље ову крв која непрестано кружи. Ти сада можеш да ставиш своју руку на срце како би осетио његов рад при слању ове крви која кружи да би је поново прихватило. Све се то дешава у највећој

"прометној" мрежи на Земљи.

Треће: Лимфни систем

Хранљиве материје које су прешле из црева у крв и које је срце послало кружним крвотоком до сваке тачке у телу, заробљене су унутар крвних влакана. Ове хранљиве материје су, заиста, прешле један дуг пут од зелене фабрике у биљци све док нису дошле у близину ћелије. Али ова храна још увек није унутар ћелије јер зид крвних влакана забрањује прелазак из влакна у ћелију. Издржаватељ, Онај Који опскрбу даје, створио је решење и за овај проблем, стварањем лимфног система док смо ми још били ембриони у мајчиним утробама. Овај систем који први лимфу врши посредништво

између крвних влакана и ћелија, на тај начин што филтрира храну из крвног влакна у течност која повезује крвна влакна и ћелије, а то је "лимфа", течност која повезује ове хранљиве материје до ћелија, узима отпатке и преостале материје из ћелије и предаје их крвним влакнима која их преносе до система за одстрањивање, који је за то припремљен.

Четврто: Систем екскреције

Претходни процес производње који се обавља у телу или у унутрашњости ћелија, оставља иза себе отпатке и остатке. Када се не би одстранили ови отпаци и остаци, човек би био изложен пропасти. Стога је Милостиви, Онај Који опскрбу даје, створио посебан систем који врши процес одстрањивања ових преосталих материја од којих нема никакве користи. Процес екскреције почиње у дебелом цреву које носи остатке хране, који се нису растворили у ензимима за пробаву, и одстрањује их као фекалије кроз анални отвор. Плућна крила одстрањују угљендиоксид и водену пару која се ствара приликом производње и изградње у ћелијама. Што се тиче знојних жлезда, које се налазе у кожи, из њих излази со и вода. Бубрези су спојени са мокраћоводом, мокраћним мехуром и мокраћним каналима кроз које се ослобађа мокраћна киселина и вода из крви, па излази напоље кроз мокраћни канал.

Пето: Нервни систем

У људском организму постоји и нервни систем који контролише кретање и постројење сваког од претходних процеса, као и било којег другог телесног и духовног процеса.

РАЗМИШЉАЈТЕ, О ВИ КОЈИ СТЕ РАЗУМОМ ОБДАРЕНИ!

Ко је одредио сировинске материје у довољним количинама које су довољне потребама сваког живог

бића? Ко је одредио количине ових материја које одговарају ономе ко живи од њих? Ко је створио ове сировинске материје: семенке, воду, плодну земљу за узгајање, сунчеву светлост, угљендиоксид, зелене фабрике? Ко их је у обиљу дао? Шта би се догодило да је Земља створена без једне од претходних материја?

Узвишени Бог је казао:

„Он је непомична брда по њој створио, и благословљеном је учинио, и производе њене на њој одредио, све то у четири временска раздобља ово је објашњење за оне који питају.“ (Кур'ан, 41:10)

Када би се повећала дебљина горњег слоја Земље за неколико километара, потрошио би се кисеоник који је сада присутан, за стварање додатног слоја Земљине коре и тада не би било ни биља, ни животиња, а ни угљендиоксида.

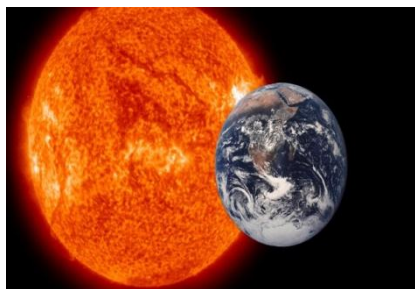
У води у целом свету налази се 88,8% кисеоника, а остало је водоник. Да се количина водоника дупло повећала приликом отцепљења Земље, тада не би било кисеоника и вода би прекривала сваку тачку Земље.

Када би се дан продужио за десет садашњих дужина, Сунце би спржило све биљке на Земљи, па ко је тај ко је одредио дужину ноћи и дана на Земљи управо онолико колико је потребно за живот?!

Требамо да знамо да је на неким планетама дан десет пута дужи него код нас, а на неким је, у одређеним њиховим деловима, стално дан, а на неким стално ноћ.

„Реци: 'Шта ви мислите ако би Аллах дао да вам ноћ потраје вечно, до Судњег дана, који бог би вам, осим Аллага, светло дао? Зар не чујете?' Реци: 'Шта ви мислите ако би Аллах дао да вам дан потраје вечно, до Судњег дана, који бог би вам, осим Аллага, ноћ дао да у њој смирај нађете?' Зар не видите?“
(Кур'ан, 28:71-72)

Ко распоређује кретање Земље око Сунца, водећи рачуна о Сунчевом зрачењу у оноликој мери колико је то потребно биљкама и свему живом што је на Земљи? Када би се Сунце удаљило од нас за пола удаљености која је између нас и Сунца, заледило би се све што је живо, а ако би се исто толико приближило, изгорело би све што је живо.



Ко је организовао производњу биљака како би могле са лакоћом да приме сировинске материје? Ко проводи до њих ове сировинске материје? Ко преноси воду из мора, уздиже је, кондензује, тера је (у облацима), спушта је, сакупља и проводи до места на којим се налазе влакна биљног корења?

Ко је ставио биљку у службу и наредио јој да прави непроцењиве и јединствене материје (протеине, скроб, масти, витамине, соли) које одговарају за исхрану животиња и људи?

Узвишени Бог је казао:

„Ко је тај који ће да вас нахрани, ако Он (Бог) храну своју ускрати? - Али, они су упорни у ароганцији и у бежању од истине.“ (Кур'ан, 67:21)

Ко је изградио милијарде тих малих зелених фабрика које прекривају Земљу својом лепом зеленом бојом? Ко свакодневно ствара ове јединствене фабрике у свакој биљци која расте и у сваком листу који настаје? Ко је дао тој малој фабрици ту чудесну моћ да претвара земљане соли, воду, угљендиоксид и сунчеву светлост у шећер?! Ко га, затим, претвара у одговарајуће материје за исхрану човека и животиња? Ко те произведене материје износи у та слатка хранљива складишта (плодове) како би се олакшало човеку да дође на најлакши начин до највеће количине хране?

Ко ти је створио уста и знао да се она налазе на почетку дигестивног система, којима је још додао лепе и видне зубе који секу, тргају и мељу? Ко је дао да су кости у телу прекривене месом, осим у устима где зуби морају бити откривени?! Ко је тај ко зна да су: сецкање, тргање, мљевање и размекшавање хране, неопходни за њено олакшано спуштање у једњак, па онда у желудац, па је, стога, створио покретљиве мишиће око зуба? Ко је тај ко је створио језик који вешто преврће и преокреће? Ко је изградио те жлезде које у устима луче пљувачку која размекшава залогај хране и својом лепљивошћу спаја његове делове, вршећи тиме једну етапу пробаве? Ко је тај, о ви који сте разумом обдарени?

Узвишени Бог је казао:

„Зар му нисмо дали два ока и језик и усне две.“
(Кур'ан, 90:8-9)

Ко је створио та уста - почетак дигестивног система - са свим помагалима која се налазе у њима, на одговарајућем месту и са одговарајућим одликама? Ко је тај, о ви који памети имате?!

Хајде да мало застанемо код ресице која се налази у грлу, која одређује улазак ваздуха у душник, као и улазак хране у једњак. Да није створена ова ресица, десио би се недостатак, мањкавост у дигестивном систему као и у респираторном, па би човек умро! Ко је могао да зна за једну такву неопходност, за тај истакнути вишак од меса и крви (ресица) и ко је могао да је стави на то јединствено место у људском организму које одговара сврси своје функције? Ко је подучио човека, док је још био ембрион у мајчиној утроби, и упознао га с тим да ће ембрион да изађе из скученог простора материце на пространост и ширину овога света, да ће да једе и дише, да ће јело и ваздух да пролазе кроз једно место, и да је неопходно да се створи ресица која ће да распоређује проток хране и ваздуха? Својом милостивом моћи Бог је створио ресицу од крви и меса сходно траженој одлици по својој конструкцији, обиму, тежини и постављању на тачно одређено место? Зар не видиш да се све то одвијало с одређеним предзнањем, руковођењем, мудрошћу и прецизним предодређењем? Или се, пак, у твом уму налази

недостатак као што је недостатак умова тврдокорних незналица, који су тврдили да се све то изненада десило и да је све то створено без знања или разумевања везаног за вршење ове значајне улоге! Да ли месо и крв, душник или једњак поседују мудрост и руководство? Или да није, можда, мајчина материца власник те чудесне мудрости, савршене изградње и прецизног копирања? Да ли је материца та која зна шта ће да се деси с ембрионом након што изађе из ње и да ли зна да ће ембриону да буде потребна ресица, па ју је створила у прочељу?! Да ли је исправно схватање и приписивање материци моћ знања, размишљања и руковођења?

Узвишени Бог је казао:

„О човече, зашто да те обмањује то што је Господар твој племенит, Који те створио - па учинио да си складан и да си усправан - и какав је хтео, лик ти дао?“ (Кур'ан, 82:6-8)

Једњак је покретљиво црево које лучи слуз, марљиво ради како би олакшао спуштање залогаја до одређеног места у желуцу, па ко је тај ко спаја ово црево (једњак) са желуцем? Зашто га не спаја с јетром која се налази поред желуца или са слепим цревом или једним од плућних крила? Зар та група веза не доказује да је створитељ тог црева стручан за оно што ствара? Ни у кожи, а ни у мишићима нема кружних кретања, нити се слуз непрестано лучи, а то све дешава се унутар једњака, јер он тим кружним кретањима, која су управљена према

желуцу, и лучењима служи проводи хранљиви залогај с олакшањем и лакоћом. Да ли се све то насумице дешава? Или је једнак израђен мудрошћу и стручношћу како би обављао одређене функције и да ли је једнак сам за себе одредио тај задатак? Да ли он има знање или стручност, мисао, одређење? Да ли он може да промени своју функцију како би могли да кажемо: "Он има слободу избора, да ради или да не ради?"

Желудац лучи ензим који раствара месо, па ко је могао да зна да ће у желудац долазити месо, па је створио у њему жлезде које луче тај ензим, док је човек још увек један мали комадић ембриона до којег долази течна, растопљена и проварена храна путем мајчине крви?

И поред тога желудац се састоји од меса. Стога, овај ензим представља опасну претњу за сами желудац. Ко је тај ко је стручан и упознат са специфичностима овог ензима који је изграђен; ко је тај који је створио препреку од слузавог омотача између месног дела желуца и овог ензима, након што је упознат с тим да овај ензим не утиче на слузави омотач? Ко је тај ко је изградио ову чудесну предострожност? Да ли је желудац тај који овим савршено руководи? Да ли желудац може да размишља и решава проблеме, планира предострожности и да ли та слузава течност разуме своју улогу? Или она ради онако како јој је одредио њен Створитељ и није у стању ништа да промени нити замени? Или, да ли су то лакомисленост и пука случајност које одређују функције у било којем делу

људског организма, које постављају све на своје одговарајуће место и које су успоставиле овај савршено прецизни поредак, као што су у то веровали неверници?

Погледај шта каже један од великана савремених научника проф. Криси Морисон, председник Академије Наука у Њујорку и бивши члан Извршног одбора Националног већа за истраживања у САД-у који у својој књизи "Наука позива у веру", каже:

„Прво, ставимо у ову радионицу неколико врста хране као сирову, непрерађену материју (сировину), не обраћајући пажњу на саму радионицу нити размишљајући о томе како се дешава хемијски процес. Ми једемо месне одреске, купус, пшеницу, пржену рибу и уносимо их уз воду у било којој количини. Између свих ових помешаних ствари, желудац изабере оно од чега има користи, и то мељући на хемијске састојке сваку од ових врста хране, не водећи рачуна о отпацама. Од оног што остане (прерађевина) изнова ће да изради нове протеине који ће да постану храна за различите ћелије. За то ће да се изаберу средства за варење као што су: вапно, сумпор, јод, гвожђе и све друге материје које су неопходне, водећи рачуна о томе да се не изгубе суштински састојци, да постоји могућност изградње хормона, да буду присутне све органске потребе у одговарајућим мерама и да буду спремне за суочавање с било којом врстом неопходности. Желудац има залихе масноћа и других резервних материја, како би могао да се суочи с било којим хитним стањем као што је глад... Након што разложи ову храну и изнова припреми,

желудац је непрестано шаље до сваке од милијарди ћелија чији је збир већи од свеукупног броја људи на Земљи. Ово снабдевање мора непрестано да се одвија до сваке појединачне ћелије и да буде снабдевање материјама које су потребне одређеној ћелији како би формирала кости, нокте, месо, косу, очи, зубе, зависно од тога за шта се та ћелија заузима.“

Ово је, дакле, хемијска лабораторија која производи више материја од било које друге лабораторије коју је изумео људски интелект. Ово је систем снабдевања који је величанственији од било којег другог система за пренос или расподелу, за који је икад знао овај свет и све у њему функционише на врхунски начин...

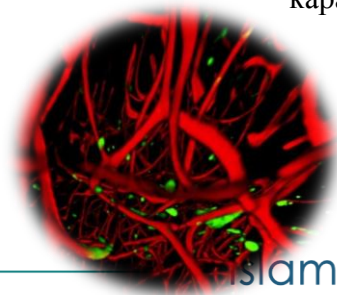
Чуда као што су ова не могу нигде да се нађу, нити икада могу да се десе док је год људског живота. Све ово одвија се у потпуном реду и овај ред је потпуно супротан случајности. Зар све то није дело Створитеља?

Црева прихватају храну из желуца, а неки делови су у пола сварени, као беланчевине (протеини), чије варење је почело у желуцу и није довршено. Стога слепо црево лучи јединствену хемијску материју на Земљи којом се довршава варење беланчевина и њихово претварање у аминокиселине. Ко је могао да зна да ће до црева која се сада стварају у тминама материца, у будућности да стигне храна која је у пола сварена, као што су беланчевине и скроб, како би могло да се успостави међусобно потпомагање између слепог црева

и ових црева да би се употпунило варење ових дефицитних материја путем хемијске лучевине (ензима) који је јединствен и ради на употпуњењу варења?

Да ли ће разуман човек да поверује када му се каже да је та одговарајућа припрема, која се десила у тминама материца, била без познавања или знања о томе да ће храна да дође до желуца? Да ли црева схватају какву важну улогу имају у низу савршеног механизма које је испланирано за проток одговарајуће хране до сваке ћелије у твом телу?

Крв прима храну из зидова црева након што је варење завршено након доласка хране до јетре. Крв не узима храну из зидова желуца, иако су, такође, крвни судови распрострањени по њеним зидовима. Да ли то крв зна да варење још увек није завршено и да мора да чека употпуњење варења које ће да се деси у цревима? А шта би се десило када би се одужило да крв чека на употпуњење варења све док храна не изађе на анални отвор, а да крв није узела храну? Да ли је крв та која је знала за тачно место апсорпције па је на то место и поставила апарате за апсорпцију? Чудно! Да ли крв може да размишља и управља? Да ли крви може да се припише разум и схватање? Описивање крви или њене природе или описивање било којег другог дела људског организма или његове карактеристике неком од ових карактеристика, нимало се не разликује од описивања глувих кипова да имају моћ разумевања, схватања и



слободне воље. Ништа од овога не поседује моћ мењања, нити замене.

Ти крвни судови чине најкрупнију и најзамршенију мрежу на свету. Ко ли их је испружио до сваке тачке на телу? Ко их је повезао с пумпном станицом која марљиво ради (срце) и с њеним огранцима, а да није заборављена ниједна тачка на телу? Да ли је пружање те крвне мреже до свих делова људског организма било свесно и с разумевањем или је то било насумице и случајно?! Да ли би поверовао када би видео слику крвне мреже и када би ти било речено: Ове повезане линије су се, заиста, међусобно повезале у слику путем хемијских реакција које су се одвијале између боја и листа слике или је случајно постављена свака црта на њено место? Постављање водоводне мреже у неком селу захтева инжењере и техничаре. Ко је онда тај ко је поставио ову огромну мрежу која достиже до сваке тачке твога организма док си ти био ембрион у тминама материце? Да ли је то савршено досезање направила крв или месо у мишићу срца? Да ли крв или месо имају моћ разумевања или схватања? Или је све то дошло случајно? Да ли крв схвата своју улогу и све оно што обавља? Да ли зна зашто је срце избацује како би кружила и долазила до сваке тачке у телу? Зашто кружи и пролази кроз плућа и узима из њих кисеоник, а оставља угљендиоксид? Зашто пролази кроз слезину и узима из ње инсулин, који служи за разградњу шећера у телу? Крв пролази и кроз ендокрине (хормоналне) жлезде где прихвата њихове прецизне излучевине. Она

пролази и кроз црева где узима храну и пролази до бубрега којем предаје урин. Крв пролази и кроз знојне жлезде којима предаје зној како би се расхлађивало тело приликом повишене температуре. Укратко, крв пролази кроз сваки део људског организма и предаје му оно што му је потребно, а узима оно што је неопходно да се проследи из тог дела до других места у организму. Ко је учинио да ова крвна течност обавља дужност марљивог разносача поште? Ко му је одредио адресе? Ко је њоме спојио телесне органе и делове тела, надахнуо их знањем да је она повереник за излучевине и да је она управник који ће да обави своју функцију? Ко је одредио живот крви која је у стању да обавља свој посао? Ко јој је подарио непрестану покретачку снагу? Ко је одредио срце у његовој крајњој савршености да покреће ту крв? Да ли срце зна какву важну улогу има? Да ли оно може да промени своју функцију? Онда, ко је тај ко га покреће?!

Сваки орган и сваки део људског организма врши своју функцију и није у стању да обавља било шта друго, зато што је створен да буде подложен својој функцији која му је додељена и он није ништа друго до орган који нема слободне воље, нема ни слободе, нити воље, нити избора. Ко је тај ко је одредио кретање ових органа, ко је тај ко је одредио њихове функције и успоставио ред међу њиховим деловањима? Ко је тај ко је ускладио и успоставио међу њима савршено, прецизно и узвишено устројство?

Узвишени Бог каже:

„Проклет нека је човек! Колико је он само незахвалан! Од чега га Он ствара? Од капи семена га створи, и за оно што је добро за њега припреми, и прави пут му доступним учини, затим му живот одузме и учини да буде сахрањен, и после ће га, када Он буде хтео, оживити. Уистину! Он још није испунио оно ито му је Он наредио! Нека човек погледа у храну своју: Ми обилну кишу спуштамо, затим земљу пукотинама расецамо и чинимо да из ње жито израста, и грожђе и поврђе, и маслине и палме, и баште густе, и воће и пића на уживање вама и стоци вашој.“ (Кур'ан, 80:17-32)

Лимфни систем својим чворовима и цевчицама проводи различите материје од ћелије до крвних влакана и од крвних влакана до ћелија, па зашто је лимфа бесплатно у служби ћелија, а да директно не прихвати било коју накнаду од ћелија? Да ли је лимфна течност својевољно ставила саму себе у служби ћелија како би до њих носила храну, а односила остатке и отпатке? Ко је надахнуо ћелију и подучио је да лимфна течност застаје на вратима и да јој не предстоји ништа друго осим да отвори врата како би примила састојке и одстранила сувишне и штетне материје. Ко ју је подучио да треба да одстрани сувишне и штетне материје и унесе састојке?!

Да ли је та растућа, живахна и покретљива ћелија одлучила да обавља оно што је пред њом постављено као што је: изградња и непрестани рад, одупирање болестима након што је склопила неопозиви споразум са

свима који учествују у припреми њене специфичне хране? Сваки овај значајни део обавља свој посао, па, стога, нема потребе за обуставом рада или за штрајком.

Заиста су семенке, плодна земља, мора, ветрови, облаци, сунчева топлота, реке, језера, подземне воде, корење биљака, зелене фабрике, светлост која долази од Сунца, смена ноћи и дана, угљендиоксид, плућа животиња, отвори на лишћу, складишта хране (плодови), зуби, језик, жлезде које луче пљувачку, ресица, једњак заједно са својим кружним кретањем и излучивањем слузи, желудац са својим ензимима и који је постављен слузавим омотачем, црева са својим длачицама, ензими у слепом цреву, крв и крвне жиле (вене и аорте), срце, лимфни систем са својим чворовима и цевчицама: све ово је одлучило да опстане под одговарајућим условима, свако од њих за шта је специјализовано при припремању хране за ћелије. Или, пак, ова створења само обављају посао који им је предодређен. Створитељ, Свемоћни, Свезнајући, Онај Који је о свему обавештен, Он је Тај Који је створио људске ћелије којима је неопходна храна. Он је Тај Који је створио за њих храну и Који је успоставио свој поредак и одредио његове узроке. Ко је онда Створитељ? Онај Који опскрбу даје? Ко је Свезнајући? Онај Који је о свему обавештен? Ко би то могао да буде осим Бога?

Зар ова очигледна збивања и догађаји који се свакодневно дешавају пред нашим очима, не сведоче о томе да постоји Створитељ Који их изводи?

Зар сва ова савршена руковођења не сведоче да је то дело Мудрога, Онога Који има неограничену вољу?

Зар ова милостива устројства живота живих бића не сведоче да је то дело Милостивог?

Зар ове спремне снаге за руковођење опсрбом живих бића на Земљи не сведоче да је све то одређење Издржаватеља, Онога Који опсрбу даје?

Зар ово потпомагање и склад који влада међу свим створењима, која непрестано учествују у припреми и допремању хране до сваке живе ћелије, не сведочи да је то дело Милостивог, Величанственога, Онога Који опсрбу даје, Онога Који добро познаје све што је створио? Зар ово не сведочи да је Он створитељ Сунца, плодне земље, влакана на корењу, да је Он Тај Који замењује дан и ноћ, да је Он створитељ мора, ветрова, облака, киша и река? Зар не сведочи да је Он створитељ лишћа и зелених фабрика и да је створитељ тих гладних стомака, заправо, створитељ хране и створитељ дигестивног система, кружног система и крвотока лимфног система, система екскреције, нервног система? Зар не сведочи да је то један Створитељ и један Господар Који има власт у Својим рукама?

Да... Да... Све наведено сведочи, као што муслиман сведочи јасним и искреним сведочењем да су сва до сад наведена дела, догађаји, механизми и снаге - дело Мудрог, Свезнајућег, Онога Који је о свему обавештен Милостивог, Моћног, Онога Који опсрбу даје, Једног, Јединог, Узвишеног, Онога Који опсрбу

даје, слављен нека је Он. Овако створења говоре нашим умовима о своме Створитељу и сведоче као што муслиман сведочи да је Аллах истински Бог и да нема другог бога осим Њега.

Узвишени Бог је казао:

„Зар су они без Створитеља створени или су они сами себе створили?! Зар су они небеса и Земљу створили?! Не, него они неће да верују. Зар је код њих благо Господара твога, или, зар они владају?!“
(Кур'ан, 52:35-37)

Закључак

Тело има потребу за непрестаним дотоком хранљивих материја и одстрањивањем остатака и отпадака, како би могло да се развија, покреће и одупире болестима.

Три загонетке у вези са исхраном телесних ћелија јесу:

1. умножавање специфичних, хранљивих материја чија већина не може самостално да се нађе на земљи;
2. изградња довољне количине хранљивих материја која је неопходна свакој живој ћелији на земљи;
3. допремање хране до сваке ћелије, без обзира у којем делу тела се она налазила.

Биљке производе ове материје у облику сировинских материја, а дигестивни систем претвара их у тражене материје. Биљке изграђују хранљиве сировинске материје из сировинских материја које су на Земљи доступне у огромним количинама откако је она створена, као што су: плодна земља, вода, сунчева светлост, или се свакодневно изграђују у довољним количинама, као што су: семенке, стабљике биљака, угљендиоксид и зелене фабрике.

Зацртани су савршени путеви за допремање земљиних сировинских материја до зелених фабрика унутар биљака, као што су одређени делови биљке за ускладиштење хранљивих материја и њихово сакупљање на најмањем могућем простору, а то су ти укусни плодови.

Онај Који опскрбу даје створио је за човека, док је још био у мајчиној утроби, савршене апарате који се међусобно потпомажу при допремању хранљивих материја, након њихове прераде у одговарајуће материје, до сваке ћелије у телу.

Дигестивни систем састоји се од зуба, пљувачке, мишића за жвакање, језика који преврће и окреће, грла, ресице, једњака који се кружно креће и који лучи слуз, желуца у којем се налазе сокови за варење (ензими), црева која су спојена са слепим цревом у којима се налази екстракт за варење и длачице које апсорбују храну.

Крв долази до црева у којима се налази пробављена храна, тј. одговарајуће материје за исхрану ћелија, па је крв носи и кружи са њом поред сваке ћелије, где путем лимфне течности, хранљиве материје кроз крвна влакна допрема до ћелија. Лимфна течност предаје остатке и отпатке, које је примила од ћелија, кроз крвна влакна како би се кружењем крви сви остаци допремили до апарата који су припремљени за њихово одстрањивање из тела.

Нервни систем учествује у уређењу свих ових операција у људском организму.

Ако размислиш о претходним операцијама које су се одигравале како би се спровела исхрана живе ћелије, ако размислиш о створењима која су подложна за извршавање ове обавезе изградње одговарајуће хране и за њено осигурање у огромним количинама као и за њено допремање до сваке ћелије; исто тако ако посматраш ове лепо усклађене, повезане и наизменичне кораке који се свакодневно дешавају један иза другог, како би храна дошла тамо где је потребно - твој ум би спознао и дошао би до логичног закључка. Тај закључак је да је Узвишени Бог Створитељ ових савршених и прецизних радњи, Онај Који је та стварања учинио подложним како би се храна припремила, умножила и допремила. То је Онај Који је створио те лепо усклађене, повезане, наизменичне кораке који се свакодневно дешавају. Нема сумње да је то Свезнајући Створитељ, Мудри, Универзални, Онај Који има неограничену вољу, Онај Који опскрбу даје, Милостиви, Онај Који је о свему

обавештен, Онај Који све Својим знањем обухвата, Свемогући, Свезнајући, Један, Једини.

Ако размислиш о сваком створењу које посматраш или о било којем такорећи идолу, као што су: кипови, природа, случајност, хемијска реакција, нећеш моћи да нађеш никога ко би могао да се опише својствима: свезнања, свеопште воље, свеопште мудрости, давањем опскрбе, свеопште милости, свеопште способности, обавештености о свему, свемоћи, свеопште једноће. Твој разум ће да закључи да ништа од ових слабих и немоћних створења нити глупих кипова нема ту моћ савршеног управљања, нити моћ узвишеног стварања. Све ово што посматраш сведочи да је њихов Створитељ неко други мимо ових створења, а то је Бог, Милостиви, Самилосни, Свезнајући, Онај Који је о свему обавештен, Свемогући, Онај Који опскрбу даје, нема другог истинског божанства осим Њега. Он је Бог Који је слао посланике. Он је Тај Који умове упућује на прави пут Својим доказима којим пуне видике.

СУШТИНА ВЕРОВАЊА И ЊЕГОВИ ПЛОВОДИ

Иман - веровање

Иман - веровање у Бога - представља најплеменитију везу између човека и његовог Створитеља. Отуда је и упута у веровање апсолутно највећа благодат. Веровање се не изражава само

изговором језика, а ни унутрашњим уверењем. Иман је веровање које испуњава срце и који оставља трага, као што иза Сунца остају зраци и као што иза цвећа остаје мирис.

Плодови веровања

Први плод веровања и први траг веровања јесте: да Бог и Његов последњи посланик Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, буду дражи човеку од било чега другог и да то испољава својим говором, делима и поступцима.

Узвишени Бог каже:

„Реци: 'Ако су вам очеви ваши, и синови ваши, и браћа ваша, и жене ваше, и род ваш, и имања ваша, која сте стекли, и трговачка роба за коју страхујете да неће промет имати, и куће ваше, у којима се пријатно осећате - милији од Аллаха и Његовог Посланика и од борбе на Божијем путу, онда причекајте док Аллах Своју одлуку не донесе. А Аллах грешницима неће указати на прави пут.“
(Кур'ан, 9:24)

Веровање неће да буде потпуно без истинске љубави: љубави према Богу, љубави према Његовом Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, и љубави према Верозакону, којег је послао Своме Посланику. У веродостојном хадису стоји:

„Код кога се нађу три ствари осетиће сласт веровања: да му Аллах и Његов Посланик буду

дражи од било чега другог; да воли човека само у име Аллаха; да мрзи повратак у неверовање као што мрзи да скочи у ватру.“ (Бележе Бухарија и Муслим)

Како се веровање испољава у љубав према Богу, испољава се и у труду на Божијем путу, ради уздицања Божије речи. Веровање се испољава и у труду за подржавање и заговарање истине, у труду за забрану насиља и разврата на Земљи.

Узвишени Бог каже:

„Прави верници само су они који у Аллаха и Посланика Његовог верују, и после више не сумњају, и боре се на Божијем путу имовином својом и животима својим. Они су искрени!“ (Кур'ан, 49:15)

Тако веровање постаје очигледни пут страхопоштовања према Узвишеном Богу. Ко спозна Бога и Његову величанственост, ко је свестан Његове величанствености и моћи, и ко спозна своју мањкавост при извршавању дужности према своме Господару, имаће страхопоштовања према Њему и бојаће Га се.

Узвишени Бог је казао:

„А Аллаха се боје од робова Његових - учени.“ (Кур'ан, 35:28)

Све што је спознаја потпунија и богобојазност је потпунија.

Веровање повезује вернике са Божијим путем љубави, као што одређује везу међу верницима и

Божијим непријатељима који главе окрећу од истине. Ово својство дошло је до изражаја у лику Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, и његових другова, нека је Бог задовољан њима.

Узвишени Бог је казао:

„Мухаммед је Божији Посланик, а његови следбеници строги су према онима који не верују, а самилосни су међу собом; видиш их како се клањају и лицем на тле падају желећи Божију награду и задовољство - на лицима су им знаци, трагови од падања лицем на тле. Тако су описани у Теврату (оригиналној Тори). А у Инцилу (оригиналном Јеванђељу): они су као биљка кад изданак свој избаци, па га онда учврсти, и он ојача, и исправи се на својој стабљници изазивајући дивљење сијача да би Он са верницима наједио невернике. А онима који верују и добра дела чине Аллах обећава опрост и награду велику.“ (Кур'ан, 48:29)

Добро дело којим се чисти душа, којим се прочишћава срце и одржава живот један је од трагова веровања. Стога се у кур'анским одломцима веровање вреднује на основу добрих дела. Ако веровање не би пратило добро дело, то би било ништавно и безвредно веровање и било би попут стабла које не даје плодове нити даје хладовину. Ако дело не би било прожето веровањем, постаје дволичњаштво и лицемерство, а то је зло које може да задеси човека.

„Тако ми времена, човек је, заиста, на губитку, осим оних који верују и добра дела чине, и који једни другима истину препоручују и који једни другима препоручују стрпљење.“ (Кур'ан, 103:1-3)

Ако човек спозна свога Господара разумом и срцем, ова његова спознаја уродиће зрелим плодом и оставиће у самом себи пријатан траг који ће да га води ка правом путу, што ће да потакне у њему храброст, презир према смрти и жељу за оним што се налази код Бога. Онај ко жуди за сусретом с Богом и Бог жуди за сусретом с њим.

У ове плодове спада и ослобађање душе од утицаја непромењивости. То је због тога што веровање заговара сведочење да је Бог - Онај Који живот и смрт даје, онај Који понизује и уздиже, Онај Који даје штету и корист.

Узвишени Бог подучавајући Свога Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, каже:

„Реци: 'Ја не могу ни самом себи неку корист прибавити, ни од себе какву штету отклонити; бива онако како Аллах хоће. А да знам проницати у тајне, стекао бих многа добра, а зло би било далеко од мене; Ја само доносим опомене и радосне вести људима који верују.'“ (Кур'ан, 7:18)

Иман подстиче веровање да је Узвишени Бог Онај Који опскрбу даје, не управља Њиме жудња похлепнога, не одвраћа Га мржња онога који презире.

Узвишени каже:

„На Земљи нема ниједног живог бића, а да га Аллах не храни. Он зна где ће које боравити и где ће сахрањено бити. Све то има у јасној Књизи.“ (Кур'ан, 11:6)

Бог, слављен нека је Он, је казао:

„А колико има животиња које не сакупљају храну себи, Аллах их храни, а и вас! Он све чује и све зна.“ (Кур'ан, 29:60)

Нека је узвишен Онај Који је казао:

„Аллах у изобиљу даје храну ономе коме хоће од робова Својих, а неком и ускраћује; Аллах, заиста, зна све.“ (Кур'ан, 29:62)

Веровање је то које покреће снагу човека и повезује га са Узвишеним Богом Који је извор добра, добротинства и потпуности.

Из овога човек види да су добро и срећа у чедности и части, а то је тајна повезаности доброг дела и веровања у Узвишеног Бога.

Потпуна покорност свему ономе што је дошло од Бога

Ако је искрено човеково веровање у његовог Господара и Створитеља, кроз потпуну и свеопшту

покорност вери која је дошла од Узвишеног Бога, то ће да уроди плодом.

Узвишени Бог је казао:

„И тако Ми Господара твога, они неће да буду верници док за судију у споровима међусобним тебе (Мухаммеде) не прихвате и да онда због пресуде твоје у душама својим нимало тегобе не осете, и док се сасвим не покоре.“ (Кур'ан, 4:65)

Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Нико од вас неће веровати све док његове жеље не буду подударне с оним с чиме сам дошао.“
(Бележи Хатиб ел-Багдади)

Према томе твоја покорност вери треба да буде и потпуна и свеобухватна. Узвишени Бог у Својој Књизи обзнанио је стање верника и неверника, па је казао:

„А лицемери говоре: 'Ми верујемо у Аллаха и Посланика и покуравамо се' - затим неки од њих главе окрећу; нису они верници. Кад буду позвани Аллаху и Посланику Његовом да им Он пресуди, неки од њих одједном леђа окрену; само ако знају да је правда на њиховој страни, долазе му послушно. Да ли су им срца болесна, или сумњају, или страхују да ће Аллах и Посланик Његов према њима неправедно да поступе? Ниједно, него желе да другима неправду учине. Кад се верници Аллаху и Посланику Његовом

позову, да им Он пресуди, само кажу: 'Слушамо и покоравамо се!' Они ће успети.“ (Кур'ан, 24:47-51)

Узвишени Бог је казао:

„О верници, сви у веру мира уђите...“ (Кур'ан, 2:208)

Верник мора да се преда своме Створитељу у свим животним питањима и да вера коју му је Он послао буде вера за његов разум, срце, око, уво, руку, ногу, тело, стомак, оловку, језик, за његове дане и ноћи, његов труд и дела.

Позив у Божију веру

Искрени верник, чврст у својој вери, позива и друге људе у њу.

„А ко говори лепше од онога који позива Аллаху, који добра дела чини и који говори: 'ја сам, заиста, муслиман.'“ (Кур'ан, 41:33)

Узвишени Бог подучавајући Свога Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао да говори у Његово име и у име оних који Га следе:

„Реци: 'Ово је мој пут, ја позивам ка Аллаху, имајући јасне доказе, ја, и сваки онај који ме следи.'“ (Кур'ан, 12:108)

Тако бива заинтересованост појединца, верника и друштва које верује, промоцијом лепота вере њиховог Господара, откривање њених лепота и вредности, улагање труда, онолико колико је могуће, у позивању човечанства у веровање и улазак у његов круг, све док та вера не постане вера целог човечанства.

Као што је природа истине да се она не задовољава ничим другим осим да она буде доминантна, тако је срж природне наклоности према истини да се она не смирује када се пред њом појави истина осим с улагањем труда и напора. А непрестано улагање труда у издизању речи истине и њеној владавини над сваким злом који јој се супротставља, заправо, дужност је коју је Бог наредио верницима:

„И тако смо од вас створили праведну заједницу да будете сведоци против осталих људи, и да Посланик буде сведок против вас.“ (Кур'ан, 2:143)

А ми нећемо бити сведоци против других људи осим ако им доставимо Његову веру. Наши часни претходници понели су са собом ову дужност, па су путовали Земљом од истока до запада, од севера до југа уздижући заставу ислама, подижући заставу веровања, па су сви крајеви земље одговорили њиховом позиву и зову њихове вере: Бог је највећи. И до дан-данас одговарају на њихов позив.

Слеђење и неслеђење

Искрени верник зна да је Узвишени Бог употпунио своју веру оним што је послао Своме посланику Мухаммеду. Према томе је Узвишени Бог казао:

„Сада сам вам веру вашу усавршио и благодат Своју према вама употпунио и задовољан сам да вам ислам буде вера.“ (Кур'ан, 5:3)

Након потпуности нема ништа друго до вишка, након упуте нема ништа друго до странпутица. Ако неко мисли да ће у веру да дода нешто ново, онда мисли да Узвишени Бог није употпунио ову веру. То сматрају неверници, да нас Бог сачува од њих, зато што су овај одломак лажним учинили, а ко један кур'ански одломак сматра лажним, он је од оних који не верују.

Према томе, искрени верник строго води рачуна о слеђењу Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим. Узвишени Бог је казао:

„Реци: 'Ако Бога волите, мене следите, и вас ће Бог волети.'“ (Кур'ан, 3:31)

Љубав према веровању и верницима

Једно од својстава искреног верника јесте и то да је он понизан према онима који верују, а поносит према онима који не верују. Узвишени Бог каже:

„О верници, ако неко од вас од вере своје отпадне - па, Аллах ће, сигурно, уместо њих довести људе које Он воли и који Њега воле - према

верницима понизне, а према неверницима поносите.“
(Кур'ан, 5:54)

Искрени верник зна да верници иду путем који води у Рај, а да они који не верују иду путем који води у Пакао. Он мрзи слеђење пута који води у Пакао и улаже сав свој труд како би удаљио себе и своју породицу од овог пута, а и друге. Стога ћеш да га видиш како ојачава своју везу с верницима и заједно с њима иде правим путем.

Узвишени Бог каже:

„Не требају људи који у Аллаху и у Онај свет верују да буду у љубави са онима који се Аллаху и Посланику Његовом супротстављају, макар им они били очеви њихови, или синови њихови, или браћа њихова, или рођаци њихови. Њима је Он у срца њихова веровање усадио и светлом Својим их оснажио, и Он ће их увести у рајске баште, кроз које реке теку, да у њима вечно остану. Аллах је њима задовољан, а и они ће бити задовољни Њиме. Они су на Божијој страни, а они на Божијој страни ће сигурно успети.“ (Кур'ан, 58:22)

Једно од својстава искрених верника јесте и љубав према вернику, а нарочито према Посланиковим, нека су Божији благослов и мир над њим, друговима који су се такмичили у веровању. Њима је било највредније такмичење у веровању и победа у њему. Узвишени Бог је казао:

„Аллах је задовољан првим муслиманима, мухацирима и енсаријама и свима онима који их следе добра дела чинећи, а и они су задовољни Њиме; за њих је Он припремио рајске баште, кроз које реке теку, и они ће вечно и заувек у њима боравити. То је велики успех.“ (Кур'ан, 9:100)

Узвишени је казао:

„Они који после њих долазе - говоре: 'Господару наш, опрости нама и браћи нашој која су нас у вери претекла и не допусти да у срцима нашим буде имало злобе према верницима; Господару наш, ти си, заиста, добар и милостив.'“ (Кур'ан, 59:10)

Добро дело храна је за веровање

Ако је добро дело плод веровања, онда је свакако и његова храна. Ако се изненада задеси равнодушност верника у вези са добрим делима та равнодушност неће да оклева у томе да се претвори у непрестану равнодушност па ће веровање да се умањи зависно од тога колико се удаљио од добрих дела.

Узвишени Бог је казао:

„Ономе ко се слепим буде правио да не би Свемилосног величао, Ми ћемо таквом ђавола натоварити, па ће му он нераздвојни друг постати; он ће их од правог пута одвраћати, а људи ће мислити да су на правом путу.“ (Кур'ан, 43:36-37)

Онај ко ради добра дела, и бори сам се са собом, и такође се бори против зла на Божијем путу, снага његовог веровања повећава се и у његовом срцу се повећава Упута. Узвишени Бог је казао:

„Оне који се буду због Нас борили, Ми ћемо, сигурно, путевима који Нама воде упутити; а Аллах је, заиста, на страни оних који добра дела чине!“
(Кур'ан, 29:69)

Закључак

Иман јесте веровање које испуњава срце и као плодове даје добра дела, а то је највећа благодат и најплеменитија веза између човека и његовог Господара.

Трагови веровања морају да изађу на видело у речима и делу.

Трагови и знакови веровања су:

1. да Бог и Његов Посланик буду вернику дражи од било чега другог;
2. да особа воли верника само у име Бога;
3. да мрзи повратак у неверовање као што мрзи да буде бачен у ватру;
4. труд на Божијем путу;
5. страхопоштовање према Богу, јавно и тајно;

6. да волиш ономе који се покорава Богу оно што самом себи волиш;
7. добрим делом чисти се душа, прочишћава срце и одржава живот;
8. ослобађање од доминације неког другог (осим Бога);
9. одважност и храброст без страха од било кога, осим од Бога;
10. љубав према добру и узвишеном узору.

Између веровања и доброг дела постоји чврста веза, када једно ојача, ојача и друго. Ко занемари чињење добрих дела, брзо се умањи и замре веровање у његовом срцу.

ПОТРЕБА ЗА ПОСЛАНИЦИМА И ЊИХОВИМ ДЕЛИМА

Спознаја Створитеља

О човече, ти си створен, па да ли знаш ко је твој
Створитељ? Да ли знаш Његова својства?

Спознаја Владара

О човече, ти не владаш собом, нити владаш
својом руком, оком, стопалом, нити најмањом жлездом
или ћелијом у твоме телу, јер ти ниси ништа у себи
створио. Да ли ти знаш ко је твој Владар, Створитељ
Који влада свим оним што се у теби налази?

Спознаја Доброчинитеља

О човече, ти не владаш водом коју пијеш, ваздухом који удишеш, храном коју једеш, земљом на којој обитаваш, нити владаш било чиме од чега имаш користи, чиме се користиш и чиме управљаш у овом животу. Да ли знаш ко је Владар свих ових благодати?

Спознаја вере

О човече, теби је дата способност рада на овој Земљи, дата ти је вредност спознаје свих ствари. Да ли знаш ко је Тај Ко те поставио владарем на овој Земљи? Знаш ли ко ти је омогућио да управљаш овим вредностима? Да ли знаш чиме је Бог задовољан од твојих дела? А шта га срти од твојих дела?

„Зар они да имају богове који им прописују да верују оно што Аллах није наредио?“ (Кур'ан, 42:21)

Спознаја мудрости стварања

О човече, твој рок на Земљи одређен је, твоји дани су одређени и ти ћеш с ње отићи као што си на њу и дошао.

„А доћи ћете нам појединачно, онакви какве смо вас први пут створили, напустивши добра која смо вам били даровали.“ (Кур'ан, 6:94)

Да ли знаш због чега си дошао на овај свет? У твом носу, заиста, постоји мудрост и он није узалуд створен. У твом је лику мудрост и он није узалуд створен. У твом је стопалу мудрост и оно није узалуд створено. У најмањим венама и крвним судовима твога тела јесте мудрост и они нису узалуд створени. Али, да ли знаш каква је мудрост у постојању твог целог организма? Зашто си дошао на овај свет? Ти то можеш да знаш једино подучавањем од твога Господара, зато што је Он Тај Који те створио. Моћи ћеш да знаш каква је била Његова жеља због које си ти створен једино Његовим подучавањем. Његова жеља не може да се спозна другачије него Његовим подучавањем, исто онако како људи не могу да сазнају каква је мудрост машине или апарата, него то могу да сазнају једино од њеног произвођача.

Највећа незналица

Како би разумео важност спознаје мудрости твог постојања, шта ти мислиш о личности која не зна мудрост свога ока? Шта мислиш о особи која је већа незналица од њега, који не зна мудрост свога ока, носа и ува. Шта мислиш о особи која је највећа незналица, која не зна мудрост свога ока, носа, ува, уста, главе, нити руке? Да ли сада знаш ко је највећа незналица? То је, заиста, особа која не зна мудрост свога постојања на Земљи.

Спознаја краја

О човече, ти идеш тамо куд су ишли претходници и ти ћеш прећи из ове куће (овог света) као што си претходно прешао из мале куће (материце) на ову Земљу. Да ли знаш где је крај? Шта те чека након смрти?!

Спознаја узрока успеха

О човече, ти ћеш, без сумње, да одговараш пред Оним Ко те поставио за управитеља. Ти ћеш сигурно да будеш награђен или кажњен сходно својим делима на овоме свету. Ти сигурно не можеш да знаш којим делима је твој Господар задовољан и колики је њихов степен код Њега? Која им је награда? Ти исто тако не можеш да знаш која лоша дела Њега расрђују? Нити колико могу она да буду лоша? Која је казна за њих? Да ли ти, о човече, нешто знаш од тога?

Потреба за посланицима

Све досадашње науке представљају изазов за човека и колико год би оштроумности било дато човеку, он не може да спозна ништа од онога што је прошло, једино ако га о томе подучи Створитељ, Владар, Добротинитељ, Онај пред Којим ће рачун да се полаже, Онај Који располаже свим стварима. Човек може да зна о свему ономе што је прошло, једино упутом Створитеља. Стога је људско човечанство и било у

највећој потреби за посланицима које је Бог упутио како би подучили људе и обавестили их о њима.

Узвишени Бог је казао:

„Он тајне зна и Он тајне Своје не открива никоме, осим онемо кога Он за посланика одабере.“
(Кур'ан, 72:26-27)

Ако бисмо утврђивали неспособност или недостатак било којег индустријског предузећа које не шаље извештаје који појашњавају корист и деловање њених производа, приликом достављања ових производа људима, нашли бисмо доста недостатака. Створитељ човека који размишља, заиста је потпун и Он је Тај Који нема недостатака. У савршеност Његове моћи и мудрости спада и то да Он не ствара човека а затим га оставља у његовој збуњености без упуте и јасног доказа. Узвишен је Бог и високо изнад тога. Узвишени Бог је казао:

„...о посланицима, који су радосне вести и опомене доносили, да људи после посланика не би никаквог оправдања пред Аллахом имали.“ (Кур'ан, 4:165)

Докази посланика

Како нико не би у лаж утеривао Божије посланике, како не би били прозвани као лажни веровесници и лажни посланици, Бог је потпомогао

Своје посланике јасним доказима који сведоче да су они Његови посланици. Узвишени Бог их је истакао између других људи како би људима износили ове аргументе и јасне доказе.

Узвишени Бог је казао:

„Ми смо изасланике Наше с јасним доказима слали и по њима Књиге и терезије (ваге) објављивали, да би људи праведно поступали.“
(Кур'ан, 57:25)

Када би посланик осећао потребу, након ових јасних доказа и након што би га нападали неверници и охолници, одговарао би им зачуђено:

„Зар да се са мном расправљате о Аллаху, а Он је мене упутио?“ (Кур'ан, 6:80)

Описао би их онако како их је Узвишени Бог описао:

„Они поричу пре него темељно сазнају шта има у њему, а још им није дошло ни тумачење његово.“ (Кур'ан, 10:39)

НЕКИ ОД ПОСЛАНИЧКИХ ДОКАЗА

Ово су примери јасних доказа којим је Узвишени Бог потпомогао Своје посланике. Тако је Узвишени Бог потпомогао камилом Свога посланика Салиха, нека су Божији благослов и мир над њим, који је послан народу Семуд.

Узвишени Бог је казао:

„Семуду смо као видљиво чудо камилу дали, али они у њу нису поверовали.“ (Кур'ан, 17:59)

Народ Семуд тражио је од свога посланика Салиха, мир над њим, да се створи камила из стене како би била доказ искренности његовог веровесништва и посланства. Узвишени Бог дао је да камила изађе из стене, али само је мали број њих поверовао.

Ибрахима (Аврама), мир над њим, су његови непријатељи бацили у ватру која се била разбуктала, а Узвишени Бог га је спасио из руку неверника и учинио да ватра буде хладна, безопасна за Аврама.

„Спалите га и богове ваше осветите, ако хоћете да ишта учините!" - повикаше. 'О ватро' - рекосмо Ми - 'постани хладна, и спас Ибрахиму (Авраму)!“ (Кур'ан, 21:68-69)

Узвишени Бог потпомогао је Свога посланика Мусаа (Мојсија), мир над њим, са девет очевидних знамења када га је послао фараону:

„Ми смо Мусау (Мојсију) девет очевидних знамења дали.“ (Кур'ан, 17:101)

Узвишени Бог каже:

„Увуци руку своју у недра своја, појавиће се бела, али неће бити болесна - биће то једно од девет чуда фараону и народу његовом; они су, заиста, народ невернички. И кад им очито дођоше знамења Наша, они рекоше: 'Ово је права чаролија!' И они их, неправедни и охоли, порекоше, али су у себи веровали да су истинита, па погледај како су скончали смутљивци.“ (Кур'ан, 27:12-14)

Узвишени Бог послао је Исаа (Исуса), мир над њим, са јасним доказима које Кур'ан спомиње:

„Кад Аллах каже: 'О Иса (Исусе), сине Мерјемин (Маријин), сети се благодати Моје према теби и мајци твојој: када сам те Џибрилом (анђелом Гаврилом) помогао па си са људима, у колевци и као зрео муж, разговарао; и када сам те и писмености, и мудрости, и Теврату (изворној Тори) и Инџилу (изворном Јеванђељу) научио; и када си, вољом

Мојом, од блата нешто попут птице направио и у њу удахнуо и када је она, вољом Мојом, постала птица; и када си, вољом Мојом, од рођења слепе и губаве исцелио; И када си, вољом Мојом, мртве дизао; и када сам од тебе синове Израилове одбио, кад си им ти јасне доказе донео, па они су међу њима који нису веровали - повикали: 'Ово није ништа друго до права враџбина!'" (Кур'ан, 5:110)

Можда су ови снажни докази, као што је оживљавање мртвих, чиме је Узвишени Бог потпомогао Исуса, имали обрнут ефекат што је помогло незналицама и онима који имају искривљено мишљење, да опишу Исуса, као сина Божијег – Боже Ти ми опрости. То су неки Божији знакови којима је Бог потпомогао Своје посланике како би људи знали и чврсто веровали у истинитост посланства посланика и веровесника. А и ти ћеш да пронађеш ове доказе који су постављени ради тога да би посланика пратиле ствари које не поседује нико други до Узвишени Бог како би то био доказ да је он послат од Власника и Владара ових ствари. Исто као што владе шаљу своје представнике, а са њима и оружје или полицијска кола, офицере, војнике, што бива довољним доказом да је тог заступника послала влада која га је потпомогла оним чиме располаже, што је довољно да би му се поверовало.

ИСТИНИТА КЊИГА

Које су то наднаравне моћи Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, докази његовог посланства, на основу којих су му људи поверовали и на основу којих и данас људи могу да верују?

Наднаравна дела и докази које је Узвишени Бог подарио нашем посланику Мухаммеду, нека су Божији благослов и мир над њим, и дан-данас видљиви су што потврђује његово посланство, као што ћемо убрзо и да објаснимо.

Прво: Племенити Кур'ан

Кур'ан је на својим страницама забележио нека наднаравна дела која су се десила и која су људи видели. Кур'ан је објављиван постепено, сходно догађајима, спомињући их, коментаришући и тумачећи њихове узроке и извлачећи из њих поуке:

„Ми вам Књигу објављујемо у којој је слава ваша, па зашто се не опаметите?“ (Кур'ан, 21:10)

Свако разуман мора да поверује да су сви догађаји које је Кур'ан забележио истинити и да у њих нема сумње, па чак и кад не би био муслиман, Кур'ан спомиње пример када је Узвишени Бог распршио

савезнике (Ел-Ахзаб), који су се били сакупили како би уништили муслимане, када је Узвишени Бог послао на њих ветар и војску, коју људи нису видели, али су видели њене трагове.

Узвишени Бог каже:

„Сетите се Божије милости према вама када су до вас војске дошле, па смо Ми против њих ветар послали, и војске које ви нисте видели а Аллах добро види шта ви радите.“ (Кур'ан, 33:9)

Пошто је Кур'ан забележио ово очигледно чудо и пошто су верници и неверници чули оно што је Кур'ан забележио, приликом учења Кур'ана у молитви или на научним скуповима и кружоцима, и ако би верници увидели да је истинито оно што је забележено, повећало би се њихово веровање.

А неверницима не би преостајало ништа друго до да ћуте или да постану верници. Али да је Кур'ан забележио нешто што се није десило, рекли би они који верују у њега: "Погледајте, о људи, шта Мухаммед сматра? Он сматра да су нас ветар и војске потпомогле, а то се није десило. Како онда да верујемо у њега и истинитим сматрамо оно што каже, а изашла је на видело његова лаж?!"

Десило се супротно томе, а то је да се верницима повећало веровање и захвалност на благодатима њиховог Господара. А неки неверници су из свог ината и

неверовања у којем су били, прешли на Ислам и прихватили су његове јасне истине.

Абдултах ибн-Реваха, један од другова, спевао је песму говорећи:

"Међу нама Божији Посланик учи своју Књигу,

Када се расцепи блистава зора,

Упута нас је просветлела на видимо,

Наша срца сигурна су да је истина што каже."

Исто тако, свако разуман треба да се увери да је Кур'ан који данас учи потпуно исти као и онај који је објављен Мухаммеду, нека су Божији благослов и мир над њим. Када би био узет овај девети одломак из поглавља Савезници и однесен у Лондон, Париз, Москву, Вашингтон, Пекинг, Тел-Авив, села у прашумама Африке, Меку, када би био узет Кур'ан из сваког овог места и када би их отворили на поглављу Савезници увидели бисмо да је то једна Књига, и један те исти девети одломак из поглавља Савезници. Напротив, увидели бисмо да све што се крије између две корице јесте, заправо, један говор који не може да се промени, нити замени.

Узвишени Бог је казао:

„Ми, уистину, Кур'ан објављујемо и заиста ћемо Ми над њим бдети!“ (Кур'ан, 15:9)

Друго: Послаников хадис¹⁶

У целом свету не постоји човек као што је наш Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим. Његова је генерација водила рачуна о томе да се напамет учи сваки његов говор и изреке, да се свакодневно изучава. Организовани су научни скупови како би се хадис изучавао и како би се потомство подучавало. Успостављене су и посебне школе за изучавање хадиса. Људи су поштовали оне који напамет знају највише што је могуће, као што су имами (предводници) правних школа. Стотине равија - преносилаца хадиса свој животни век проводе у сакупљању хадиса, њиховом распоређивању, записивању, па чак и путовању из земље у земљу ради усклађивања два хадиса, ради истраживања речи хадиса, његових равија и њихових биографија, као што су били Бухарија, Муслим, Несаи, Ахмед, Тирмизи, Ебу-Давуд и многи други. У заједници налазе се људи који памте више од седам стотина хиљада хадиса Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, са свим њиховим сенедима (ланцима преношења) и степенима веродостојности. То је зато

¹⁶ Хадис у језичком смислу значи *говор, казивање, приповедање*. У термилошкоком смислу хадис је синоним за суннет и означава све оно што је пренесено од Божијег посланика Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, његове речи, пракса, прећутно одобравање, морално-етичке особености или животопис.

што је хадис Послаников, нека су Божији благослов и мир над њим, део вере који уређује правила свакодневног понашања једног муслимана - у намазу, посту, зекату¹⁷, ходочашћу, продаји, куповини, склапању брака, разводу, породичним везама, о односу према комшијама, као што објашњава муслиману и његове дужности према његовом Господару и његовој заједници. Послаников хадис је доживео оволику пажњу муслимана након што им је то наредио њихов Господар у речима:

„Оно што вам Посланик као награду да, то и узмите, а оно што вам забрани оставите.“ (Кур'ан, 59:7)

„Он не говори по хиру своме, то је само Објава која му се обзнањује.“ (Кур'ан, 53:3-4)

Послаников хадис је тачно записан, он је историјско сведочанство пред којим са поштовањем застаје свако ко разума има. У овом сведочанству које је прецизно у свом памћењу и чувању, наћи ћемо наднаравна чуда и јасне доказе које је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, представљао

¹⁷ Зекат је арапска реч која у језичком смислу значи *чишћење, раст, напредовање*. У термиолошком смислу зекат представља обавезно годишње издвајање милостиње, од стране онога који је у могућности, за потребе сиромашних и осталих категорија које су дефинисане верозаконом. Зекат је један од пет темеља Ислама. Давањем зеката, осим иметка, чисти се и душа од шкртости и похлепе, остварује се принцип међубратске љубави и повезаности, као и уравнотеженост у разним слојевима друштва.

људима. На њиховим су темељима људи и веровали и истинитим га сматрали.

Биографија посланика Мухаммеда

Ако желиш да спознаш нужност познавања Посланикове биографије у бележењу истинитих догађаја, дела и њихове детаље у животу Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, размисли мало о највећем поглавару данашњице. Упитај самог себе да ли знаш име његове мајке, или деде, или његове кћери? Да ли знаш где се родио тај поглавар, где је одрастао, ко га је дојио, ко га је усвојио, ко су његови најбољи другови, како се они зову, како је отпочело њихово пријатељство, шта тај поглавар воли да једе, облачи и пије? Какво је мишљење тог поглавара о свеукупним животним питањима? Тада ћеш да увидиш да постоје многе тајне у животу тог поглавара које ти не знаш, без обзира на књиге, часописе и радио који говоре о том поглавару. Међутим наћи ћеш књиге које специјално говоре о опису Посланиковог лица, нека су Божији благослов и мир над њим, његовог стаса, његовој боји, одећи, облику његове обуће, о најситнијим деловима његовог живота. Милиони људи у свим деловима земље и у свим временима знали су о свим детаљима живота Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Посланикова, нека су Божији благослов и мир над њим, биографија је најпрецизнија и најјаснија биографија на земаљској кугли. Не знамо ни за једног човека који је

толико забавио милионе људи у свом веку и у своје време, као ни вековима после њега, изучавањем детаља његових дела како би то био програм за живот, закон за људе, молбе у молитвама и добрим делима, као што је то био случај са Мухаммедом, нека су Божији благослов и мир над њим, чији су хадиси сабрани, пажљиво испитани и прецизно пречишћени. А узрок оволике бригае о животу Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, и бележењу свега онога што му се десило, јесте љубав према Богу и Његовом Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, и то што је бављење овим наукама добро дело за које ће човек да има награду код Узвишеног Бога.

Поверљиви преносиоци

Ако су наднаравна чуда Божијег Посланика сачувана у истинитим књигама, онда су њени преносиоци најповерљивији људи које је човечанство икад познавало. Све земље које су муслимани освојили, сложне су у сведочењу о искрености веровања освајача свих ових земаља. Ове земље су им се придружиле, ушле су у њихову веру, бориле су се заједно са њима, своје порекло су везивале за њих, училе су од њих њихову веру и њихов језик. И дан-данас те земље воле дан у којем се десило освојење њихове земље од муслимана, а

посебно асхаба¹⁸ (другова) Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим. Њих је сам Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, подучио, очистио и оплеменио својим упутствима, јер су били под његовим вођством. Довољно нам је оно што Узвишени Бог сведочи о друговима Његовог Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, како бисмо спознали вредност степена до којег су они дошли, као и то да их је Бог, слављен нека је Он, почастиио због тога што су били преносиоци Његове вере широм света.

Узвишени Бог је казао:

„Ви сте народ најбољи од свих који се икада појавио: тражите да се чине добра дела, а од неваљалих одвраћате, и у Аллаха верујете.“ (Кур'ан, 3:110)

Исто тако Узвишени Бог каже:

„И тако смо од вас створили праведну заједницу да будете сведоци против осталих људи, и да Посланик буде против вас сведок.“ (Кур'ан, 2:143)

¹⁸ Реч 'асхаби' је арапског порекла и у језичком смислу означава *другове, пријатеље, пратиоце*. У терминолошком смислу то су пријатељи и пратиоци посланика Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, а односе се на свакога ко је познавао или видео Посланика, поверовао у његова учења, и умро као муслиман. Асхаби, Бог био задовољан њима, су најодабранија генерација људи.

Свемогући Бог је обавестио да је почастио ову генерацију због преношења посланства, па је казао:

„И знајте да је међу вама Божији Посланик; кад би вас он у много чему послушао, заиста бисте настрадали; али Аллах је некима од вас право веровање омилио и у срцима вашим га лепим приказао, а незахвалност и раскалашеност и непослушност вам учинио мрзним.“ (Кур'ан, 49:7)

Хваљени Бог је Своме Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, казао:

„Он те подржава Својом моћи и верницима.“ (Кур'ан, 8:62)

Узвишени Бог обзнанио је искреност веровања асхаба (следбеника) и генерација после њих који су били преносиоци ове вере, па их је Бог учврстио на Земљи и поставио их намесницима на њој:

„Аллах обећава да ће оне међу вама који буду веровали и добра дела чинили, сигурно, намесницима на Земљи поставити, као што је поставио намесницима оне пре њих, и да ће им засигурно веру њихову учврстити, ону коју им он жели, и да ће им сигурно страх сигурношћу заменити.“ (Кур'ан, 24:55)

Ова правоверна, искрена, праведна заједница јесте та која је пренела ову упућу.

Закључак

Заиста, човеково незнање о свом Створитељу, свом Владару, свом Добročинитељу, о својој вери којом је његов Господар задовољан, његово незнање о мудрости свога стварања, постојања, свога краја, којим се приближава својом смрћу, његово незнање о узроцима свога избављења код Господара, и о узроцима пропасти на будућем свету, незнање о свему томе га, заиста, само одвраћа од Упуте која долази од Узвишеног Бога.

Божија праведност и потпуност захтева слање јасног, делотворног доказа свом човечанству које је Узвишени Бог створио, како би људи имали доказ и како не би антихрист или лажов себи приписивао посланство. Зато је Узвишени Бог потпомогао своје посланике јасним и очигледним доказима и наднаравним чудима, са којим не може да дође обични човек, а која сведоче о истинитости посланства и веровесништва.

Међу доказе претходних посланика спадају: Салихова камила, Аврамова ватра, девет Мојсијевих знакова, Исусово проживљавање мртвих и излечење слепих, као и многи други докази.

Узвишени Бог потпомогао је Свога посланика Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, многобројним јасним доказима и вечитим аргументима, као и многим чудима која су и данас видљива.

Чуда која су престала одмах након што су се и десила, као што је потчињавање ветра, извирање воде између његових прстију, умножавање хране када је

хране било мало, забележена су у веродостојним књигама.

Посланикова биографија најјаснија је и најпрецизнија биографија за коју човек зна на земаљској кугли. У њој нема нејасноћа нити застора, напротив, она је јаснија десетине пута од најпознатије биографије савремених великана.

Ову упуту су преносили поверљиви људи. А народи који су живели са њима, сведоче о њиховом искреном веровању и искреном говору. Ти су народи следили њихову веру, а и данас је следе.

ПРЕТХОДНИ НАГОВЕШТАЈ

Узвишени Бог је казао:

„Он (Мухаммед) је споменут у књигама посланика претходних.“ (Кур'ан, 26:196)

Претходни наговештај

У доказе Мухаммедовог, нека су Божији благослов и мир над њим, посланства спада и доказ који је претходио његовом рођењу, а он у томе није могао да има утицаја. Тај доказ је претходни наговештај Узвишеног Бога људима у претходној Божијој књизи. Тај наговештај је да ће Бог да пошаље Посланика након Исуса, мир над њим.

Узвишени Бог одредио је његово место, обзнанио је предзнаке тог времена, појаснио је карактеристике овог Посланика како би га познали приликом његовог појављивања. Када су почели да се јављају предзнаци тога времена, хришћански и јеврејски свештеници и рабини обзнањивали су приближавање појаве очекиваног посланика. Како су људи ишчекивали његово јављање, тако се он и појавио на одређеном месту и у одређено време. Хришћански учењаци и јеврејски рабини долазили су и пажљиво су посматрали његове, нека су Божији благослов и мир над њим, карактеристике како би уочили њихову подударност. Многи од њих обзнанили су своју припадност Исламу, своје веровање, напуштање своје дотадашње вере и своје прелажење у нову веру, као ученик који учи, уместо учењака који подучава, као појединац који следи, уместо поглавара који се следи. Чак и Кур'ан изазива идолопоклонике прихваћањем Ислама ових учењака, синова Израилових:

„Зар овима није доказ то што за њега знају учени људи синова Израилових?“ (26:197)

„Они којима смо дали Књигу пре Кур'ана, верују у њу, а када им се казује, говоре: 'Ми верујемо у њу, он је Истина од Господара нашег, ми смо и пре били муслимани (Богу покорни).“ (Кур'ан, 28:52-53)

Време појављивања Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим

Тора и Јеванђеље су искривљени и данас не постоји оригинална Тора која је објављена Мојсију, мир над њим. Код Јевреја постоји само света књига коју називају Тором, а она није ништа друго до писање неких њихових учењака. Оно што недостаје овој светој књизи јесте ланац преносилаца, који би био спојен са Мојсијем, мир над њим.

Исто тако Исусово, мир над њим, Јеванђеље у рукама хришћана је ишчезло, изгубило се и замењено је са седамдесет предаја јеванђеља која су на крају сажета у четири предаје Јеванђеља тј. јеванђеља Матејино, Лукино, Марково и Јованово. Увидећеш да је свако јеванђеље названо по његовом власнику који га је писао.

Верско удаљавање је било најочигледније када се хришћанство поделило на многобројне групације које су једна другу сматрале неверничком, а ниједна од њих није имала чврст ослонац. Са друге стране, сукоб јевејра и хришћана достигао је степен да су исмејавали и срамотили једне друге. Ову ситуацију је Кур'ан забележио:

„Јевреји говоре: 'Хришћани нису на правом путу', а хришћани говоре: 'Јевреји нису на правом путу!'“ (Кур'ан, 2:113)

На овај начин је свет остао без Божије упуте и људи су залутали у тминама многобожачког и идолопоклоничког паганства. Изгледало је сваком ко имало познаје Божији закон стварања, да је неопходно да Упућивач, Слављен нека је Он пошаље Светло које ће да упуту људе на прави пут.

Многобројне вести о доласку Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим

Са обзиром да су се појавили предзнаци времена у којем ће да се појави очекивани Посланик, свештеници и рабини су све више обзнањивали долазак очекиваног Посланика. Кур'ан, хадиске збирке, као и биографија бележе један део тих вести.

Тако, Сејф ибн Зи Језин ел-Хумејн доноси радосну вест Абдул-Мутталибу о томе да ће очекивани Веровесник да буде из његове породице, након што је од њега чуо о његовом пореклу које се везује за Јишмаила, мир над њим.

Зејд ибн Нуфејл и група његових другова путовали су тражећи Аврамову веру. Тако је Зејд дошао до рабина у Шаму. Он му је казао: "Дошао си да тражиш веру али нећеш да нађеш никога ко ће у њу да те упуту. Дошло је време појаве Веровесника, који ће да се појави

у твом граду из којег си изашао, проповедајући веру Аврамову. Иди и придружи му се."

Кис ибн Саиде ел-Ијади је у свом говору на пијаци Укказ казао: "Божија вера је боља од ваше вере и Посланик чије је време дошло." Медински су јевреји све више обзнањивали долазак очекиваног Веровесника. Претили су арапским идолопоклоницима његовом појавом и тиме да ће да га следе и да ће да се боре против њих.

Када би нешто задесило јевреје, говорили би: "Господару нас, помози нас Веровесником који ће да буде послан у овом времену а чије карактеристике налазимо у Тори. Племенити Кур'ан је забележио како су јевреји молили од Бога помоћ против арапских идолопоколоница у време појаве очекиваног Посланика у речима:

„А када им књига од Аллаха долази, која признаје као истину Књигу коју имају они - а још раније су помоћ против многобожаца молили - и кад им долази оно што им је познато, они у то неће да верују, и нека зато стигне невернике Божије проклетство.“ (Кур'ан, 2:89)

Кур'ан је забележио овај њихов став, суочио их је са њиме и супротставио се ономе шта говоре, још пре објаве Кур'ана. Муслимани су расправљали са јеврејима о томе и јевреји нису имали другог избора већ да признају пред верницима. А када би се осамљивали, приговарали би једни другима.

Узвишени је казао:

„Када сретну вернике, они говоре: 'Верујемо!' А чим се осаме једни другима, кажу: 'Зар ће те им говорити о ономе што је Аллах само вама објавио, па да им то буде доказ против вас пред Господаром вашим? Зар се нећете опаметити? А они зар не знају да Аллах зна и оно што крију и оно што показују!’“
(Кур'ан, 2:76-77)

Јевреји су у својим књигама знали за веровесништво Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, а нису веровали у њега. Због онога што су урадили, сами себи су приписали лудило - **'зар се нећете опаметити'** - покривајући истину тако што нису говорили о ономе што се налази у Тори, о радосној вести и појави Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Они су мислили да Бог неће да их казни низашта друго осим за оно што су људи сведочили против њих.

„Зар ћете им казивати о ономе што је Аллах само вама објавио, па да им то буде доказ против вас пред Господаром вашим? Зар се нећете опаметити?’“

Становници Медине примили су Ислам пре становника Меке. Све време Посланиковог боравка у Меки, становници Медине слушали су од својих комшија јевреја о карактеристикама и радосној вести о доласку Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим. Стога се и десило да је неко из прве групе мединелија који су примили Ислам, казао: "Ово је, тако

ми Бога, Веровесник којег јевреји најављују, па нека вас они не претекну."

Они који су се уверили у знакове посланства

1. Монах Бехира

Када је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, отишао са својим стрицем Ебу-Талибом на пут, први пут у Шам (Сирија), срели су монаха Бехиру који се загледао у Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, и приметио је знакове посланства на његовом лицу и између плећки. Упитао је Ебу-Талиба: "Шта ти је овај дечак?"

Ебу-Талиб је одговорио: "Мој син."

Монах је казао: "Не би требало да му је отац жив!"

Ебу-Талиб је одговорио: "Он је мој братић. Отац му је умро док га је мајка у утроби носила."

Монах је казао: "Истину си казао. Врати се са њим у своје место и чувај се јевреја."

2. Монах Ностора

Како је Бехира уочио да је Мухаммед веровесник, током његовог првог путовања у Шам, тако је то и монах

Ностора уочио, видевши бели облак који му је хладовину правио. Узвишени Бог је казао:

„Или они не познају Посланика свога, па га зато поричу?“ (Кур'ан, 23:69)

3. Абесински Негус (владар) Асхама

Када је Негус (Неџашија) чуо неке кур'анске одломке које је проучио Џафер ибн Ебу-Талиб, плакао је све док му се брада није натопила сузама, па је казао: "Заиста ово и оно са чиме је дошао Исус, мир над њим, излази из једне светиљке." Зато је Абесинија била уточиште муслимана приликом њихове прве и друге Хиџре (пресељење), након што им је арапска земља постала тесна. Када је Амр ибн Умејје ед-Дамери стигао са писмом Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, којим га позива у Ислам, Негус је ставио писмо на своју главу понизно се спуштајући са свога кревета. Написао је Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, писмо и обзнанио је свој Ислам. Негус је послао делегацију хришћана, коју су сачињавала 62 Абесинца и 8 људи из Шама, а то су: монах Бехира, Идрис, Ешреф, Ебреха, Сумаме, Кисм, Дурејс и Ејмен. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, проучио је до краја поглавље Ја-Син, па су плакали када су чули Кур'ан. О овим хришћанским учењацима, чије су очи пливале у сузама када су чули Кур'ан, објављене су речи Узвишенога:

„Свакако ћеш наћи да су верницима најближи пријатељи они који говоре: 'Ми смо хришћани', зато што међу њима има свештеника и монаха и што се они не охоче. Када слушају оно што се објављује Посланику, видиш како им лију сузе из очију јер знају да је то Истина, па говоре: 'Господару наш, ми верујемо, па упиши и нас међу оне који су сведочили.'“ (Кур'ан, 5:82-83)

4. Делегација хришћанских учењака која се упутила у Меку

Када су хришћани чули да се појавио посланик Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, послали су му делегацију коју је сачињавало 20 особа. Пошто су стигли код Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, у Меку, чули су Кур'ан и одговоре Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, на њихова питања. Њихове су се очи испуниле сузама и они су примили Ислам. Када су се враћали, сусрео их је Ебу-Џехл са групом Курејшија, па су им рекли: "Дабогда Бог уништио групу. Вас су послали људи ваше вере, који су остали иза вас, како бисте за њих истраживали и донели им вест о човеку. Ви нисте дуго седели код њега, а већ сте напустили своју веру и поверовали сте у оно што вам је казао! Ми не познајемо групу гору од вас" - или су им рекли нешто слично томе. На то су одговорили: "Нека је на вас мир и спас. Ми нећемо да ружно са вама поступамо. Нама наша дела, а

вама ваша дела. Ми себи желимо само добро." У поводу ове делегације и овог догађаја, објављене су речи Свемогућег:

„Они којима смо дали Књигу пре Кур'ана, верују у њега, а када им се казује, говоре: 'Ми верујемо у Њега, Он је Истина од Господара нашег, ми смо и пре били муслимани.' Они ће добити двоструку награду зато што трпе и што лепим зло узвраћају и што од онога што им дајемо удељују; а кад чују бесмислицу какву, од ње се окрену и кажу: 'Нама наша дела, а вама ваша дела; мир вама и Ми не желимо друштво неучих.'“ (Кур'ан, 28:52-55)

5. Абдуллах ибн Селам

Он је један од великана јеврејских рабина. Након што је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, стигао у Медину, њему се упутио Абдуллах ибн Селам како би се уверио у знакове његовог посланства. Када се у њих уверио, објавио је своју припадност Исламу, али је он тражио од Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, да прикрије свој Ислам како би могао да чује мишљење јевреја о њему. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, позвао је јевреје и питао их о њиховом пријатељу Абдуллаху ибн Селаму, а Абдуллах је био скривен у близини, па су рекли: "Он је наш поглавар и син нашег поглавара. Он је

најученији међу нама и син најученијег међу нама." Тада је Абдуллах ибн Селам изашао пред њима и позвао их је у Ислам и веровање у Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, о којем се говори у њиховој Тори. Они су одбили и узохолили су се. Поводом овог јеврејског учењака објављене су речи Узвишеног, обраћајући се Арапима:

„Речи: 'Кажите ви мени шта ће са вама бити ако је Кур'ан од Аллаха, а ви у њега не верујете, и ако је један од синова Израилових посведочио то, па је он поверовао, а ви сте се узохолили.' Аллах, заиста, неће да укаже на прави пут народу који себи неправду чини.“ (Кур'ан, 46:10)

6. Зејд ибн Са'не

Он је један од јеврејских рабина који су примили Ислам. Нека нам он сам исприча како је примио Ислам. Казао је: „Када сам погледао у лице Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, видео сам све знакове посланства, осим две ствари, које нисам проверио:

1. Његова благодот превладава понашањем у ситуацији када нешто занемари (заборави);
2. Ружно понашање према њему само му повећава благодот.

Приказивао сам му се добрим како бих се састајао са њим и како бих спознао његову благодот и понашање у

ситуацијама када нешто заборави. Купио сам нешто од њега, тако да ми да у одређено време, па сам му дао новац. Два или три дана пре тог одређеног времена, отишао сам код њега, повукао сам га за наборе његове кошуље и огртача и смркнуто гледајући у њега, казао сам му: 'Зар нећеш да ми даш оно што је моје, о Мухаммеде? Тако ми Бога, о сине Абдул- Мутталибов, ви сте, заиста, они који одуговлаче.'

Омер је казао: 'О Божији непријатељу, зар ти говориш Божијем Посланику ово што ја чујем? Тако ми Бога, да се не бојим прекршаја, мачем бих ти ударио главу.'

Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, погледао је Омера мирно и спокојно, а онда се насмешио и казао:

'И мени и њему је било потребније нешто друго од тебе, Омере. Да ми наредиш да то лепо обавим, а да њему наредиш да лепо тражи. Иди, Омере, и дај му оно што му припада и додај томе 20 са'а уместо његовог страха - тј. у замену за то што си га плашио.'

Он је то и учинио. На то сам казао: 'Омере, све знакове посланства сам видео на Мухаммедовом, нека су Божији благослов и мир над њим, лицу, када сам гледао у њега, осим два знака која нисам испитао: његова благодост превладава понашањем када нешто заборави; глупо понашање према њему само повећава његову благодост. Испитао сам их и ја сведочим да сам ја

задовољан да ми Бог буде Господар, да ми Ислам буде вера и Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, веровесник.“

7. Селман ел-Фариси

Када је Селман ел-Фариси чуо за долазак Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, у Медину, отишао је да се сретне са њим и да испита три знака посланства:

1. Не прима милостињу,
2. Прихвата поклон,
3. Знак на леђима. Телесна ознака да је он очекивани Веровесник. Ове је знакове научио од рабина у Шаму.

Селман је донео прегршт датула Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, и казао му: "Ово је милостиња." Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, поделио их је међу друговима и није ниједну узео. Ово је један.

Селман се вратио са другим прегрштом урми и казао му је: "Ово је поклон." Посланик их је узео за себе. Ово је други.

Након тога, Селман је покушавао да види печат веровесништва на Веровесниковим, нека су Божији благослов и мир над њим, леђима, све док га није видео. Тада је обзнанио своју припадност Исламу.

8. Мухајрик ел-Јехуди

Овај Мухајрик ел-Јехуди, уверио се у веровесништво Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, и обзнанио је своју припадност Исламу. Борио се са њиме, а доказ је његовог веровања његов тестамент Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, којом он оставља своју имовину уколико буде убијен у бици. Постао је шехид (погинули на Божијем путу), нека му се Бог смилује, а његова имовина је био милостиња сиромашним Мединлијама.

Све што смо навели само су неки од хиљада и милиона примера припадника Књиге (Јевреји и хришћани) који су добровољно и сами задовољни тиме, обзнанили своје веровање и свој Ислам. Кур'ан је споменуо ситуације неких од њих износећи доказе Арапима који су противречили Истини.

Узвишени Бог је казао:

„Зар овима није доказ то што за њега знају учени људи синова Израилових?“ (Кур'ан, 26:197)

Они (Јевреји и хришћани) којима смо дали Књигу знају Посланика као што синове своје знају. (Кур'ан, 2:146)

Хришћани и јевреји мењају радосне вести

Након што се појавио Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, јевреји и хришћани променили су радосне вести о посланству, како муслимани не би имали против њих никаквог доказа.

Познати енглески историчар Џибон у 5. тому своје књиге је казао: "Рабини и свештеници преписали су и заменили, након појаве Ислама, многобројне текстове из Торе и Јеванђеља."

Бушра Захари Михаил - хришћанин којег је Бог упутио - у својој књизи "Мухаммед је Божији посланик", овако описује јеванђеља: "Монаси су га, заиста, искривили и изменили. То долази до изражаја у различитим издањима Јеванђеља из којих су монаси изузели и изменили неке делове."

Остаци светлости

Без обзира на искривљавање, у искривљеној Тори и Јеванђељу остале су неке чињенице које указују на Мухаммедов, нека су Божији благослов и мир над њим, долазак. Ово су неки примери:

У Светој књизи - Тора

1. У 18. поглављу "Поновљеног закона" стоје његове речи - тј. речи Мојсија, нека су Божији благослов и мир над њим:

„Пророка ћу им подигнути између браће њихове, као што си ти, и метнућу речи своје у уста његова, и казиваће им све што му заповедим. А ко год не би послушао речи моје, које ће говорити у моје име, од тога ћу ја тражити. Али пророк који би се усудио говорити шта у моје име што му ја не заповедим да говори, или који би говорио у име других богова, такав пророк да се погуби.“ (18:18-20)

Ова радосна вест, како каже Бушра Захари Михаил, није радосна вест о Јошуи, како су то сматрали јеврејски рабини, као што то није ни радосна вест о Месији, како то тумаче учењаци хришћанских Левита. Напротив ово је радосна вест о Мухаммеду, нека су Божији благослов и мир над њим, и то из неколико разлога које спомиње Бушра Захари. А то су:

У радосној вести је дошла реч **"као што си ти"**, а Јошуа није био попут Мојсије, нека су Божији благослов и мир над њим, и њему није била објављена Књига (Објава). У Поновљеном закону стоји:

„Али не уста више пророк у Израилју као Мојсије, ког Господ позна лицем к лицу.“ (34:10)

Исто тако месија Исус, нека су Божији благослов и мир над њим, није био попут Мојсија, нека су Божији благослов и мир над њим. Рођен је без оца, говорио је у колевци. Он није имао законик као што је имао Мојсије, нека су Божији благослов и мир над њим, а разликује се од Мојсија, нека су Божији благослов и мир над њим, и у начину смрти. Мојсије, нека су Божији благослов и мир

над њим, је умро, а Исуса, нека су Божији благослов и мир над њим, је Узвишени Бог уздигао. Исто тако речи **"између њихове браће"** не могу да се односе на Јошуу који је био присутан заједно са дванаест апостола. Да се овде мислило на Јошуу или Месију било би речено "од њих", тј. од синова Израилових, али у радосној вести стоји: **"између њихове браће"** а Јишмаел, нека су Божији благослов и мир над њим, и његово потомство, у које се убраја и Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, браћа су Исакова и Јаковљева (Израиљева), као и њихових потомака.

У Јеванђељу по Јовану потврђује се да су јевреји очекивали другог Месију и веровесника мимо Месије у време доласка Месије. У Јеванђељу по Јовану стоји:

„А многи од народа чувши ове речи говораху: Ово је заиста пророк. Други говораху: Ово је Христос. А једни говораху: Зар ће Христос из Галилеје доћи?“ (7:40-41)

У радосној вести су речи "подигнућу им", а Јошуа је био код Мојсије, нека су Божији благослов и мир над њим, један од синова Израелових, па како, онда, ове речи могу да се односе на њега?

У радосној вести су и речи: **"Али пророк који би се усудио говорити шта у моје име што му ја не заповедим да говори, или који би говорио у име других богова, такав пророк да се погуби."** Да Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, уистину, није био Посланик, био би убијен. Али нико

није могао да га убије, без обзира на мноштво покушаја, без обзира на све сплетке и завере које су га окруживале.

2. У Поновљеном закону стоји: „**Они ме раздражише на ревност оним што није Бог, разгневише својим таштинама; и ја ћу њих раздражити на ревност оним који није народ, народом лудим разљутићу их.**“ (32:21)

Ово значи: **„Јевреји ме раздражише на ревност обожавајући кипове као што је теле и ја ћу њих љубоморним да учиним тако што ћу Упуту и посланство да дам једном паганском народу.“**

Јевреји су најжешће мрзели Арапе јер су они синови Лишмаилови; он је син робиње, а они су синови његовог брата Исака који је син слободне жене.

Остварила се ова љутња јевреја слањем Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим.

Узвишени Бог каже:

„Он је неукима послао Посланика, једног између њих, да им знакове Његове казује, и да их очисти и да их Књизи и мудрости научи, јер су пре били у очитој заблуди.“ (Кур'ан, 62:2)

Неки учењаци Левита, као што каже професор Бушра Захари Михаил, покушавали су да припишу ово паганство грчком народу. Професор Бушра одговорио им је речима. „Познато је да су Грци, на стотине година пре појаве Месије, били напредни у науци и уметности.

У његово су време били на највишем степену потпуности у уметности и били су сведоци прописа Торе и других књига старог века.“

3. У Поновљеном закону (33:1-2) пише:

(1) А ово је благослов којим благослови Мојсије, човек Божији синове Израилеве пред смрт своју. (2) И рече: Господ изиђе са Синаја, и показа им се са Сира; засја с горе фаранске, и дође с мноштвом хиљада светаца, а у десници му закон огњени за њих.

Тумачи тврде да ова реченица, која се налази у Тори, указује на места на којим се спустила Божанска упута на Земљи.

Његов долазак са Синаја: Његово даровање Торе Мојсији, нека су Божији благослов и мир над њим.

Његово обасјавање са Сира: Његово даровање Јеванђеља Исусу, нека су Божији благослов и мир над њим.

Сир је ланац планина који се пружа источном страном 'Вади аребе' у Палестини, а то је земља у којој је живео Исус, нека су Божији благослов и мир над њим.

Његов висок положај на гори Фаран: Његово спуштање Кур'ана Мухаммеду, нека су Божији благослов и мир над њим. Фаран је старо име за подручје Меке у којем је живео Јишмаил, нека су Божији благослов и мир над њим, као што се то спомиње у Тори (Књига Постања 21:17-21):

„А Бог чу глас детињи, и анђео Божији викну с неба Агару, и рече јој: Шта ти је Агаро? Не бој се, јер Бог чу глас детињи оданде где је. Устани, дигни дете и узми га у наручје; јер ћу од њега учинити велик народ. И Бог јој отвори очи, те угледа студенац; и отишавши напуни мешину воде, и напоји дете. И Бог беше с дететом, те одрасте, и живеше у пустињи и поста стрелац. А живеше у пустињи Фарану. И мати га ожени из земље мисирске.“

Свештеник који је напoкoн нашао прави пут, Ибрахим Халил Ахмед, сматра да ова радoснa вeст одговара речима Свемогућег Бога:

„Тако ми смокве и маслине, и Синајске горе, и града овог сигурног.“ (Кур'ан, 95:1-3)

Узвишени Бог се заклиње са ова иста три места која се спомињу и у Тори. Тако, заклињање смоквом и маслином је, заправо, метафора којом се замењује место у Палестини, место у којем је живео Исус, нека су Божији благослов и мир над њим, а оно одговара Сиру.

Заклињање Синајском гором заклетва је планином на којој је Узвишени Бог разговарао са Мојсијом, нека су Божији благослов и мир над њим.

Заклињање 'градом сигурним' заклетва је Меком Ел-Мукерремом, а она одговара Фарану.

4. У Тори се налази обећање Узвишеног Бога Авраму, нека су Божији благослов и мир над њим, да ће

од његовог сина Јишмаела - робињиног сина – да направи народ који ће да буде величанствен и водећи:

„Устани, дигни дете и узми га у наручје; јер ћу од њега учинити велик народ.“ (Књига постанка, 21:18)

И није било величанственијег и одабранијег народа Јишмаеливог, мир над њим, од народа Мухаммедовог, нека су Божији благослов и мир над њим.

„Ви сте народ најбољи од свих који се икада појавио.“ (Кур'ан, 3:110)

Ово су неки од примера божанске светлости која је остала у Тори, коју су искривљивачи превидели. У Тори се налазе и друге радосне вести осим ових.

Из Јеванђеља

1. У Јеванђељу по Матеју (21:42-43) налази се говор Исуса, мир над њим, у којем се он обраћа свом народу:

„А рече им Исус: 'Зар нисте никада читали у Писму: Камен који одбацише зидари, он је постао глава од угла; то би од Господа и дивно је у вашим очима. Зато вам кажем да ће се од вас узети царство Божје, и даће се народу који његове родове доноси.'“

У овом говору налази се наговештај о томе да ће Божанска упута да буде одузета потомцима Израиловим - јеврејима и хришћанима, да ће да буде дата другом

народу који ће да ради по њој и да ће тај народ да постане "угаоним каменом". Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

"Мој пример и пример посланика који су били пре мене је као пример човека који је саградио грађевину, улепшао је и дотерао, али није ставио циглу у један од углова своје грађевине. Људи су је обилазили и чудили су се тој грађевини говорећи: 'Зашто ниси ставио овде циглу и довршио градњу?' Па, ја сам та цигла. Дошао сам као печат посланика." (Бележи Бухарија)

2. У Јеванђељу по Јовану, налази се дијалог између Исуса и жене Самаријанке, у којем је Исус, нека су Божији благослов и мир над њим, обзнанио да ће кибла (правац), према којој се људи окрећу у намазу, да буде промењена у једном другом времену и да ће да се налази на другом месту. Познато је да се кибла није мењала у време Исуса, мир над њим, као што је познато да се кибла не мења, осим преко посланика којег Узвишени Бог пошаље. Кибла се није мењала, осим у време доласка Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, што доказује да се ова радосна вест, која се налази у Јеванђељу, односи на Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. У овом се Јеванђељу (4:20-22) наводи да је та жена Самаријанка рекла Исусу:

„Оци наши молише се Богу на овој гори, а ви кажете да је у Јерусалиму место где се треба молити. Рече јој Исус: 'Жено! Веруј ми да иде време кад се

нећете молити Оцу ни на овој гори ни у Јерусалиму.”

Узвишени је Мухаммеду, нека су Божији благослов и мир над њим, казао:

„Видимо Ми како са жудњом бацаш поглед према небу, и Ми ћемо сигурно учинити да се окрећеш према страни коју ти желиш: окрени зато лице своје према Часном храму! И ма где били, окрените лица своја на ту страну. Они којима је дата Књига сигурно знају да је то истина Господара њиховог - а Аллах мотри на оно што они раде.“
(Кур'ан, 2:144)

3. У Јеванђељу по Јовану (16:7) Исус, мир над њим, каже:

„Него вам ја истину говорим: боље је за вас да ја идем; јер ако ја не идем, утешитељ (фараклит) неће доћи к вама; ако ли идем, послаћу Га к вама.“

Фариклит је арабизована грчка реч 'паракитос' која је слична значењу Мухаммед - Ахмед. Исламски учењаци су тражили од хришћана објашњење ове речи, а они су одговорили: „Корен ове речи је грчки: 'паракитос', а има значење утешитеља или учитеља!“

4. У Јеванђељу по Јовану (16:12-13) Исус је казао:

„Још вам много имам казати; али сад не можете носити. А кад дође Он, Дух истине, упутиће вас на сваку истину; јер неће од себе говорити, него

ће говорити шта чује, и јавиће вам шта ће бити унапред.“

Ово је радосна вест о доласку посланика који ће да дође након Исуса, нека су Божији благослов и мир над њим. А није био ниједан посланик након њега који би обавестио о томе шта ће да се деси у будућности све до Судњег дана, осим Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Ово су неки од примера радосних вести које се налазе у садашњим Јеванђељима.

Искра прве светлости (Јеванђеље по Варнави)

Искривљавања у Тори и Јеванђељу одиграла су велику улогу у прикривању радосних вести које су се налазиле у Тори и Јеванђељу пре и у време посланства Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. На основу тих радосних вести, Ислам је примила делегација јеврејских и хришћанских учењака, као и многи народи. Била је откривена искрица Божанске светлости, а папе су радиле на томе да је прекрију. Тако је 492. године, тј. пре појаве Ислама, издата наредба папе Целасиоса о забрани читања неких књига, а међу њима и забрана читања књиге под називом "Јеванђеље по Варнаби". Исто тако издата је наредба о конфискацији овог Јеванђеља са свих места и једино је папина библиотека поседовала један примерак ове књиге. Бог је хтео да Његови знакови изађу на видело преко латинског свештеника Фрамина, који је сасвим случајно нашао писма Ебрианоса у којим се спомиње

Јеванђеље по Варнави, чије цитате он наводи. Љубав према истраживању подстакла га је да крене у потрагу за овим Јеванђељем по Варнави. Стигао је до жељеног циља пошто је постао један од сарадника папе Сектуса Петог. Папина библиотека је у себи садржавала ово Јеванђеље које је било написано на италијанском језику и на италијанском папиру који је био познат по воденим траговима који се налазе на њему и који може да буде истински доказ о тачном периоду италијанског издања. Свештеник Фрамин узео је ово Јеванђеље и прочитао у њему да Исус, нека су Божији благослов и мир над њим, није ништа друго до Божији посланик и да је очекивани посланик Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим. У Јеванђељу по Варнави стоји:

"Овако ће да остане док не дође Мухаммед, Божији посланик, који ће кад дође да открије ову превару онима који верују у Божији закон."

Када је Фрамино спознао истину, прихватио је Ислам и радио је на ширењу књиге коју је извадио из недоступних решетки, унутар којих су је заробиле папе. И поред издања на италијанском језику пронађено је издање и на шпанском језику са почетка 18. века. Свештеник др. Чарлс Франсис Буто у својој књизи "Изгубљено Исусово законодавство је откривено", је казао: „Јеванђеље које се назива Јеванђеље по Варнави било је уклоњено од цркве у њено прво време, а рукописи који су скоро откривени у подручју Мртвог мора потврђују постојање овог Јеванђеља.“

Нови сведок

Напокон су откривени стари рукописи, унутар земљаних посуда, у ископинама поред Мртвог мора. Јордан поседује ове рукописе о којим је говорио др. Д. Ф. Брајт, а он је стручњак у науци која се бави траговима Јеванђеља. Он каже: „У свету не постоји ни најмања сумња у исправност овог рукописа и ови папири ће да означавају огромно благо у нашој мисли о хришћанству.“ Свештеник Паул Дејвис - председавајући Цркве "Сви свети" у Вашингтону, у својој књизи "Рукописи Мртвог мора", о њима каже: „Рукописи из близине Мртвог мора вековима спадају у највеличанственије рукописе, по својој важности, јер су променили традиционално схватање и разумевање Јеванђеља.“

Створитељ, слављен нека је Он, послао је Својим робовима претходне предзнаке, у претходним објављеним књигама, о томе да ће да дође посланик након Исуса, мир над њим. У њима Он обзнањује његова својства и карактеристике његовог места и времена у којем ће да живи. Будући да су почели да се појављују предзнаци тог времена, повећао се говор свештеника и рабина о томе. Када се Посланик појавио, почели су да долазе они који су желели да се увере у знакове његовог посланства, као што су свештеници и рабини који су долазили у делегацијама, групама или појединачно. Поверовали су у његову искреност и његово посланство,

а сам Кур'ан бележи ставове група учењака припадних Књиге. Њих су следили хиљаде других Јевреја и хришћана, осим оних који су се заинатили и који су почели са искривљавањем наговештаја и њиховим мењањем, посебно након појаве Ислама. И поред свега тога, остало је нешто слабе светлости у Старом завету и Новом завету, што сведочи о посланству Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. А Узвишени Бог хтео је да изађу на видело његови знакови, па је учинио да један од свештеника, папиних сарадника, буде у могућности да открије Јеванђеље по Варнави. Овим Јеванђељем дошао је до истине коју су папе сакриле и бациле у тмине затвора папине библиотеке. У њему се налази говор једног од апостола (Варнава), Исусових другова, у коме је говорио о посланству Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Овај свештеник Фрамино дао је предност истини над неистином, открио је своју припадност Исламу и раширио је Јеванђеље по Варнави. Рукописи пронађени у близини Мртвог мора дошли су само као потврда овом Јеванђељу. Проласком времена Узвишени Бог обзнањује своје знакове, јасно и очигледно, који сведоче да је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, Божији посланик.

Закључак

У доказе Мухаммедовог посланства, нека су Божији благослов и мир над њим, спадају претходни

Божански наговештаји који доносе радосну вест о његовом, нека су Божији благослов и мир над њим, доласку. Разјаснили су његово име, његово место живљења, његове карактеристике, као и карактеристике времена у којем ће да се појави. Очигледно је да Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, пре свога рођења, није могао да има никаквог удела у постављању ових наговештаја који се налазе у Библији.

Пошто су Тора и Јеванђеље искривљени и пошто је ишчезла Божија упута, било је неопходно да Узвишени Бог пошаље Свога Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, о којем је обавестио у претходним књигама. Монаси и рабини почели су да говоре људима о времену скоре појаве очекиваног Посланика, тако да се раширила вест међу људима о очекиваном Посланику, а посебно међу онима који су имали било какве везе са припадницима Јеврејима и хришћанима, као што су становници Медине.

У одређено време, када се појачала потреба човечанства за послаником који би их вратио на прави Божији пут, појавио се Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим. Он је поседовао све ознаке и карактеристике које су обзнаниле претходне свете књиге. Свештеници и рабини долазили су да се увере и да испитају ове знаке. Уистину су их и пронашли код њега, па су оставили своју веру, и следили су Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Поверовали су у његово посланство, и Кур'ан бележи њихово прихватање Ислама. Међу њима су: монаси

Бехира и Ностора, абесински негус, делегација хришћанских учењака, рабин Абдуллах ибн Селам, рабин Зејд ибн Са'не, Селман ел-Фариси, Мухајрик ел-Јехуди и други.

Након појаве Ислама неверници су радили на прикривању онога што је било у њиховим књигама, везано за радосне вести о посланству Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Али, у искривљеној Тори и Јеванђељу налазе се остаци Божанске светлости на чије уништење искривљивачи нису обратили пажњу, а који сведоче о посланству Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим.

Узвишени Бог је хтео да људима покаже искрицу Божанске прве светлости, па је латински монах Фрамино успео да пронађи Јеванђеље по Варнави чије читање је Црква била забранила пре Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Остао је један његов примерак у папиној библиотеци у којем се налазе радосне вести о Мухаммеду, нека су Божији благослов и мир над њим. Примио је Ислам и радио је на ширењу овог Јеванђеља. Историјски рукописи из Мртвог мора, дошли су као потврда свега онога што је дошло у Јеванђељу по Варнави.

КУР'АН ПРЕТХОДИ НАУЦИ

Ново наднаравно чудо

Муџизе (наднаравна чуда) и јасни докази посланства Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, многобројни су, разноврсни и вечити, јер је он печат посланика и веровесника. Један од доказа

посланства нашег веровесника Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, јесте и појава новог чуда које поседује Књига с којом је дошао од Узвишеног Бога, а то чудо је то што Кур'ан часни претходи науци. У њему се наводе истине о свемиру о којим човечанство није ништа знало. Након што су прошли многи векови и након што су унапређени научни апарати за откривање, научници су застали на једном делићу истина о којима Часни Кур'ан говори већ вековима. То је откриће постало доказ да је Кур'ан објављен од Онога Који зна све тајне на небесима и на Земљи. То је и доказ да је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, посланик који је послан од Узвишеног Бога чије знање све обухвата.

Примери

Примери овог новог чуда које поседује Књига Узвишеног Бога јесу следећи:

1. Ветар и покретање облака

Најновија подела облака постављена је на основу врсте ветра који их формира и покреће. Метеоролози су дошли до открића да ветар формира облаке из водене паре која се диже из мора. Исто тако ветар носи и прашину, па су научници дошли до спознаје да ветар са собом носи мале честице прашине или цветног праха, или дима. Тако долази до спајања ове прашине с воденом паром која се подиже из мора, покреће се и

скупља око ових ситних делова који су бачени у њу како би обликовали водени омот који расте и развија се, тиме формирајући тешке капљице. Часни Кур'ан спомиње уздизање облака помоћу ветрова у речима:

„Аллах је Тај Који ветрове шаље, па они облаке терају и Он их по небу, како Он хоће, распростире.“ (Кур'ан, 30:48)

Исто тако, Кур'ан спомиње ветар који врши оплодњу биљака и који формира тешке облаке из којих се спушта киша, говорећи:

„Ми шаљемо ветрове да оплођују, а из неба спуштамо кишу да имате шта да пијете.“ (Кур'ан, 15:22)

Величанствени Кур'ан, спомиње и то да ветар уздиже и ковитла облаке и носи их навише. Узвишени каже:

„А када они (ветрови) покрену тешке облаке.“ (Кур'ан, 7:57)

Глагол употребљен у одломку, језички значи: носио га је и подигао. То је тек у данашње време наука открила, а Кур'ан је давно на то указивао.

2. Зависност ноћи и дана на Земљи

Узвишени Бог каже:

„Живот на овом свету сличан је биљу земаљском на које Ми спустимо с неба кишу с којим се она измеша, којим се онда хране људи и стока. Па када се земља украси својим накитима и окити и кад становници њени помисле, да су они тога господари, дође заповед Наша, ноћу или дању, Ми то покосимо, као да пре ничега није ни било. Ето, тако Ми потанко излажемо доказе народу који хоће да размисли.“
(Кур'ан, 10:24)

Овај племенити одломак говори о животу на овом свету наводећи неколико чињеница:

Прво: Овај свет ће да се окити и пролепша до Судњег дана, а то је данас очигледно.

Друго: Људи ће да мисле да немају потребе за Створитељем и да су у стању да ураде све оно што их се тиче у њиховом животу. Ове су две ствари очигледне у данашњем животу. Напротив, они који не верују мисле да нема места веровању у Бога у столећу фабрика, и да оно не приличи ниједној другој заједници до земљорадничкој!

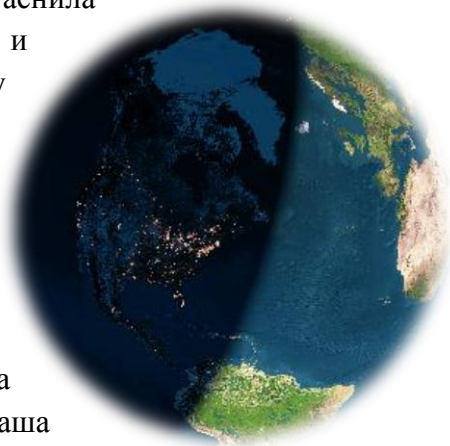
Треће: Смак света који Узвишени Бог спомиње у речима:

„А Смак света ће у трен ока доћи.“ (Кур'ан, 16:77), тј. доћи ће на Земљу или дању или ноћу.

Овде ће неко да се запита: Ако је смак света као трен ока, а нема сумње да ће он да дође или дању или ноћу, зашто Величанствени Кур'ан није казао: "Дође јој

наша заповед ноћу"? Или што није казао: "Дође јој наша заповед дању"? Сваки човек зна да ако смак света не буде ноћу, биће дању. Зашто, онда, ове речи (нека ми Бог опрости): „...дође заповед Наша, ноћу или дању.“

Ова се ствар разјаснила напредовањем науке и откривањем скривених тајни у овом кур'анском изразу. Да је Величанствени Кур'ан казао: "Дође јој ноћу", било би исправно да било који човек каже да је овај Кур'ан од Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. А када би нпр., казао: "Дође јој наша заповед дању", тј. да ће смак света, који ће да се деси у трен ока, да се деси на целој Земљи дању. Ми знамо да су ноћ и дан на Земљи стални. Тако, када код нас буде ноћ, код неких других људи буде дан, и тако ће да се и деси Божија заповед "...ноћу или дању". Ноћу код оних код којих је ноћ, а дању код оних код којих је дан. Истину је казао Узвишени Бог:



„Ето тако Ми потанко излажемо доказе народу који хоће да размисли.“ (Кур'ан, 10:24)

3. Капљица семена

Након што је узнатрпедовала медицина и унапређени микроскопи, учењаци су сазнали да капљица семена, из које настаје човек, није скупина сперме која излази приликом сваког излива. То је, у ствари, један сасвим сићушни део сперме. Зар то није откриће онога о чему смо обавештени у Божијој Књизи пре више од хиљаду година.

Узвишени је казао:

„Зар човек мисли да ће сам себи препуштен бити, да неће одговарати? Зар није био кап семена која се убаци?“ (Кур'ан, 75:36-37)

4. Узрок настанка мушког и женског рода

Савремена је наука открила да је течност мушкарца узрок мушког или женског пола. Ако је сперматозоид (капљица семена која се ејакулира) носилац карактеристика мушког рода, новорођенче ће да буде мушког рода, а ако је носилац карактеристика женског рода, онда ће новорођенче да буде женског рода. Часни Кур'ан указује на то да мушки или женски пол одређује течност мушкарца, која се ејакулира, а то су сперматозоиди. Узвишени је казао:

„Зар човек мисли да ће сам себи препуштен бити, да неће одговарати? Зар није био кап семена која се убаци.“ (Кур'ан, 75:36-37)

„И да Он пар, мушко и женско, ствара од капи семена кад се избаци.“ (Кур'ан, 53:45-46)

Кап семена која се избаци бива у течности човека, као што то спомиње претходни одломак. Други одломак одређује да се врста пола - мушког или женског - одређује у овој капи семена која излази из мушкарца.

5. Дан се одваја од ноћи

Савремена наука открила је да ноћ обухвата Земљу са свих страна и да је део у којем се формира дан, заправо, ваздух који обухвата Земљу, а представља провидни омотач сличан кожи. Када се Земља креће, одваја провидно стање дана, које се формира током рефлектовања сунчевих зрака на молекуле које се налазе у ваздуху, што узрокује настанак дана. Овим кружењем настаје одвајање дана од ноћи, а Узвишени Бог каже:

„И ноћ им је доказ: Ми уклањамо дневну светлост и они остају у мраку.“ (Кур'ан, 36:37)

6. Кости и месо код ембриона

Након што је напредовала ембриологија, лекари су сазнали да прве претпоставке за стварање костију претходе првим претпоставкама стварања мишића (меса). На то упућује Величанствени Кур'ан, речима:

„Затим од угрушка груду мяса створили, па од груде мяса кости направили, а онда кости месом заоденули.“ (Кур'ан, 23:14)

Што се тиче хадиса (Посланиковог, мир над њим, говора), навешћемо овај пример:

Мера здравствене превентиве

Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, у вези са кугом је казао:

„Ако чујете за кугу да се налази у неком месту, не идите тамо, а ако се задесите у месту у којем влада куга, не излазите из њега бежећи од ње.“ (Бележе Бухарија и Муслим)

Ово је мера здравствене превентиве коју нам је прописао наш Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, а за коју Европа није знала све до 1370. год. када је италијански град Венеција почео да примењује мере здравствене превентиве. Ово Европа није раније познавала, а муслимани су их спроводили стотине година пре њих. Драги читаоче, ово су малобројни примери који се данас јављају у вези са научним чудима, која се налазе у Кур'ану, и у часном хадису, у веку науке и научног напретка. Ово је све потврда речи Узвишеног Бога, Који каже:

„Ми ћемо им пружити ајете (доказе) Наше у просторствима свемирским, а и у њима самим, док

им не буде сасвим јасно да је Кур'ан истина.“ (Кур'ан, 41:53)

Закључак

Величанствени Кур'ан, јесте чудо које се стално обнавља, а исто тако и хадис. У њему се налазе јасни докази да је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, Божији посланик. Кур'ан говори о стварима које човечанство није познавало све док наука није напредовала и док нису унапређени апарати за научна истраживања.

Наука је потврдила да ветар ради на покретању облака, као и на њиховом формирању, а о томе говори и Божија Књига – Кур'ан.

Кур'ан описује Земљине украсе, њене лепоте и заслепљеност њених становника свим оним што ће да дође пре смака света. Ми смо данас сведоци тога, а Кур'ан о томе је говорио пре стотине година. Кур'ан исто тако, спомиње да ће смак света да дође онима који су на Земљи ноћу или дању. Тек сада су људи спознали да је на једном делу Земље ноћ, а на другом дан.

Кур'ан обавештава да човек није створен само из сперме, него из њене капи семена, а то је оно што се у данашње време прецизно сазнало.

Часни Кур'ан обавештава да је течност мушкарца, која се избацује, та која одређује стварање мушког или

женског пола, а и то су сазнали истраживачи данашњице.

Кур'ан обавештава и о томе да дан личи кожици када се одваја. Истраживачи су открили да је дан стање осветљења које се налази у ваздушном омотачу, а које личи кожици, а да ноћ обавија дан са свих страна. Истраживачи су у данашње време спознали прецизност тог кур'анског описа процеса одвајања дана од ноћи.

Исто тако, Кур'ан обавештава да кости имају предност у стварању над месом у ембриону, а то је данас ембриологија и потврдила.

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, наредио је да се проводе мере здравствене превентиве за коју је Европа сазнала седам векова после наредбе Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим.

Све ово сведочи да ове науке о којим нас је обавестио Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, нису ништа друго до Објава која му долази од Узвишеног Бога, Који Својим знањем све обухвата.

ВЕРОВАЊЕ У ТРАНСЦЕДЕНТНО (НЕВИДЉИВО) И ВЕРОВАЊЕ У МАТЕРИЈАЛИЗАМ

Они који верују у гајб (невидљиво)

Узвишени Бог похвалио је вернике описујући их
као оне који верују у гајб тј. невидљиво.

Узвишени каже:

„Ова Књига, у коју нема сумње, упутство је свима онима који се буду Аллага бојали; онима који у невидљиви свет буду веровали.“ (Кур'ан, 2:2-3)

Веровање у невидљиво похвално је и узвишено својство, и не доликује човеку да га се ослободи, дегенерише и изопачи у свет животиња, које не знају ништа осим онога што се дешава у оквиру њихових чула.

Веровање у невидљиво само је проширење људске спознаје, а материјализам уништава науку. Материјалиста сматра да је он непријатељ трансцедентног надзора и објављује, усред уображености и незнања, да он верује само у оно што види. Ако нешто није видео или се није десило у оквиру његових чула, он у то не верује нити то сматра истинитим. Када би се на трен осврнуо на оно што каже, овог материјалисту би обузео стид и спознао би да је у спознаји изабрао пут животиња, без обзира на специфичности људског бића. Шта он мисли када би се родио као сироче - без оца - да ли би порицао да има оца зато што га није видео, нити га осетио помоћу својих пет чула, само зато што је умро пре његовог рођења!?

Да ли материјалиста има поверења у све оно што кажу специјалисти у свим областима живота, иако све оно што специјалисти кажу не улази у оквире чула? Да ли материјалиста сматра истинитим све оно што се налази у уџбеницима и научним књигама, иако се оне

90% састоје од података који се не дешавају у оквиру чула.

Шта материјалиста мисли о ономе шта разглашавају радиостанице и шта објављују новине? Да ли сматра неистинитим све оно што кажу ови апарати, само зато што не осећа мирис онога о чему је обавештен, зато што није окусио сласт онога о чему говоре, нити је дотакао, нити видео, нити чуо глас онога што спомињу!? Шта овај материјалиста мисли о томе када би му дошао брат или син и казао му: "Твој отац ме послао теби, а он те чека код куће." Да ли ће материјалиста да поверује у ову вест. А како може да поверује да је његов отац код куће, а он не осећа његов мирис, нити је осетио његовог оца, нити га је дотакао, нити га је видео, нити је чуо глас свога оца који се налази код куће? Њему не преостаје ништа друго до да насрне ударцима на овог свога сина или брата који је тражио да поверује у нешто што је одсутно од његових чула. На њему је исто тако да уложи крајњи напор како би затворио радиостанице, издавачке куће, школе и универзитете, зато што све ове организације траже од човека да буде спреман да поверује у све оно што кажу макар то било и изван чула. Ове организације су огромни центри за стављање невидљивог у оптицај међу људима. Овај материјалиста треба да тражи, од сваког од кога жели нешто да сазна, да буде спреман да га пренесе на неко место или да му пренесе нешто о чему жели да му говори, како би то могао да види очима, чује својим ушима, помирише својим носом, осети својим језиком или осети својом

кожом. У противном то је невидљиво, а од њега бежи овај материјалиста! Када бисмо се придржавали ове материјалистичке идеје, осудили бисмо науку и спознају на уништење и прешли бисмо у животињски свет.

Али паметан - па и сам материјалиста - неће да крене овим путем јер он зна да су његова чула ограничена. Он зна да су други дошли до података до којих он сам није дошао. Видећеш га да иде у школу и на факултет како би чуо о подацима које није знао, да слуша радио како би сазнао о неким догађајима које он није осетио својим чулима. Видећеш га да чита новине или књигу како би сазнао о подацима који му нису доступни. Видећеш га да иде и код стручњака за медицину, архитектуру, пољопривреду или неку другу науку, како би што више сазнао од овог стручњака који познаје оно што он не зна. Ми верујемо да су чула ограничена и да је сфера њихових деловања ограничена. Исто тако верујемо да је једини пут проширења људске спознаје да човек буде отворен како би сазнао оно што је скривено од њега, према томе колико други сазна и колико се проширује његова спознаја и повећава његово схватање, али под једним условом који мора да се оствари, а то је: да се увери у исправност извора из којег узимамо ове податке.

Ми не можемо да научимо у школи или на универзитету, осим ако имамо поверења у истинитост њихових података. Исто тако, ми не верујемо стручњаку, осим ако што сазнамо да ли је искрен и колико он зна. На овај начин човек је био у могућности да прошири

своје знање, а тако су и науке напредовале. Са свим овим се човек одликује над животињама.

На лицу Земље не налази се ниједан материјалиста

Ако добро размислиш у вези с овим, увидећеш да не можеш да нађеш ниједног човека на лицу Земље који верује само ономе што се деси у оквиру његових чула, осим ако је лудак.

Они којима је Бог открио нешто од невидљивог

Ако постоји начин на који можемо да дођемо до овоземаљске среће, онда ћемо то да постигнемо ако научимо оно што нисмо знали о стварима везаним за наш свет и ако будемо повећавали нашу спознају тако што ћемо да научимо од оних који знају оно што ми не знамо. Једини пут до истинске среће је да будемо у потпуности спремни да сазнамо о знању оних који знају оно што ми не знамо и који познају ствари везане за почетак и повратак, за живот на овом и на Будућем свету.

Узвишени Бог каже:

„Он зна оно што је невидљиво и Он не открива Своје невидљиво никоме, осим ономе кога Он за посланика одабере.“ (Кур'ан, 72:26-27)

Али под једним условом

Ми прихватамо Божије посланике свим нашим чулима како бисмо од њих научили и сазнали о нашим важним питањима која су нам непозната. Али ми њих не прихватамо тек тако. Ми прво испитамо њихову поверљивост, и да ли су они, уистину, Божији посланици. Тражимо да нам изложи знакове њиховог посланства и испитујемо њихова чуда. Након тога, сведочимо о њиховом посланству и по други пут се уверимо да је, уистину, истина оно што читамо и сазнајемо од њих.

Овим похвалним својством се вернику отварају дубине верске и овоземаљске науке, а наукама ће да се окористе и други стручњаци у разним пољима наука и уметности, као и они које је Узвишени Бог одликовао упутом и светлошћу. Али све је то након провере истинитости извора.

На овај начин верник ће да се окористи својим умом, које је Узвишени Бог учинио прозором у невидљиви свет. Исто тако, верник ће да се окористи језиком који је Бог учинио средством спознаје свега оног што је одсутно од наших чула.

Закључак

Веровање у невидљиво јесте узвишено својство којим је Узвишени Бог описао своје верне робове.

Заиста, онај ко жели да верује у оно што се деси једино својим чулима, тиме:

- ☐ негира постојање свога оца, ако је умро пре његовог рођења;
- ☐ негира све оно што ученици уче у школама, универзитетима;
- ☐ негира све оно што се налази у књигама и дисертацијама;
- ☐ негира све оно што говоре стручњаци;
- ☐ негира све оно о чему говоре радио и новине;
- ☐ негира све оно што му говоре људи, а он није чуо њихов глас, нити је видео њихове ликове, осетио њихове мирисе, пробао њихов укус, нити је осетио њихов додир.

Јер, све ово што је наведено, 90% дешава се мимо чула.

Паметан човек зна да су његова чула ограничена и да се милион ствари деси мимо чула. Он зна да мора да прошири своје знање, да мора да се ослободи незнања и да мора да се окористи оним што су други спознали, а он је био одсутан. Али, све то може да постигне једино након провере истинитости извора из којег учи.

Својим посланицима Узвишени Бог открио је многе тајне невидљивог, за које ми нисмо знали, а они су их знали. Ми само учимо од њих, али након што се уверимо у истинитост њиховог посланства и посведочимо да су они, уистину, Божији посланици.

ПОДЛО СУМЊИЧЕЊЕ

Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, је друштвени реформатор!?

Западни оријенталисти су уложили много труда у ширењу илузорног сумњичења из злобе према исламу и муслиманима, а ислам су истраживали кроз изреке њихових непријатеља. Они сматрају, као и они који их следе, и који су обманути речима оријенталиста, да Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, није ништа друго до друштвени реформатор који је видео неправду, тиранију и насиље. Он се дигао против неправде, тираније и насиља, а себи је приписивао посланство како би му људи били покорни и следили његове наредбе, а клонили се његових забрана.

Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, је Божији посланик

Ми верујемо да је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, тај који је поправио стања људи и упутио их на прави пут у свим животним питањима. Али све то не би могао да постигне да није Божији Посланик и не би могло ништа да га учини да позива у веру, осим тражење Божијег задовољства.

Демант лажи

Да има основе за оно што смутљивици и незналице кажу, нашли бисмо у биографији Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, следеће:

Прво: Било који заговорник реформе, без сумње, својим позивањем увек се залаже за пут који води успеху. Он исто тако улаже труд да упозна оне које позива - како би био непристрасан према њима и како би поправио њихово стање - што је и циљ његовог позива. Он улаже свој труд како би их придобио у својим редовима, па шта је било њему, нека су Божији благослов и мир над њим, да усмерава своје непријатељство према идолима и киповима како би објаснио њихову ништавност и како би укорио све оне који их следе!? Тако је све појединце друштва изазвао против себе: насилника и оног над којим је насиље учињено, јаког и слабог.

Друго: Шта му је било па није одустао, када је видео плодове свог позива који је довео до мучења и убијања свих оних који га следе, њиховог протеривања у Абесинију, далеко од породица и далеко од њихових имовина и домовине? Шта му је било па није одустао, а и он сам је био злостављан, псован, одбијан и протеран из свих племена у која се био упутио са својим позивом? Шта му је било па није одустао ако је желео реформу јер је видио да његов позив није постигао ништа више до распад племенског јединства, злостављање, протеривање и удаљавање једних од других? Шта му је било па није одустао а дошла му је група Курејшија нудећи му огромно богатство и власт чије наредбе неће да оспоравају, али под условом да одустане од омаловажавања вере и идола њихових очева и дедова? Шта му је било да одбије да поправи стање које је између њега и његовог народа, да одбије поглаварство и имовину, а да буде задовољан злостављањем, протеривањем и малтретирањем због једне ствари, а то је: да они обожавају само Узвишеног Бога и да народ престане с обожавањем кипова. Ово његово јадно стање, као и његових следбеника, одвратило је неке људе од вере, из страха да и њих не задеси оно што је друге задесило. Узвишени Бог у Кур'ану говори о овоме:

„Они говоре: 'Ако с тобом будемо прави пут следили, бићемо брзо из родног краја протерани.'“
(Кур'ан, 28:57)

Треће: Ако је желео само реформу стања у којем се налазио његов народ, шта је то значило њему и

следбеницима Књиге (Библије)? Шта он има са јеврејима и хришћанима? Чему онда ове мисаоне кампање и дуги разговори и чему ово користи у покушају реформе друштвеног и моралног стања Арапа?

Четврто: А сада, хајде да мало застанемо код онога што у основи противречи овој измишљотини. Ово је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, који побеђује, који остварује оно што жели, чему онда ова велика стега око обављања пет дневних намаза (молитви) и прања одређених делова тела за сваки намаз, а све то у пустињској земљи којој недостаје вода!? Какве везе све ово има с покушајем реформе друштвеног стања?

А пост... Какве везе с тим има наредба о посту једног целог месеца сваке године? Да ли је то само ради друштвене реформе? Како, кад он одређује да онај ко намерно не пости рамазан, сматрајући да то није обавеза, постаје неверник и излази из вере?!

Чему онда ходочашће, а он га је учинио једним од исламских темеља за онога ко је у могућности? Зашто онда, подстицање на купање сваког петка, затим након сваке нечистоће, сваког бајрама, а све то у пустињском окружењу којем недостаје вода? Какве ово везе има с покушајем друштвене реформе? Зар ове стеге нису сметња и препрека људима у очима сваког паметног човека који одговара на његов позив? Зар тврдња смутљиваца и неверника није само покушај друштвене реформе ?

Затим, због чега ова строгост и непрестано подстицање на обављање намаза, добровољни пост и повећано вршење добрих дела?

Какве ово везе има с реформом друштвеног стања!!?

Пето: На крају, ми смутљивцима одговарамо: Веревање муслимана у Посланика који је послан од његовог Господара није без основа. Напротив муслиман верује у посланство Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, које се темељи на јасним, неоспорним и јаким доказима, а они су темељи веровања. Нема никаквог добра у веровању за онога који не зна зашто верује, који не зна да је истинито оно што је од Узвишеног Бога објављено Мухаммеду, нека су Божији благослов и мир над њим.

Узвишени Бог је казао:

„Зар је онај који зна да је Истина оно што ти се објављује од Господара твога као онај који је слеп? А поуку само разумом обдарени примају.“ (Кур'ан, 13:19)

Закључак

Постоје западни оријенталисти, смутљивци и они који сами себе обмањују, који шире гласине о томе да је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, друштвени реформатор.

Муслиман верује да је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, извршио највећу друштвену реформу, али се он тиме није прсио јер је он Божији Посланик.

Да је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, желео само друштвену реформу, не би непријатељски поступао према нечему што је највредније код људи - вера њихових очева и дедова. Против њега борили су се и насилник и онај над којим је неправда учињена, јаки и слаби. Одустао би након што је злостављање његових следбеника досегло највиши степен, када су они остављали своје породице и имовине. Неки од њих су злостављани, неки убијани, а у исто време понуђено му је поглаварство и огромно богатство, што је он одбио, јер од људи није тражио ништа друго осим да обожавају Једног Јединог Узвишеног Бога.

А да је усмерио своју пажњу ка једном циљу и да је оставио по страни следбенике Књиге, поштедео би себе потешкоћа.

Покушао би људима да олакша у покорности према Њему, не би их оптеретио тешким стварима као што су молитва, абдест, купање сваког петка и након сваког полног односа, пост, ходочашће, обављање ноћних молитви и других врста обожавања, а посебно би олакшао оним који се налазе у пустињском окружењу.

Веровање муслимана да је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, Божији посланик

темељи се на чврстим доказима, а Узвишени Бог потпомогао је Свога Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, јасним доказима и чудима.

ЧОВЕК НИЈЕ УЗАЛУД СТВОРЕН И НЕЋЕ БИТИ САМ СЕБИ ПРЕПУШТЕН

Узвишени Бог је казао:

„Зар сте мислили да смо вас узалуд створили и да Нам се нећете повратити? И нека је узвишен Аллах, Владар истинити, нема другог бога осим Њега, Господара Арша (престола) величанственог!“
(Кур'ан, 23:115-116)

Човек је створен с мудрошћу

Сваком човеку који замишља да га је Господар узалуд створио и не предстоји ништа друго до да обрише своје очи како би видео да ли је Узвишени Бог узалуд створио његове очи? Или, пак, да проба да зачепи своје уши, како би спознао мудрост њиховог постојања, или да одсече своје прсте како би увидео узалудност рада које су прсти створени, или да пресече малу вену како би осетио жестоке болове оних који му у лице 'вичу':

„О незналицо, пресекао си ову вену и узалудном си учинио мудрост ради које је створена.“

Када би човек добро размислио о себи, увидео би да има потребу да студира неколико година на медицинском факултету како би спознао мудрост сваког дела свога тела. Сазнаће да сви медицински факултети, у свим државама, с разликом њихових начела и категорија, проучавају у потпуности науку која се зове физиологија.

А када би упитао: "Каква је мудрост постојања било којег дела у човеку?", стручњаци би одговорили речима: "То је потпуно вршење функција у корист људске егзистенције." Тако уста једу за цели организам, срце пумпа крв за цели организам и тако редом.

Тако је сваки део у људском телу створен с мудрошћу. Ова мудрост је у потпуности у служби егзистенције.

Да ли паметном човеку пада на памет, након свега овога, да је човек узалуд створен!?

Велико незнање

Какав је наш закључак у вези са особом која не зна каква је мудрост постојања куће у којој станује, или постеље на којој лежи, или одеће коју облачи? Нема сумње да овај незналица изазива код нас чуђење и поругу због његове глупости и незнања! Али постоји неко ко је већа незналица од њега. Незналица који не зна мудрост постојања својих очију, уста, ушију или главе, већи је незналица од онога који не зна мудрост своје

куће, постеље или одеће. И поред тога постоји незналица чије је незнање веће од било којег незналице. То је највећи незналица који уопште не зна мудрост своје егзистенције и свог постојања!

Мудрост стварања човека

Неверници неће да се ослободе највећег незнања. Неће никад ни знати мудрост свога постојања. Видећеш их како знају мудрост и сврху и најмањег човековог дела, али они не знају мудрост постојања ових складно и симетрично урађених делова, јер мудрост било којег производа не можеш знати, осим ако то не научиш од Произвођача или Његовог Посланика. Видећеш их како су се изгубили између два питања:

Да ли једемо да бисмо живели?

Да ли живимо да бисмо јели?

Што се тиче муслимана, он зна мудрост свога постојања и стварања, а то је покорност своме Господару и чињење дела обожавања Њему. Шта има производ који се производи, осим да све тече сходно жељи његовог Произвођача, а то је основа.

Узвишени је казао:

„Џинне¹⁹ и људе створио сам само зато да ми ибадет²⁰ чине, ја не тражим од њих опскрбу нити желим да Ме хране.“ (Кур'ан, 51:56-57)

Узвишени Бог је хтео да начин, на који бисмо Му обожавање чинили, као и начин на који би се остварила наша покорност Њему, буде такав да ми будемо намесници на Земљи, које би Он постављао, према Његовој вољи, да живимо и радимо у складу с Његовом вољом, и онако како нас Он позива да радимо и да оставимо све оно што нам Он забрањује да радимо.

Узвишени Бог је казао:

„Ја ћу на Земљи намесника поставити.“ (Кур'ан, 2:30)

¹⁹ Џинни су духовна бића која су првобитно, за разлику од човека који је створен од земље, створени од ватре. Они припадају невидљивом свету и човек их не може видети. Они се попут људи разликују, има их добрих и лоших, једу, пију, имају породице, и бирају између пута добра и пута зла. Иблис или Шејтан (Сотона или Ђаво), Бог га проклео, је од џинна.

²⁰ Ибадет (обожавање, богослужје) у језичком смислу представља понизност и скрушеност (према Богу). У термилошком значењу ибадет је назив за све оно што Узвишени Бог воли и са чиме је задовољан од речи и дела, јавних и тајних. Дакле, ибадет је обожавање Бога кроз покорност у ономе што је Он наредио и остављање онога што је забранио. Три су темеља ибадета: љубав, страх и нада. Услови исправности ибадета и његовог примања су: искреност – да то дело буде само ради Бога, и исправност – да то дело буде у складу са праксом последњег Божијег посланика, Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Ибадет се упућује само Узвишеном Богу.

Ово постављање за намесника испит је наше покорности Њему у свему ономе у чему нас је поставио као намеснике. Покорни се верници истичу над непокорним, завршиће се одређени период руковођења и човек ће за себе да постигне свако добро и задовољство свога Господара или пак штету и срџбу свога Господара и Владара.

Узвишени Бог је казао:

„Све што је на Земљи Ми смо као украс на њој створили да искушамо људе ко ће се од њих лепше владати.“ (Кур'ан, 18:7)

По завршетку одређеног периода на овом свету, Узвишени Бог узеће од људи намесништво и повратиће све оно што им је дао.

Узвишени Бог је казао:

„А доћи ћете нам појединачно, онакви какве смо вас први пут створили, напустивши добра која смо вам били даровали.“ (Кур'ан, 6:94)

Онај Ко је створио људе и поставио их намесницима на Земљи, извешће их из ње по завршетку одређеног периода и људи ће да умиру како би се преселили у кућу награде. Њих ће да замене други народ и све овако док се не заврше људске генерације и док Господар не дозволи почетак Судњег дана.

Узвишени је казао:

„Реци: 'Аллах вам даје живот, затим ће да учини да умрете, а после ће да вас на Судњем дану сакупи у то нема никакве сумње, али већина људи не зна'. Божија је власт на небесима и на Земљи! А на дан кад наступи Час оживљења, они који су лажи следили, биће изгубљени.“ (Кур'ан, 45:26-27)

Човек неће бити препуштен самом себи

С обзиром да сваки наш део сведочи да није узалуд створен и да је Узвишени Бог створио човека с мудрошћу, онда је мудрост човековог стварања очигледна у животу на овом свету. Умови ће да закључе да та мудрост мора да буде видљива и на другом свету, а то је живот којем иду људске генерације, једна после друге. Живот на овом свету није ничем сличнији до животу у мајчиној утроби. Када би тај ембрион размишљао о себи: Зашто су мени створена два ока од којих сада нема никакве користи (у мајчиној утроби)? Зашто су ми направљена два плућна крила, кад сада немају никакве вредности (у мајчиној утроби)? Зашто су ми створене руке, стопала, желудац, црева, јетра, бубрези, уши, нос, уста, када сада (у мајчиној утроби) нема никакве користи од њиховог стварања?! Али када би он (ембрион) сачекао да изађе из света материце у земаљски свет, сазнао би да он нема ништа што није с мудрошћу створено, само је то њему било недоступно у свету материце. Када би материца имала моћ расуђивања и размишљања, запитала би се: "Куда је отишао ембрион

након рођења?" Одговориће, према свом ограниченом знању, да је отишао препуштен самом себи. Али када би била у стању да види тај ембрион како иде по земљи и живи на њој, сазнала би да тај ембрион није препуштен самом себи.

Период нашег живота на овом свету најсличнији је периоду живота у мајчиној утроби, смрт је најсличнија рађању, а одлазак са овога света најсличнији је изласку из материце!

Узвишени Бог је казао:

„О људи, како можете да сумњате у оживљење - па, Ми вас стварамо од земље, затим од капи семена, потом од угрушка, затим од груде мяса видљивих и невидљивих удова, да вам покажемо моћ Нашу. А у материце смештамо шта хоћемо, до рока одређеног, затим чинимо да се као дојенчад рађате и да после до мужевног доба узрастете; једни од вас умиру, а други дубоку старост доживљавају, па зачас заборављају оно што знају.“ (Кур'ан, 22:5)

Паметан човек избегава да нешто узалуд ради, као што избегава да прави нешто и улепша га, а онда га уништи, сломи и здружи оно што је припремио и уредио. Таквог посла би се клонио сваки паметан човек, а што је још прече, Створитељ паметног човека и свих паметних људи, без сумње, клони се свега што је узлудно као што се клони остављања ствари да се саме о себи брину.

„Зар сте мислили да смо вас узалуд створили и да Нам се нећете повратити! И нека је узвишен Аллах, Владар Истинити, нема другог бога осим Њега, Господара Арша (престола) величанственог!“ (Кур'ан, 23:115-116)

Да је Створитељ имао намеру да се човек брине сам о себи, зашто би га створио ни из чега? Дошло је време да говоримо о човеку о којем се није ништа спомињало и да је човеков пут био пут напуштеног, онда не би било потребе да човек буде створен од земље, да се обликује из капи семена и да буде створен у најлепшем лику. А у основи био је препуштен самом себи.

Узвишени је казао:

„Зар човек мисли да ће сам себи препуштен бити, да неће одговарати? Зар није био кап семена, која се убаци, затим угрушак коме Он онда размер одреди, и складним му лик учини, и од њега онда две врсте, мушкарца и жену, створи, и зар Тај није способан да мртве оживи?“ (Кур'ан, 75:36-40)

Награда и казна

Будући да је Узвишени Бог чист од тога да чини узалудне ствари, као што је чист од тога да ствари препусти саме себи, припремио је за човека живот после

овог живота, као што му је припремио живот на Земљи након његовог живота у мајчиној утроби. Овакав живот на Земљи само је увод у живот на другом свету, као што је живот у материци увод у живот на Земљи. Оно што човек посеје на овом свету, пожњеће на будућем. Узвишени Бог је казао:

„А на Дан када планине уклонимо, и кад видиш Земљу огољену – а њих смо већ сакупили, ниједног нисмо изоставили - пред Господаром твојим биће они у редове поредани: 'Дошли сте нам онако како смо вас први пут створили, а тврдили сте да вам нећемо време за оживљење одредити.' И Књига ће бити постављена и видећете грешнике престрављене због онога што је у њој. 'Тешко нама!' - говориће, 'каква је ово Књига, ни мали ни велики грех није пропустила, све је набројала!' - и наћи ће се уписано оно што су радили. Господар твој неће никоме неправду учинити.“ (Кур'ан, 18:47-49)

Узвишени каже:

„Онај ко буде урадио колико трун добра - видеће га, а онај ко буде урадио и колико трун зла - видеће га.“ (Кур'ан, 99:7-8)

Изобличавање људске природе

А сада, шта мислиш о ономе ко прерађује ауто у дућан!?

А шта интелигентни људи мисле о ономе ко жели да преради своје око у прст!?

Шта људи мисле о човеку који прерађује пушку у дрво!?

Шта интелигентан човек мисли о оном ко покуша да преради уво у уста како би њима јео!?

Одговор: Нема сумње да се сваки интелигентан човек чуди било којем човеку који покушава да користи нешто у сврху за шта намењено или створено. Тај покушај није ништа друго до искривљавање, изобличење и пропаст нечега што се злоупотребљава.

Да ли сад знаш, да неверник не покушава да промени сврху његовог носа, ува, аута, пушке и сл., него покушава да у потпуности промени мудрост свога постојања и смисао свог живљења.

Узвишени Бог створио је људе да би Му ибадет (обожавање, покораване) чинили, али неверници мењају сврху ради које их је Узвишени Бог створио; охоло се односе према чињењу дела обожавања и тако сами себе упропаштавају и изобличују своју природу. Осим тога, резултат ових промена на Судњем дану ће да буде такав да ће неверници сами себе да бацају у ватру паклену. Узвишени је казао:

„Они који поричу Књигу и оно што смо слали по посланицима - сазнаће последице тога када са оковима о врату и ланцима буду вучени по кључалој води, а затим у ватри пржени.“ (Кур'ан, 40:70-72)

„Они ће, зато, што ајете (доказе) Наше нису признавали, страдати.“ (Кур'ан, 7:9)

Обожавање и намесништво (владавина)

Ти читаоче, уочићеш форму којом је Узвишени Бог желео да Му чинимо дела обожавања, а то је намесништво на Земљи, да живимо на њој, да сејемо на њој, да беремо њене плодове, да крочимо по њој према Његовој вољи и слеђењу Његове Упуте. Не састоји се обожавање само од намаза (молитве) и поста, јер обожавање чини и посао, изградња, марљивост, труд на Божијем путу. Било које човеково усмеравање према нечему за шта га Бог није створио, јесте, заправо, изобличавање човечанства.

Различите врсте обожавања

Ибадет (обожавање) је свеобухватни назив за све оно што Узвишени Бог воли и чиме је Он задовољан, било да се ради о речима или видљивим и невидљивим делима, а обухвата све оно што роб жели да учини према своме Господару, било да се ради о строгој обавези, или ономе што је лепо да се чини, или ономе што је дозвољено да чини (нема за њега ни награде а ни казне), или остављању нечега што је забрањено и што је покуђено.

У обожавање спада:

1. Изговарање шехадета²¹ (два сведочења);
2. Извршавање исламских темеља као што је то обзнанио Бог и Његов Посланик;
3. Дова²² (молба), тражење помоћи и заштите, у ономе у чему само Бог има моћ. Што се тиче онога ко затражи помоћ од неког ко поседује узроке чињења добра или отклањања зла, а које је Бог одредио, то се не сматра обожавањем неког другог мимо Бога, као када на пример, дављеник тражи помоћ од спасиоца;

²¹ Шехадет је арапска реч која значи *сведочење*. У термилошком значењу шехадет је сведочење (Ешхеду ен ла илахе иллаллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве ресулуху) да нема другог истинског бога осим Аллаха (Бога) и да је Мухаммед Божији роб и Божији посланик. Изговарањем шехадета се постаје муслиманом. Међутим да би шехадет (сведочење ислама) био исправан, онај који га изговара мора испунити следеће услове: да зна значење шехадета и шта оно захтева, да је чврсто убеђен у оно што изговара без имало сумње, да то ради искрено само ради Бога, да његов шехадет буде истинит, тј. да се слаже са оним што је у срцу, да воли све оно што шехадет захтева и да мрзи супротно томе, да речи шехадета прихвати истинским прихватањем и да следи и поковава се ономе што оне захтевају.

²² Дова (ар. Ду'а) у језичком смислу значи *позив*. У термилошком смислу то је молитва или молба која се упућује Узвишеном Богу речима. Она је суштина и срж обожавања. Она представља показивање немоћи, потребе и понизности према Узвишеном Богу од стране слабашног човека, који сам себи не може да помогне, кроз његово обраћање за помоћ Свемогућем Богу, који му је способан дати све што ваља, а од њега одагнати све што му штети. Дова се упућује само Узвишеном Богу, директно, без икаквих посредника.

4. Само се од Узвишеног тражи уточиште;

5. Обраћање Богу, ослањање на Бога. Узвишени Бог је казао:

„То вам је, ето, Аллах, Господар мој - у Њега се ја уздам и Њему се обраћам.“ (Кур'ан, 42:10);

6. Страх и страхопоштовање. Узвишени је казао:

„И не бојте их се, а бојте се Мене, ако сте верници!“ (Кур'ан, 3:175);

7. Само се Богу заклетва и завет даје;

8. Само се у име Бога стока коље;

9. Суд припада само Узвишеном Богу.

Узвишени Бог створио нас је како бисмо Њему дела обожавања чинили и на нама је да Га, слављен нека је Он, обожавамо:

„И нека, ибадет чинећи Господару своме, ширк²³ не чини.“ (Кур'ан, 18:110)

²³ Ширк у језичком смислу значи *приписивање, изједначавање и упоређивање*. У термиолошком смислу ширк представља обожавање неког другог мимо Бога преписујући му оно што је својствено само Богу. Ширк се због тога назива и многобоштвом, и то је највећи грех који води вечно у Пакао и којег Узвишени Бог неће опростити осим ако се човек пре смрти не покаје. Ширк је супротан монотеизму и поништава сва добра дела. Примери великог ширка су: сматрање да Бог има сина, упућивање молитве

Закључак

Сваки део људског организма створен је с мудрошћу што сведочи да човек није узалуд створен.

Није највећа незналица онај ко не зна сврху свога облачења, становања, своје постеље, уста, носа, ока, него је највећи незналица онај ко не зна мудрост своје егзистенције и постојања.

Неверници не познају мудрост свога стварања и изгубили су се у недоумици између два питања: "Да ли једемо да бисмо живели? Да ли живимо да бисмо јели?" Али муслиман ће да каже: "Његов Господар га је створио да ради према Његовој вољи. Бог је хтео да човек буде намесник своме Господару на Земљи, постављајући га за намесника према упуту његовог Господара. Верник једе да би живео и радио на Земљи, према Упути свога Господара, да би Господар био њиме задовољан, ушао у Рај и спасио се паклене казне.

Очигледно је да је човек створен с мудрошћу а недостатак ове мудрости на овом свету сведочи о постојању другог живота у којем је очигледна мудрост потпуног и очевидног стварања човека. Исто тако, очигледна је мудрост стварања очију, плућа, уста,

неком другом мимо Богу, заветовање у нечије друго име мимо Божијег итд. Особа која чини ширк назива се мушриком.

желуца, стопала код ембриона, након његовог изласка из света мајчиног стомака у земаљски свет.

Будући да паметан човек не сматра неважећим све оно што је урадио и направио и не занемарује оно што је приредио, онда је прече да се Створитељ интелигентног човека и свих интелигентних људи не одриче свега тога. То сведочи наш Створитељ, након наше смрти, неће да допусти да будемо препуштени сами себи.

Ако Бог жели да занемари човека и препусти га самом себи, па он је пре постојања био изгубљен, без икакве вредности, онда не би постојало оправдање за стварање човека и његово обликовање у најлепшем и најскладнијем лику.

Створитељ је хтео да овај свет буде само увод у живот на другом свету, као што је живот у материци увод у живот на овом свету. Тако, све што човек посеје на овом свету, пожњеће на будућем.

Како знамо, претварање било чега у нешто друго, ради чега није створено представља његово уништење, изобличавање, занемаривање. Стога, сваки покушај неверника тежи удаљавању човека од чињења дела обожавања његовом Господару, далеко од његовог постављања намесником на Његовој Земљи, према Његовој вољи - и то није ништа друго до уништење, занемаривање и изобличавање човека. То постаје јасно и очигледно када неверници сами себе упропасте у ватри пакленој.

Обожавање није само молитва и пост, него су то, такође, и марљивост, борба на Божијем путу, посао, изградња и свако кретање по Земљи којим је Узвишени Бог задовољан.

Постоје многобројне врсте ибадета (обожавања), а то је заједничко име за све оно што Узвишени Бог воли и чиме је задовољан, било да се ради о речима или видљивим и невидљивим делима.

СМРТ

Шта је то смрт

Смрт је стање када душа напушта тело, када прелази у загробни живот, а када се земљано тело враћа свом прапочетку из којег је настало. Изласком душе из тела престаје рад било којег органа у људском телу и у свакој ћелији, као што се распрсну састојци сваке ћелије и помешају телесне материје једна с другом. Тело

прелази у стање укочености у којем не осећа, не расте, не храни се, не покреће, не дише, не размишља, нити било шта ради. Смрт је најсличнија сну, једино што је у сну тело повезано с душом, а код смрти она се у потпуности одваја од тела.

Узвишени Бог је казао:

„Аллах узима душе у часу њихове смрти, а и оних који спавају, па задржава оне којима је одредио да умру, а оставља оне друге до рока одређеног.“
(Кур'ан, 39:42)

Мелеци (анђели) смрти

Када дође човеку одређени час, Бог му шаље анђела смрти који је задужен за вађење душе.

Узвишени Бог каже:

„Реци: 'Анђео смрти, који вам је зато одређен, душе ће вам узети, а после ћете се Господару своме вратити. 'А да ти је да видиш грешнике како ће, оборених глава пред Господаром својим, рећи: 'Господару наш видели смо и чули смо, па нас поврати да добра дела чинимо, ми, заиста чврсто верујемо!'“ (Кур'ан, 32:11-12)

Узвишени Бог је казао:

„А да ти је да видиш невернике у смртним мукама, када анђели буду испружили руке своје

према њима: 'Спасите се ако можете! Од сад ћете неиздржљивом казном бити кажњени зато што сте о Аллаху оно што није истина износили и што сте се према доказима Његовим охоло понашали.'“ (Кур'ан, 6:93)

Смрт је законитост од које се не може побећи

Ова садашња генерација човечанства је дошла након смрти наших претходника, пре само стотину година, ова генерација није постојала. Смрт је дошла по оне који су били пре нас и није никог од њих оставила, а након сто година сви ћемо да будемо у генерацији која ће да у загробном животу, и нико неће моћи да побегне од смрти.

„Реци: 'Смрт од које бежите заиста ће вас стићи. Затим ћете Ономе Који познаје и невидљиви и видљиви свет враћени бити и Он ће вас о оном што сте радили обавестити.'“ (Кур'ан, 62:8)

А када дође неизбежни час, смрт неће никоме да закасни.

Узвишени је казао:

„И кад рок њихов дође, ни за трен један не могу ни да га одгоде ни убрзају.“ (Кур'ан, 16:61)

Неко ће да се запита за медицински лек и да ли он одлаже неизбежни час? Одговор је: Заиста, онај кога задеси одређена болест, не може да га задеси ништа, а да

Бог није знао за то. Узвишени Бог такође је знао да ће да пронађе лекара, да ће да буде лечен, да ће да има лечење у којем је Бог одредио да буде лек за ту болест. Узвишени Бог одредио је крај болести након коришћења лека, а Он је то знао, и тако хтео. Незналица ће да помисли да је лек дошао мимо Божијег знања и хтења а то није исправно. А онима којим је дошао одређени час, па они се приближавају смрти без обзира какав лек био и без обзира какву медицинску негу имали, као што се, приликом смрти, дешава председницима и краљевима. Напротив, смрт ће да дође и човеку који је у пуном здрављу и нези која ће да га пренесе у загробни свет без било каквих телесних недостатака или излагања било каквој болести као што се дешава онима који изненада умру; а такву смрт људи називају срчани удар.

Обележја смрти

Мерило истинске смрти јесте излазак душе из тела. Душа не може оком да види, него њен излазак оставља трагове иза себе у телу умрлог који доказују да је особа умрла, а та обележја су:

1. Да склопи очи... Али и онај ко спава склапа очи!

2. Да престаје да дише... Али утопљеник, који није мртав, на трен престаје да дише;

3. Да стане срце... Срце затрепери и стане на трен и по други пут почне да ради;

4. Да цитоплазма престане да се креће унутар ћелије, да сваки нуклеус изгуби своју надмоћност над састојцима ћелије, да се материје унутар ћелије помешају једна с другом и промене систем сваке ћелије у људском организму.

Ако ова прва три обележја нису довољна за утврђивање напуштања душе, онда је четврто обележје најубедљивије. Мудрост купања мртваца водом јесте у томе како би тело могло да обзнани да ли је још увек живо.

Сумња

Неке незналице протурају да су лекари способни да оживљавају мртве, а све то зато што премису постављају погрешно, па и резултат мора да буде погрешан.

Они кажу: "Коме застане срце, умро је", а престајање рада срца није ништа друго до знак који се деси код смрти или код било које друге болести, као што је идентично склапање очију приликом смрти и приликом сна. Да ли, онда, паметном човеку приличи да каже: "Он је оживео мртваца", јер је видео да је нека

особа склопила очи, па се пробудила и отворила своје очи по други пут!!?

Закључак

Смрт је растанак душе с телом и њен прелазак из живота са овог света у загробни живот, а сан је најсличнији смрти. Узвишени Бог шаље анђеле који су задужени за вађење душе кад дође одређени час.

Лечење приликом болести бива коришћењем лека којем је Узвишени Бог одредио да буде оздрављење од болести, а Божије знање све обухвата. Он зна да ће неки човек да се разболи, да ће да пронађе лекара и лек којим ће да буде излечен. Он зна и да ће човек да се разболи, да ће да нађе лекара и лек, али и да ће да умре. Исто тако Он зна и да ће човек да се разболи, да неће да нађе лек и да ће да умре, и неће ништа да се деси што Бог већ претходно није знао.

Смрт има и обележја, а то су: склапање очију, престанак дисања, престанак куцања срца, престанак кретања цитоплазме унутар сваке ћелије у организму, мешање састојака ћелија једних с другим, поремећај у телесној конституцији. Ово су најјачи докази и обележја смрти.

Престанак рада срца и његово поновно враћање у функцију лечењем или масажом, није доказ оживљавања мртвих, осим ако се отварање очију и буђење након

њиховог склапања приликом сна, сматра оживљавањем онога ко је спавао и склопио своје очи!

„Величанствен је Господар твој, Достојанствени, и далеко од онога како га представљају они! И мир посланицима и хваљен нека је Аллах, Господар светова!“ (Кур'ан, 37:180-182)

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

ПОЛОЖАЈ НАУКЕ О МОНОТЕИЗМУ И ПЕРИОДИ КРОЗ КОЈЕ ЈЕ ПРОШЛА

Положај науке о тевхиду²⁴ (монотеизму)

Положај науке о тевхиду (монотеизму) у односу на друге науке јесте као однос главе и тела. Наука о монотеизму основа је вере и зато су њени темељи чврсти јер она истражује најбитнија темељна питања која су везана за људско постојање. То је највреднија и најчувенија наука, јер величина науке се мери величином објекта (предмета) знања, а монотеизам (тевхид) је најузвишеније схватање у односу на верозаконско-правну науку.

Према томе, човек не може да буде муслиман нити истински верник, без познавања науке о монотеизму до те мере да њено познавање остави видљивог трага у говору, делима и у свим другим стањима.

Људска потреба за науком о монотеизму јача је од потребе за кишом која пада с неба, или сунчевом светлошћу којом од њих одлази јачина таме.

²⁴ Тевхид је арапска реч која у језичком значењу значи *учинити одређену ствар једном*, издвојити је између осталих ствари. У терминолошком значењу ова реч представља концепт монотеизма, веровање да је Узвишени Бог Господар, Створитељ, Владар и Онај који управља свим питањима Његових створења, веровање да је Он Узвишени јединствен у Свом Бићу и Својим својствима у чему Му нико не сличи, и веровање да само Он истински заслужује да буде обожаван те да је свако божанство мимо Њега лажно. Смисао живота и обавеза сваког човека јесте остварити тевхид, јер само ко га оствари ући ће у Рај.

Људска је потреба за монотеизмом највеличанственија потреба која претходи свим другим потребама, јер срца немају живота без њега, нити човек може да буде срећан ако не познаје истинском спознајом свога Господара, Онога Који се обожава и свога Створитеља са свим Његовим именима, својствима, делима. Човек не може да буде срећан ако не познаје Посланика свога Господара који је послан њему, док се не увери у јасне доказе и чуда његовог посланства, док не спозна мудрост свога постојања на Земљи, док не сазна шта је дозвољено, а шта је забрањено и док не спозна последице сваког свог дела у будућности према којој иде својом смрћу.

Узвишени Бог из Своје милости и мудрости, Својим робовима²⁵ слао је посланике како би били ти који ће да их упознају с њиховим Господаром и позивају их Њему, који ће да доносе радосне вести ономе ко верује и који ће да упозорава онога ко се буде супротстављао и не буде веровао. Узвишени Бог слављен је Он, учинио је кључем њиховог позива и суштином њиховог посланства спознају Бога.

²⁵ Божији роб као појам се може односити на две ствари. Ако појам роб подразумева поробљене, потчињене и понизне, онда он обухвата сва створења, разумна и она без разума, покретна и непокретна, она која живе на земљи и у води, видљива и невидљива, она која верују и она која не вјерују, добротине и развратнике, и све друге. Сва створења су Божија, потчињена Њему и подређена Његовом управљању. Ако појам роб подразумева понизног, покорног и оног који воли свога Господара, онда се односи само на вернике који су Његови поштовани робови.

Узвишени Бог каже:

„Кад су им са свих страна посланици њихови долазили и говорили: 'Не обожавајте никога осим Аллаха.'“ (Кур'ан, 41:14)

На овој се спознаји граде темељи посланства и свега оног што је у вези с њим.

Човек се састоји из душе и тела

Човек се састоји из два елемента: материјални који се развија, креће - а то је тело, и од драгуља који је чист од било какве материјалности, који поседује ту посебну потпору размишљањем, знањем, вољом, љубави, мржњом, лепим или ружним понашањем - а то је душа. Сваки од ова два елемента има своје жеље које пожурују свог власника да до њих дође у највећој могућој мери. Тело има жељу и потребу за храном, пићем, другим потребама и телесним сластима. Напротив, неке жеље прелазе границе животињског, због способности размишљања која им је на дар дата, па открију друге врсте страсти које превазилазе животињски нагон.

Стога је Кур'ан дошао с прописима везаним за душу, чији је темељ веровање у Узвишеног Бога и уверење јасном спознајом коју не колеба нити уништава сумња. То је спознаја која уздиже човека до висина потпуности, која га чини исправном јединком у људском друштву, која га спасава из душевних траума које га

свакодневно уништавају због непознавања Господара Који га је створио, Који је створио све око њега и све то му потчинио.

Кур'ан позива човека на самоконтролу, да се подстакне на чињење добрих дела, да очисти своју душу од прљавих страсти и жеља, да се клони мржње, зависти и других болести срца које су везане за лоше понашање, како би се душе окупиле око љубави, братства и мира.

Нема упуте за човека без познавања монотеизма

Човек не може да иде правим путем према истини без познавања монотеизма, а како бисмо разјаснили ову чињеницу, ајде да проучимо ову чудну појаву.

Људско знање у школама и универзитетима дели се на две врсте студија:

а) Студије које су везане за егзактне науке (научни одсек). Ове студије обухватају проучавање материје и спознају њених стања, а затим и начин коришћења ове материје у корист човека.

б) Студије које су везане за хуманистичке науке (одсек етичких вредности). Ове студије обухватају проучавање човека и његових стања.

Ми, несумњиво, водимо рачуна о томе да човек напредује у друштвеним студијама како би био у могућности да се поправи и реформише људско стање које претходи реформи физичког стања. Али, нажалост,

човек је доживео неуспех при постизању овог циља, јер то није његово право, као што ћемо да видимо. Поређење егзактних и хуманистичких студија:

Егзактне студије (научне)

Човечанство се сложило око њених законитости и темеља. Тако је јединствена научна истина, која се учи у свим деловима света, као што је $5 \times 5 = 25$. Ова истина јединствена је и човечанство се слаже у њој.

Хуманистичке студије (етичке)

Човечанство се разишло око њених основа и темеља, и оно што се учи у школама једне земље разликује се од оног што се учи у другим земљама, као што се разликује мишљење једног наставника од мишљења другог наставника. Један наставник нешто мисли на почетку године и то се мишљење промени на крају године.

Питање: Зашто се човечанство слаже око чињеница егзактних наука, а не слаже се око хуманистичких наука?

Егзактне студије (научне)

Појава истине у овим наукама ујединила је човечанство у овим наукама. Када бисмо сада чули да

неко куца на врата, сви бисмо се сложити у томе да неко куца на врата, и тако долазе до изражаја чињенице егзактних наука око које се човечанство сложило.

Хуманистичке студије (етичке)

Непостојање чињеница у овим наукама проузроковало је разилажење човечанства. Ако се изгуби онај ко је куцао на врата, међу нама ће да буде онај ко ће да каже да је то био ученик, други ће да каже да је то био лептир, трећи ће да каже да је то био директор. Биће међу нама и онај ко ће да каже да је био висок, други ће рећи да је био низак, и све тако. Пошто су нестале чињенице ових наука разишли су се и људи по њиховом питању.

Питање: Зашто су се ове чињенице појавиле у егзактним наукама, а нису у хуманистичким наукама?

Егзактне студије

Пред човеком су се појавиле чињенице ових наука јер је Узвишени Бог Тај који је створио човека, подарио му је моћ спознаје истине у егзактним наукама.

Хуманистичке студије

Нестале су чињенице хуманистичких наука јер Узвишени Бог није дао човеку моћ спознаје чињеница ових наука.

Питање: Зашто је Узвишени Бог дао човеку моћ спознаје чињеница егзактних наука, а није му дао моћ спознаје у хуманистичким наукама?

Егзактне студије

Зато што је Узвишени Бог створио човека намесником на Земљи и подредио му је оно што је на небесима и на Земљи. Подарио му је науке везане за намесништво којима је потчинио оно што му је Бог подредио од својих благодати.

Хуманистичке студије

Јер, Узвишени Бог је створио човека намесником на Земљи и све му потчинио, под једним условом, а то је да буде потчињен наређењу Узвишеног Бога. Зар не видиш да се министру и градоначелнику потчињавају министарство и град, а човек се потчињава Ономе Ко га је поставио и прогласио за намесника. Исто тако онај ко је постављен за пословођу у трговини или фабрици, њему се потчињавају сви који раде у трговини или фабрици иако он мора да прими упутства од власника трговине или фабрике.

Резултат: Узвишени Бог је човеку потчинио све што је на Земљи и дао му неопходно знање о његовом животу на Земљи. Он му је омогућио да спозна чињенице које су везане за познавање намесништва (егзактне науке). Узвишени Бог је ово постављање намесника ставио под Своју контролу и Упуту. Он је Упуту човеку оставио у Својим рукама да би човек могао да прима наредбе од свога Створитеља и Онога Кога је поставио за намесника. Човек не може да зна ове чињенице, осим од Створитеља, слављен нека је Он, Који га је подучио томе. Стога, Узвишени је послао посланике, па се човечанство ујединило на Упути Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим.

Периоди кроз које је прошла наука о монотеизму

Прво: Откад је постала "држава монотеизма" (тевхида), под вођством последњег посланика Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, остало је веровање да монотеизам црпи своју светост из Објаве Узвишеног Бога и небеског учења. Прво на шта се ослања веровање монотеизма јесте ослањање на узвишену Божију Књигу. Кур'ански метод који је био заштитник овог срчаног веровања, био је такав да га представи људима на најлакши, најједноставнији и најречитији начин, како би људи окренули свој поглед према царству небеса и Земље, како би им пробудио умове и навео их на размишљање о Божијим знаковима,

како би упозорио њихово природно веровање на то да се удаљила од осећаја побожности и осећаја да постоји други свет иза овог материјалног света. Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, на овим је законитостима усађивао веровање монотеизма у душе муслимана, скрећући пажњу, упућујући на размишљање и будући умове, упозоравајући на нагон и залажући се за одгој и напредовање, све док није достигао успех и све док није био у могућности да преведе народ из идолопоклонства и многобоштва у веровање монотеизма, испуњавајући њихова срца веровањем и јасним доказом. Успео је своје другове да учини предводницима реформи, вођама Упуте и добра, успео је да одгоји генерацију која се уздиже вером и која се држи истине. Ова генерација је попут Сунца овом свету, попут здравља људима. Чак их је и Кур'ан описао речима:

„Ви сте најбољи од свих народа који се икада појавио; тражите да се чине добра дела, а од неваљалих одвраћате.“ (Кур'ан, 3:110)

Друго: Десила су се политичка разилажења и припадност другим мисаоним правцима, увлачење разума у ствари које га се не тичу, проузрокујући одступање од кур'анског метода. То је био узрок претварања веровања, из његове поједностављености, позитивности и узвишености у филозофско питање, логичко мерило и безначајне теолошке расправе. Веровање није више веровање који чисти душу, којим се чине добра дела, којим напредује појединац и којим

живи народ. Узрок овог одступања од природног пута, падање под утицај мисаоних праваца, увлачење филозофије у питања Објаве довело је до подељености заједнице на различите правце које су је поцепали на различите групације и партије.

Ово разилажење и међусобна расправа била је узрок слабљења веровања и општег слабљења појединца и породице у друштву и у држави, све док народ није постао неспособан за препород, извана и изнутра. Народ није остао онаквим каквим га је Бог желео, да буде способан да води и упућује народе.

Треће: Иза њих су дошле касније генерације па се сломила њихова одлучност, ослабио је њихов углед, па су се задржали на ономе што је пре њих записано у књигама које се заснивају на филозофији. Зауоставили су се на томе и нису размишљали својим мозговима, а ово слепо слеђење забранило им је да размишљају својим мозговима, одвраћало их је од размишљања. Тако су многи градили своје веровање на слепом слеђењу. То се дешавало иако је вера ислам забрањивала слепо слеђење без ослањања на доказе у које би били убеђени и који би критиковали све оне који некога или нешто слепо следе, који су се задржавали на старом и давно исписаном, макар други били упућенији и кориснији.

Оно што Кур'ан наводи о неверницима јесте и њихова устрајност у слепом слеђењу.

Узвишени Бог је казао:

„А када им се каже: 'Следите Божију објаву!' - они одговарају 'Нећемо, следићемо оно на чему смо затекли претке своје.' – Зар и онда кад им преци нису ништа схватили и кад нису на правом путу били?“ (Кур'ан, 2:170)

Четврто: Узвишени Бог је хтео да се овај народ врати правом путу, тако што је узимао веровање монотеизма из узвишене Књиге. Појавили су се појединци, велики учењаци који су позивали да се ради по Божијој Књизи и Суннету²⁶ Његовог Посланика, као што су то радили исправни претходници. Они су објашњавали људима да се свако добро налази у слеђењу (Кур'ана и Суннета), а да се свако зло налази у незнању и новотарији. Тако су пробуђени умови из немара, устали су из незнања, пронашли су да их Кур'ан позива на посматрање створења и на размишљање о необичним стварима ових створења.

Посматрање јесте господар разума, па су размишљали, а савремене науке откривају чињенице

²⁶ Суннет у етимолошком смислу означава, *пут, правац, обичај, традицију и начин*, без обзира био добар или лош. Суннет у термиолошком смислу је све оно што је пренесено од Божијег посланика Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, његове речи, пракса, прећутно одобравање, морално-етичке особености или животопис. Суннет је, након Кур'ана, други главни извор ислама. Он је, исто као и Кур'ан објава од Узвишеног Бога, са том разликом да је Кур'ан Божија објава по значењу и речима а суннет Божија објава по значењу а речима од Посланика. Узвишени Бог каже: „**Он (Мухаммед) не говори по хиру своме – то је само Објава која му се обзнањује.**“

које су раније биле непознате, иако је Кур'ан пре 14. векова на њих упозорио и јасно указао. Било је то делотворно тумачење Божијих речи:

„Ми ћемо им пружати доказе Наше у просторствима свемирским, а и у њима самим, док им не буде савим јасно да је Кур'ан истина. А зар није довољно то што је Господар твој о свему обавештен?“
(Кур'ан, 41:53)

Узвишени Бог је казао:

„И реци: 'Хвала Аллаху, Он ће нам знамења своја показати, па ћете их ви познавати.'“ (Кур'ан, 27:93)

Исто тако, научници су открили да савремена наука, у својим различитим правцима, открива Божије знакове које је поставио у Његовим створењима. Ако претходници сматрају да у њиховом стварању има мудрости, која сведочи да је њен Створитељ мудар, онда су ове савремене науке дошле да открију очигледне мудрости како би човек стао пред узвишене тајне мудрости и савршенства. Ако претходници виде на небесима и у звездама снагу и стварање, онда савремене науке су ту да продубе наше веровање снагом откривања онога што се види из гломазности звезда, пространства небеса, снаге поретка, чудесног склада и савршенства. Овако Узвишени Бог каже:

„На небесима и на Земљи, заиста, постоје докази за оне који верују; и стварање вас и животиња

које је разасуо, докази су за људе који су чврсто уверени; и смена ноћи и дана, и киша коју Аллах с неба спушта да помоћу ње земљу, након мртвила њеног, оживи, и промена ветрова – докази су за људе који памети имају. То су Божији докази које ти као истину наводимо, па у које ће, ако не у Божије речи и доказе Његове, они веровати?“ (Кур'ан, 45:3-6)

Закључак

Наука о монотеизму глава је свих наука, она је основ вере, њена питања круже око најбитнијих људских проблема и није могуће да их се одрекнемо јер с њом се наставља ислам и остварује веровање.

Познавањем монотеизма остварује се човекова спознаја Господара. Правим веровањем храни се његова душа, срце, ум, као што се тело храни јелом и пићем.

Наука о монотеизму прошла је неколико периода у исламском народу:

1. Кур'ански период који се ослањао на узимање доказа из Божијих знакова који су откривени у свемиру. У њему је израстао најбољи народ.

2. Период филозофије и дијалектике. У овом периоду логично расуђивање, филозофске премисе и дијалектичка двосмисленост прекрила је једноставност веровања и развојност веровања код оних који су се

њоме забавили. Прво су се поделили мислиоци, а затим и народ на групације, а затим на секте и партије.

3. Период слепог слеђења. То се десило након што је ослабила одлучност, након што је ослабило светло науке и након што се народ поделио прихватајући веровање традицијом, иако ислам својим следбеницима не препоручује слепо слеђење. Слепо слеђење је проузроковало слеђење истине, али и неистине, доброг и лошег, без икаквог размишљања.

4. Кур'ански период с открићима савремене науке. То је период у којем ми сада живимо. Овај период јавља се у времену када су муслимани сведоци да све оно што нам савремена наука открива, није ништа друго до потврда монотеизма и откривање једне нове врсте кур'анског чуда.

ИСТИНСКО ЗНАЊЕ

Важност истинског знања

Многи људи својим животом господаре сумњама, празноверјем и претпоставкама које га подстичу да чини погрешне ствари које немају никакве веродостојне основе која би то потврђивала. Тако се човек узалуд труди или пак окреће према лошем, што човеку наноси највећу штету.

Узвишени Бог је казао:

„О томе нису ништа поуздано знали, само су нагађали.“ (Кур'ан, 4:157)

Узвишени Бог у вези са јеврејима, је рекао:

„Неки од њих су неуки, они не знају за Књигу, него само за лажну наду, и они се само домишљају.“ (Кур'ан, 2:78)

Узвишени Бог о залуталим је казао:

„Они се само за претпоставкама поводе, и они само неистину говоре.“ (Кур'ан, 6:116)

Хваљени је казао:

„Многи, према прохтевима својим, немајући за то никаквог доказа, заводе друге у заблуду.“ (Кур'ан, 6:119)

Узрок свему томе јесте да су ове мисли, које су упутиле човека на зло, одвраћале га од самог себе. Тако је човек запао у варку лажних претпоставки. Било је неопходно да се спозна прави пут како бисмо њиме дошли до нашег знања и како не бисмо запали у варку погрешних претпоставки, сумњи или празноверја.

Спознајна средства

Пет чула

1. Језик: То је орган којег је Узвишени Бог створио за препознавање укуса различитих врста хране. Ако човека задеси нека од болести, нека храна остане истог укуса, а нека промени свој укус. Деловање језика веома је ограничено, па је тако и његово препознавање укуса ограничено у оквиру онога што језик додирне, под условом да се растопи у пљувачки. Било шта што сазнамо од језика, то је знање које с пажњом прихватамо, али сазнање до којег долазимо језиком веома је ограничено и његов траг готово се и не спомиње у стварању људских сазнања.

2. Нос: То је апарат којим распознајемо мирисе материја које имају ово својство. Његово се деловање умањује уколико се човек прехлади. Оквир његовог деловања веома је ограничен, с обзиром да моћ осећања

мириса не прелази границу од свега неколико метара и предодређен је за материје које имају мирисе. Све оно што носом сазнамо с пажњом прихватамо. Сазнања до којих долазимо носом веома су ограничена и њихов траг готово се и не спомиње у стварању људског сазнања.

3. Кожа: То је чулни апарат који осећа оно што се дешава на кожи, онолико колико може да се осети њоме. Кожа може да препозна шта је нежно, а шта грубо, шта је тешко, а шта лако, шта је оштро, а шта није оштро, шта је топло, а шта хладно. Кожа не зна за ствари које се тешко распознају као што су: бактерије и сићушна створења или светлост, или радиоактивни зраци, X-зраци, који на нас делују а које коже не осећа и сл. Круг њеног деловања веома је ограничен, ограничавају га телесне границе, а траг сазнања путем коже готово се и не спомиње у стварању људског сазнања. Тако, ученик у школи не долази до својих сазнања додиром, мирисом или укусом, осим у ретким ситуацијама. Сазнања до којих долазимо кожом, прихватамо уопштено.

4. Око: То је велика благодат. Њиме видимо различите ствари и уочавамо њихову величину, даљину, боје и облике. Око може да обмани или превари, као што нпр. види Сунце као да је у питању округли хлеб, а оно је 1.305.000 пута веће од Земље. Око види штап у води као да је сломљен приликом његовог одвајања од воде, или, пак, из авиона види куће као кутије за цигарете.

Обим његовог јасног деловања ограничен је одређеним бројем метара, али се оно продужује у општем својству. Све оно што сазнамо оком, ми у потпуности прихватамо. Тако дан нам чаробњак показује прашину а ми верујемо да је злато.

Око је веома важан апарат у стварању људске спознаје. Већина ствари које имају укус, мирис, које могу да се дотакну, потпадају под оно што око може да види.

5. Уво: То је велика Божија благодат у оквиру људске спознаје. Њиме човек користи сазнања других. Као да су претходна четири чула постала подложна човеку, а то је због преноса резултата њихових сазнања преко слушања умом. Поље деловања ува веома је широко, а његове су границе границе посматрања целог људског рода. Поље деловања ува проширује се на оно што су видели посланици и на оно што им је открио њихов Господар, а што нисмо знали и што смо научили из Божијег Свезнања који Својим знањем све обухвата.

Али, и уво може да превари. Вести и чињенице које човек чује многобројне су. Има их истинитих и лажних. Њиме ученици сазнају више од 90% својих сазнања, као што се више од 90% људских сазнања темељи на томе. Ми не прихватамо сазнања која нам дођу умом без провере прецизности извора из којег нам долази сазнање или вест. С једне стране уво чује гласове одређеног језика, а с друге стране чује звукове око себе у

својој близини, као што су гласови животиња, покретање неких чврстих материја и сл.

Моћ имагинације

Човек поседује способност имагинације онога што чује или оног о чему размишља, концентришући се на разумевање онога што чује или оног о чему размишља. То је велика благодат којом човек може да зацрта свој живот и одреди оно што жели да ради. Она је оружје проналазача и инжињера, јер они у свету маште и имагинације, замишљају оно што желе и претварају га у свет геометријских облика а затим у свет стварности. Али постоји огромна разлика између стварности и онога што људи замишљају, зависно од подробности и прецизности.

Прво што је потребно за моћ имагинације, јесу подаци који долазе од пет чула. Тако човек прихвата оно што му долази од пет чула на један нови и оригинални начин. Човек не може да замисли нешто за шта нема основе до које долази чулима. Нисмо чули ни за ког од пре хиљаду година да говори о радиоактивном зрачењу или о бежичним валовима. Тако увиђамо да је имагинација једног човека везана за његову околину.

Моћ имагинације широка је основа маште у људском животу и није могуће поверовати у оно чиме долази моћ имагинације без доброг прегледа који ће разум да учини. Већина ружних фантазија које се јављају у човековом животу, извиру из погрешне имагинације. Што се тиче сфере деловања моћи

имагинације, она је веома широка и обухвата сфере свих пет чула.

Ко је судија који раставља?

Ако будеш размишљао о претходним помагалима, увидећеш да су сва подложна падању у грешку. Како онда да разликујемо истину од неистине? Узвишени Бог подарио нам је разум који ће да препознаје и разликује истину од неистине. Значи, Он је тај судија до којег долазе сви подаци из пет чула и имагинације, како би то рашчланио. Понекад разум погрешни, не сам од себе, него због неправилности приликом излагања података. Њему долазе непотпуни подаци, или пак неразумни, стога и његова пресуда буде непотпуна, погрешна и неразумна, али то се не враћа њему него спољашњим утицајима. Па и поред тога, разум је темељ на којем се темељи истинито сазнање.

Ограничења разума

1. Ограничења у домену: Ми знамо да пет чула има ограничену моћ и домен деловања. Ми знамо, такође, да је моћ имагинације ограничена са пет чула, јер не може знати ништа док јој не дођу подаци ових чула која су њени отворени прозори и излази ван људске егзистенције. Ако бисмо замислили особу којој је одузето пет чула, та особа неће моћи разумом да дође ни до једне спознаје онога што се дешава око ње.

2. Ограничења у способности: Ако постоје ограничења у домену разума, онда постоје и ограничења разума у његовој моћи и способности. Тако, на пример, разум није у стању да спозна самог себе и до данас није у стању да спозна начин свога деловања. Како разуме? Како препознаје? Како размишља?

Разум, исто тако, није у стању да спозна своју душу која обухвата човека или којом је човек окружен.

Разум није у стању ни да одреди који је највећи број. Тако, ако бих га питао: "Који је највећи број?" - Одговорио би: "Највећи број је бесконачан."

Ако бих му казао: "Сабери следеће: бесконачан + бесконачан, колики је резултат?" Одговор ће да буде смешан: "Бесконачан!"

Ако бих му казао: "Бесконачан помножи са бесконачним, колики је резултат?" Одговориће смешним одговором: "Бесконачан."

Ако бих му казао: "Бесконачан број + 20 милиона, колики ће да буде резултат?" Одговориће смешним одговором: "Бесконачан."

Ако бих му казао: "Бесконачан број минус 300 милиона, колики ће да буде резултат?" Одговориће смешним одговором: "Бесконачан."

Као што разум није у стању да сазна почетак времена или, чак, да зна његов крај, исто тако не зна ни крај - завршетак овога света.

Разум зна да ће сутра да се десе догађаји, али не зна који, и не може да их сазна, иако ће се они, несумњиво, догодити; иако постоје снови који надмашују разум. Тако човек зна шта ће сутра да се деси, па се деси као што је видео у сну, или приближно оном што је видео. Разуму није познато ни шта ће да нам се деси секунду након смрти, а истину је казао Узвишени Бог говорећи:

„Он зна шта је било пре њих и шта ће бити после њих, а од онога што Он зна - други знају само онолико колико Он жели.“ (Кур'ан, 2:155)

Узвишени Бог је казао истину. Ово су сазнајна помагала, а који су њихови извори?

Извори сазнања

1. Створења: она која се хране, која имају чула, која имају мирис, која имају вид и која имају слух. Овај извор јесте извор наших свакодневних података које свакодневно сакупљамо. Овом извору можемо да дамо име - свет чулног посматрања.

2. Људско подучавање: језиком. Из овог извора узимамо сва сазнања која човек није имао, јер се не дешавају директно у оквиру његових чула. Човек их учи од онога ко их зна језиком. На оваквим је сазнањима створена щудска цивилизација, а она представља више од 90% щудских сазнања која се уче у школама и универзитетима, као и у другим научним институцијама.

3. Објава: то је највреднији извор сазнања, јер њена сазнања долазе од Онога Који својим знањем све обухвата. Она се шаљу само онима које је Узвишени Бог одабрао између Својих робова којима је својствена Објава. Узвишени Бог потпомогао је Своје посланике, носиоце Његове Објаве, знаковима, јасним доказима и чудима које су потврђивале истинитост њиховог посланства.

Сазнања Објаве највреднија су и најузвишенија сазнања којима спознајемо нашег Створитеља и мудрост нашег стварања на овом свету. Исто тако, из ње сазнајемо шта је дозвољено и забрањено, нашу улогу у свемиру, као и пут којим идемо у нашем животу, како би наш Створитељ био задовољан нама. Људско сазнање није у могућности да спозна ове ствари без Божије Упуте и Његове Објаве. Разуман човек ће да застане пред вешћу о Објави и поверује у искреност свега онога са чиме је Посланик дошао, након што је поверовао и уверио се да је истинит извор Објаве.

Темељи савремених наука

Принцип научне спознаје

Неки филозофи имају становишта која изазивају иронију и подсмех. Неки од њих сумњали су у свој разум и чула, и сматрали су да је све што гледамо део маште. Други су, опет, занекали разум, па кажу да је истина само оно што су спознала чула.

Франсис Бекон био је први који је у Европу пренео научно начело (принцип научне спознаје), на којем се темељи препород савремене науке, и то од муслимана на андалузијским универзитетима који су граничили са Европом. Муслимани су то, без сумње, знали на основу речи њиховог Господара:

„Не поводи се за оним што не знаш! И слух, и вид, и разум, за све то ће се, заиста, одговорати.“
(Кур'ан, 17:36)

Принцип научне спознаје гласи:

Експеримент или феномен (појава) плус посматрање плус закључак разума, једнако је научној истини. Ми посматрамо експеримент, пратимо га, спознајемо његове премисе, следимо његов ток и опажамо његове резултате, затим разумом долазимо до научне истине која је веза између онога што смо посматрали у почетку експеримента и онога што смо видели као његов резултат.

Научна истина је, према томе, сваки закључак до којег долазе умови од оног што су чула спознала.

Ако неке ствари не можемо да експериментишемо, као што је кретање свемира или деловање живих тела, онда се користимо посматрањем феномена уместо експеримента.

Стога је научна истина сваки закључак до којег долази разум, без обзира што није видљива.

1. Топлота раствара снег. Ово је научна истина, снег + топлота = вода.

Ко је посматрао топлоту како уједињује честице снега и раствара их, како га претвара из чврсте материје у течну? Прво што смо видели јесте снег и извор топлоте који је приближен снегу, и на крају видели смо воду која је у течном стању. Дошло се до закључка научне истине, коју не можемо да посматрамо, а то је да топлота раствара снег.

2. Кисеоник + водоник - уз деловање топлоте = вода.

До ове хемијске истине дошли смо посматрањима:

Прво посматрање: кисеоник, хидроген и топлота.

Друго посматрање: Створена је вода додавањем топлоте овој мешавини. Али нико никад није посматрао поступак сједињења атома ова два гаса нити поступак којим топлота седињује све ово чији резултат је вода. Све је то због тога што до данас није виђена ни топлота нити атоми.

Ако се мало задубимо, видећемо:

Слика нечега што гледамо није његова истина, него је то, заправо, оно што је наше схватање разумело из знакова које поседује очни живац, као и онога што се десило унутар очног живца под утицајем светлости слике која се ствара на очној мрежњачи.

Ове су светлости резултат утицаја тела, које посматрамо, на зраке сунца или светиљке које на њега падају.

Стога, оно што се види оком није ништа друго до спознаја, сазнање и разумевање трагова различитих боја, било којег тела, помоћу светлости која се спушта на мрежњачу.

Ни слух није ништа друго до схваћање, сазнање и разумевање трагова ваздушних вибрација које утичу на слушни живац.

Тело одбацује ваздух у правцу ока које је осетљиво на оно што му шаље површина тела светлосним зрацима које се на њега спуштају.

Ми не знамо суштину материје које имају мирис, као ни карактеристику склада њихових атома, у вези са мирисима, али ми разумемо, сазнајемо и откривамо трагове ових материја чулима за укус. Не постоји начин на који бисмо дошли до спознаје било чега што оставља



трагове на живце вида, слуха, мириса или укуса, осим стварања апарата на којем ће да остане траг од онога што се види, чује или дотиче, итд.

Сазнање о истинама или стварима није само дотицај са њима или спајање разума са њима. Сазнање долази излагањем трагова ствари и истина које се излажу пред чулима или нечим другим (као што су научни апарати за откривање - микроскопи), затим схватањем, разумевањем, спознајом значења ових знакова и разумевања њених истина том величанственом моћи, моћи разума.

Знање о Узвишеном Богу

До истине долазимо интелектуалним закључивањем и оним што су чула спознала. До сазнања о истинама не долази се интелектуалним додиром са њима, него директним или индиректним излагањем трагова истине чула. Наше сазнање о Узвишеном Богу темељи се још и на овим истинским основама, као и на стварању веровања на основу посматрања Његових створења. Узвишени Бог има знакове у Свом стварању, трагове Свога свезнања, Своје мудрости, Своје свемоћи, Своје узвишености разасуте по целом свемиру. Ми упознајемо свога Господара спознајом Његових трагова који се налазе у Његовим створењима, посматрањем ових трагова нашим чулима, па смо тако спознали истину и поверовали у Узвишеног Бога, Који је у Својој Књизи казао:

„Аллах вам тако објашњава прописе своје да бисте размислили.“ (Кур'ан, 2:242)

„На небесима и на Земљи, заиста, постоје докази за оне који верују.“ (Кур'ан, 45:3)

Узвишени Бог има и посланике који су нас упознали са Њим, након што су нам показали чуда која потврђују истинитост њиховог веровесништва и посланства.

Светло које Бог спушта

Знање о Богу је Упута, ко га тражи и нађе га, а Узвишени Бог повећа му његово знање о Њему. Узвишени Бог је казао:

„А оне који су на Упути, Он ће им Упуту повећати.“ (Кур'ан, 47:17)

Спознаја Бога повећава се покорношћу. Узвишени Бог је казао:

„Бојте се Аллаха - Allah ће вас поучити.“ (Кур'ан, 2:282)

Светлом веровања и Упуте које Узвишени Бог ставља у срца искрених верника, увидећемо да је веровање већине, без обзира на њихово ограничено знање, јако и чврсто као планина.

Општи принципи

Ако размислиш о свему претходном, увидећеш да су најважнија помагала сазнања у човеку следећа:

а) Око које види и сведочи о ономе што окружује човека.

б) Уво којим се преносе информације о ономе што им није приступачно и што се десило изван њиховог посматрања.

в) Разум који рашчлањује истину од неистине. Узвишени Бог је казао:

„Не поводи се за оним што не знаш! И слух, и вид, и разум, за све то ће се, заиста, одговорати.“
(Кур'ан, 17:36)

Закључак

Многи људи постану заробљеници схватања, измишљотина и заблуда, због њиховог искривљавања или занемаривања научне истине.

Узвишени Бог је у човеку створио помагала којима долази до спознаје истине. Нека су од њих ограничена у свом деловању, као што су језик, кожа и

нос. Овим помагалима распознајемо укус, тежину, додир тела и мирисе. Нека од њих имају широк круг деловања, као што су око и уво помоћу којих су се развијале људске науке. Постоји огромна разлика у подручју науке и спознаје, између онога ко је изгубио чуло мириса, укуса и додир и онога ко је изгубио чуло вида и слуха.

Чула као што су нос и језик, преваре када се њихов власник нахлади. Кожа све не осећа, нити зна шта је све дотиче, па је тако превари анестезија. Око превари чаролија, даљина и фатаморгана, а уво превари лаж.

Моћ је имагинације ограничена оним што јој долази од ограничених чула. Могу да је преваре заблуде и претпоставке и бива обманута оним чиме су и чула обманута.

Разум је, дакле, судија који одваја исправно од неисправног и истину од лажи. Али, и разум је ограничен границама чула. Ако замислимо особу без чула, онда његов разум не може ништа да спозна, а разум прецизно ради у границама. Ако разум пређе те границе, његови закључци мешају се са странпутицом и није у могућности да спозна који број је највећи, а ни математичка правила везана за њега, као што није у могућности да спозна границе свемира његовог почетка, или да спозна почетак времена и његов крај, или да спозна суштину своје душе, а то је нешто што му је најближе.

Сазнање има и своје изворе, а то су:

1. Ствари које имају укус, додир, мирис, које могу да се виде и чуј.

2. Подучавање из поузданих извора језиком.

3. Објава којом је Узвишени Бог одликовао оне које је желео. Из ње знамо оно што нисмо могли да спознамо нашим чулима, а нити оним чему су нас други подучавали.

4. Истинита сновиђења су ретка и малобројна и не обавезују друге.

5. Обавештења врачара, али она су извор странпутице зато што су већином лаж, а истина је у њима реткост.

Научна истина јесте: оно што разум закључује на основу онога шта сведоче чула и углавном се ове истине не виде, него се само закључују.

Деловање је остављање трагова и одређених знакова на нервима различитих чула чије значење разум разуме и деловање чула није дотицање са истином.

Веровање муслимана у његовог Господара истина је до које се долази закључивањем помоћу разума, схватањем трагова моћи његовог Господара код Његових створења. Узвишени Бог осветљава срца робова и богобојазних и повећава им веровање и упуту.

Најважнија средства сазнања (која ће да буду одговорна и питана пред Узвишеним Богом) јесу: слух, вид и срце које схвата, размишља и разуме.

БОЖИЈИ ЗНАКОВИ У МАТЕРИЈИ

Материја је та од које се састоји овај видљиви свемир, а и оно што се не види далеко у дубинама свемирског беспућа. Од материје су саграђена наша тела, као што су саграђена прецизна тела микроба. Од ње су саграђена и жива бића која се налазе у ваздуху, као што су саграђена и небеска тела. Материју налазимо у три стања, а не у једном стању, и свако то стање има своју мудрост.

Прво: Чврсто стање омогућава материји да очува свој изглед, облик и форму. Човек је искористио ову

њену специфичност у изградњи свога дома, јер је камење чврсто, измешан цемент који се осуши, такође је чврст и чува облик куће. Исто тако, облик човека је чврст због чврстоће материје, као што су кости које сачињавају људски костур. И Земљина кора је чврста и ми боравимо на њеној површини, не удубљујемо се у њу. Да не постоји чврста материја ми не бисмо имали станишта на Земљи нити бисмо могли да живимо. А да постоји само чврста материја не би се десиле промене у многим детаљима свемира и живота.

Друго: Течно стање спада у битне специфичности течности и оне се обликују према посуди у којој се налазе. Тако се крв обликовала према артеријама, венама и капиларима којима протиче кроз људско биће без икаквих потешкоћа, као што се воде обликују у облику долина и тако протичу реке и језера.

Узвишени Бог је казао:

„Зар не видиш да Аллах спушта са неба кишу па је у изворе у земљи разводи, а онда помоћу ње разнобојно биље изводи.“ (Кур'ан, 39:21)

Вода, као течност, улази у корен, стабљику, гране и листове у свету биљака. Да је материја само у течном стању не би постојао ниједан чврсти облик.

Треће: Гасовито стање има специфичност у распрострањености и немогућности постојања на једном месту. Овом својом особином ваздух се распростире, уз моћ Милостивог, на све делове Земљине површине. Да је

сва материја само у гасовитом стању не би могла да стоји на одређеном месту. Из претходног налазимо да:

Чврстина материје има мудрост којом се користимо да бисмо дошли до материје у ограниченом, чврстом облику који се не мења. Тако је човек изградио зграде и установе, направио је различите справе, а све то не би било могуће без чврсте материје која има сталан облик.

Течност материје има мудрост којом се користимо да бисмо направили било који облик који желимо, као што је мењање облика течног гвожђа у различите справе у траженим облицима и величинама.

И гасовитост материје има мудрост, јер без ње не би било ни ваздуха нити ветрова који разносе кишу. Ми се користимо гасовитом материјом у многим производњама и многим производима, као што је претварање бензина путем сагоревања у гас који омогућава летење млазног авиона.

Ко је тај ко је створио ова мудра стања у једној материји? Ко је одредио неопходне законитости за свако од ових стања?

Да ли је материја без разума власница те мудрости?

Да ли је материја без разума та која је изабрала ова стања?

Како кад материја не поседује мудрост нити одређење!?

Како човек - намесник на Земљи - претвара материју из облика у облик када жели и како жели, а она не поседује моћ забране, претварања нити замене?

Ако ова одређена стања нису производ материје, ко је то онда?

Одговор је: Нема сумње да је то дело неког другог. Ко је други створио материју и одредио њена стања, ако то није:

„Онај коме припада власт на небесима и на Земљи, који нема детета, који у власти нема ортака и који је све створио и како треба уредио! Неки поред Њега прихватају божанства која ништа не стварају, а која су сама створена, која нису у стању да од себе неку штету отклоне ни да себи какву корист прибаве.“ (Кур'ан, 25:2-3)

Метаморфоза (претварање)

Ако размислиш о стањима материје, видећеш да она није увек чврста, него да има моћ метаморфозе (претварања) у друга стања, а и то је мудрост.

Топљење

Чврсте материје претварају се у течно стање топљењем, као што је топљење снега или гвожђа загревањем. На овај начин, човек може да обликује метал онако како жели.

Растапање

Могуће је да се чврста материја претвори у саставни део течности растапањем, као што комад чврстог шећера постаје саставни део течности (чаја или кафе). Стога је и растапање мудрост чиме је могућ доток земљаних соли у биљке, због могућности растапања земљаних соли у води. Тако је омогућен њихов улазак са водом у све делове биљке. Храна се раствара у соковима желучаног апарата што олакшава њен долазак до свих делова људског организма крвотоком. Растапање чврстих материја велика је мудрост у припреми и спремању хране.

Замрзавање (стврдњавање)

То је претварање течне материје у чврсто стање, као што је замрзавање воде и њено претварање у снег, као и стврдњавање отопљених течних метала у чврсте метале. Без стврдњавања течних материја не бисмо били у стању да дођемо до било које нове металне справе.

Седиментација

То је процес супротан растапању, а дешава се таложењем растопљене материје и њеним одвајањем од течности у којој се растопила. Овај процес има огромну мудрост. Тако се седиментира материја калцијума - из крви, на пример - на местима стварања кости од чега се развијају и настају јаке кости које чувају човека и животињу у њиховом облику и скелету. Човек се окористио овом специфичношћу при раздвајању материја једних од других.

Испаравање

То је процес претварања течности у гасовито стање као што је претварање морске воде у пару која се пење у небеса. Једна од вредности испаравања јесте та да растопљена материја у течности која се испарава остаје и не успиње се. Тако нам је Узвишени Бог извадио на површину питку воду из слане воде.

Узвишени Бог је казао:

„Видите ли ви воду коју пијете, да ли је ви или Ми стварамо? Ако желимо, можемо да је сланом учинимо, па зашто нисте захвални?“ (Кур'ан, 56:68-701)

Кондензација

Кондензацијом се материја претвара из гасовитог стања у течно стање. Овим се процесом враћа вода која

се успиње као пара у облику водених капи, стварајући тешке облаке.

Претходни преображаји и претварања не дешавају се насумице, него се све то дешава сходно принципима, прописима и основама које су разјашњене у књигама о карактеристикама материје, из физике и другим књигама, што потврђује да онај ко је омогућио ова корисна претварања при опису материје и њених карактеристика, створио их је у прецизном и савршеном реду који ова претварања чини корисним, сходно савршеној општој путањи којом плови овај свемир. Ови савршени принципи и ова одређена претварања сведоче да је њихов Господар Праведан, Онај Који све зна, Онај Који је о свему обавештен, Онај Који све види.

„Који је све створио и како треба уредио.“
(Кур'ан, 25:2)

Посматрај и размишљај!

Да је распрострањеност једно од својстава течности, преплавила би морска вода Земљу и све би потопила.

Да је распрострањеност једно од својстава чврстоће, брда и планине би закопале све што живи на земаљској кугли и ништа не би могло бити на свом месту.

Да су две карактеристике: стврдњавање и течност својства гасова, ваздух би био ограничен на један скучени део Земље и био би онемогућен његов лак улазак у плућа.

Да је течност својство чврстих материја, не би постојала ниједна кућа, нити справа, нити чврсто постојање човека ни животиње.

Пошто су ове карактеристике, које посматрамо код материје, одређене, створене и успостављене по строгим, ефикасним и одређеним принципима, ко је, онда, створио ове специфичности и подарио их материји? Ко је одредио одређене прописе по којима је уређена форма материје? Ко је потчинио материју овим прописима?

Ове савршене специфичности, депониране у материји, сведоче да је то дело Свемогућег. Поклањање ових специфичности материји сведочи да је то дело Онога Који све даје. Прецизно и ефектно уређени принципи сведоче да је то дело Господара и Заштитника свега. Потчињавање материје реду и прописима сведочи да је то дело Снажнога, Силнога, Заштитника. Ко је тај Створитељ, Мудри, Онај Који све даје, Судија, Онај Који је заштитник, Снажни, Силни?

То је, заиста, Бог, хваљен и узвишен нека је Он од свега оног што Му приписују.

ИСТИ КОРЕН

Ако се запиташ о основи материје, одговориће ти стручњаци: Најмања честица у материји је атом, који је основа сваке материје виђене на небесима и на Земљи. Атом је цигла зграде у материји свемира који видимо.

Атоми хелијума и водоника

Истраживачи су пронашли да се атом састоји од других материјалних тела. Како је напредовало њихово сазнање откривала су им се нова материјална телешца унутар атома све док нека од ових тела не направе у атому више од десет делова у милионитом делу секунде. Најважнији основни и постојани састојци атома зову се: протони, неутрони и електрони. Свака материјална супстанца у свемиру састоји се од атома, било да се ради о гвожђу или гасу. Нема разлике међу свим атомима

различитих материјалних супстанци, осим у броју атома од којих се материја ствара и њиховом распореду. Основа гвожђа састоји се од електрона, протона, неутрона и других, а и кисеоник се састоји од истих материја, али се само разликују у броју и редоследу.

Узвишени је казао:

„Онај Који је седам небеса једна изнад других створио - ти у ономе што Милостиви ствара не видиш никаквог несклада.“ (Кур'ан, 67:3)

Разликујући се у броју и редоследу, настала је огромна разлика у материјалној супстанци.

Ко је створио основу материјалне супстанце (електроне, протоне, неутроне и др.)?

Ко их је спојио тиме сачињавајући атоме различитих елемената, сходно одређеном реду и тачно одређеном поретку?

Сама материја?! Било шта у материји? Електрони? Или протони? Или неутрони? Које од ових тела је створило преостале елементе атома, ко их је спојио и сјединио правећи различите облике?

Сва ова телешца јесу делови атома, један део не ствара остале делове. Стога, било које телешце не прави атом.

Или је то, можда, случајност створила протоне? Случајност је та која је спознала да је неопходна хармоничност атома (наелектрисаност) како би створила

једнак број електрона и протона, па су тако случајно створени, једнако и хармонично, електрони и протони у сваком атому који су безбројни у постојећим атомима? Случајност! Овако је случајност створила кисеоник, а такође, и атом водоника у одговарајућој количини и са траженим карактеристикама за стварање воде довољне за сва жива створења! Случајно је створен и атом угљеника, гвожђа, бакра и других елемената, како би се од њих створио овај случајно уређени свемир! Који случајно нема непотпун поредак!

О ти разумом обдарени! Да ли ћеш да поверујеш ако ти се каже: Једно од аута са својим деловима (точкови, мотор, седала, браници итд.) створено је случајно и ти делови су се случајно спојили! Онда је и писање ових редова случајно!

Исто тако, да ли ћеш да поверујеш ако ти се каже: Ове степеннице које су испред тебе, заиста су случајно створене?!

Један од научника навео је пример неисправности употребе речи случајно, па је казао: "Када бисмо дали милион машина за писање милиону мајмуна, и када би они били у стању да пишу на тим машинама милијардама година, немогуће је да иједан мајмун случајно напише песму. Напротив, немогуће је да било који од ових мајмуна напише једну складну и разумљиву реченицу."

Савршено сједињење сходно прецизном поретку

Стручњаци нас, у питањима материје, обавештавају да се хемијски процес међу материјама одвија по савршеним и тачно одређеним прописима, да се моћ ових прописа простире до свих места на небесима и на Земљи да није могуће да се било који хемијски процес успротиви овим прописима, као што свака материја мора да се преда и покори законским прописима.

Да сада мало размислимо. Шта ти твој разум каже када посматраш уређену државу, све се одвија сходно закону и складу? Да ли негираш да је иза тих закона законодавна власт која је одредила те законе? Да ли се ти закони спроводе у тој држави због јаке власти која проводи законе и која непрестано ради на њиховом очувању?!

Ко је поставио савршене законе за ове материје широм свемира?

Ко је прецизно одредио законске прописе и одредио њихове могућности?

Ко је сваку материју подредио овим прописима и законима?

Ови прецизни, савршени, ефектни закони сведоче сваком разуму да је то дело Суца, Заштитника, Јакога, Силнога.

Различити су атоми једнолични, исти им је склад у целом свемиру, што сведочи да је то стварање Једнога, Мудрога, слављен нека је Он.

Сумња

Неки неверници сматрају да се човек темељи на хемијским процесима и да у њему не постоји ништа друго осим материје која међусобно хемијски реагира, што доводи до активности људског организма. Тако, јело, пиће, деловање, говор, смех, плач, љубав, мржња, храброст, кукавичлук и свако људско понашање само је резултат хемијских реакција!

На ове речи нема потребе да одговоримо са више речи од следећег: човек у оваквом стању нема слободне воље у било којем послу који обавља, јер се хемијски процеси дешавају у његовој унутрашњости па га чине храбрим или кукавицом, племенитим или шкртицом, у покрету или да стоји, да се смеје или плаче, да говори или ћути, да чини добро или зло. Ово, такође, значи да када убије другу особу, неће за то да буде питан, јер су хемијски процеси, који су се одвијали у његовом телу, ти који су покренули његово тело на убиство!

Да је овај погрешни говор истина, радио бих и стао, ишао и покретао се, разговарао и ћутао хемијским путем, без слободне воље и самоизбора, а та је ствар очигледно неисправна.

Ти си, заиста, душа и тело, као што Узвишени Бог каже:

„Кад му дам лик и у њега удахнем душу, ви му се поклоните!“ (Кур'ан, 115:29)

Душа управља, а тело се покреће онако како управља та душа.

Закључак

Материја има три стања, а свако стање има мудрост:

а) Чврсто стање: чини облике чврстим па градимо куће, правимо справе и насељавамо се на Земљи;

б) Течно стање: материја је у могућности да мења облик па крв тече нашим венама, вода протиче кроз делове биљака и њихове резервоаре;

в) Гасовито стање: материја може да се рашири, па ваздух налазимо у нашој близини и на сваком месту.

Материја се претвара из једног стања у друго, и у сваком је том преображају мудрост;

а) Претапањем чврстих материја у течност долазимо до могућности обликовања чврстих материја као што је производња справа од отопљеног гвожђа;

б) Растапање материје у другој материји омогућило је биљкама да се окористе земљаним солима

растопљеним у води, да храна долази до сваке ћелије у нашим организмима помоћу крви која протиче у нашим венама и капиларима;

в) Стврдњавањем отопљени метали обликују се у чврсте и корисне облике;

г) Седиментацијом се стварају чврсте кости из соли калцијума који се налази растопљен у крви;

д) Испаравањем подиже се морска вода изнад планина припремајући се за њен пренос у дубину континената и она се ослобађа соли које се у њој налазе;

ђ) Кондензација онемогућава подизање водене паре у висине, па се тако стварају облаци изнад нивоа планина;

Свако стање има одговарајуће карактеристике:

а) Да је својство распрострањености једно од својстава течности, морска вода би све преплавила;

б) Да је својство распрострањености једно од својстава чврстих материја, планине би укопале све што је живо;

в) Да је својство мењања облика једно од својстава чврстих материја, преплавили бисмо Земљу и не би било чврстих облика;

г) Да је својство чврстоће једно од својстава течности, не би протицала крв или река или вода у биљкама;

д) Да је својство чврстоће једно од својстава гасова, ваздух би био ограничен на одређена места.

Атом је цигла у згради свемира и сви атоми различитих материја једноврсни су, састављени од још мањих делића (електрона, протона, неутрона и др.), који су повезани једни са другим. Узрок различитости материјалних супстанци је у различитости броја тела у атому и њиховом складу.

Та савршена стања материје, њени уређени закони, чудесне трансформације, савршене материјалне реакције, ефектни прописи, јединствена конструкција свих атома у свемиру, сведоче да је то дело Створитеља, Мудрога, Свезнајућег, Суца, Снажног, Заштитника, Једнога, а то је Бог, хваљен нека је Он.

Активност људског организма није резултат хемијских, материјалних реакција, јер је активност слободна и неограничена и она произилази из слободне воље душе и материјалног тела које је ограничени извршитељ.

"СА МЕРОМ ОДРЕЂУЈЕ И УПУЂУЈЕ"

Почетак стварања воде

Створитељ, слављен нека је Он, одредио је да живот не може да постоји без воде, па је надахнуо земљу приликом њеног одвајања од тела која се налазе на небесима. Одвојио је одговарајућу количину два гаса (кисеоник и водоник), како би се створила одговарајућа количина воде неопходна за живот на Земљи, условљавајући да остане одговарајућа количина кисеоника у ваздуху како би жива бића могла да дишу.

Размисли: Да се повећала количина водоника при раздвајању, он би се сјединио са кисеоником присутним у ваздуху па би се повећала количина воде у мору која би прекрила континенте и све би преплавила. А без кисеоника у ваздуху ми бисмо умрели као и све што је живо.

Узвишени Бог је казао:

„Зар не знају неверници да су небеса и Земља били једна целина, па смо их Ми раскомадали, и да Ми од воде све живо стварамо? И зар неће да верују?“ (Кур'ан, 21:30)

Сваки здрави разум закључује да је одвајање Земље од онога што је на небесима било сходно

савршеном одређењу које сведочи да је његов творац Свезнајући, Мудри, Милостиви.

Благонаклоност према рибама

Познато је да, ако се повећа степен температуре воде, повећава се и њена запремина, а и кондензација. Врела вода подиже се навише, а хладна вода спушта се наниже. Тако је код свих течности.

Топлота + вода = повећање запремине воде и њено подизање навише, а и супротно је тачно.

Хладноћа + вода = мањак запремине воде и спуштање наниже.

Овај Божији закон делује као и други преостали Божији закони. Одређена премиса даје и одређени резултат или једна премиса даје и један резултат.

Према овом Божијем закону, Узвишени Бог одредио је да се подиже врућа вода, а спушта хладна вода. Према овом закону лед, који се налази у залеђеним морима, мора да се спусти на дно и нагомила све до површине. Тада би море постало једна залеђена целина, смрзнуле би се рибе и све морске животиње би умрле.

Али то се не дешава, стога су рибе и преостале морске животиње у Северном леденом океану живе, имају своју опскрбу, крећу се, пливају. То је зато што је Створитељ учинио супротним ово правило кад се дошло до опасне тачке, па ју је учинио:

Хладноћа + вода = повећање запремине воде и њено подизање навише. Не чуди се... Како су премисе постале једно...

Хладноћа + вода

Дата су два различита резултата:

1. Хладноћа + вода = мањак запремине воде и спуштање наниже.

2. Хладноћа + вода = повећање запремине воде и њено подизање навише. То није никако чудно, јер било је неопходно да се деси ова промена резултата у корист живота сваког живог бића које живи у Леденом мору. И поред тога, онај ко је прописао прву законитост, он је тај ко је прописао и другу у корист свих живих бића која живе у води. Направио је и за сваку од ове претходне две законитости простор у којем ће да делују. Тако, прва законитост делује почињући од 4°C и у овом простору нема штете за морске животиње. Друга законитост делује почињући од 0°C до 4°C и овај простор оставља огроман траг на жива бића у води, јер је лед на површини, а испод је вода која је бистра и млака код 4°C и у њој се крећу жива бића, наставља се у њој живот, без обзира колики слој леда био одозго.

Умови ће да дођу до онога што је прошло: Онај Ко је уредио космос овим законитостима и законима, они Га нису ограничили, него је Он Тај Ко их је одредио онако како жели. Поставио је законитост и њој супротну законитост. Колико је било оних који су размишљали о

створењима која су застала код оваквих ствари, па су их назвали изузецима. Они су рекли: "Свако правило има и изузетак." А верник ће да каже: „Правило је законитост и изузетак је законитост, свако од њих носи мудрост, као што сведочи о слободној вољи Створитеља коју нису ограничили хемијски процеси а ни материјални облици.“

Исто тако, умови ће да дођу до закључка да је Онај Ко је створио воду, упутио је да изврши своју функцију у овом животу онако како јој је то одредио Створитељ, Који јој је поставио законитости и прописе по којима ће ићи онако како јој је одређено. Поставио јој је законитост која је чини облаком који лети, или капљицом кише која пада, или је претворио у реке које теку или изворе који извиру. Поставио јој је законитост која је тера у лишће биљака и њене гране. Учинио ју је хемијским средиштем одговарајућим за спремање хране. Учинио је воду делом крви која тече кроз вене. Учинио је воду морем које је препуно риба и других живих створења. Учинио је да се море креће како би омогућило кретање бродова и како би олакшало превоз преко мора.

Хемијско сједињавање

Ако размислиш о хемијском сједињавању видећеш:

- Да се било која материја сједињује само са специфичним материјама иако је основа материје јединствена (електрони, протони, неутрони). Ко је тај ко

нпр. упућује кисеоник и подучава га да је могућ процес са материјом (угљеник), а да није могућ процес са материјом злата?

- Да материја може да се сједини само са познатом количином материје која се сједињује са њом и та количина се назива еквивалентна тежина. Ко упућује еквивалентне тежине на сједињавање, а забрањује сједињавање другим тачно одређеним количинама? Зашто ово ограничавање? Ко је власник овог ограничавања, количине и упуте?

- Разум ће да закључи на основу ових хемијских реакција да одређење и ограничење зависи само од Онога Ко има неограничену вољу и да упућивање и упута зависе само од Онога Који упућује.

Ко је онда тај ко одређује ове савршено прецизне процесе широм космоса? Ко је тај ко упућује сваки процес према њему одређеном резултату?

Разум ће одлучно да потврди да је Створитељ ових материја Онај Који је одредио своје законитости. Он је Тај Ко је покреће.... Заиста је то Узвишени Бог Који са мером одређује и упућује.

Морске јегуље

Један од истраживача савремене науке, Крис Морисон у својој књизи "Наука позива у веровање", обраћа нам се, па каже:

„Постоји загонетка, тежа од тога, која захтева решење, а она је везана за морске јегуље. Та чудна створења, када одрасту, селе се из различитих језера и река, а ако се налазе у Европи, прећи ће хиљаде миља у океану са намером да стигну до дубоких бездана јужних Бермуда где полажу јаја и умиру. Што се тиче њихових потомака који не поседују никакво средство којим би сазнали било шта друго осим да се налазе у пустим водама, они даље настављају, проналазе своје путеве и долазе до обале са које је дошла њихова мајка, а онда у сваку реку, језеро и најмање језерце.... Боре се са јаким таласима, очврсну како би се одупрели невољама и пребродили ударајуће таласе на свакој обали. Њима сада преостаје раст и развој све док не употпуне свој развој и док их не покрене скривени инстинкт на повратак тамо где су били, где завршавају своје путовање. Одакле је чувар који се брине о њима, који их упућује на то?“

Наши умови ће да дођу до закључка на основу овог тачно упућеног путовања, и на основу свих тачно упућених дела која се дешавају у овом космосу, на Земљи и на небесима, на копну, у зраку или на мору, да се иза тог савршеног усмеравања крије воља Мудрога, Онога Који упућује.

То усмеравање је усмеравање које је свему одредило улогу у овом космосу, које је све упутило да обавља оно што му је омогућено.

Узвишени Бог је казао:

„Хвали име Господара свога Свевишњег, Који све ствара и чини складним, и Који све са мером одређује и упућује.“ (Кур'ан, 87:1-3)

Човеково стварање

Човек је био непотпуна капљица (сперматозоид) у тестису мушкарца, и друга половина непотпуна капљица (јајашце) у јајнику мајке. Свака људска ћелија, било да се налази у мушкарцу или жени, дели се на два дела:

Деоба ћелије

Сваки део, од којих настају ова два дела, чини потпуну ћелију у којој се налази 46 генетских преносилаца хромозома, осим тих подељених ћелија у тестису мушкарца и јајнику жене из којих се деобом стварају сперматозоиди код мушкарца и јајашца у жени. Њихова је подела супротна свим другим деобама у свим телесним ћелијама, јер свака сперматозоидна ћелија, мушка или женска (сперматозоид или јајашце), ствара се од 23 генетска преносиоца (хромозома). Због чега се изузима ћелија, од које настаје сперматозоид у

мушкарцу, од осталих људских ћелија по броју генетских преносилаца у свакој од њих?

Одговор ћемо да знамо након изласка мушкарчевог семена, и након изласка жениног јајашца из јајника. Сусрећу се ова два семена и стављају на сигурно место (женина материца), где се сједињују и стварају једну ћелију која има 46 генетских преносилаца (хромозома). Одавде знамо зашто се десила ова разлика у деоби семених ћелија, које се разликују од осталих ћелија људског организма. То је због тога што се ћелија у људском организму сматра потпуном и самосталном јединком. Неопходно је да број генетских преносилаца буде потпун, а он износи 46 генетских преносилаца. Што се тиче семених ћелија, познато је и разумљиво да се међусобно сједињују како би се створио ембрион, па је обавезно да свака од њих има половину генетских преносилаца све док не дође до сједињавања и стварања потпуне људске ћелије у одговарајућој количини. Шта ти, разумом обдарени, закључујеш из овог знамења које се дешава у сваком одраслом човеку, чак у свакој одраслој животињи?

Разум ће да закључи да зна, онај ко је створио мушко семе непотпуно у броју генетских преносилаца (23 хромозома) да је пут овог мушког семена у седињавању са женским семеном које се, такође, састоји од 23 генетска преносиоца. Разум ће да закључи да се њиховим сједињавањем ствара потпуна људска ћелија која се састоји од 46 генетских преносилаца.

Да ли тестис код мушкарца, а, такође, и преостале хемијске реакције, знају шта је припремљено у женином јајнику за употпуњење непотпуног броја генетских преносилаца у ћелији мушког семена које се развија у тестису?

И да ли зна тестис, а такође и јајник, да је резултат до којег долазе непотпуне ћелије, сједињавање и употпуњавање једне другом?

Заиста је паметан човек подложен овим варкама, али исто тако, он ни трена не сумња да је Створитељ мушког и женског семена обавештен о свему шта се дешава у дубинама организма човека и жене, да је Он Мудар у њиховом одређењу и у њиховом управљању. Разумом обдарени не сумња у то да природа није та која је власница тог знања и одређења.

Узвишени је казао:

„Кажите ви Мени: 'Да ли семену које убацујете ви обилик дајете или Ми то чинимо'“ (Кур'ан, 56:58-59)

Исто тако, Узвишени Бог је казао:

„Проклет нека је човек! Колико је он само незахвалан! Од чега га Он ствара? Од капи семена га створи и за оно што је добро за њега припреми, и прави пут му доступним учини, затим му живот одузме и учини да буде сахрањен, и после ће га, када Он буде хтео оживети.“ (Кур'ан, 80:17-22)

Замисли како се то семе претвара у храну која плови у мајчиној крви и претвара у људско биће потпуног облика, постојаности и конструкције. Део те хране формира једну руку, други идентични део формира другу руку, део формира стопало, део формира друго идентично стопало, део формира око, исти део, формира друго идентично око, такође, део формира плућно крило, а исти такав део формира друго идентично плућно крило, део формира лобању, део формира црева, део формира желудац, део формира јетру, део формира кости, део формира месо, део формира кожу итд.

Ко управља тим прецизним стварањем у процесу идентичне, уравнотежене и потпуне изградње!?

Разум ће да дође до закључка, на основу онога што је видео у човековом стварању као и стварању других створења, да је Створитељ човека и животиње, који их ствара у тминама мајчине материце или унутар јајника, без сумње, обавештен о ономе што је створио. Он све зна о ономе што је створено, Он види све оно што је створио.

Ко је онда власник ове мудрости, оштроумности, искуства и знања?

Да ли је храна која плови у крви власник те мудрости, искуства и оштроумности? Или је пак семе то које је створило половину јајника од мајчине хране, које је створило половину тестиса од очеве хране? Да ли је

семе то које је све то уредило, створило, прописало, уравнотежило и прецизирало!?

Та храна, заиста, не поседује вољу, или мудрост, или оштроумност.

Та утроба и црева не знају ништа осим онога што су по природи склони да раде и што им је одређено да раде, без икаквог додавања или умањивања.

То семе које је створио тестис код мушкарца и јајник код жене, ништа не зна, напротив, човек који је од њих створен, још увек је незналица који не поседује оштроумност, мудрост или одговор током једног периода година након свог рођења.

Без сумње, Сунце, Месец, ветар, киша, биљке, животиње, звезде и галаксија, не улазе у мајчину утробу како би се обликовале и створиле хиљаде људске деце као и деце свих живих створења која се свакодневно рађају. Нема сумње да сва ова природна чуда не поседују разум или оштроумност, или мудрост. Како су онда незналице могле да мисле да је глупа и слепа природа та која је подарила човеку разум, оштроумност, мудрост?! Онај ко нешто не поседује не може ни да га даје.

Ко је Створитељ, Који је о свему обавештен?

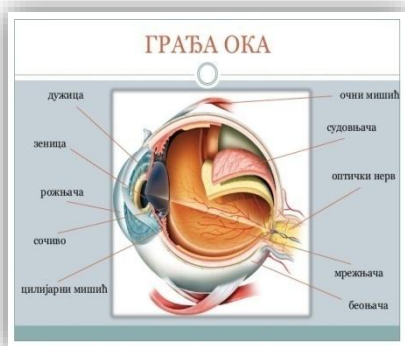
Ко је Створитељ, Мудри?

Ко је Створитељ, Који све види? О разумом обдарени... О ви који размишљате! Заиста је Он Бог, Господар светова Који је у Својој Књизи казао:

„Ми смо, заиста, човека од грумена земље створили, затим га као кап семена на сигурно место ставили, па онда кап семена угрушком учинили затим од угрушка груду мяса створили, па од груде мяса кости направили а онда кости месом заоденули, и после га, као друго створење, оживљујемо, па нека је узвишен Аллах, најлепши Створитељ! Ви ћете, после тога, помрети, затим ћете, на овом свету, оживљени бити.“ (Кур'ан, 23:12-16)

Анатомија ока

Ако размислиш о процесу твог стварања у утроби твоје мајке, пронаћи



ћеш знаменитости и знаменитости. Тај део који формира око, зашто формира баш око? Зато што ти немаш потребе за оком у утроби твоје мајке! Да ли је некад тај део семена, у тами

материце, сазнао да ће тобом да влада? Да ли је обавештен о саставу светлости, њеним прописима и

законитостима, након твог изласка из мајчине утробе, па је теби уредио апарат којим ћеш да гледаш како би њиме видео оно што се дешава око тебе користећи светлост, њене прописе и законитости? Ко је обавестио тај део семена у мајчиној утроби да ћеш ти да изађеш из мајчине утробе? Ко га је обавестио о томе да ће да ти требају два ока након твог изласка? Ко му је одржао лекцију о законитостима светлости и њеним тајнама, а он пре није ни видео светлост?! Ко му је након тога подарио способности допемања хране, која плови у крви, до танке очне опне, савршеног сочива, рожњаче, беоњаче, до мрежњаче чији један слој сачињава 30 милиона очних жилица и 3 милиона очних чулних штапића? Ко је тај део семена обавестио о томе да формира очни живац и остави одговарајући отвор на лобањи, да направи посебан центар за мозгу и споји га са тим очним живцем?

Хајде да размислиш о плућима која су ти направљена у мајчиној утроби док си још био ембрион. Зашто су створена та два плућна крила? Напротив, зашто се свакодневно стварају милиони плућа код сваког новорођенчета у ембрионима људског потомства и животиња?

Дисајни систем

Ембрион нема потребе за плућима, напротив, ако би ушла у ембрион и најмања количина ваздуха, дошло би до огромног оштећења. Због чега се онда ствара овај апарат за дисање који прима ваздух?

Нема сумње да Онај Ко ствара овај апарат зна шта чека овај ембрион код сваког човека и животиње. Заиста, онај ко ти је створио плућа и дисајни апарат, без сумње зна твој пут, зна да ћеш да изађеш из мајчине утробе, да ће ваздух да те окружује са свих страна и да ћеш да имаш неограничену потребу за њим. Он је Тај Који му прави пролаз до сваке тачке у твом организму док си још био ембрион у мајчиној утроби, и ниси ништа знао.

„Он добро зна све о вама, откад вас је створио од земље и откад сте били замеси у утробама мајки ваших.“ (Кур'ан, 53:321)

Он исто тако ствара за ваздух савршени апарат, а то је дисајни апарат. Све оно што се говори о стварању ока и дисајног апарата, говори се и о стварању апарата за одстрањивање, о стварању крвотока, дигестивног система и нервног система. За свим овим апаратима и системима ти немаш потребе док си у мајчиној утроби, и нећеш да имаш потребе за њима све док не изађеш из мајчине утробе. Тада то постају најважније ствари неопходне за опстанак у животу.

Зар сваки здрави разум не може да закључи, на основу ових деловања и догађаја који се одвијају у мајчиној утроби, да се све то дешава по једном тачно

зацртаном плану, следећи одредбу Мудрога, Онога Који је о свему обавештен, Онога Који зна шта све прави и ства.

Колико су поводљиви научници који испаљују ракете, као и истраживачи космоса када им глупи незналица каже да су неопходне припреме, које врше истраживачи космоса приликом њиховог слању у космос, дошле од природе или сасвим случајно, или без знања научника и стручњака!

Муслиман неће да занегира очигледну истину, док ће неверник да прекрије јасну истину. Муслиман, заиста, сведочи, као што сведочи о свом стварању, да је његов Господар Створитељ, Онај Који све зна, Мудри, Онај Који је о свему обавештен, Најјачи, Онај Који заштиту пружа, Свемоћни...

Узвишени Бог је казао:

„Нико није као Он. Он све чује и све види.“
(Кур'ан, 42:11)

Истину је казао Узвишени Бог говорећи:

„О човече, зашто да те обмањује то што је Господар твој племенит, који те створио па учинио да си складан и да си усправан и какав је хтео лик ти дао?“ (Кур'ан, 82:6-8)

Умови који размишљају овако изналазе да свако створење има пут и деловање које му је одредио његов Господар, затим га упутио да обавља своју функцију, као

што је упутио тестис и јајник, упутио је сперму и њене делове да обављају оно чиме су задужени, упутио је очи и плућа, упутио је сваки део да обавља оно што му је одредио његов Господар.

Закључак

Узвишени Бог упутио је Земљу приликом њеног одвајања да се одвоји у савршеном сразмеру, јер ако би се повећала количина одвојеног водоника, море би прекрило Земљу, нестало би кисеоника и помрло би све што је живо.

Кључала вода подиже се навише, а хладна се спушта наниже. Ово правило се мења код опасне тачке за морске животиње почињући од 0° С до 4° С када правило постаје супротно, па се лед подиже (хладна вода) навише, а испод њега остаје топла вода како би се олакшао живот живих морских створења. Ова савршена разлика у устројству воде сведочи да је њен створитељ Милостиви, да је Његова воља свеобухватна, да Он ради оно што хоће и није онако како се каже: "Свако правило има и изузетке." То је доказ слободне воље Онога Ко поставља правила, јер Он поставља и изузетке и Он је Тај Који је води одредио функцију у животу и упутио је на оно што јој је предодређено.

Хемијски се процес дешава само са одређеним материјама и ограниченим тежинама. Онај Који је одредио процес између материја са тим количинама, Он

је Тај Који упућује сваки процес онемо што му је предодређено.

Онај Који је одредио живот морских јегуља у језерцима и рекама Европе, одредио је и њихов пут до Бермуда како би се париле и умирале на Бермудима. Он је Тај Који је упутио њихове потомке да се врате у места живљења њихових родитеља, да се врате на Бермуда по други пут како би тамо умрли, а да се при томе не изгубе.

Онај Који је одредио стварање човека из семена човека и жене, упутио је човеков тестис да произведе половину, а женин јајник да произведе преосталу половину која допуњава прву. Ни крв, а ни утроба немају упуту, ни знање, али та упута је од Узвишеног Бога и Он је Тај Који је упутио сваки део сперме да обавља своју тачно одређену функцију. Резултат тог створеног човека био је у најлепшем облику, а тај савршени план који је прикладан постепености, у стварању човека, сведочи да је Узвишени Бог Тај Који упуту даје. А нису храна нити утроба те које поседују мудрост, упуту а ни оштроумност.

Онај Који ти је одредио да изађеш из мајчине утробе како би крочио по земљи и видео шта се налази око тебе, Он је Тај Који ти је створио два ока, док си био ембрион, сходно светлосним законитостима и прописима. Заиста, Онај Који ти је одредио да кроз нос удишеш ваздух, Он је Тај Који упућује тај део сперме да направи дисајни систем у најпрецизнијем облику. Онај

Који је одредио човеку да живи на овој Земљи, Он је Тај
Који је упутио сваки део сперме да направи апарат или
део како би се завршило целокупно стварање,
припремљено за живот на Земљи.

**"НИКО НИЈЕ КАО ОН! ОН СВЕ ЧУЈЕ И СВЕ
ВИДИ"**

Да ли су човекова својства као својства неживог?

Ако видимо човека да се премешта са једног места на друго, да ли ћемо да га питамо ко га премешта?

Шта је доказ онеме који пита: "Зар неживо не треба неког ко ће да га пренесе?" Па тако потврди да и човек треба некога ко ће да га пренесе.

Зар није одговор на питање оног који пита, следећи: „Човек се, заиста, разликује од неживог бића и нема потребе за оним за чим неживо има потребу. На основу тога он не осећа потребу за оним ко га покреће са његовог места, па су својства неживог различита од својстава човека.“

Какво ми мишљење имамо о особи која негира да човек има разум и свест, а њен доказ је у томе да људски производи не поседују разум, нити свест?

Без сумње, свако паметан ће да каже: „Хеј ти! Људска својства и њихове специфичности су, заиста, различита од својстава њихових производа и помагала. Ако им се не приписује разум, то не значи да човеку, такође, не може да се припише разум! Није неопходно да све што одговара човековим производима, одговара и самом човеку. Ако занегираш постојање човековог разума, онда си занегирао и постојање његових производа који не могу да се произведу, осим делатношћу ума, оног који размишља.“

Свако створење на небесима и на Земљи разликује се од преосталих створења по

специфичностима и својствима. Да нема тог разликовања, сва створења била би једно.

Камен, дрво, животиња, човек, вода, прашина, ваздух и звезде биле би једно.

Пошто се створења разликују једна од других својим својствима и специфичностима, оно у шта нема сумње јесте да се Створитељ разликује од својих створења која је направио и којим управља. Стога је неопходно да се разликује од њих у Својим Божанским својствима и посебностима.

Узвишени Бог је казао:

„Нико није као Он! Он све чује и све види!“
(Кур'ан, 42:11)

Да постоји неко ко Му је сличан, био би Божанство и Створитељ.

Узвишени Бог је казао:

„Да Земљом и небесима управљају други богови, а не Аллах, пореметили би се.“ (Кур'ан, 21:22)

Па и поред тога, још увек ђаво заводи огромним незнањем, као што нас је о томе обавестио Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим. Ово се незнање темељи на погрешном изједначавању Створитеља и Његових створења у стварима које су својствене само Узвишеном Богу. Боже, Ти ми опрости, ђаво заводи говорећи: „Ово је Божије стварање, а ко је онда Њега створио?“

Значење овог питања је следеће: када посматрамо ова створења, прво чиме ћемо да их опишемо јесте да имају потребу за својим Створитељем и Творцем. Она неће да постоје ако не постоји њихов Створитељ. Стога је неопходно да се Он описује својствима којим се описују Његова створења, јер Он има исте потребе као и Његова створења.

Као одговор на ово ђавољево незнање ми кажемо: Ко је тај ко је одлучио да је неопходно да се оним чиме се описују створења, описује и Створитељ – Боже, Ти ми опрости! Ко је поверовао да је неопходно да и Створитељ има потребе за свим оним за чим створења имају потребе, како би Створитељ и Његова створења постали једно - Боже, Ти ми опрости! Створитељ није као и Његова створења, која је Он направио и којима управља, као што се човек разликује од својих производа које је направио и изумео. Оно чиме се Створитељ описује узвишена су савршена својства која морају да се разликују од онога чиме се описују Његова створења. Супротно томе, сви би били исто.

Ако створења имају потребу за својим Господаром, ако у свом постојању имају потребу за својим Створитељем, заиста је Бог Тај Који уточиште даје и Који је неизмерно богат. Он је Тај који нема потребе ни за чим, а потребу за Њим имају сва створења. Та својства су својства нашег Господара која се разликују од својстава Његових створења. Овај препуни свемир сведочи о створењима која знају да је Господар

овог свемира богат и нема потребе ни за чим, нити има потребе за неким ко је Њему сличан.

Што се тиче инације, устрајног у описивању Створитеља оним чиме се описује створење, онда његов разум мора да га наведе на ово велико незнање и он мора да занегира своје постојање, и занегира све што постоји у овом пространом свемиру. Стога, не преостаје ништа друго, мимо Створитеља и Његових створења, осим апсолутног ништавила.

Када посматрамо из стања створења њихову потребу за Створитељем Који их је створио и обликовао, наши ће умови да пресуде да она не би постојала без постојања њиховог Створитеља, као што не би могло да постоји ауто, ако не би постојао његов произвођач. Ако бисмо поверовали у неистину којом се наш Створитељ описује описом Његових створења - Боже, Ти ми опрости - и ако бисмо рекли да Створитељ у свом постојању има потребу за неким другим, а осим Створитеља и Његових створења постоји само ништавило, тада би Створитељ имао потребу за ништавилом које ништа не чини. Онда, Створитељ не постоји, јер ништавило не чини ништа. Стога, и ја, и ти, и ови редови и све што је у свемиру, не постојимо. Неверници желе да нашег Створитеља неисправно опишу, тако што га описују својствима којим се описују створења, сматрајући да Он има потребу... За чим? За ништавилом? Јер поред Створитеља и Његових створења није преостало ништа осим ништавила. Али ми смо верници и верујемо да је Бог узвишени пример,

узвишених својстава, да Му ништа од Његових створења не личи нити му је еквивалентно. Будући да је прво својство видљивих створења да имају потребу за својим Створитељем, њихов Створитељ је Тај Који им уточиште даје, Који је богат и нема потребе ни за чим, нити има потребе за нечим што Му је слично. Ми верујемо да је Бог створио и обликовао овај свемир.

Ако бисмо представили низ (Створитељ - створење) ми бисмо на крају дошли до истог резултата до којег смо претходно дошли, а то је да сви чланови низа имају потребу за својим Створитељем, а поред овог следа (следа стварања) - Боже, Ти ми опрости - и створења, нема ништа осим ништавила. Онда не постоји онај ко је створио ова створења којима и ми припадамо, па смо стога сви ништавило и не постоји овај космос, нити ми постојимо. А негирање нашег постојања невероватно је и немогуће. Оно што произилази из немогућег је немогуће и неисправно.

Овај след завршава се Створитељем, Свемоћним, Оним Који ни за ким нема потребе, а за Којим створења имају потребу. Он нема потребе ни за ким, Он има узвишена својства којим не могу да се опишу Његова створења. Сада се след преноси у подручје створења овог Створитеља, Који уточиште даје, Једног, Јединог, за Којим има потребу све што је створено. "Ништа није као Он."

„Реци: 'Он је Аллах - Један! Он је Уточиште сваком! Није родио и рођен није, и нико Му раван није.'“ (Кур'ан, 112:1-4)

Онај ко одбије да верује у ово, његов разум захтева да негира постојање самога себе, као и постојање свих створења у овом дивном свемиру. Таквом ти, о муслиману, реци као што нас је подучио Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим:

"Верујем у Бога, верујем у Бога који не зависи од ничега, Онај који је Уточиште свему, Један и Једини кога требају сва створења, а коме није потребан нико."

Није чудно то што умови верују да својства Створитеља нису као својства створења. Напротив, умови нам нужно указују да требамо да верујемо да су Божија својства различита од својстава створења. У противном, све би било једно и не би постојао ни Створитељ нити створења.

О овоме говори др. Мерит Стенли, члан Друштва за природу Америке и стручњак за природу и психологију. Он каже:

„Нема сумње да ми имамо потребу да покушамо да опишемо Створитеља и спознамо Његова својства. Ми имамо потребу за терминима и значењима који се јасно разликују од оних које употребљавамо када описујемо материјални свет, а посебно након што нам је постало јасно да овај свемир у којем живимо не може

потпуно да буде материјалан. Он је сачињен од материје, душе и ватре или, другачије речено, од материје и нематерије. Ми не можемо да описујемо нематеријалне ствари на начин како описујемо материјалне.“

Божија узвишена својства и Његова света апсолутност непобитна су истина коју сведочи цели свемир, о којем говори човекова природа. Свако од нас осећа да у себи има недостатак и да није потпун, као што осећа када посматра било што да постоји нешто што је потпуније од њега. Ово осећамо због непотпуности свега у свему што посматрамо. Његов основни регенератор у души је природни инстинкт о постојању Онога Ко се описује узвишеним својствима, Који поседује најлепша имена, све док тај инстинкт не види да је све непотпуно, осећајући да постоји Потпуни, Узвишени, слављен нека је Он. То је људска и верничка природа коју је Узвишени Бог по природи учинио веровањем. Истину је казао наш племенити Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, говорећи:

„Свако дете роди се у природној вери, па га родитељи учине јеврејом, покрсте или учине обожаваоцем ватре.“ (Бележе Бухарија и Муслим)

Што се тиче нас муслимана, наше сазнање о Божијим својствима и Његовим лепим именима, заснива се на основу директног подучавања и потпуног упознавања од Узвишеног Бога и то преко нашег посланика Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Он нам је пренео говор нашег Створитеља

Који сам о себи говори, Који говори о ономе шта је наш Створитељ желео да ми знамо о Њему и Његовим својствима.

Узвишени Бог каже:

„Нико није као Он! Он све чује и све види!“
(Кур'ан, 42:11)

„Реци: 'Он је Аллах - Један! Аллах је Уточиште сваком! Није родио и рођен није, и нико Му раван није!'“ (Кур'ан, 112:1-4)

„Аллах је - нема бога осим Њега - Живи и Вечни! Не обузима Га ни дремеж ни сан! Његово је оно што је на небесима и оно што је на Земљи! Ко може пред Њим да се заузима за неког без допуштења Његовог?! Он зна шта је било пре њих и шта ће да буде после њих, а од онога шта Он зна - други знају само онолико колико Он жели. Престо Његов обухвата и небеса и Земљу. Њему не дојади одржавање њихово; Он је Свевишњи, Величанствени!“ (Кур'ан, 2:255)

„Аллах сведочи да нема другог Бога осим Њега - а и анђели и учени, и да Он поступа праведно. - Нема Бога осим Њега, Силног и Мудрог!“ (Кур'ан, 3:18)

„Господар је твој независтан и пун милости. Ако хоће вас ће да уклони, и после вас ће оне које Он хоће да доведе, као што је од потомства других народа вас створио.“ (Кур'ан, 6:133)

„Он је Први и Последњи, и Видљиви и Невидљиви; И Он зна све!“ (Кур'ан, 57:3)

„То вам је Аллах, Господар ваш, нема другог Бога осим Њега, Створитеља свега; зато Њему ибадет (дела обожавања) чините; Он над свим надзире! Погледи до Њега не допиру, а Он до погледа допире; Он је милостив и упућен у све.“ (Кур'ан, 6:102-103)

„Он је Аллах, Творац, Онај Који ни Из чега ствара, Онај Који свему даје облик, Он има најлепша имена. Њега хвале они на небесима и на Земљи, Он је Силни и Мудри.“ (Кур'ан, 59:24)

„О људи, ви сте сиромашни, ви требате Аллаха, а Аллах је независан и хвале достојан. Ако хоће, уклониће вас и нова створења ће да доведе, то Аллаху није тешко. И ниједан грешник неће грехе другог ности; ако гресима претоварен позове да му се понесу, нико му их неће понети, па ни рођак. А ти ћеш опоменути само оне који се Господара свога боје, иако их нико не види, и који обављају намаз - онај ко се очисти, очистио се за своје добро, а Аллаху све се враћа. Нису никако исто слепац и онај ко види, ни тмине ни светло, ни хладовина и ветар врући, и нису никако исто живи и мртви. Аллах ће да учини да чује онај кога Он хоће, а ти не можеш оне у гробовима дозвати, твоје је само да опомињеш. Ми смо те послали са Истином да радосне вести доносиш и да опомињеш; а није било народа коме није дошао онај

који га је опомињао. Ако те они у лаж утерују, па они пре њих су посланике у лаж утеривали, а они су им очигледна чуда доносили, и листове, и Књигу светиљу. И ја сам онда кажњавао оне који нису веровали, а каква је само била Моја казна! Зар не знаш да Аллах са неба спушта воду и да Ми помоћу ње стварамо плодове различитих врста; а постоје брда белих и црвених стаза, различитих боја, и сасвим црних. И људи и животиња и стоке има, исто тако, различитих врста. А Аллага се боје од робова његових - учени. Аллах је, заиста, силан и Он прашта.“ (Кур'ан, 35:15-28)

Један Једини

Докази (Божије) јединствености

1. Ко размишља о уређењу постојаног свемира, његовим уредним појавама, његовом уредном кретању, видеће да оно што се налази у свемиру сведочи да се налази под управом једне воље и под утицајем Мудрога и Једнога.

Узвишени Бог је казао:

„Да Земљом и небесима управљају други богови, а не Аллах, пореметили би се.“ (Кур'ан, 21:22)

2. Ова савршена и непрестана повезаност међу деловима свемира сведочи да је он под управом једног владара, а да са Богом постоје и други богови, свако божанство одвојило би оно што је створило и били бисмо сведоци тих раздвајања и очигледних подела у овом свемиру, како би живот био ужасан да Сунце има божанство које нам забрањује долазак светлости? Како би било да дрво има божанство које нам забрањује да беремо његове плодове? Како би било да облаци имају божанство које забрањује да нам пада киша?

Узвишени Бог је казао:

„Аллах није узео Себи сина, и са Њим нема другог бога! Иначе, сваки би бог, са оним што је створио - радио шта би хтео, и један другог би побеђивао.“ (Кур'ан, 23:91)

3. Да поред Бога постоје и друга божанства, неки од њих би покушали да превладају друге и тада би свемир постао сведоком страшних ратова. Небеска пространства би постала мегданом силовитих борби завађених божанстава! Или, пак, немоћна божанства која су завађена, ујединила би се са оним који има снагу и превласт у овим небеским пространствима.

Узвишени Бог је казао:

„Реци: 'Да поред Њега постоје други богови, као што они говоре, они би онда потражили пут до

Аллаха Свевишњег.' Хваљен нека је Он и врло високо изнад онога што они говоре!“ (Кур'ан, 17:42,43)

Божија јединственост у Господарењу и Божанствености

Будући да је Бог, слављен нека је Он, једини Створитељ, Он је и једини Господар и једини Бог. Одломци који следе обзнаниће нам оно што Кур'ан жели речима: Рабб (Господар) и Аллах (Бог).

Узвишени Бог каже:

„Упитај: 'Чија је Земља и све што је на њој, знате ли? 'Аллахова' - одговориће, а ти реци: 'Па зашто онда не дођете себи?' Упитај: 'Ко је Господар Престола величанственог?' 'Аллах' - одговориће, а ти реци: 'Па зашто се онда не бојите?' Упитај: 'У чијој је руци власт над свим, и ко узима у заштиту, и од кога нико не може заштићен бити, знате ли?' 'Од Аллаха' - одговориће, а ти реци: 'Па зашто онда допуштате да будете заведени?' Да, Ми им истину доносимо, а они су заиста лажљивци.“ (Кур'ан, 23:84- 90)

Слављен нека је Он Који је казао:

„Кад човека невоља снађе, Господару своме се моли, Њему се обраћа, а онда, пошто му Аллах милост Своју дарује, заборави Онога Кога се пре

молио, и друге Њему једнаким сматра, да би са пута Његовог на странпутицу одводио.“ (Кур'ан, 39:8)

Узвишени Бог је казао:

„О људи, сетите се милости којом вас Аллах обасипа. Постоји ли, осим Аллаха, икакав други створитељ који вас са неба и из земље опскрбљује? Осим Њега нема другог бога, па куда се онда одмећете?“ (Кур'ан, 35:3)

„Реци: 'Кажите ви мени, ако би вас Аллах слуха вашег и вида вашег лишио и срца ваша запечатио, који би вам бог, осим Аллаха, то вратио?'“ (Кур'ан, 6:46)

„Он је Аллах, другог бога осим Њега нема; Њему нека је хвала и на овом и на оном свету! Само Он суди и Њему ћете се вратити. Реци: 'Кажите ви мени - ако би Аллах дао да вам ноћ потраје вечно, до Судњег дана, који бог би вам, осим Аллаха, светло дао? Зар не чујете?' Реци: 'Кажите ви мени - ако би Аллах дао да вам дан потраје вечно, до Судњег дана, који бог би вам, осим Аллах, ноћ дао да у њој смирај нађете? Зар не видите?'“ (Кур'ан, 28:70-72)

„Он вас ствара у утробама мајки ваших, дајући вам ликове, један за другим, у три тмине. То вам је, ето, Аллах, Господар ваш, Његова је власт, нема Бога осим Њега, па куда се онда одмећете?“ (Кур'ан, 39:6)

„Онај Који је небеса и Земљу створио и Који вам спушта са неба кишу помоћу које Ми дајемо да озелене баште прекрасне - немогуће је да ви учините да израсте дрвеће њихово. - Зар поред Аллаха постоји други Бог? Не постоји, али су они народ који друге са Њим изједначаје; Онај Који је Земљу пребивалиштем учинио и кроз њу реке провео и на њој брда непомична поставио и два мора преградио. - Зар поред Аллаха постоји други Бог? Не постоји, него већина њих у незнању живи. Онај Који се невољнику, кад му се обрати, одазива, и Који зло отклања и Који вас на Земљи намесницима поставља. - Зар, поред Аллаха, постоји други Бог? Како никако ви поуку да примите! - Онај Који вам у тминама, на копну и на мору, пут показује и који ветрове као радосну вест испред милости Своје шаље. - Зар поред Аллаха постоји други Бог? Како је Аллах високо изнад оних који друге Њему равним сматрају! - Онај Који све ни из чега ствара, који ће затим то поново учинити, и који вам опскрбу са неба и из земље даје. - Зар, поред Аллаха, постоји други Бог? Реци: 'Докажите, ако истину говорите!'“ (Кур'ан, 27:60-64)

„Онај Коме припада власт на небесима и на Земљи, Који нема детета, Који у власти нема ортака - Који је све створио и како треба уредио! Неки поред Њега божанства прихватају, која ништа не стварају, а која су сама створена, која нису у стању да од себе неку штету отклоне ни да себи какву корист прибаве

и која немају моћи да живот одузму, да живот дају, да оживе.“ (Кур'ан, 25:2-3)

Када размислимо о претходним ајетима, увидећемо да име **Рађђ** (Господар) значи апсолутни Судија у овом свемиру, Он је његов Владар, његов Заповедник, он је Онај Који му је облик дао, Онај Који га упућује, Он је Један Који нема судруга.

Из одломка видљиво је и да име **Аллах**²⁷ (Бог) значи Владар Који има сву власт и компетенције на небесима и на Земљи. Стварање је Његова специјалност, све ствари и благодати су у Његовој руци, снага и моћ су Његово власништво. Све што је на небесима и на Земљи постало је Његовим робом, који се покорава Његовим заповедима, хтео то или не. Нико осим Њега нема управу, нити ико осим Њега не спроводи законе, као што нико осим Њега не зна тајне стварања, уређења,

²⁷ Аллах је арапска реч која означава властито име Једног, Јединог, Истинског Бога који је јединствен у свему и није никакав назив за неког посебног Бога муслимана. Корен овог имена је у речи 'илах' која у арапском језику значи бог или божанство, било оно истинито или лажно. Додавањем одређеног члана 'Ел', добија се реч 'Ел-Илах' која је основа имена 'Аллах' којим се означава Један, Једини, Истински Бог који постоји, Створитељ и Господар свега, Једини Који заслужује да се обожава и Једини Кога Његови робови истински обожавају. Сва божанства мимо њега су лажна. Узвишени Бог у Исламу има мноштво лепих имена, а име Аллах упућује на сва остала Божија лепа имена. Хришћани и Јевреји који говоре арапским језиком исто тако Бога називају Аллах и то име користе у Библији.

управљања. Нико му није судруг у компетенцијама Његове власти, нема, уистину, бога осим Њега.

Ибадет²⁸

Због свега тога, само Бог заслужује да Му се чине дела обожавања. Узвишени Бог је казао:

„О верници, једите укусна јела која смо вам подарили и будите Богу захвални, ако само Њему ибадет (богослужење) чините!“ (Кур'ан, 2:172)

„За оне који избегавају да се киповима клањају и који се Богу обраћају, - њима су намењене радосне вести.“ (Кур'ан, 39:17)

„Сунце и Месец утврђеним путањама плове, и трава и дрвеће се покоравају.“ (Кур'ан, 55:5-6)

„Њега величају седморо небеса, и Земља, и они на њима; и не постоји ништа што Га не велича, хвалећи Га; али ви не разумете величање њихово.“ (Кур'ан, 17:44)

²⁸ Ибадет (обожавање, богослужје) у језичком смислу представља понизност и скрушеност (према Богу). У термилошком значењу ибадет је назив за све оно што Узвишени Бог воли и са чиме је задовољан од речи и дела, јавних и тајних. Дакле, ибадет је обожавање Бога кроз покорност у ономе што је Он наредио и остављање онога што је забранио. Три су темеља ибадета: љубав, страх и нада. Услови исправности ибадета и његовог примања су: искреност – да то дело буде само ради Бога, и исправност – да то дело буде у складу са праксом последњег Божијег посланика, Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Ибадет се упућује само Узвишеном Богу.

„Реци: 'Мени је забрањено, о томе су ми дошли јасни докази од Господара мога, да ибадет (богослужење) чиним онима које ви, поред Аллаха, обожавате, а наређено ми је да се покорим Господару светова.'“ (Кур'ан, 40:66)

„Господар ваш је казао: 'Позовите Ме и замолите, ја ћу вам се одазвати! Они који из охолости неће да Ми ибадет чине - ући ће, сигурно, у Пакао понижени.'“ (Кур'ан, 40:60)

„Аллах зна тајне небеса и Земље и Њему се све враћа, зато само Њему ибадет чини и само се у Њега уздај!“ (Кур'ан, 11:123)

Обожавање обухвата захвалу, покајање, падање ничице, слављење Бога, скрушеност, преданост, чињење молбе, ослањање на Бога, као што се састоји и од завета, скривеног тражења помоћи од Бога, клања жртве и страха од Узвишеног Бога. Узвишени Бог заслужује да Му се дела обожавања чине, јер је Он једини Створитељ, једини Владар, Господар у овом постојању.

Узвишени Бог је казао:

„То вам је Аллах, Господар ваш, нема другог (истинског) бога осим Њега, Створитеља свега; зато Њему ибадет чините; Он над свим надзире!“ (Кур'ан, 6:102)

Узвишени Бог је казао:

„Речи: 'Зар да за Господара тражим неког другог осим Аллаха, кад је Он Господар свега?'"
(Кур'ан, 6:164)

Значење ибадета

У Кур'ану реч **ибадет** наводи се у многобројним значењима. Можда је свеобухватна дефиниција свих облика ибадета следећа: То је свеобухватно име за све оно што Бог воли и чиме је задовољан, било да се ради о речима или делима, видљивим или невидљивим.

Није дозвољено ибадет да се чини никоме мимо Бога.

Узвишени је казао:

„А наређено им је да само Аллаху ибадет чине, да Му искрено, као правоверни, веру исповедају, и да намаз обављају, и да зекат удељују; а то је - исправна вера.“ (Кур'ан, 98:5)

„Цине и људе сам створио само зато да Ми ибадет (богослужење) чине.“ (Кур'ан, 51:65)

„Ко жуди да од Господара свога буде лепо примљен, нека чини добра дела и нека, ибадет (богослужење) чинећи Господару своме, ширк (многобоштво) не чини!“ (Кур'ан, 18:110)

Ширк²⁹

Ширк је супротан тевхиду (Божијој једноћи) и он означава потврду постојања саучесника Богу у обожавању и господарству, који су само Божије карактеристике, тако што се признаје неко као Божији супарник у Његовом Светом Бићу или Његовим узвишеним својствима или чак делима.

Четири врсте ширка

1. Чинити ибадет неком другом мимо Богу, као што су: камење, кипови, дрвеће, животиње, гробови, небеска тела, природне силе. У ову врсту ширка спада и узимање човека за божанство, веровање да је Бог инкарниран у човеку или да Он има синове и кћери.

2. Нека Божија својства приписивати створењима, као што је веровање у тројство. Син и Свети Дух, по схватању хришћана, имају својство вечности, Божанске моћи и свезнања. Ширк је и веровање да постоји један створитељ за зло, а други за добро, као и веровање, по

²⁹ Ширк у језичком смислу значи *приписивање, изједначавање и упоређивање*. У термиолошком смислу ширк представља обожавање неког другог мимо Бога преписујући му оно што је својствено само Богу. Ширк се због тога назива и многобоштом, и то је највећи грех који води вечно у Пакао и којег Узвишени Бог неће опростити осим ако се човек пре смрти не покаје. Ширк је супротан монотеизму и поништава сва добра дела. Примери великог ширка су: сматрање да Бог има сина, упућивање молитве неком другом мимо Богу, заветовање у нечије друго име мимо Божијег итд. Особа која чини ширк назива се мушриком.

мишљењу материјалиста, да материја, која нема почетка, има својство вечности.

3. Ширк је да људи једни друге узимају за божанства. Преноси се да је, након што су објављене Божије речи о следбеницима Књиге хришћана и јевреја речено:

„Они, поред Аллаха, боговима сматрају свештенике своје и монахе своје.“ (Кур'ан, 9:31)

Адиј ибн Хатим - који је био хришћанин пре прихватања Ислама, Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао: „Хришћани и јевреји, заиста, не сматрају боговима своје свештенике и монахе.“ На то је Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, казао: **„Напротив, они су забранили оно што је дозвољено (од Бога) било, а дозволили су оно што је забрањено (од Бога), па су их следили. То је њихово обожавање. Њихово веровање те упућује на њих.“**

Свемир је Божије створење, Његово је власништво, нико не може по својој вољи да ради без Божије дозволе, нико од људи нема право да дозвољава и забрањује оно што је у Божијем власништву без Његове дозволе, Нико не може да управља оним што је у Божијем власништву без дозволе Владара овог универзума.

Узвишени Бог је казао:

„Зар они да имају богове који им прописују да верују оно што Аллах није наредио?“ (Кур'ан, 42:21)

Слављен нека је Онај Који је казао:

„Он је Аллах, другог (истинског) бога осим Њега нема; Њему нека је хвала на овом и на оном свету! Само Он суди и Њему ћете се вратити.“ (Кур'ан, 28:70)

Нико не може да влада ниједним делом Божијег власништва нити Његових створења, супротно Божијим прописима.

Узвишени Бог је казао:

„А они који не суде према оном што је Аллах објавио, они су прави неверници.“ (Кур'ан, 5:44)

Узвишени Бог је казао:

„Зар они да траже да им се као у паганско доба суди? А ко је од Аллаха бољи судија народу који чврсто верује?“ (Кур'ан, 5:50)

Узвишени Бог је казао:

„И тако Ми Господара твога, они неће бити верници док за судију у споровима међусобним тебе не прихвате, и да онда због пресуде твоје у душама својим нимало тегобе не осете, и док се сасвим не покоре.“ (Кур'ан, 4:65)

Узвишени Бог претходне три врсте споменуо је у речима:

„Реци: 'О следбеници Књиге (јевреји и хришћани), дођите да се окупимо око једне речи, нама и вама заједничке: да никоме, осим Аллаху ибадет (богослужење) не чинимо и да Му ширк (многобоштво) не чинимо, и да једни друге, поред Аллаха, боговима не држимо!'“ (Кур'ан, 3:64)

4. Слеђење страсти и покорност њима. Човек нема страсти за нечим, а да ту страст не следи.

Узвишени Бог је казао:

„Кажи ти Мени, хоћеш ли ти бити чувар ономе који је страст за божанство своје узео?“ (Кур'ан, 25:43)

Узвишени Бог учинио је многобоштвом слеђење страсти, јер се покорност нечем другом, мимо Богу, у ономе чиме Бог није задовољан, убраја у многобоштво (ширк).

Ширк је велико незнање

Када човек размишља о свемиру проналази знакове Божије једноће, који сведоче да је Господар овог свемира један. Стога ширк (многобоштво) према Богу значи вид безобразлука и лудила и то је узрок Божије срџбе, Владара, Истинитог, Једног Бога, слављен нека је Он. Узвишени Бог је казао:

„Аллах неће да опрости да Му се ширк (многобоштво) чини, а опростиће мање грехе од тога, коме Он хоће.“ (Кур'ан, 4:48)

Узвишени Бог је казао:

„А кад они који су Њему (Богу) ширк (многобоство) чинели - божанства своја угледају и кажу: 'Господару наш, ово су божанства наша; њима смо се клањали, а не Теби', божанства ће им добацити: 'Ви сте, уистину, лажљивци!'" (Кур'ан, 16:86)

Узвишени Бог је казао:

„А на Дан кад их Он позове и упита: 'Где су они које сте Мени равним сматрали?' Рећи ће они на којим ће се реч обистинити: 'Господару наш, ове што смо на странпутицу навели - навели смо зато што смо сами на странпутици били; ми их се пред Тобом одричемо, они нису нама ибадет (богослужење) чинели.' 'Позовите божанства ваша!' Рећи ће им се, па ће их они позвати, али им се она неће одазвати, и патњу ће доживети и зажалиће што на правом путу нису били. А на Дан кад их Он позове и упита: 'Шта сте посланицима одговорили?' Тога Дана они неће знати шта ће одговорити, па ниједан другог неће питати. А онај који се буде покајао, и који буде веровао, и који буде добра дела чинио, он ће постићи шта је желео.“ (Кур'ан, 28:62-67)

**Незнање везано за степен евлија (Божији
штићеници)**

Неким се верницима десило оно што се десило и народима пре њих који су подизали степен Божијих штићеника, веровесника и добрих људи од степена ибадета (богослужења) према Богу, на степен који је близу Божијем својству божанствености и који га достиже. До тог је дошло због веровања да се веровесници или добри описују својствима која припадају само Богу, као што су: могућност невидљиве помоћи, откривање штете, даривање деце, помагање невидљивом силом која излази из оквира закона и прописа по којим се свемир креће. То их је навело да се тако према њима понашају, или да се према њиховим гробовима односе са поштовањем, величањем, што прелази у обожавање и покорност. Часни Кур'ан прекорава оне који иду овим погрешним путем.

Узвишени Бог је казао:

„А на Дан кад их Он сакупи, а и оне којима су поред Аллаха ибадет (богослужење) чинели, па их упита: 'Јесте ли ви ове робове Моје у заблуду завели, или су они сами са правог пута залутали?' - Они ће рећи: Хваљен нек си Ти, незамисливо је да смо ми поред Тебе икакве заштитнике узимали.'“ (Кур'ан, 25:17,18)

И немој да губите из вида да ће Божији штићеници први да одбију овај степен на који их уздижу незналице. Они требају да буду наш узор чији пут ћемо да следимо, чији ћемо начин обожавања према Господару да следимо.

Узвишени Бог је казао:

„И нека се ничега не боје и ни за чим нек не тугују Божији штићеници, они који буду веровали и који се буду Аллаха бојали, за њих су добре вести и на овом и на оном свету - Божије речи нико не може изменити - то ће, заиста, велики успех бити.“ (Кур'ан, 10:62-64)

Из ајета (одломка) видећеш да је евлија (Божији штићеник) истински верник који је истински богобојазан. У његовом се срцу веровање настанило, његова искреност је дело, а дело је слеђење онога што је Бог наредио и избегавање онога што је забранио. То је значење вилајета (да је неко евлија).

Божији посланик Исус, мир над њим

Узвишени Бог послао је Исуса, нека су Божији благослов и мир над њим, којег је потпомогао наднаравним чудима, као што је оживљавање мртвих.

Хришћански учењаци су били изложени тортурама. Нерон је премазивао тела учењака катраном, затим би их запалио како би њима осветљавао своју башту.

Услед недостатка учењака и њихове удаљености од народа, међу људима почела да се шире искривљавања везана за личност Исуса, нека су Божији благослов и мир над њим. Изгубљено је Исусово, нека

су Божији благослов и мир над њим, Јеванђеље, а појавила су се друга многобројна Јеванђеља, њих око седамдесет. Хришћани су забранили оптицај другим јеванђељима осим Јеванђеља по Матеју, Јовану, Марку и Луки. На крају се појавило Јеванђеље које је претходно било забрањено, а то је Јеванђеље по Варнави. Ово Јеванђеље је умногоме идентично са оним што се наводи у Кур'ану о многим питањима. Хришћани су узели веровања претходних идолопоклоника и унели их у своју веру. Сматрали су да је Исус Божији син, а њихов највећи доказ за то је његово рођење без оца.

Кур'ан је одговорио на њихову клевету речима:

„Исаов (Исусов) случај је код Аллаха исти као и случај Адемов (Адамов); од земље га је створио, а затим је казао: 'Буди!' – Он би.“ (Кур'ан, 3:59)

То јест, ако је ово ваш доказ, о хришћани, сетите се вашег оца Адама, Бог га је створио без оца и мајке.

Да ли то значи да је он Божији син?

Да ли, по вашем мишљењу, Узвишени није у стању да створи човека осим преко оца и мајке? Божија је моћ већа него што ви можете да замислите. Када нешто жели, каже: "Буди!" И оно буде.

Ако Узвишени Бог жели човека без оца и мајке, Он каже: "Буди!" И би Адам.

Ако Узвишени Бог жели жену без мајке, каже: "Буди!" И би Ева.

Ако Узвишени Бог жели човека без оца, Он каже:
"Буди!" И би Исус.

Дијалог између муслимана и хришћана

1. Један је муслиман казао свештенику: „Неки људи су ме обавестили да је поглавар анђела умро.“ На то му је свештеник одговорио: „То је лаж, јер су анђели вечни и они не умиру.“ Казао му је муслиман: „Како? Кад ти сад у својој проповеди кажеш да је бог умро на дрвеном крсту? Како може бог да умре, а да су анђели вечни?“ Свештеник се збунио и није ни реч проговорио.

3. Један је муслимански учењак казао: "Веровања хришћана, заиста, сама по себи нису разумљива. Они сматрају да је $1=3$, јер кажу: Отац, Син и Дух Свети су један бог."

Бушајри је у својим стиховима казао:

„Тројицу су учинили једним, да су на правом путу, не би велики број малим учинили.“

Један је муслимански песник казао:

„Чудновато је да су хришћани Бога за Месијиног оца узели. Предали су га јеврејима и рекли: Они су га, заиста, након убиства, разапели. Да што кажу истина је, питајте их, отац где му је? Ако је задовољан његовим зостављањем, захвалите им на учињеном. А ако је љут и незадовољан, потчините их јер су га надвладали.“

Многи хришћански учењаци одрекли су се тројства. Узвишени Бог обзнанио је да не може да буде бог онај ко има потребу за храном и пићем, затим, он има и потребу за тим да се реши остатака хране и пића из тела.

„Месих (Месија), син Маријин, само је посланик - и пре њега су долазили и одлазили посланици а мајка његова је увек истину говорила; и обоје су храну јели. Погледај како им Ми износимо јасне доказе, и погледај, затим, њих како се одмећу.“
(Кур'ан, 5:74)

Незнања и измишљотине

1. Полагање права на знање о невидљивом.

Овом се измишљотином користе многи прорицатељи судбине како би народ пљачкали. Да они заиста знају гајб - невидљиво - сами себи би учинили добро, а од себе би отклонили свако зло. Али они западају у опасности као и други људи, зарађују и имају многе благодати попут других људи. Узвишени Бог обзнанио нам је да је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, најбоље Божије створење - а он не зна гајб (невидљиво) осим онолико колико га је Бог подучио.

„А да знам да проничем у тајне, стекао бих многа добра, а зло би било далеко од мене; ја само

доносим опомене и радосне вести људима који верују.“ (Кур'ан, 7:188)

А ко поверује да истину говори прорицатељ и врачар, постаје неверник у све оно што је објављено Мухаммеду, нека су Божији благослов и мир над њим.

2. Везивање за камење и дрвеће.

Ово незнање и друге измишљотине наводе човека да мисли да камен и дрво доносе корист и штету, јер се у њему налазе благодати неког човека, или да је то благословљено место. Узвишшени Бог наредио је Своме Посланику да објасни људима да они не могу да користе, а ни да штете.

Узвишени Бог је казао:

„Реци: 'Ја не могу ни самом себи неку корист прибавити, ни од себе какву штету отклонити; бива онако како Аллах хоће.“ (Кур'ан, 7:188)

3. Сихр (враџбина, магија).

Ово је велика заблуда у коју западају неке незналице. Узвишени Бог обзнанио је да сихр не може да штети вернику, осим ако Бог то жели, и да је то пракса коју упражњавају јевреји. Узвишени Бог је казао:

„И поводе се за оним што су ђаволи о Соломоновој владавини казивали. А Соломон није био неверник - ђаволи нису веровали и људе су учили враџбини (сихру).“ (Кур'ан, 2:102)

Закључак

У доказе Божије једноће спадају: стабилност свемира и његова постојаност на савршеном уређењу, без уплитања насиља што сведочи да се све креће по једној вољи. Све то сведочи о повезаности и хармонији свемира који се налази под управом једног Владара. Непостојање борби међу свемирским телима сведочи да не постоје други богови поред Узвишеног Бога који би се борили за управу над свемиром.

Господар: Он је апсолутни Владар, Који постоји, Који свему облик даје и Који нема судруга.

Аллах (Бог): Он је Владар Који влада свим силама и вредностима на небесима и на Земљи. Истина је Његова специфичност, све благодати су у његовој руци; наредба је једино Његова; снага и моћ су у Његовом власништву; све што је на небесима и на Земљи Њему је потчињено; хтелo - не хтелo, покорно је Његовим наредбама и нико нема власти осим Њега. Нико у свемиру не проводи прописе мимо Њега, једино Његовим задовољством.

Ибадет (богослужење) се састоји од захвале, покајања, падања ничице, слављења Бога, скрушености, преданости, чињења молбе, ослањања на Бога, и нико мимо Бога нема права на ибадет.

Ширк: То је придруживање Богу друга у Божанској бити, својствима и делима. Постоје четири врсте ширка:

1. Обожавање идола, као што су камење и звезде.
2. Веровање да је Бог други од двојице, тројице или више божанстава.
3. Потчињавање другим прописима, поред Божијих, и слеђење упуте поред Божије Упуте.
4. Слеђење страсти.

Ширк је велико насиље према истини и према самом себи. Ако Бог прашта грехе грешницима, Он неће да опрости ономе ко Му, знајући истину, припише судруга.

Незналице преувеличавају место Божијих штићеника, веровесника и добрих, до те мере да их подижу до места које доликује само Узвишеном Богу.

Након што су Римљани протерали хришћанске учењаке, оживеле су измишљотине међу хришћанима и изгубило се Исусово Јеванђеље. Измишљена је заблуда и сплетка о томе да је Исус, нека су Божији благослов и мир над њим, Божији син, а њихов доказ је то да нема оца. Узвишени Бог упознао је хришћане у Својој Књизи (Кур'ану) о томе да је Бог моћан да створи човека без мајке и без оца, као што је раније створио Адама, нека су Божији благослов и мир над њим, без оца и мајке, као што је случај са послаником Исусом, нека су Божији

благослов и мир над њим. Узвишени Бог упознао је хришћане о томе да Господар нема потребе за храном и пићем, а самим тим ни за обављањем нужде.

Појавило се Јеванђеље које су папе прикриле, а то је Јеванђеље по Варнави које је идентично са Кур'аном у многим стварима. Неке од њих су: посланство Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, људска природа Исуса, нека су Божији благослов и мир над њим, а историјски рукописи потврђују оно што се наводи у овом Јеванђељу.

Постоје незнања и измишљотине које су се рашириле међу људима, а које Ислам побија, као што су: полагање права на знање о невидљивом, веровање да благословљено камење и дрвеће доноси корист и штету, враџбина и прорицање судбине.

НАЈВЕЋИ ИДОЛ – 'МАЈКА ПРИРОДА'

Корен идолопоклонства

Што су се више људи удаљавали од ибадета (богослужења) према своме Господару и што су све више заборављали упутства њихових посланика, покушавали су да на Земљи начине отеловљени симбол у који ће да верују. Прво, веровали су да поседује Божанску бригу, или да у себи има посебну Божанску тајну, па су га посветили. Пролазили су дани, а они су повећавали пропаст чинећи светим ова створења, све док им нису приписали чудесна дела, чинећи их на тај начин Божијим судругом у светости и ибадету. Узвишени Бог казује о арапским идолопоклоницима и њиховим речима о њиховим идолима:

„Ми им ибадет (богослужење) чинимо само зато да би нас што више Аллаху приближили.“
(Кур'ан, 39:3)

Незнање се повећавало, а ови идоли су узимани за божанства поред Узвишеног Бога. Људска историја запамтила је многобројне врсте идолатрије, као што је обожавање фараона, људи, телади и крава, звезда, камења, мора, грома, сунца, месеца, кише и других природних појава.

Највећи идол

Нови идол обухватио је све претходне идоле, а то је природа која се састоји од звезда са свим њеним посебностима; месеца, са свим његовим посебностима; човека, са свим његовим посебностима; животиње, са свим њеним посебностима; воде, са свим њеним посебностима. Тако су сабрани сви претходни идоли у један идол, а то је највећи идол. Нови идолопоклоници сматрају да је то Створитељ.

Теорија о самосталном рађању

Природонаучници су посматрали настајање црва из измета човека или животиња а што је помогло ширењу новог идолопоклонства. Тако се ствара бактерија која једе храну и уништава је, па су рекли: „Ово су животиње које се рађају из саме природе.“ Ова је теорија дошла до залуталих срца, далеко од истинске Божије Упуте. Али истина није оклевала да открије неисправност ове теорије уз помоћ познатог француског учењака Пастера који је потврдио да је црв створен, да је бактерија - претходно наведена створена, и не настаје самостално из природе. Она настаје из малих основа које оком није могуће да се види. Пастер је пружио доказе за своје тврдње које су подстакле учењаке да поверују у његове речи. Ставио је храну и заштитио је од ваздуха, затим је усмртио бактерију кључањем и бактерија се

није поново створила, нити је уништила храну. Ово је теорија на којој се заснива идеја о заштићеној храни (конзервираној).

Човек је напреднији од природе

Ако човек размисли о себи, пронаћи ће:

- ☐ Да је разуман, а природа нема разум.
- ☐ Да има знање, а природа нема знања.
- ☐ Да има вољу, а природа нема воље.
- ☐ Да има слух, а природа нема слуха.
- ☐ Да има вид, а природа нема вида.
- ☐ Да поседује чула и осећаје, а природа нема чула нити шта осећа.
- ☐ Да мудрошћу ради, а природа нема мудрости.
- ☐ Да има лепо понашање, а природа нема норме понашања.

Да ли, онда, разуман човек верује да је створење напредније од свог Створитеља?

Да ли је схватљиво да се у човеку налази разум који нема разума, да се у човеку налази знање које нема знања?

И воља се налази у човеку, а сама нема воље?

И слух се налази у човеку, а сам нема слуха?

И вид се налази у човеку, а сам нема вида?

И чула и осећаји налазе се у човеку, а сами немају чула ни осећаја?

И мудро деловање налази се у човеку, а само нема мудрости?

И лепо понашање налази се у човеку, а само нема понашања?

Како, кад онај ко нешто не поседује, не може ни да га даје?

Узвишени Бог је казао:

„Реци: 'Кажите ви мени, ако би вас Аллах слуха вашег и вида вашег лишио и срца ваша запечатио, који би вам бог, осим Аллаха, то вратио?' Погледај како доказе износимо, а они опет главе окрећу.“ (Кур'ан, 6:46)

Узвишени Бог је казао:

„Реци: 'Како можете, поред Аллаха, да ибадет (богослужење) чините ономе који није у стању да вам какву штету учини, ни да вам какву корист прибави, а Аллах је Тај Који све чује и зна?'“ (Кур'ан, 5:76)

Природа у служби човека

Узвишени Бог је природу потчинио човеку и укротио је. Он му је потчинио ваздух, мора, сунце, месец, звезде, прашину, ветрове. Човек се служи металима, биљкама и животињама по прописима по

којима плови свемир како би од користи био. Узвишени Бог је казао:

„Како не видите да вам је Аллах омогућио да се користите свим оним што постоји на небесима и на Земљи и да вас дарежљиво обасипа милошћу Својом, и видљивом и невидљивом? А има људи који расправљају о Аллаху без икаквог знања, без икакве упуте и без Књиге светиље.“ (Кур'ан, 31:20)

Али, неверници у својој илузији и заблуди виде да им је Он потчинио све што је на небесима и на Земљи, па и поред тога, не захваљују на благодатима Ономе Који благодати даје. Напротив, они кажу: "Природу смо потчинили", и то истовремено када истичу да их је она створила. Чудан је то безвредни бог који ствара оно што ће да га потчини и укроти, што ће над њим да управља онако како жели!

Онај бог који не може од себе да одстрани насиље, није бог него дете. Један од претходних идолопоклоника вратио се својој разборитости, пошто је видео како цури мокраћа лисице са главе његовог кипа, па је певао песму говорећи:

*"Да ли лисица мокри по глави свога господара,
ниско је пао онај на коме мокре лисице."*

Узвишени Бог је казао:

„О људи, ево једног примера, па га послушајте: 'Оне које ви, поред Аллага, дозивате (молите) не могу никако ни мушицу створити, макар

се ради ње сакупили. А ако би им мушица нешто уграбила, они то не би могли од ње избавити; нејак је и онај који тражи, а и оно што се тражи!"“ (Кур'ан, 22:73)

Узвишени Бог је казао:

„Међу ајетима (знамењима) Његовим су ноћ и дан, и Сунце и Месец. Не падајте лицем на тле ни пред Сунцем ни пред Месецом, већ падајте лицем на тле пред Аллахом, Који их је створио.“ (Кур'ан, 41:37)

Закључак

Идолопоклонство се зачиње погрешним уверењем да Бог има тајне у неким својим створењима, па их људи величају и чине светим. Они чак сматрају да ова створења имају властиту светост, па им захваљују, заједно са захвалом Богу. Њихово незнање повећава се до те мере да их обожавају и без Бога.

Претходни идолопоклоници обожавали су делове природе, а нови идолопоклоници сматрају да је природа скуп свих претходних идола, и она је бог који их је створио.

Теорија о самосталном рађању (настанку) помогла је ширење идолопоклонства природи све док се није појавио француски учењак Пастер који је потврдио неисправност ове теорије.

У човеку постоји разум, знање, воља, слух, вид, чула, осећања, мудро деловање, лепо понашање, а ништа од тога природа не поседује. Немогуће је да природа даје нешто над чим нема власти, као што створење не може да буде напредније од свога Створитеља!

Узвишени Бог природу је потчинио човеку. Неверници су мислили да су је покорили. Чудно, како створење може да покори свога Створитеља! Чудно, како Створитељ не може да удаљи од себе насиље!!

**НАДНАРАВНА ЧУДА И ЈАСНИ ДОКАЗИ
МУХАММЕДА, НЕКА СУ БОЖИЈИ БЛАГОСЛОВ
И МИР НАД ЊИМ**

Веровесник који није знао ни да чита ни да пише

Наш Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, није знао ни да чита ни да пише. Ово је био јасни доказ да сазнања, која му долазе, а која су задивила учењаке, долазе од Бога, Свезнајућег, Мудрог. Узвишени Бог правовремено је суочио идолопоклонике са овом истином, коју нам бележи Бог у Својој Књизи, коју је сачувао од било каквог искривљавања, како бисмо били сигурни, као што су били сигурни они који су живели са Божијим Послаником, нека су Божији благослов и мир над њим, и који су у танчине знали сва његова стања.

Узвишени Бог је казао:

„Ти пре Ње ниједну књигу ниси читао, а ниси је ни десном руком својом писао; иначе, посумњали би они што лажи говоре.“ (Кур'ан, 29:48)

То јест, о Мухаммеде, ти, заиста, никад ниси читао, нити си писао, а твој народ међу којим си живео, зна то. Да је читао или писао, они што лажи говоре, посумњали би у Упуту, Знање и Светло са којим си дошао, као и да су то плодови знања до којих си сам дошао, а до којег други нису могли да дођу. Неверници су чули за овај одломак и нико од њих није казао: "Кур'ан говори лаж" – Боже, Ти ми опрости! Напротив, он каже: "Мухаммед, заиста, не зна да чита нити да пише." Зар није тог дана прочитао ту књигу, зар није тог дана то писао? Речи, сличне овим, биле би јемац за утеривање у лаж Кур'ана, за раздвајање муслимана који

су били око Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, за победу његових непријатеља. Али власт очигледне истине била је јача од свих инаџија и силника. Неверници нису говорили: "Мухаммед је заиста учен", него су говорили: „Кур'ан му је написан и он ће дуго по њему да живи, јутром и вечери.“

Часни Кур'ан је забележио речи неверника, које је у себи сачувао. Узвишен Бог је казао:

„Они који не верују говоре: 'Ово није ништа друго до велика лаж коју он измишља, а у томе му и други људи помажу' - и чине неправду и потвору, и говоре: 'То су измишљотине народа древних; он тражи да му преписују и ујутро и навече, да му их читају.' Реци: 'Објављује их Онај Коме су познате тајне небеса и Земље; Он много прашта и самилостан је.'“ (Кур'ан, 25:4-6)

Узвишени је Бог казао Своме Посланику:

„Реци: 'Да Аллах није хтео, ја вам га не бих казивао нити би вас Он са њима упознао. Па Ја сам пре посланства дуго међу вама боравио - зар не схватате?'“ (Кур'ан, 10:16)

То јест, о људи, ви знате да ја не познајем ове науке које се налазе у овој Објави. Ви знате да сам међу вама боравио 40 година, и нисте од мене чули да ми је било важно ишта од овога, или да кажем нешто што нисте до тад чули, или чак да размишљаам о томе. Па

како ми је изненада све ово дошло? То је, заиста, Објава од Бога, зар не схватате?

Наднаравно чудо и јасни кур'ански доказ

Величанствени Кур'ан изазива

Арапима је урођено да воле стилистику, књижевност, песништво и говорништво. Довољно је да се каже да су се сваке године одржавали сајмови на којим су се надметали песници и такмичили говорници. У овим двобојима су пресуде доносили истакнути песници. Проширила би се слава и углед онога чија би касида победила, спомињао би се лепим, понављале би се његове речи, а његова би касида била написана златном водом и била би окачена на Ка'би.

Седам познатих касида - "му'аллека" и пијаца Указ два су очигледна доказа у историји Арапа, који сведоче о истакнутом месту књижевности и стилистике у народу који је свој језик називао књижевним, а друге народе су називали неарапима. Му'џиза (наднаравно чудо) Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, била је јача у ономе по чему је његов народ познат, како би се јасно показала њихова немоћ и немогућност да начине поглавље слично кур'анском поглављу, а његов је циљ био да докаже да Кур'ан није људски говор. Како је био обичај код Арапа да изазивају једни друге на такмичење у говору, у стиховима или прози, да организују скупове на које су позивали судије,

Узвишени Бог Мухаммеду, нека су Божији благослов и мир над њим, је Кур'ан направио јасним доказом и његовим највећим наднаравним чудом, који се учи, а сачињен је од истих слова, речи од којих се састоји говор Арапа. Али ни човек, ни џинн нису у стању да дају нешто што му личи, или што личи једном његовом делу, или што личи једном његовом поглављу, па макар једни другима помагали. Познато је међу упућеним да су стилистика и речитост урођене надарености човека, али је, ипак, неопходно да онај ко жели да се усаврши у томе, учи та умећа и слуша говоре, расправе књижевника и двобоје стилиста. Али Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, који је дошао са овим Кур'аном, није читао нити писао, нити је позната било која његова изјава током његових 40 година. Па и поред тога, он изазива људе и џинне да направе нешто што личи Кур'ану, или што личи једном његовом делу, или што личи његовом поглављу, јер он зна да створења нису у стању да сачине нешто слично говору Створитеља, слављен нека је Он. Узвишени Бог је казао:

„Реци: 'Кад би се сви људи и џини удружили да сачине један овакав Кур'ан, они такав не би сачинили, па макар једни другима помагали.'“
(Кур'ан, 17:88)

„Зар они да говоре: 'Измишља га!' - Не, него они неће да верују; зато нека они саставе говор сличан Кур'ану, ако истину говоре!'“ (Кур'ан, 52:33-34)

„Зар они да говоре: 'Он га измишља!' Реци: 'Па сачините ви десет Кур'ану сличних, измишљених сура (поглавља), и кога год хоћете, од оних у које, поред Аллаха, верујете, у помоћ позовите, ако је истина оно што тврдите!' А ако вам се не одазову, онда знајте да се он објављује само са Аллаховим знањем и да нема бога осим Њега - зато муслимани (Богу покорни) постаните!“ (Кур'ан, 11:13-14)

„А они говоре: 'Он га измишља!' Реци: 'Па, дајте ви једно поглавље као што је њему објављено, и кога год хоћете, од оних у које, мимо Аллаха, верујете, у помоћ позовите, ако истину говорите.'“ (Кур'ан, 10:38)

„А ако сумњате у оно што објављујемо робу Своме, начините ви једну суру (поглавље) сличну сурама објављеним њему, а позовите и божанства ваша, осим Аллаха, ако истину говорите. Па ако не учините, а нећете учинити, онда се чувајте ватре, за невернике припремљене, чије ће гориво бити људи и камење.“ (Кур'ан, 2:23-24)

Божански знаци у Кур'ану

Узвишени Бог је Књигу, коју је послао са Мухаммедом, нека су Божији благослов и мир над њим, јасним доказом и његовом му'џизом (наднаравним чудом) учинио, у коју је ставио знакове које има само Божији говор, како би људима, када би их видели и застали код њих, били доказ њиховог Господара и како би на видело изашла истинитост њиховог Посланика,

нека су Божији благослов и мир над њим. У ове знакове спадају:

1. Непрестана новост

Сваки људски говор истроши се ако се понавља, и онолико колико се понавља толико се и похаба и тада његово место бледи. Кур'ан се разликује од људског говора у његовој непрестаној новости, на који понављање не оставља трага. Колико тога су муслимани понављали, колико пута свакодневно понављају поглавље Приступ (Ал-Фатиха) и кратка поглавља? Колико пута су се повратили и изнова проучили Кур'ан. Сви се слажу у томе да је Кур'ан сваки пут нешто ново на њиховим језицима! Овај је знак подложен провери сваког човека који зна арапски језик, у било којем времену и на било којем месту. Ово је Божански знак који се налази у сваком поглављу Божије Књиге.

Угледни оријенталиста Леон говорио је о овој истини, па је казао:

„Кур'ан је поседовао углед и величину протеклих 14. векова и није ништа могло да се изгуби од његовог стила који још увек не умањује његов значај, као да је јуче постао.“

2. Божански дух

Било који људски говор одраз је личности говорника, као што је одраз његовог знања, карактера и природе. Исто тако, сваки говор носи духовност свога власника, јер је то један од његових трагова. Учач

Кур'ана који размишља, мора да осети да је овај Кур'ан Божији говор који је запечаћен духом Створитеља, славан нека је Он, Који је казао:

„На такав начин Ми и теби објављујемо Кур'ан који оживљава срца. Ти ниси знао шта је Књига, нити иман³⁰.“ (Кур'ан, 42:52)

У овом Кур'ану налази се посебна тајна коју осећа свако ко се сусреће са његовим текстом, чак пре него почне да тражи делове у којим се налази кур'анска наднаравност, осетиће посебну силу у кур'анском изразу. Осетиће да се нешто налази иза значења до којег може да дође разуман човек из самог изрази. Човек ће да осети да постоји супстанца која се разлива у чулу, у току самог слушања Кур'ана, коју неки људи сасвим нејасно уочавају, али у сваком случају, она је присутна. То је, заиста, осећај који говори да је извор овог Кур'ана Узвишени Бог. Овај Божански дух (који оживљава срца), извире из речи Објаве.

3. Јединствени говор

³⁰ Иман је арапска реч која у језичком смислу значи *веровање, сведочење и потврђивање* које захтева прихватање и послушност без имало сумње. У термилошкој смислу, иман (веровање) је изговарање веровања речима, потврђивање срцем и практично деловање деловима (удовима) тела, повећава се са покорношћу Богу, а смањује се са грешењем. Иман се темељи на шест ствари: веровању у Аллаха, Његове мелеке (анђеле), Његове књиге (објаве), Његове посланике, Судњи дан, и Божију одредбу добра и зла. Иман подразумева и ислам.

Било који говор на земаљској кугли је могуће да се изједначи са нечим другим, а да нико не може да разликује тај говор од онога који се изједначио са њим, зато што је могуће да људи копирају говор било којег књижевника или песника. Али, ако бисмо узели поглавље из Кур'ана или десет одломака и ако бисмо покушали да их изједначимо са било којим другим говором, морају ти одломци да се уоче.

Само је Кур'ан јединствени говор у овом универзуму. Један од књижевника је казао:

„Величанствени Кур'ан није проза, као што није ни песништво, него је он Кур'ан и није могуће да се другачије назове, осим овим именом. Он није песништво и то је очигледно, јер није ограничен песничким ограничењима. Он није проза, јер он има ограничења која су само његова посебност и нико их други не поседује, а то су ограничења која се налазе на завршецима одломака, а нека од њих имају ритам.“

До овог је, такође, дошао и један француски оријенталиста, др. Морси који каже:

Оријенталиста Џејмс Мицинер у својој студији је казао: *„Можда је Кур'ан најчитанија књига на свету, али је он сигурно најлакша књига за учење напамет. Он је књига која је сведок у свакодневном животу, ономе ко верује у њега. Кур'ан није дуг као Стари завет и писан је узвишеним стилем који је ближи више песништву него прози.“*

Једна од његових посебности и вредности јесте да су срца скрушена приликом његовог слушања, што повећава веровање.

4. Моћ његовог утицаја

Пробај сам да прочиташ било који људски говор из било које области живота, затим прочитај оно што ти је најлакше од речи твога Господара из исте области. Тада ћеш да осетиш да Кур'ан има утицај, који ни изблиза нема људски говор. Или, чак, послушај предавање неког предавача, или говор, и прати какав ће траг на тебе да остави оно што ћеш да проучиш из Кур'ана, и онога што он говори.

Напокон, пробај да говориш људима својим речима, а затим пробај да људима говориш Божијим говором (Кур'аном). Тада ћеш да осетиш разлику на лицима оних који слушају, као и у самом себи, под условом да си им објаснио неке кур'анске речи чије је значење непознато већини људи у овом времену.

Један оријенталиста дошао је до спознаје овог Божанског знака, као што су га многи други спознали. Он каже:

„Стил Кур'ана је леп и детаљан. Чудно је да својим стилем обузима чула хришћана које привлачи његово учење, без обзира да ли били они који верују - или они који не верују, који му се супротстављају. Оном ко размишља, довољно је оно што је оставило трага на

живот предисламских Арапа који су постали најбољи народ који је на Земљи постојао.“

5. Његове науке

1. Кур'ан садржи тумачења историје претходних веровесника и посланика. То је историја чије поједине делове није нико познавао осим свештеника и монаха, а и они су се међусобно разилазили. Што се тиче Арапа, они нису познавали никакве појединости из те историје. Дошао је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, који није знао да чита ни да пише, који је поникао из свог паганског народа, дошао је са детаљном, јасном и очигледном историјом посланика. Многи свештеници и монаси признали су је и поверовали су у истинитост онога што преноси од свога Господара, изашли су из вере чији су учењаци били, па су следили Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим.

Узвишени Бог је казао:

„То су непознате вести које ти Ми објављујемо; ни ти ни народ твој нисте пре овога о томе ништа знали. Зато буди стрпљив, исход ће, заиста, у корист честитих бити.“ (Кур'ан, 11:49)

2. Кур'ан је доносио Објаву откривајући оно шта се дешава у прима људи, а посебно дволичњака. Кур'ан их је суочавао са истином коју су скривали у својим

прсима. Многи су Арапи испробали истинитост Мухаммедовог, нека су Божији благослов и мир над њим, посланства прикривајући неке ствари које је Објава откривала, па су то они признавали и чинили су тевбу - покајање. А многобројни су они које Величанствени Кур'ан спомиње у том контексту.

У вези са неким лицемерима, Узвишени Бог је казао:

„Кад се међу њих вратите, они ће вам се правдати. Реци: 'Не правдајте се, јер ми вама не верујемо, зато што нас је Аллах о вама обавестио. Аллах и Његов Посланик видеће како ћете поступати, затим, ви ћете бити поново враћени Ономе Којем је познат и невидљиви и видљиви свет, па ће вас Он о ономе што сте радили обавестити.“
(Кур'ан, 9:94)

Примери тога су следећи:

а. Племена Бену-Харисе и Бену-Селеме договорили су се да напусте Битку на Ухуду, након узмака лицемера, али су они остали постојани у бици прикривајући то у себи. Узвишени Бог објавио је оно што се дешавало међу њима, појашњавајући им оно што су прикривали, па су то признали.

Узвишени Бог је казао:

„Када су два крила ваша готово узмакла, Аллах их је сачувао. Нека се зато верници само у Аллаха поуздају!“ (Кур'ан, 3:122)

б. Јевреји су доносили радосну вест о скором доласку веровесника који ће да се појави у земљу Арапа. Претили су Арапима да ће да га следе и да ће заједно са њим да ратују против њих, као што је то било између народа Ирем и Ад. Након што се појавио Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, и након што се преселио у Медину, верници - Арапи, сусретали су јевреје и подсећали су их на радосне вести о којима су говорили, па су признавали и обзнањивали су своју припадност Исламу. Када би се осамили једни са другима, порицали би да су признали оно што знају о Посланику, јер ће то да буде узрок да Арапи сведоче против њих пред Богом на Судњем дану. А све због тога што су сматрали да неће да полажу рачун пред Богом, осим за оно о чему људи буду сведочили. Узвишени Бог спустио је део Кур'ана који открива шта су у тајности међусобно говорили. Нису негирали оно што је говорио Кур'ан о њима, него су, остављајући своју веру, у групи ушли у Божију веру.

Узвишени Бог, казујући о јеврејима из Медине, је казао:

„Кад сретну вернике, они говоре: 'Верујемо!' А чим се осаме једни са другима, кажу: 'Зар ћете им казивати о ономе што је Аллах само вама објавио, па да им то буде доказ против вас пред Господаром вашим? Зар се нећете опаметити?' А зар они не знају да Аллах зна и оно што крију и оно што показују?“
(Кур'ан, 2:76-77)

3. Часни Кур'ан је обавестио о непознатим стварима које ће да се десе у будућности, у време Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, и након њега. Проласком времена, појавило се објашњење онога о чему нас је Узвишени Бог обавестио у Својој Књизи. Примери тога су следећи:

а) Вести о томе да ће Византинци да победе Персијанце за мање од десет година. Након радости и победе идолопоклоника над Византинцима и њихове приправности на лаж коју је Бог предвидио у Својој Књизи, није прошло ни седам година, а обистинило се оно што је Узвишени Бог обећао.

Узвишени Бог је казао:

„Елиф Лам Мим. Византинци су побеђени у суседној земљи, али они ће, после пораза свога, сигурно победити за неколико година - пре, и после, Аллахова је одлука - и тада ће се верници радовати Аллаховој помоћи - Он помаже коме хоће, Он је Силан и Самилостан - обећање је Аллахово, а Аллах ће обећање Своје испунити, али већина људи не зна.“
(Кур'ан, 30:1-6)

б) Многи људи борили су се против Ислама приликом његовог јављања, али су се повратили, примили су Ислам и били су најбољи верници. Њихове примере имамо у Омеру, Халиду, Ебу-Суфјану, Амру ибн Ел'Асу, нека је Бог задовољан њима, и другим. Посланик је очекивао да ће његов народ да прихвати Ислам, осим оних особа за које је Кур'ан обзнанио да

никада неће да прихвате веру Ислам, и да ће да умру као неверници. Њихов пример имамо у Ебу - Лехебу, и поред његове блиске родбинске везе са Божијим Послаником, нека су Божији благослов и мир над њим. Могућност његовог прихватања Ислама била је већа од могућности Омеровог прихватања Ислама, да Узвишени Бог није казао у Својој Књизи о њему:

„Ући ће он (Ебу Лехеб) сигурно у ватру распламсалу, и жена његова која је грање носила.“
(Кур'ан, 11:3-4)

Па су и он (Ебу Лехеб) и његова жена након овог одломка живели и умрли као неверници.

Пример Ахнеса ибн Шурејка, о којем су објављени следећи одломци:

„Тешко сваком клеветнику, подругљивцу. До речи Узвишеног: А не ваља тако! Он ће сигурно бити бачен у Хутаму! А знаш ли ти шта је Хутама? - Ватра Аллахова разбуктала, која ће до срца допирати.“
(Кур'ан, 104:1-7)

Умро је као неверник.

Пример Ел-Велида ибн ел-Мугире о којем је Узвишени Бог казао:

„У Секар (Пакао) ћу га бацити.“ (Кур'ан, 74:26)

Па је он (Ел-Белида ибн ел-Мугире) умро као неверник.

Било ко од њих да је прихватио Ислам био би доказ против Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, али Кур'ан је говор Онога Који све зна.

в) Кур'анска вест о томе да ће Узвишени Бог да очисти Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, од људи и од њихових насртаја при покушају његовог убиства.

Узвишени Бог је казао:

„И рекли смо ти: 'Сви су људи у Аллаховој власти!'“ (Кур'ан, 17:60)

Ако Арапи не подносе да неко вређа њихове коње и њихову лепоту, шта је онда са овим што изругује њихова божанства, шта је са оним који сматра да су у заблуди њихови очеви? Забрањивали су му, а он није престао, претили су му да ће да га униште, а Кур'ан обавештава да Његов Господар све људске завере има у Својој власти и да неће успети да га убију. Било је неминовно да покушају да га убију приликом његове Хиџре (пресељења из Мекке у Медину), па је Узвишени Бог осујетио њихове намере. И медински јевреји спремили су заверу како да га убију, па их је Бог осујетио. Курејшије су покушали да га победе у биткама неколико пута, али нису успели. Јевреји су му потајно усули отров на Хајберу, па га је Узвишени Бог спасио, а један од његових другова умро је од тог отрова. Дошао је човек извакавши свој мач, са намером да убије Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, па је испао мач из његове руке. Умејр ибн Вехб је

отишао са намером да га превари, па се вратио примивши Ислам. Овако се испунило обећање Узвишеног Бога и умро је на постељи, иако су тројица његових смерних халифа (праведних владара), који су били на власти након њега, били убијени. Нико није имао више покушаја убиства као што је он имао, али Божије обећање не може да се промени.

г) У њих спадају речи Узвишеног:

„Скуп ће сигурно поражен бити, а они ће се у бег дати!“ (Кур'ан, 54:45)

Овај је одломак објављен у Мекки, нико није знао његово значење. Омер је казао: "Који скуп ће да буде поражен? Који скуп ће да буде побеђен?" Омер је казао: **"Скуп ће сигурно поражен бити, а они ће се у бег дати!"** Тада је спознао његово тумачење, обистинило се ово обећање након Хиџре у Медину, након што су Курејшије сакупиле војску за борбу против муслимана на Бедру, Узвишени Бог поразио их је и они су се у бег дали.

д) Узвишени Бог је казао:

„О Посланиче, казуј оно што ти се објављује од Господара твога, ако не учиниш, онда ниси доставио посланицу Његову, а Аллах ће те од људи штитити. Аллах заиста неће указати на прави пут народу који неће да верује.“ (Кур'ан, 5:67)

Овај одломак је дошао као опомена Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, о достављању

посланства, говорећи о томе јасније од претходног одломка: **"Сви су људи у Аллаховој власти."** А Бог ће Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, да штити од људи, тако да они неће моћи да му науде.

Аиша, Бог био задовољан њоме, је рекла: "Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, чували су све док није објављен одломак: **"Аллах ће да те од људи штити."** Рекла је: "Промолио је Веровесник, нека су Божији благослов и мир над њим, своју главу кроз шатор и казао: **"О људи, оставите нас, Узвишени Бог ће да нас штити."**

Поред многобројних покушаја убиства Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, и олакшавајућих околности, јер собе његових жена биле су од палминог грања, а након објаве овог одломка то је постало лаким јер није имао чувара, па и поред тога Узвишени Бог чувао га је од било какве обмане. Многи су владари били убијани, а боравили су у својим тврђавама и дворцима иза гвоздених врата, иза робова и чувара који су их чували.

ђ) У ове примере се убрајају и речи Узвишеног:

„Па ако ови у то не верују, Ми смо тиме задужили људе који ће у то да верују.“ (Кур'ан, 6:89)

Овај је одломак објављен као потпора Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, након што га је његов народ у лаж угонио, обавештавајући га о непознатој ствари, а то је да ће Бог да одреди посланство

народу који ће да га носи и неће да га негира. Дошли су ти дани када су се мухаџири (становници Мекке који су се преселили у Медину) и енсарије (становници Медине који су примили Ислам) истицали међу људима носећи ово посланство онако како је Узвишени Бог раније обавестио Свога Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим.

е) Тај пример представљају и речи Узвишеног Бога:

„Аллах обећава да ће оне међу вама који буду веровали и добра дела чинили сигурно намесницима на Земљи поставити, као што је поставио намесницима оне пре њих, и да ће им засигурно веру њихову учврстити, ону коју им Он жели, и да ће им сигурно страх сигурношћу заменити; они ће само Мени ибадет (богослужење) да чине, и неће Ми у ничему ширк (многобоштво) чинети.“ (Кур'ан, 24:55)

Муслимани су из страха потајно обожавали Бога, затим су учинили хиџру (пресељење, сеоба) у Медину где су омржавали и освитали са оружјем, па је један друг казао: **"О Божији Посланиче, зар ћемо ми читаво време овако да страхујемо, или ће да дође дан када ћемо да будемо сигурни и да оставимо своја оружја?"** На то је Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, казао: **"Нећете још много морати да**

будете стрпљиви, када ће да дође време да човек без страха седи ненаоружан." Након тога је објављен овај одломак који доноси радосну вест да ће Узвишени Бог од муслимана да отклони страх, да ће заповедницима и намесницима на Земљи да их учини и да ће да помогне њихову веру мимо других вера. Узвишени Бог испунио је Своје обећање за време живота Свога Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, и након њега за време живота његових смерних владара.

ж) Пример су и речи Узвишеног:

„Ми ћемо ти дати сигурну победу да би ти Аллах раније и касније кривице опростио, да би благодат Своју теби потпуном учинио, и да би те на прави пут упутио.“ (Кур'ан, 48:1-2)

Овај је одломак објављен одмах после склапања споразума на Худејбији за који су муслимани сматрали да је уништио њихове наде, да се, због сурових услова који су им постављени, у њему налази неправда према мусииманима. Кур'ан је објављен и у њему се говори о томе да је, оно што муслимани сматрају поразом, заправо величанствена победа за исламску мисију - позив. Прошли су дани и муслимани су, након уговора на Худејбији, остварили победу и величанствена верска, војна и политичка освајања којим су након само две године успели да освоје Меку. Након тога су муслимани схватили оно о чему их је Кур'ан обавестио пре две године.

з) У ове примере спадају и речи Узвишеног Бога Који је казао:

„Аллах је задовољан оним верницима који су ти се под дрветом на верност заклели. Он је знао шта је у срцима њиховим, па је спустио смиреност на њих, и наградиће их скором победом и богатим пленом који ће узети, јер Аллах је силан и mudar. Аллах вам обећава богати плен који ћете узети, а са овим је пожурio и руке људи је од вас задржао - да би то био поучан пример за вернике и да би вам на прави пут указао.“ (Кур'ан, 48:18-20)

Овим одломцима Узвишени Бог је обећао муслиманима три ствари:

1. скору победу;
2. плен који ће да узме при овој победи и
3. богати плен у будућности.

Обавестио их је да је то Узвишени Бог учинио као Божански знак верницима који ће да учврсти и ојача њихов иман (веровање). Обистинило се оно о чему је Узвишени Бог обавестио и што је обећао:

1. Месец дана након објаве овог одломка, муслимани су освојили Хајбер;
2. узели су богат плен;

3. убрзо након тога муслимани су узели богат плен, узимајући благо персијског владара Кисре и цезара.

и) У ове примере убрајају се и речи Узвишеног Бога:

„Аллах ће обистинити сан Посланика Свога да ћете сигурно у Часни храм ући сигурни - ако Аллах буде хтео - неки обријаних глава, а неки подрезаних коса, без страха. Он је знао оно што ви нисте знали.“
(Кур'ан, 48:27)

Узвишени Бог у овом је одломку обећао верницима да ће да уђу у Божију кућу као ходочасници, сигурни, обријаних глава и подрезаних коса. Они неће да се боје злостављања од Курејшија који су се борили против муслимана, злостављали су их и са горчином су их нападали и који су водили битке против њих. Обистинило се обећање Узвишеног Бога, и оно о чему их је обавестио. Ако су они то сматрали немогућим, па Он је Тај Који зна оно што они не знају. Десило се онако како је Узвишени Бог обавестио у Својој Књизи, па су муслимани обавили таваф (кружење) око Кабе обријаних глава, подрезаних коса, сигурни и без страха.

ј) Узвишени Бог је казао:

„Ми, уистину, Кур'ан објављујемо и заиста ћемо Ми над њим надзирати!“ (Кур'ан, 15:9)

Обистинило се ово обећање. Узми било који Кур'ан из било којег града на земаљској кугли који је

штампан у било које време и упореди га са својим Кур'аном, увидећеш да је то једна те иста књига, да имају исти број поглавља (сура), имена, цузова (делова) и одломака (ајета), да су им бројеви исти као и број слова. Увидећеш да је било који Кур'ан на земаљској кугли исти као Кур'ан из којег учиш, чије учење слушаш из различитих радиостаница, док су нестали оригинална Мојсијева Тора и оригинално Исусово Јеванђеље.

к) Узвишени Бог је казао:

„Мухаммед није родитељ ниједном од ваших људи, него је Божији Посланик и последњи веровесник - а Аллах све добро зна.“ (Кур'ан, 33:40)

Овим се одломком обзнањује да је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, последњи посланик и да неће да буде после њега посланика. Прошли су дани и ево данас ми живимо у 14. веку (по Хиџри) и потврђујемо истинитост ове Божанске вести која се налази у Божијој Књизи. Посланици су следили један иза другог на Земљи, па чак у једном времену су знала да буду двојица или више посланика.

л) У ове примере убрајају се и речи Узвишеног:

„Реци: 'Он је способан да пошаље против вас казну изнад ваших глава или испод ваших ногу или да вас у странке подели и учини да силу једни других искусите.'“ (Кур'ан, 6:65)

Муслимани су питали Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим: "Да ли ће да се

обистини овај одломак?" Одговорио је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим: "Он постоји, али још се није обистинило његово значење." Затим је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, протумачио да ће да се обистини овај одломак у будућности, тј. када народ не буде покоран своме Господару, тада ће да им се пошаљу ове врсте казни. Муслимани су питали Абдуллаха ибн Мес'уда, Бог био задовољан њиме, а он је један од највећих тумача Кур'ана, о истинитости казне која ће да дође одозго и одоздо, па би им он одговарао: "Овај одломак ће време да протумачи." Ми смо данас сведоци једног дела људског насиља, а тако је у Кур'ану дошло за многе посланике који ће да дођу у будућности. Прошли би дани и непознате вести би се појавиле као очигледни доказ истинитости Узвишеног Који је казао:

„И ви ћете ускоро сазнати његову поруку!“
(Кур'ан, 38:88)

Величанствени Кур'ан дошао је са Шеријатом³¹ - законодавством које је побољшало стање људи, које је

³¹ Шеријат у језичком смислу означава *пут који води ка извору, место напајања, или прави пут*. Према овоме значењу реч 'шеријат' се користила да се опише пут или пролаз који води жељеном месту или одређеном циљу. За муслимане то је пут који води Узвишеном Богу. У терминолошком смислу шеријат је исламски верозакон који је утемељен на Божијој објави. Главни извори шеријата су Кур'ан – последња Божија објава, и Суннет – пракса последњег Божијег посланика, Мухаммеда, мир над њим. Шеријат, концептуално, означава скуп правила, одредби, учења и вредности које управљају живот једног муслимана. Главна интенција шеријата је да отклони штету од људи и да им прибави

извело најбољи умет (народ) међу људима. Под његовим окриљем су људи различитих боја, националности, језика и домовина. Шеријат је пронашао решење сваког проблема у различитим земљама и временима. Шеријат је са својим Божанским посебностима имао јак утицај због праведних прописа и постојаних вредности. Он има еластичност која одговара свим врстама савременог живота, које потврђују академије државног законодавства у нашем времену, поред свих различитости те академије са нашим веровањем. Примери овог сведочанства су следећи:

1. Правник Сантиљана, у својој књизи каже:

„У исламском законодавству налази се све оно што је муслиманима неопходно за грађанско право, а да не кажемо: 'У њему се налази све што је потребно целом човечанству.'“

2. Један од цењених страних правника муслиманима каже:

„Ваше је исламско законодавство веома широко, до тог степена да се увек чудим кад размишљам да ви не изводите из њега методе и прописе који одговарају вашем времену и вашим земљама.“

3. Либански хришћански правник Селим Баз каже:

корист и оно што је добро за њих. Неисправно је шеријат поистовећивати са казнама.

„Са потпуном сигурношћу тврдим да се у исламском законодавству налазе сви прописи везани за уговоре, пословање, пресуде и обавезе.“

4. Познати немачки правник Кохлер каже:

„Немци су се разметали пред другима, проналаском теорије о присили и њеном увођењу у њемачко грађанско право које је издато 1797. године. Појавила се књига др. Махмуда Фетхија у којој опширно говори како људи који се баве исламским законодавством тумаче овај принцип. Он је обелоданио да исламски правници о томе опширно говоре почев од осмог века нове ере. Најприкладније је да немачки закон препусти деловање по овом принципу народу који је за њега знао десет векова пре Немаца, а ти људи су носиоци исламског законодавства.“

5. Професор права на Харвардском универзитету, у својој књизи 'Дух светске политике', издатој 1932. год., каже:

„Пут напретка исламских владара није био у прихватању западних метода у којим вера нема удела у људском свакодневном животу, нити то чине закон нити небески поредак. Напротив човек мора у вери да пронађе основу за развој и напредак и да се понекад запита: 'Шта ако исламски поредак може да створи нове прописе и изда постојане прописе који одговарају потребама савременог живота?' Одговор би на ово питање био: 'У његовом поретку постоји потпуна унутрашња спремност за развој, чак за напредак који је пожељнији више од

идентичног поретка. Потешкоћа није у недостатку средстава за развој и препород у исламском законодавству, него у недостатку афинитета за његовом применом. Ја осећам свим својим бићем да кажем истину када признајем да се исламско законодавство у мноштву састоји од свих неопходних начела за препород.“

6. Професор Чеира, директор Правног факултета на Бечком универзитету на симпозију правника 1927. год, је казао:

„Човечанство ће да се поноси својом припадношћу човеку као што је Мухаммед, јер је он поред своје неписмености био у могућности, пре више од десет векова, да дође са законодавством. Ми Европљани бићемо најсрећнији ако дођемо до његовог савршенства након две хиљаде година.“

7. Професор Лампјер је на Међународном компаративном симпозијуму, одржаном у Хагу аугуста 1932. године, обзнанио своју оцену Шеријата са правне стране.

8. Међународни симпозијум, такође, одржан у Хагу аугуста 1937. године, прогласио је следеће:

а) Исламско законодавство сматра се основом општег законодавства, тј. исламско законодавство постало је извор међународног правосуђа, међународних закона, не ради тога да би учинило надмоћним народ из

којег потиче Шеријат, него ради његове вредности и његове унутрашње снаге која је наметнула саму себе.

б) Одржан је симпозијум који је обзнанио да је Шеријат самосталан, одвојен од било чега другог и није узет из било којег другог закона.

9. На симпозијуму за међународне адвокате, одржаном у Хагу 1948. године, издата је препорука о проучавању Шеријата на начин компаративне студије.

10. Организација за општи међународни закон признала је Мухаммеда ибн Хасана еш-Шејбанија, ученика Ебу-Ханифе, за првог зачетника општег међународног права.

11. За време одржавања Седмице исламског права у Паризу, председник француских адвоката је казао:

„Не знам како да се поставим према ономе што нам је представљено о беживотности Шеријата и исламског права, који немају квалификације као основе за развој законодавства. Све ово што сам чуо, без сумње, потврђује делотворност Шеријата због дубине, оригиналности, прецизности, многобројних огранака и подесности према свим догађајима.“

Симпозијум је донео одлуку о следећем:

1. Признање начела исламског права за законодавну вредност која не може да се оповргне.

2. Различитост фикхских мезхеба (правних школа) садржи законодавно благо, које је далеко од

чуда, из којег исламско право (фикх) одговара на све потребе живота.

Овај Шеријат, који је постојан и еластичан, на који време није утицало, који остварује праведност и срећу за човека, у свако време и на сваком месту, представља знак и Божански доказ који сведочи да је његов Господар, Бог Чије знање обухвата сваку човекову потребу, као што сведочи да је Посланик, који није знао да чита и пише, онај који доставља оно што му се објављује од његовог Господара.

Кур'ан је још увек онакав, како га је описао Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим: **"Не престају његова чуда, нити учењаци могу да га се засите."** Како време пролази, како се изнова откривају његове му'џизе (чуда) и откако су људи ушли у век свемирских наука, пронашли су да се у Божијој Књизи (Кур'ану) налазе вести чије ће знакове Бог да им покаже у свемирским просторима.

Узвишени Бог је казао:

„Ми ћемо им пружати доказе Наше у просторима свемирским, а и у њима самим, док им не буде сасвим јасно да је Кур'ан истина.“ (Кур'ан, 41:53)

Постоје многобројни знакови који су се у свемирским просторима појавили пред научницима свемира, а о којим је Узвишени Бог обавестио Свога Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим,

или је на њима засновао свој пропис или је на њих указао.

Као доказ ове истине, навешћемо неколико примера:

1. Узвишени Бог забранио је брак са сестрама по млеку.

Узвишени Бог је казао:

„Забрањују вам се мајке ваше, и кћери ваше, и сестре ваше, и сестре очева ваших, и сестре мајки ваших, и братанице ваше, и сестричне ваше, и помајке ваше које су вас дојиле, и сестре по млеку.“
(Кур'ан, 4:23)

Др. Ибрахим ер-Рави објашњава нам тајну ове забране, па каже: „Савремена је медицина у стању да открије преграду тајни забране брака, у исламу, између браће и сестара по млеку. Проучавања савремене медицине утврдила су да се на дете, које се храни млеком жене, преносе наследни фактори. Исто тако преноси се и осећај нежности као и психолошке реакције које остављају трага приликом дојења из женских прса и његовог прибијања у њеном наручју. Нова ткива и ћелије које настају у дечијем телу и његовим органима развијају се као део пренесен из тела жене дојиље, где се преноси део њених ћелија и ткива млеком које је припремљено за изградњу новог тела и за стварање нових, живих ткива и ћелија.“

Тако су створени јединствени наследни фактори код брата и сестре по млеку, што узрокује недостатак у потомству.

2. Елементи привлачења који се не виде:

Научни напредак открио је да је центар теже сваке планете и сваке звезде на небесима, углавном, у њеној унутрашњости, близу центра њеног средишта. Поред тога што су ове планете и звезде у непрестаном кретању, удаљеност између центара теже између ових планета и звезда је стабилан - не повећава се нити смањује. Ово указује на то да постоје елементи привлачности који се не виде, а који, поред кретања које обухвата сва ова тела, чувају центре теже у небеским телима на одређеној удаљености. Кур'ан је указао на ове елементе који се не виде, у речима Узвишеног:

„Аллах је небеса, видите их, без стубова подигао, затим се над Аршом (престољем) узвисио, и Сунце и Месец потчинио, свако се креће до рока одређеног; Он управља свим и потанко излаже доказе да бисте се уверили да ћете пред Господара свога стати.“ (Кур'ан, 13:2)

3. Црна ватра.

Године 1974. истраживачи су открили да на небесима постоји црна звезда, да има јачу топлоту него звезде које светле белом бојом, а да беле звезде имају већу топлоту од црвених звезда које светле црвеном бојом.

Тако су истраживачи сазнали да је црна ватра најјача врста топлоте за коју се до данас сазнало. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, обавестио је о томе, својим хадисом који носи истину, у време у којем човечанство није могло да претпостави да уопште постоји црна ватра. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Горела је ватра (Пакао) хиљаду година, док није поцрвенела, затим је горела још хиљаду година, док није побелела, затим је горела још хиљаду година, док није поцрнела, и онда је постала црна и тамна.“ Овај хадис бележе Ет-Тирмизи, Ибн-Маџе, Ел-Бејхеки други. Истину је казао Узвишени Бог говорећи о Своме Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим:

„Он не говори по хиру своје - то је само Објава која му се обзнањује.“ (Кур'ан, 53:2-3)

4. Баријера између два мора.

Истраживачи су доказали да се морска и речна вода не мешају једна са другом. Пронашли су да се код Гибралтара вода Средоземног мора не меша са водом Атлантског океана, па се вода Средоземног мора спушта испод воде океана јер је Средоземно море сланије од океана. Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, није посматрао састајање мора и река, нити је поседовао било шта од апарата за истраживање и анализу, како би разумео шта значи овај одломак:

„Пустио је два мора да се додирују, између њих је преграда и они се не мешају.“ (Кур'ан, 55:19-20)

Ту постоји додиривање, али и преграда, а Свемогући каже:

„Онај Који је Земљу пребивалиштем учинио и кроз њу реке провео и на њој брда непомична поставио и два мора преградио. Зар поред Аллаха постоји други (истински) Бог! Не постоји, него већина њих у незнању живи.“ (Кур'ан, 27:61)

Божански знаци су у Божијој Књизи (Кур'ану) многобројни. Нека од њих смо претходно споменули, а Узвишени Бог учинио их је суштином посланства. Налазе се у Књизи у којој је обзнанио шта је дозвољено, а шта забрањено, у њој се налази јасни доказ за све оно што је човеку неопходно на земљи. Ове знаке ће да пронађе свако ко размишља о Божијој Књизи.

„Како они не размисле о Кур'ану, или су им на срцима катанци!“ (Кур'ан, 47:24)

Узвишени Бог сачувао је ову Књигу, као што је сачувао јасне доказе који се налазе у њој а који потврђују Његовог Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, све до Судњег дана. Ови Божански знакови су Божији доказ да је Мухаммед Божији посланик:

„Аллах сведочи да је истина оно што ти објављује, објављује оно што једини Он зна, а и

анђели сведоче; а довољан је Аллах као сведок.“
(Кур'ан, 4:166)

Ови Божански знаци сведоче о Њему и да је Кур'ан Књига која је дошла од Бога.

Узвишени Бог је казао:

„Зар је онај који жели само овај свет као онај коме је јасно ко је Господар његов, на што се надовезује Кур'ан као сведок Његов, и још пре њега Књига Мојсијева, путовођа и милост? То су они који верују у њега. А онима који су се против њега уротили, ватра ће боравиште бити. Зато ти никако не сумњај у њега, он је заиста истина од Господара твога, али већина људи неће да верују.“ (Кур'ан, 11:17)

Становиште Арапа према Кур'ану и његовом изазову

Узвишени Бог послао је Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, његовом народу и наредио му да достави посланство, па га је његов народ у лаж угонио, а паметни су од њега тражили доказ његовог посланства и јасни доказ његовог веровесништва. Он их је обавестио о томе да је доказ његовог посланства Кур'ан који је објављен Божијим знањем, који носи доказ његове истинитости. У њему се налазе Божански знаци који су довољни ономе ко размишља. Нико од људи и цина није у стању да сачини нешто слично њему,

или чак десет сличних поглавља, или једно слично поглавље.

Узвишени Бог је казао:

„А ако сумњате у оно што објављујемо робу Своме, начините ви једну суру (поглавље) сличну објављеним њему, а позовите и божанства ваша, осим Аллаха, ако истину говорите. Па ако не учините, а нећете учинити, онда се чувајте ватре, за невернике припремљене, чије ће гориво бити људи и камење.“ (Кур'ан, 2:23-24)

Непристрасни су посматрали Божији говор и посведочили да је овај говор Божији говор и да ниједан људски говор није њему сличан. Они сведоче да је Мухаммед, који није знао да чита и пише, живео међу њима, годину за годином, нико од њега није чуо ниједног песничког стиха, изреке, а ни он није био у стању да сачини једно поглавље слично Кур'ану.

Они који су се узносили, размишљали су о Божијем говору, па су увидели да је кур'ански јасни доказ превладао њихова срца, па су забранили себи и својим присталицама да га слушају. Кур'ан је забележио овај њихов став, прекоравајући их.

Узвишени Бог је казао:

„Они који не верују говоре: 'Не слушајте овај Кур'ан, него правите буку да бисте га надвикали!'“ (Кур'ан, 41:26)

Одбацивали су онога за кога се знало да је толерантан према слушању Божије Књиге која је речитија од њихове књижевности, која их је надмашила својом стилистиком, а они су књижевници и стилисти.

Дошла је сезона доласка племена - а Курејшије нису сложни, нити имају јединствен одговор око Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Састали су се код Ел-Велида ибн ел-Мугире, Халидовог оца.

Он је казао: „Скупине Арапа враћају се, па договорите се шта ћете о њему рећи и не хватајте у лаж једни друге.“

Рекли су: „Рећи ћемо врачар.“

Казао је: „Тако ми Бога, он није врачар. Он не мрмља и не говори римовано.“

Рекли су: „Луд.“

Казао је: „Он није луд, нити је разјарен, нити има сумњи.“

Рекли су: „Песник је.“

Казао је: „Он није песник. Познајем сво песништво.“

Рекли су: „Да кажемо онда, чаробњак.“

Казао је: „Он није чаробњак.“

Рекли су: „Шта онда да кажемо?“

Казао је: „За све што сте до сад рекли, ја знам да не одговара, а најближе је да кажемо да је чаробњак, јер он опчињава, раставља оца и сина, раставља човека од његовог брата, мужа и жену, раставља човека од његове породице.“

Разишли су се и седели су покрај путева упозоравајући људе да ће их Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, ако га буду слушали, да ће да их опчини својим говором. Узвишени Бог објавио је Кур'ан који је забележио овај дијалог и који прети ономе ко тако размишља.

Узвишени Бог је казао:

„Мени остави онога кога сам ја изузетком учинио и богатство му огромно дао, и синове који су са њим, и част и углед му пружио - и још жуди да увећам! Никако! Он, заиста, пркоси ајетима Нашим, а натоварићу ја њему тешкоће, јер је смишљао и рачунао, и проклет био, како је прорачунао! И још једном, проклет био, како је прорачунао! Затим је погледао па се онда смркнуо и намрштио, и потом се окренуо и узохолио и казао: 'Ово није ништа друго до враџбина која се наслеђује.'“ (Кур'ан, 74:11-24)

Прошле су двадесет и три године, а Кур'ан изазива оне који у лаж угоне, да дођу са суром (поглављем) сличном његовој, да одрже скуп, као што су скупови на којим се такмиче говорници и песници, како би утврдили чије су речи најбоље. Нису то могли, а неки од њих су се узохолили, говорећи: „Само да желимо,

rekli бисмо нешто слично овом..." Али нису имали храбрости да дођу са било чим од тога, него су прибегли борби и трошењу имовине. А било им је довољно да дођу са сличном суром, уместо да се боре и троше имовине и сами себе, посебно што је то свеопшта прилика, и што је дуго време. Али, они су признали да су неспособни, па су рекли: "Ово је говор који опчињава. Онај ко га чује, његово срце бива опчињено." Али њихов инат био је ограничен. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, још није био умро, а исламске заставе су се вијориле широм Арапског полуострва. То је доказ Мухаммеду, нека су Божији благослов и мир над њим, о истинитости његовог веровесништва. Човек ће да се зачуди због утицаја Кур'ана који има на Арапе, јер је то јак утицај! Узрок томе враћа се на то да је Кур'ан објављен на њиховом језику, и ниједан његов израз им није непознат. Они су књижевници и стилисти, који, без сумње, имају највише могућности да спознају кур'анску стилистику и његову чудотворну чистоћу језика. И данас је познат овај утицај Кур'ана на људе, сходно њиховом разумевању арапског језика као и њиховом разумевању његових стилских одлика.

ОСТАЛИ ДОКАЗИ ИСТИНИТОСТИ МУХАММЕДОВОГ – МИР НАД ЊИМ – ПОСЛАНСТВА

Необичности

Узвишени Бог уредио је свемир по познатим законитостима и одређеним законима. Ове је законитости и законе Узвишени Бог створио за нас како би све што је у свемиру било усклађено према њима.

Узвишени Бог Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, дао је многобројна чуда, којима је била сведок генерација која је живела у време Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим. Ова чуда којим је Узвишени Бог потпомогао Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, различита су од чуда којима је Узвишени Бог потпомогао претходне посланике, јер су забележена у Божијој Књизи, у којој ниједно слово није измењено. Ко год је слушао Божију Књигу – Кур'ан, био муслиман или неверник, нико од њих није је занегирао. Затим у историји не постоји ништа слично хадису (говору Посланика), у вези са његовим памћењем, утврђивањем тачности и верификацијом. Исто тако, не постоји ништа слично Посланичкој сири - биографији, која је зашла у све поре Посланиковог, нека су Божији благослов и мир над њим, живота до те мере да је биографија Посланикова, нека су Божији благослов и мир над њим, и дан-данас, на земаљској кугли, прецизнија од животописа било којег великана.

Ови научни, исламски извори истичу се по томе што су запослили муслимане, па су успоставили школе које ће да се баве њиховим проучавањем, донирали су у ту сврху многе донације и почастили су све оне који су се истакли својим знањем на овим пољима. Тако су Кур'ан, хадис и сира - историјски записи који немају премца у историји. О овим историјским записима налазимо:

1. У Кур'ану

Узвишени Бог потпомогао је Свога Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, када је спустио сан као сигурност на његове војнике, у бици на Бедру, када је спустио кишу на њих како би их њоме очистио и како би њихове кораке учврстио, да не би нестали са Земље. Узвишени Бог умањео је број неверника у њиховим очима, а повећао је њихов број у очима неверника када се битка распламсала. Узвишени Бог спустио је војску анђела како би се борили у редовима муслимана, као што је спустио војску која га је штитила приликом његове Хицре - пресељења - из Меке у Медину. Исто тако, прекрио их је сан у Бици на Ухуду, као што му је потчинио ветар у борби против ахзаба - савезника. Узвишени Бог превео је Свога Посланика из Месцидул – харема (Храма у Меки) до Месцидул – аксе (Храма у Јерусалиму), као што га је провео до Сидретул-мунтеха. Његов народ га је у лаж угонио, па им је приступио са доказом који је потврђивао његову истинитост, па су се помирили са тим доказом.

Узвишени Бог је казао:

„Хваљен нека је Онај Који је у једном часу ноћи превео Свога роба из Храма часног у Храм далеки, чију смо околину благословили.“ (Кур'ан, 17:1)

Курејшијски неверници тражили су од њега да им опише Месцидул-аксу, па је прецизно описао. Они су рекли: "Што се тиче овога, истину је казао." Други су, чак, тражили од њега да их обавести о њиховом каравану, па их је обавестио и описао им караван, дао је тачан дан њеног доласка. Караван је дошао у одређени дан и био је онакав како га је описао.

Месец се расцепио на две половине и већина неверника је рекла: "Опчинио нас је Мухаммед." А рекли су и: "Гледајте шта ће да кажу путници. Мухаммед не може све људе да опчини." Дошли су путници и рекли су исто. Узвишени Бог је у вези са овим догађајем казао:

„Ближи се час и Месец се располутло! А они, увек када виде чудо, окрећу главе и говоре: 'Чаролија непрестана!' Они не верују и поводе се за прохтевима својим, а све је већ одређено.“ (Кур'ан, 54:1-3)

Неверници су чули ове одломке, па су рекли: "Овај Кур'ан је лаж." Била им је довољна и најмања грешка, коју би пронашли у Кур'ану, па да потврде како

истину говоре кад кажу да је нешто лаж, али, очигледне истине оставиле су их немим.

2. У хадису и сири (животопису) посланика Мухаммеда, мир над њим

Све претходне необичности које Кур'ан бележи, наводе се појединачно у књигама из хадиса и сире. У књигама из хадиса и сире, наведене су многобројне необичности које су се дешавале у исламским друштвима и њиховим заједницама. Неки муслимани су их преносили у своје време, док су их други прећуткивали знајући да је то истина. Да је то била лаж, они не би ћутали, јер су они ти који се у име Бога не боје ничијег прекора. У ове необичности убрајају се: говор дрвећа, камења и каменчића и њихово сведочење о његовом веровесништву; тесбих (слављење Бога) који је чинила храна; говор животиња; извирање воде између прста Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, како муслимани не би имали потребе за водом у току путовања и ратова; умножавање мало хране која је довољна само за једну-две особе, како би задовољила потребе десетина и стотина муслимана; лечење људи са одређеним манама; појава необичних трагова на ономе што би Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, дотакао. Све ово и остало дешавало се као потврда Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, као његова потпора и као сведочанство људима о истинитости њиховог Веровесника, нека су Божији благослов и мир над њим. Циљ ових необичности је био у подупирању јасних доказа и знакова са којим је

Величанствени Кур'ан, долазио, што доказује да су од Узвишеног Бога. Ове необичности помогле су неким људима да спознају Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, и да посведоче у његово посланство.

Сведочанство стања у којим се Посланик налазио

Многобројни су докази Мухамедовог, нека су Божији благослов и мир над њим, посланства. Његова, нека су Божији благослов и мир над њим, стања - а она су јаснија од живота било којег великана на земаљској кугли - сведочанство су и јасни доказ. Она су сведоци који доказују да онај ко има оваква стања може да буде само Веровесник, Посланик. Неопходно је да изађе на видело истина о човеку, на основу његових стања. Па, чак, ако се и изгубе на неко време, та стања морају да се појаве. Што се тиче Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, његова биографија је очигледна и све више излази на видело, откако су муслимани подложни опонашању и слеђењу неверника силника, ради новца и клевете. Каква су, онда, била стања Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим?

1. Није политички вођа

Политички вођа је онај ко ласка и угађа народу, нарочито у њиховом веровању, или је то, чак, особа која, када се једна група људи супротстави другој, настоји да

сакупи друге јаче групе како би биле помоћ и заштита нападнутој групи. Политички вођа води рачуна о томе да задовољи људе, или да направи компромис између жеља својих следбеника. Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, као и други, проналази плодно тло у свом позиву како би се борио против странаца који неправедно осуђују Арапе, као што су Персијанци и Византинци, све док не придобије у своје редове Арапе или достојанственике, или док не буде у могућности да усковитла класну поделу, како би имао велику већину, или њихов већи део, у својим редовима, или да им објави морални рат како би у своје редове довео људе узвишених моралних вредности. Али, Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, изашао је позивајући све људе у веру што је узроковало да против њега буду и старо и младо, и сиромаси и богати, а он је нападао оно што им је било најузвишеније а то је њихова вера и трговина. Уништење кипова значило је престанак доласка Арапа у посету Меки, а самим тим и онемогућавање становника Меке да дођу до огромних економских користи. Због тога су се они и борили против Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, и његових присталица, прогонећи их из Меке, а они су бежали са својом вером, далеко од имовине и потомства.

Да ли је ово политичко понашање? Он не позива људе ни у шта друго до у обожавање Једног Јединог Бога. Он не ставља на искушње своје следбенике осим

како би њима био задовољан њихов Господар на Судњем дан!!

Курејшије су ти који су Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, понудили поглаварство, имовину и углед како би оставио свој позив, али Курејшије нису добили ништа друго до жестоко одбијање и одлуку о настављању његовог позива, у време када су другови још увек били злостављани, или прогоњени. Након што је остварио победу, није газио по свили, нити је обукао брокат, нити се накитио златом. Његова је кућа била као најједноставније људске куће, а знало је да прође и два месеца а да се у његовој кући не запали ватра (скува јело). Слушајући своју тетку Аишу, Бог био задовољан њоме, како прича о овоме, Урве ју је упитао: "Тетка, од чега сте живели?" Одговорила му је: „Од воде и датула.“

Једанпут је Омер ибн ел-Хаттаб видео Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, на истрошеној простирци која је оставила трага на његовом, нека су Божији благослов и мир над њим, телу, па је заплакао, на шта му је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, казао: "Зашто плачеш?" Казао је: "Како је Кисри и Цезару, спавају на свили и брокату, а ти си Божији Посланик, а на твојој страни остаје траг?" Казао је Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим: **"О Омере, зар не волиш више да њима буде овај свет, а нама Вечност?"**

Након што су муслимани победили, дошло је благо Божијем Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, а његове жене су желеле да узму нешто од тог блага, па су тражиле од њега да им да један део. Као одговор на њихову молбу, објављен је племенити одломак у којем се каже:

„О Веровесниче, реци женама својим: 'Ако желите живот на овоме свету и његов сјај, онда се одлучите, даћу вам пристојну отпремнину и лепо ћу вас отпустити. А ако желите Аллаха, и Посланика Његовог, и онај свет, - па, Аллах је, онима међу вама који чине добра дела припремио награду велику.“
(Кур'ан, 33:28-29)

Да ли је ово биографија политичког вође!?

Народи су у то време сматрали да њихови великодостојници и вође имају право да уживају у земаљским добрима. Колико народ буде јак и угледан толико ће њихови великодостојници да имају и раскоши, толико ће да буду и супериорни, према схваћањима тог времена, док је у то време на земаљској кугли једино Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, живео супротно претходним великодостојницима. Какву је он корист имао од тешког живота? Зашто је био равнодушан према њему? Након победе, могао је удобније да живи. Зашто му нико није на томе приговорио?

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, мрзео је да се истиче међу друговима и седао би

поред оног ко је последњи седео на кружоку. Мрзео је да људи пред њим устају. Неки су другови хтели да га величају и хвале, па им је казао: **"Немојте претерано да ме уздигете и хвалите, као што су то учинили хришћани са Месијом, сином Маријиним."** Његова је биографија оставила трага на праведне владаре, као и на његове другове.

Учио је пред људима Кур'ан у Којем се налази прекор његовог Господара због неких његових поступака. Сваки политичар страхује од било какве мањкавости или грешке која би могла да се деси на било који начин или по било коју цену, док је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, морао да достави, па макар у томе био и прекор. Ово су неки одломци у којим се наводи прекор Божијем Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, а које је он учио пред људима онако како му је достављено од његовог Господара:

„Он се намрштио и окренуо зато што је слепац њему пришао. А шта ти знаш, можда он жели да се очисти, или поучи па да му поука буде од користи? Онога који је богат, ти њега саветујеш, а ти ниси крив ако он неће да верује; а онога који ти журећи прилази и страх осећа, ти се на њега не осврћеш.“
(Кур'ан, 80:1-10)

„Молио ти опроста за њих или не молио, молио чак седамдесет пута, Аллах им неће опростити.“ (Кур'ан, 9:80)

2. Да ли је био друштвени реформатор?

Мухаммед је био Божији Посланик, Веровесник, и нема сумње да је он у свом својству Посланика, реформисао све облике људског живота. Непријатељи ислама, који желе да ослабе Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, тврде да је искористио прилику да под именом вере реформише друштвене прилике за које је сматрао да су искварене. Хајде да погледамо стање Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, како бисмо видели да ли да поверујемо у оно што су они сматрали?

Онај ко позива у реформу, своје напоре усмерава ка свом циљу, а шта је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, имао од тога да себе и своје другове излаже пропасти, због питања Божије јединствености и искрености у обожавању Узвишеног Бога, а што је изгледало тако далеко од овог циља? Остао је устрајан у свом позиву и поред тога што су његови следбеници жестоко злостављани, и поред изолације, бојкота и прогона из властите домовине. Која је то, онда, друштвена реформа?

Зашто је своје следбенике задужио обављањем ноћне молитве, као и свакодневних намаза и обављањем поста један цели месец, а ове се ствари убрајају у исламске темеље? Какве везе има све ово с позивом у реформу одређених друштвених прилика!?

Зашто је критиковао јевреје и хришћане, посећивао их и позивао да оставе своју веру и да прихвате Ислам? Какве везе ово има с реформом друштвених прилика Курејшија? Његов позив целом човечанству, његово објављивање да је он печат посланика и веровесника, какве везе све ово има с покушајем реформе неких друштвених прилика?

Обавезност купања након полног односа, потврђеност купања сваког петка, узимање абдеста пет пута на дан у природи пустињског карактера, какве везе има све ово с покушајем реформе друштвених прилика? Зар све ово не сведочи да су ово стања Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, који доставља од свога Господара и нико други за то неће рачун да полаже.

3. Истакнути знаци стања Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим.

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, послат је у време у којем је свет био приправан за његово појављивање, у време у којем су следбеници Књиге умногоме говорили о доласку Посланика. Дошао је у тачно време и нико се после њега није појавио.

Знак (печат посланства) који се налазио на његовој плећки, одговара радосним вестима о њему, које се налазе у претходним Божанским књигама.

Четрдесет година пре посланства живео је међу својим народом и они су га назвали Ес-Сидик, Ел-Емин (Искрени, Поверљиви), а његови непријатељи нису могли да пронађу ниједну лаж или лоше дело по којем би био познат.

Када му је спуштена Објава, отишао је својој жени преплашен и дрхтећи, па је казао: "Покријте ме, покријте ме." Да је то била измишљотина, историја не би застала код овог догађаја бележећи га.

Када би се састајао с анђелом Гаврилом, Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, падао би у несвест, а с његовог чела би текао зној у дану који би био изразито хладан. Да ли човек може да уради нешто слично овоме? Какву има потребу за тим? Осим тога што је спајање са светом анђела захтевало посебну приправност, када би се онесвестио Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, бивао би покривен све док се не заврши силазак Објаве.

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, не би наређивао људима нешто а да то први не би урадио, као што им не би забрањивао нешто чега се не би први клонио. Зашто би самог себе оптерећивао многобројним одговорностима, ако он није Божији Посланик!?

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, устајао би ноћу и много молитву обављао, делио је све оно што би се нашло код њега, све док није умро, и

тада је његов штит био заложен код јевреја и то је једино остало иза њега његовој породици.

Када је умро Ибрахим, син нашег Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, помрачило се Сунце у време његовог укопа, а муслимани су довикивали једни другима: "Ово је Божији знак..." и помрачење Сунца тога дана био је један од постојаних астрономских догађаја који су, у последње време, потврдили астрономски прорачуни. Ако Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, припада онима који "лове" чудеса и не поричу их, били би у могућности да се позову на њих - да је то тако – Боже, Ти ми опрости! - ово чудо би га обавезало да не говори о њему, нити да се позива на њега, нити да га пориче. Али Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, у тренутку своје жалости није заборавио поверење упуте који је носио верницима, и у том тренутку их подсетио говорећи: **"Сунце и Месец два су Божија знака, не помрачују се ради нечије смрти нити ради нечијег живота."** (Бележе Бухарија и Муслим)

Ово је само мали део многих примера који постоје.

Односи Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, с његовим непријатељима и следбеницима

Неверници су гледали Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, па су му се изругивали и клеветали. Узвишени Бог је казао:

„Кад те виде, ругају ти се: 'Је ли ово онај којег је Аллах као посланика послао?'“ (Кур'ан, 25:41)

На њега клевета није утицала, па су га оптужили да је луд због необичности онога у шта позива:

„Они говоре: 'Хеј ти, коме се Кур'ан објављује, ти си, устину луд! Зашто нам анђеле не доведеш, ако је истина што говориш!' Ми анђеле шаљемо само с Истином, и тада им се не би дало времена да чекају!“ (Кур'ан, 15:6-8)

Кур'анска чудотворност и Божији знакови, у Његовој Књизи, упућују на њиховог Господара. Ниједан идолопоклоник није чуо Божији говор, а да није Кур'ан прихватио својим разумом и срцем и да није прихватио Божију веру. Сматрали су да Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, опчињава људе, како то Узвишени Бог каже:

„А они који не верују, говоре о Истини када им долази: 'Ово није ништа друго него очито врачање!'“ (Кур'ан, 34:43)

Радили су на искривљавању Истине ширећи заблуде и лажи:

„Они, чак, говоре: 'То су само смушени снови; он га измишља; он је песник; нека нам донесе какво чудо као и претходни посланици!'“ (Кур'ан, 21:5)

„И говоре: 'Нећемо да ти верујемо све док нам из земље живу воду не изведеш; или док не будеш имао врт од палми и лозе, па да кроз њега свуда реке проведеш; или док на нас небо у комадићима не обориш, као што тврдиш; или док Аллаха и анђеле као јемце не доведеш, или док не будеш имао кућу од злата или док се на небо не успнеш; а нећемо веровати ни да си се успео све док нам не донесеш Књигу да је читамо.' Реци: 'Хваљен нека је Господар мој! - зар ја нисам само човек, Посланик?'“ (Кур'ан, 17:90-93)

Овако је Узвишени Бог подучио Свога Веровесника, нека су Божији благослов и мир над њим, да им каже: „Свака је ствар у Божијој руци. Он је Тај Који ме потпомаже доказима којим жели, онолико колико је потребно да се људи наведу на то да поверују у моју искреност. Узвишени Бог не прихвата услове за људско веровање, да је тако, поставио би услове клеветницима који питање посланства и бошанствености сматрају безначајношћу, узалудношћу и глупошћу.“

Узвишени Бог је казао:

„А зар им није доста то што Ми теби објављујемо Књигу која им се казује; у њој је, заиста, благодат и поука народу који верује.“ (Кур'ан, 29:51)

И поред многобројних знакова којима је Узвишени Бог потпомогао Свога Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, они су претеривали у свим средствима, па би некад говорили:

„Они говоре: 'Ако с тобом будемо прави пут следили, бићемо брзо из родног краја протерани.'“
(Кур'ан, 28:57)

Други пут, пак, показују своју свеопшту мржњу према Упути којој желе смрт :

„А кад су они рекли: 'Боже, ако је ово збиља истина од Тебе, Ти пусти на нас камење с неба као кишу или нам пошаљи патњу несносну!'“ (Кур'ан, 8:32)

Они су били непријатељи Мухаммедови, нека су Божији благослов и мир над њим, који желе смрт и патњу Мухаммедовим, нека су Божији благослов и мир над њим, следбеницима. Зашто су прелазили из редова борбе против њега, редова мржње и пакости према њему, у војску оданих његовој армији, постајући њему драги следбеници и пријатељи, покорни верници своје Господару, постајући умерени у овосветским благодатима. Њихове наде су постале усмерене према ономе што им је обећао њихов Господар, у речима њиховог Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, међусобно се волећи и дајући предност другима над собом како би њихов Господар био задовољан њима. Обављајући молитву у своје време и ноћу не одустајући од спомињања Бога. Давали су милостињу из своје

имовине и такмичили се у дељењу на Божијем путу. Желели су да оду са овог света трудећи се на Божијем путу, како би положили своје душе за откуп њихове вере, а притом су њихове биле душе задовољне. Како је могуће да су ови борци прихватили веру појединачно и у групама? Како су ушли у Божију веру? Шта их је подстакло да воде рачуна о њој, да је шире широм земље, да улажу имовину и саме себе на путу слеђења њиховог Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, без обзира колико су га некада описивали лудим, колико год су га клеветали и оптуживали за врачање?! Како се све ово десило? Нема другог одговора осим оног који свакодневно понављају, говорећи: "Сведочимо да је Мухаммед Божији посланик." Ништа на ум не пада, осим да су се уверили у истинитост њиховог Посланика, да су посведочили у његово посланство, након што су видели јасне доказе посланства Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим.

Закључак

Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, није знао да чита ни да пише целог свог живота. Величанствени Кур'ан забележио је његову „неписменост“, а то су потврдили његови другови и његови непријатељи, који то нису негирали. Кур'ан је његову „неписменост“ учинио доказом да је он посланик послан од Бога. Нису се супротстављали Кур'ану, јер они, уистину, знају да је он „неписмени“ веровесник.

Арапи су познати по својој чистоћи језика. Организована су такмичења између песника и говорника, а њихове најлепше изразе писали су златном водом. Кур'ан је дошао као наднаравно чудо у ономе по чему су они надалеко познати, како би чудотворност била изражајнија. Узвишени Бог ту чудотворност провео је преко језика неписменог човека како би она била потпунија. Кур'ан изазива Арапе, људе и цине да направе нешто слично Кур'ану, или макар један његов део, или, пак, једну сличну суру (поглавље). Али они нису могли да дају ниједну сличну суру (поглавље), па су прибегли убијању, уништавању имовине и самих себе, након што их је занемала кур'анска стилистика.

Кур'ан носи Божије знаке који указују на то да је од Бога. У тај знак спада:

1. Божији је говор увек нов, не мења се колико год га људи понављали;
2. Ако говор указује на личност свога власника, онда ће учач Кур'ана да осети да је то Божији говор којем не личи ниједан други говор;
3. Сваки говор могуће је да се помеша с неким другим, осим Кур'ан који се истиче од било којег другог људског говора, јер је то Божији говор који не личи ниједном другом говору;
4. Кур'ан оставља велики траг на слушаоца који размишља, не личи му ниједан говор, јер је то Божији говор;

5. Кур'ан у себи садржи науке за које не зна нико осим Бога. Неке од њих су:

а) вести о претходним народима, за које нису чули свештеници ни монаси, све док нису поверовали у посланство Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим;

б) вести о ономе што кружи у прсима људи, а не зна их нико осим Бог, као што се десило с племенима Бену-Харисе и Бену-Селеме, као што се десило и са јеврејима који су скривали оно што су међусобно говорили;

в) Кур'ан је обавестио о стварима које ће да се десе у време Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, или након њега. Дошли су ти дани о којим је раније Кур'ан обавестио. У те вести убрајају се:

1. победа Византинаца за мање од десет година;

2. да ће Ебу-Лехеб и његова жена да умру као неверници, а исто тако Ел-Велид ибн ел-Мугире и Ел-Ахнес ибн Сурејк;

3. Божије знање о људима, отклањање њиховог зла од Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим;

4. пораз курејшијских неверника у Бици на Бедру и њихов бег пред муслиманима;

5. чување Посланика од покушаја завере, постављање чувара и неуспех сваког покушаја његовог убиства;

6. вест о народу који ће да носи посланство и који неће да га негира, након што су Курејшије негирали посланство;

7. постављање муслимана за владаре на Земљи, могућност веровања након њихове блокаде и страховања;

8. вест о победи која се десила приликом уговора на Худејбији, за који су муслимани сматрали да је пораз, али је то, заправо, била победа као што је Кур'ан обавестио;

9. вест о томе да ће муслимани да уђу у Месцидул-харем сигурни, обријаних глава и скраћених коса;

10. вест о освојању Хајбера и о многобројном плену до којег су дошли муслимани;

11. обавештење о чувању Кур'ана од било каквог искривљавања;

12. вест о томе да је Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, печат веровесника и посланика;

13. вест о казни која ће да дође муслиманима када буду непослушни. Та ће казна да дође с небеса и испод

њихових ногу. Они ће да се разиђу на групације и владаће једни над другима.

г) Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, дошао је са Законом који је реформисао сва стања човечанства у сваком времену и на сваком месту. Појавио се народ најбољи међу људима. Стручњаци сведоче да је исламски закон бољи од свих закона и прописа за које је човек до данас сазнао. О томе сведоче и Сантиљана, Фембри, Селим Баз, Кохлер, Хју Кетенц, Сирел, Лампјер, Симпозијум међународног законодавства - одржан у Хагу 1937. год., Симпозијум међународних адвоката - одржан у Хагу 1948. год., Организација за општи међународни закон, председник француских адвоката, светски правници који су били присутни за време одржавања Седмице исламског права - одржаној у Паризу 1953. год.

У данашњем времену астрономских наука, истраживачи су дошли до открића у свемиру. Исламски учењаци су пронашли да је Кур'ан већ обавестио о тим стварима још у време у којем човечанство није ништа знало о њима. То је нови сведок веровесништва Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, и његовог посланства.

Такође, кур'анска забрана склапања брака са сестром по млеку, јер се дојењем стичу специфичности код дојене деце, као што се стичу и наследне особине код браће и сестара. Величанствени Кур'ан обавестио је о стубовима који се не виде међу небеским телима.

Обавестио је Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, о црној ватри и о прегради која се налази између два мора која се спајају.

Што се тиче Арапа, које Узвишени Бог прозива, нико од њих није слушао Кур'ан, а да није посведочио да је то Божији говор. Стога су неверници, препоручивали да га нико не слуша и на крају нису имали ништа друго до да га описују, па су рекли: "Он је чаролија. Ко га слуша, његово срце бива опчињено." Те њихове речи сведоче да он није људски говор.

Постоје други Мухаммедови јасни докази. Неки од њих су:

1. необични догађаји које Кур'ан спомиње, као што су: Ноћно путовање, цепање Месеца, спуштање сна ради сигурности муслимана, кише за учвршћивање њихових стопала и за њихово чишћење, умањивање броја неверника, увећање броја муслимана, спуштање анђела као испомоћ муслиманима, спуштање војске која је чувала Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, приликом његове Хиџре, потчињавање ветра муслиманима против савезника;

2. оно што спомињу посланички хадиси и књиге из сире-биографије, у вези са претходним необичним догађајима, као и спомињање других необичности, као што су: говор дрвета, камена, животиња и њихово сведочење о веровесништву Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, извирање воде између његових, нека су Божији благослов и мир над њим,

прстију. Његово, нека су Божији благослов и мир над њим, лечење болесних, појава необичних трагова на стварима које, нека су Божији благослов и мир над њим, дотакне;

Ове су необичности само потврда кур'анске му'џизе (чуда). Постоје и други јасни докази о посланству.

Стања сваког човека, целог његовог живота, откривају његову стварност. Још увек су стања Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, читија, познатија од било којег људског живота познатог до данас. У његовој биографији не постоји ништа неразјашњено или скривено. Његова стања сведоче:

1. он није био политички вођа који је желео да уједини народ и да се његово име спомиње. Одбио је све покушаје да се његова реч и његови следбеници уједине с племеном, осим ако би то било у складу с Божијом Упутном. Он и његови следбеници искусили су патње које људи не могу ни да замисле. Када су побеђивали, одбијао је да ужива у овосветским благодатима. Његова стања сведоче о његовом посланству, јер није ускратио доставу Објаве која је у себи носила жестоке прекоре упућене њему;

2. његова намера није била да само изврши друштвену реформу него му је на првом месту било обављање молитве, поста, давање милостиње, обављање ходочашћа. Човек се приближава своме Господару, било

да се ради о друштвеној или политичкој реформи коју је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, учинио, све је то део његовог позива;

3. преостала његова стања сведоче да су то стања Веровесника, Посланика.

Ко размисли о односу Веровесника, нека су Божији благослов и мир над њим, с народом, видеће да су потврда његовог посланстава. Његов народ је против њега покретао непријатељства на најжешћи могући начин. Желели су му да умре пре него што су га следили, па им је изнео своје доказе и постали су његови следбеници који више желе смрт од живота, како би Бога задовољили.

ПРЕДЗНАЦИ СУДЊЕГ ДАНА И ЊЕГОВА ОБЕЛЕЖЈА

Узвишени Бог је казао:

“Зар они чекају да им Смак света изненада дође, а већ су предзнаци његови ту? А шта ће им користити опомена кад им он дође.” (Кур'ан, 47:18)

Предзнаци који су у Божијој Књизи (Кур'ану)

Кур'ан спомиње неке од великих предзнака Судњег дана, као што су Је'џуџ и Ме'џуџ, животиња, појава Исуса, нека су Божији благослов и мир над њим, по други пут, како то кажу неки тумачи Кур'ана.

То се наводи у речима Узвишеног:

„И кад се отворе Је'џуџ и Ме'џуџ и кад се људи буду низ све стрмине журно спуштали и приближи се истинита претња, тада ће се поглед неверника

укочити. 'Тешко нама, ми смо према овоме равнодушни били; ми смо сами себи неправду учинили!'“ (Кур'ан, 21:96-97)

„И када дође време да они буду кажњени, Ми ћемо учинити да из земље изађе једна животиња која ће им рећи да људи у доказе Наше нису веровали.“ (Кур'ан, 27:82)

Узвишени Бог каже:

„И Кур'ан је предзнак за Смак света, зато никако не сумњајте у њега и следите упутство Моје, то је прави пут.“ (Кур'ан, 43:61)

Узвишени Бог за Исуса, нека су Божији благослов и мир над њим, каже:

„И нема ниједног следбеника Књиге који, када буде умирао, неће у њега онако како треба поверовати.“ (Кур'ан, 4:159)

Познато је да Исус, нека су Божији благослов и мир над њим, није умро, него га је Узвишени Бог Себи уздигао живог (у сну).

Узвишени Бог споменуо је неке од предзнака Судњег дана, а посланички суннет (пракса) наводи различите предзнаке, велике и мале.

Становиште неких учењака

Неки учењаци не признају предзнаке и знакове који се наводе у хадису, или због сумње у веродостојност хадиса или због тога што схваћање ових хадиса отежава људима њихово веровање. Они држе да је невероватно да је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, изказао ове хадисе. Али ови су хадиси веома многобројни и забележени су у веродостојним хадиским збиркама, а догађаји, који су се дешавали током времена, потврђују многе од њих.

Примери из хадиса

1. Необичне ствари које не падају на памет

Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Судњи дан неће да се деси све док не видите величанствене ствари које раније нисте видели, нити сте их замишљали.“ (Бележи Ахмед)

2. Експлоатација руда од стране неверника

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Руднике ће да заступају најгори људи.“
(Бележи Ахмед)³²

3. Украшавање кућа и издуживање зграда

Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је као предзнак Судњег дана споменуо:

„Када видиш босе, голе, убоге пастире како се надмећу у изградњи што виших зграда.“ (Бележе Бухарија и Муслим)

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Судњи дан неће да се догоди све док не нестане науке, док се не повећају земљотреси, док не буде време брзо пролазило, док се не појави смутња и док се људи не буду такмичили у изградњи зграда.“
(Бележи Бухарија)

4. Краткоћа времена

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Неће наступити Судњи дан све док се не приближи (скрати) време, па година буде трајала као

³² Неки од учењака сматрају да се ово односи на експлоатацију верничких земаља од стране оних који не верују. (оп. рец.)

месец, месец као седмица, седмица као дан, дан као сат, а сат као варница.“ (Бележи Ет-Тирмизи)

5. О превозним средствима

1. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, обавестио је да ће да дође време у којем камиле неће да се користе за превоз и пренос робе. Логично је да неће камиле да се користе, иако су на располагању, због постојања бољег средства, а нема боље и погодније животиње од камиле за путовања по пустињи. У ово време видимо да камила није у стању да носи робу, што је свакодневна појава. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Оставићете камиле нећете ићи на њима.“
(Бележи Муслим)

6. Говор звери и неорганских материја

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Тако ми Онога у чијој руци је моја душа, неће да се деси Судњи час све док не проговори звер човеку и док човек не буде говорио као и кићанка његовог бича и каиш његове обуће (папуча), обавештавајући га о томе шта се десило његовој породици након њега.“ (Бележи Ахмед)

Данас живолиње из циркуса, раде чудновате ствари. Полицијски пси полицији указују податке и ово је један део тумачења овог хадиса, а будућност је неограничена за нешто што је веће од овога, а Бог најбоље зна.

У наговештају говора бича и папуча о ономе што се десило укућанима, налази вест о говору неорганских материја, а оне су и проговориле. У њима се налази вест о апарату за пријем, преко којег домаћин може да добије податке о томе шта се дешава унутар куће, постављајући одређени апарат унутар папуча, који шаље податке, или пак у бичу који се носи у руци. Неживе су материје данас проговориле, а будућност је непрегледна и даје широко могућност тумачења преосталог дела хадиса.

7. Научни напредак упоредо са верским незнањем

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Мом народу ће да дође време у којем ће да се повећа број учача Кур'ана, смањиће се број учењака, нестаће (верско) знање и повећаће се херец.“ (Бележе Ел-Хаким и Ет-Таберани)

Нестајање верског знања десиће се смрћу учењака и недостатком оних који би их наследили. А херц означава убиство и лаж.

8. Ширење трговачких кретања и повећан увоз

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

“Пред Судњи дан ће да се појаве разне пошиљке, и проширеност трговине, у којој ће жена заједно обављати трговачке послове са својим мужем.” (Бележи Ахмед)

9. Разголићеност жена

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Две врсте људи биће становници Пакла, ја их нисам видео: силници, у чијим су рукама бичеви дебљине крављих репова, којима туку свет; жене које носе провидну одећу као да су голе, разголићене, нагнуте (хераве) и заводе мушкарце, а главе су им као грбе код камила. Такве жене неће да уђу у Рај, нити ће да осете његов мирис! А мирис његов шири се на све стране веома далеко.“ (Бележи Муслим)

Можда су претходни муслимани имали потешкоћа у разумевању видљиве контрадикторности у речима Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим: **“Жене које носе провидну одећу као да су голе.”** Временски напредак учинио је да у исламским земљама, које су пале под утицај колонизације, видимо жене које облаче тесну одећу, која оцртава делове женског тела и чини их видљивим као да су голе. Налазимо жене које се облаче у кућама, а скидају одећу на морским обалама и

остављају само мали комадић на стидном месту и на дојкама. Овим се отклања нејасноћа овога хадиса, а Бог најбоље зна.

10. Жене опонашају људе, а људи опонашају жене

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„У знаке приближавања Судњег дана спада када жене опонашају људе, а људи опонашају жене.“
(Бележи Ебу Нуајм)

11. Пијење алкохола и повећање блуда

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Људи из мог уммета (народа) пиће алкохол, а називаће га другим именом.“ (Бележи Ел-Хаким)

Постоје људи који пију алкохол и кажу: „Ово је пиво, а пиво није алкохол.“

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Судњи дан неће да наступи све док људи не буду имали полне односе на путевима, попут магараца.“ (Бележи Безар)

Чујемо да се ове ствари догађају у неким европским земљама, да нас Бог сачува од њих.

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„У предзнаке Судњег дана спада да ће да нестане знање, рашириће се незнање, рашириће се блуд и да ће много да се пије алкохол.“ (Бележи Ел-Хаким)

12. Одгој паса и презирање деце

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Доћи ће време у којем ће човеку да буде драже да одгаја пса него дете, неће се поштовати старији нити ће да се има милости према млађима, рашириће се копилад, чак ће човек да има полни однос са женом наред пута, навући ће коже оваца на срца вукова.“ (Бележе Бухарија и Муслим)

13. Пословање каматом и њена распрострањеност

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Доћи ће време у којем неће да остане нико од људи, а да није јео камату, а ко је не буде јео осетиће њену прашину.“ (Бележе Ебу Давуд и Ибн Маџе)

14. Ђаволи и небеске књиге

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„У мору се налазе заробљени ђаволи које је Соломон, нека су Божији благослов и мир над њим, повезао, скоро да ће да изађу и људима ће да уче Кур'ан.“ (Бележи Муслим)

Друштва за призивање духова у данашње време доносе радосне вести о новој вери. Ова друштва сматрају да су им анђели објавили небеске књиге и књигу која се односи на друштво за призивање духова, а која је објављена Сикарбусу и Хвајт Ховку, двојици заступника анђела, како они сматрају, а то је књига "Интензивна мудрост."

15. Срчани удар

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„У знаке приближавања Судњег дана спада изненадна смрт.“ (Бележи Ибн Еби Шејбе)

Лекари кажу: „Срчани удар једна је од савремених болести која није била раширена у племенским друштвима. Ретко се дешавало да сељаци и припадници племена умиру од срчаног удар.“

16. Распрострањеност убијања

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Судњи дан неће да се деси све док се не појави смутња, док се не рашири лаж, док се не приближе трговине, све док време не буде брзо пролазило, и док се не рашири херџ.“ Казао сам: „А шта је херџ?“ **Казао је: „Убиство.“** (Бележи Ахмед)

17. Улепшавање говора и чињење лоших дела

Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„У мом умету (народу) ће да дође до разилажења и цепања на групације. Народ ће да улепшава говор, а чиниће лоша дела...“ (Бележи Ебу Давуд)

18. Раширеност смутње

Преноси се од Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, да је казао:

„Пред Судњи дан појавиће се смутње попут помрачења тамне ноћи; смутње попут помрачења дима: умираће у њима човеково срце као што умире

његово тело; човек ће да заноћи као верник, а освануће као неверник; народи ће да продају своје лепо понашање и веру ради овог света.“ (Бележи Ет-Таберани)

Да нас Бог сачува од тога.

19. Група људи који подупиру истину

Преноси се од Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, да је казао:

„Постојаће скупина мог уммета (народа) која ће да подупиरे истину и неће да им штете они који их напусте, све док не дође од Бога одређење.“ (Бележи Муслим)

Велики предзнаци

Ово што смо досад навели, зову се мали предзнаци, а постоје и велики предзнаци. Неке од њих спомиње Кур'ан и посланички хадиси, а неке само посланички хадиси.

Преноси се од Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, да је казао:

„Судњи дан неће да наступи све док не будете видели десет знакова: излазак Сунца са запада, дим, животињу, излазак Је'џуца и Ме'џуца, излазак Исуса, сина Маријиног, мир над њим, Деџал (Антихрист) и

три помрачења: помрачење запада, помрачење истока и помрачење Арапског полуострва, ватру која ће да изађе из удубине Адена, која ће да гони или тера људе, почиваће где они буду почивали, а одмараће средином дана где и они буду одмарали.“ (Хадис бележи Ахмед и остали)

Мудрост спомињања предзнака Судњег дана

1. Након што муслиман буде видео предзнаке Судњег дана, појавиће се у њему страх од Бога па ће да се припреми за чињење добрих дела, тежећи чињењу свега онога што је Узвишени Бог наредио и клонећи се свега онога што је забранио, пре него што истекне време.

Као што је Узвишени казао:

„Зар они чекају да ти анђели дођу, или Господар твој, или неки предзнаци од Господара твога? Онога дана када неки предзнаци од Господара твога дођу, ниједном човеку неће бити од користи то што ће тада веровати, ако пре није веровао или ако није, као верник, какво добро урадио. Реци: 'Само ви чекајте, ми ћемо, заиста, чекати!'" (Кур'ан, 6:158)

Значење речи Узвишеног Бога: "или неки предзнаци од Господара твога", тј. предзнаци Судњег дана.

2. Потврда веровања да је Божије обећање истинито, да ће Судњи час без сумње да дође, да оно, о

чему нас је обавестио Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, о томе што се сада догађа, може да буде само од Посланика којег је Узвишени Бог подучио. То је (Посланику) дало јасни доказ да ће нас, оно што нам је обећао Бог и Његов Посланик, стићи и да ће да нам се то догоди након наше смрти, стога је Он у нашу душу уградио подстицај за чињење добрих дела која ће да нас спасе од паклене ватре а што ће да нас уведе у Рај.

Спомињање ових предзнака представља подстрек на чињење добрих дела, а не подстрек на равнодушност и очајање, јер нас оно не спасава од Божије казне, а до Раја може да се дође само чињењем добрих дела.

3. Ови предзнаци учвршћују нас у нашем веровању на које не утиче притисак догађаја, нити их потресају настојања залуталих, нити утицај смутњи глупака. Они наводе човека да каже: "Ово је оно што нам је обећао Узвишени Бог и Његов Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, а истину је казао Бог и Његов Посланик.

4. Ови предзнаци наводе се у Божијој Књизи и суннету Његовог Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим. Њихово познавање означава један део вере.

Закључак

Кур'ан спомиње неке од великих предзнака Судњег дана, као што су: Је'џуџ и Ме'џуџ, појава Исуса, нека су Божији благослов и мир над њим, по други пут и излазак животиње. Многобројни Посланикови хадиси спомињу мале и велике предзнаке.

Неки учењаци не признају предзнаке који се наводе у хадисима, због њихове слабости, или због искључености да је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, казао ове вести који нису могли да се замисле да би могли да се десе.

Мали предзнаци о којим нас хадис обавештава су:

1. Десиће се величанствене ствари које не би било могуће замислити.
2. Немуслимани ће да ваде многе руде.
3. Куће ће да се украшавају и уздижу у висине.
4. Време ће брзо да пролази.
5. Камиле неће да се користе за путовање.
6. Звери ће да се обраћају (говоре) људима, а и неживе материје ће да проговоре.
7. Доћи ће до научног напретка са непознавањем вере.
8. Трговачка кретања ће да се прошире и повећаће се утицај појединца.
9. Жене ће да се разголите.

10. Жене ће да опонашају људе, а људи ће да опонашају жене.

11. Повећаће се конзумирање алкохола, као што ће да се повећа блуд.

12. Људи ће да презиру одгој своје деце, а волеће одгој паса.

13. Људи ће да једу камату и осетиће њену прашину.

14. Појавиће се ђаволи који ће да читају људима књигу као да је Кур'ан.

15. Рашириће се изненадна смрт.

18. Рашириће се убијање.

19. Повећаће се смутње.

20. Јевреји ће да се боре против муслимана и Узвишени Бог ће против њих да помогне муслимане. Антихрист ће да се појави међу јеврејима. Исус, нека су Божији благослов и мир над њим, појавиће се међу муслиманима. Истински месија ће да убије месију Антихриста. Битка између муслимана и Антихриста одвијаће се на реци Јордан, муслимани на њеној источној страни, а јевреји на њеној западној страни.

Постоји мудрост спомињања предзнака Судњег дана:

1. Јачање приправности муслимана за сусрет са својим Господаром.

2. Потврда веровања да је Бог истина и да ће Судњи дан, без сумње, да дође што је доказ веровесништва Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим.

3. Вернику се даје чврстоћа пред смутњама.

4. Њихово проучавање јесте део вере, зато што су ти предзнаци кур'ански одломци и веровеснички хадиси.

ДОКАЗИ ВЕРОВАЊА У СУДЊИ ДАН

1. Божије обавештење о њему

Онај Ко је створио људе и довео их на овај свет, генерацију иза генерације, Који је из њих извео народе након народа, Који је људима појаснио истину о њиховом постојању, преко посланика које је потпомогао чудима, како их људи не би у лаж утеривали. Узвишени Бог појаснио је Својим робовима да је одредио да их постави за намеснике (управнике) на Земљи, да на њој раде оно што им је наредио, а да се клоне онога што им је забранио, па ће, на тај начин, да се види њихова покорност. Ко буде покоран своме Господару - заслужује награду, а ко се узохоли и буде непослушан - заслужује казну. Узвишени Бог није створио овај свет да би био кућа коначне исплате, него је зато створио посебну кућу, а то је кућа Вечности.

Будући да је рођење начин доласка на овај свет, Узвишени Бог је смрт учинио начином доласка у кућу вечности. У њој ће да се награђује и кажњава сходно ономе шта је припремао.

Узвишени Бог је казао:

„Свако живо биће ће смрт окусити! И само на Судњем дану добићете у потпуности плате ваше, и ко буде од ватре удаљен и у Рај уведен тај је постигао шта је желео; а живот на овом свету само је варљиво наслађивање.“ (Кур'ан, 3:185)

2. Људско постојање - нема значаја без њега

Ако је сваки део аута, или авиона, или оловке, створен из мудрости, онда нема сумње да су сви делови аута и сви делови авиона, и сви делови оловке, направљени из мудрости. Највеће је незнање да човек сматра да су ауто, авион и оловка узалуд и без мудрости створени. У време у којем се верује да је сваки део аута или авиона или оловке створен са мудрошћу, да у човеку не постоји ниједан део, или ћелија, или жлезда, а да није створен са мудрошћу, без сумње, човек је у потпуности створен из мудрости и није узалуд створен.

Ако ограничимо наша схватања на овосветски живот човека никад нећемо моћи да нађемо значај људског живота нити његовог постојања. Увидећемо да смрт надвладава сваку мудрост о којој размишљамо, ради тумачења човековог постојања на Земљи. Обманути ће да каже: „Човек је створен ради остварења срећног живота.“ А ми ћемо да му одговоримо: „Зашто он онда умире, а још увек тежи ка остварењу среће?“ Или он, ипак, каже: „Човек је створен ради борбе за

опстанак у животу. “ Ми ћемо да му одговоримо: „Зашто онда умире кад се још увек бори?“ Или каже: „Човек је створен како би уживао у сластима.“ Ми ћемо да га питамо: "Зашто умире?" Било шта што човек себи представи као мудрост његовог живота, увидеће да смрт превлада све оно што човек себи представи?

Многи филозофи нашли су се у великој недоумици која их је подстакла да негирају мудрост човековог постојања на Земљи, зато што, како то Бог каже:

„Они знају само спољашњу страну живота на овом свету, а према оном свету су равнодушни.“
(Кур'ан, 30:7)

Њихово је стање попут стања детета ограниченог у мајчиној утроби. Мало семе ушло је у материцу, расте и развија се, из њега се стварају различити, савршени апарати и једнаки и идентични органи. Око се ствара, а не види се значај његовог стварања унутар материце, ту су и плућа којим нећеш да нађеш вредност. Руке и стопала који су идентично створени, а сви мисле да је то узалуд створено. Њихова недоумица повећава се након што се употпунило стварање детета које не зна где ће да изађе. Свако паметан видеће да човек није узалуд створен и да је створен ради мудрости, али ако се ограничи његово размишљање о овосветском животу, неће наћи ни мудрост нити значај. Стога, нема сумње да други живот употпуњава први живот и даје људском постојању његову вредност и значај. Стога и јесте живот

у потпуности потврдио све оно што су рекли посланици, као што видиш пола аута, пола авиона, пола било које справе покушавајући да спознаш мудрост само из те половине. Поред тога што знаш да не постоји ниједан део те половине справе, да је узалуд створен, ти нећеш моћи да спознаш мудрост само из половине справе и неће да се појави њен значај. Закључићеш да ова половина има другу половину која је употпуњава и која јој даје значај због којег је створена. Исто тако, у вези са првим животом и другим животом, не долази до изражаја значај човековог постојања, осим веровањем у њих.

3. Остварење Божије праведности

Љубав према праведности похвално је својство човека, а Бог је човеков Створитељ. Нема сумње да је Он најпотпунији и величанственији од Својих створења.

Нема сумње да је Бог праведан, нико од створења Му није сличан у праведности и свака праведност коју посматрамо према Божијим створењима је, заправо, само траг Његове праведности, слављен нека је Он.

Сведоци смо да праведност створења одбацује идентитет силника и онога над којим је насиље учињено, између покорног и непокорног, између добротинитеља и онога који лоша дела чини, између убице и убијеног.

Створење ће да уложи сав свој труд да успостави правду - као што то људи сматрају - у својим земљама.

Овде долази питање: "Где је Божанска правичност? Зашто се кажњава онај ко је лоша дела чинио, а награђује се онај ко је добра дела чинио? Пред нама ће да се појаве две ствари:

1. Или да измислимо лаж и неистину, па да кажемо – Боже, Ти ми опрости - да је праведност створења потпунија од праведности његовог Створитеља;

2. Или да кажемо као што су посланици рекли: „Божија праведност успостављена је на Земљи давањем довољног рока за човека, затим га Узвишени Бог преноси у кућу где ће да полаже рачун, за све што је мало и велико, па макар било и колико један трун.“

Очигледно је да је први одговор супротан разуму и схватању. Разуму не преостаје ништа друго до да каже оно што је казао Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим.

Узвишени Бог је казао:

„Мисле ли они који чине зла дела да ћемо са њима поступити једнако као са онима који верују и добра дела чине, да ће им живот и смрт бити исти? Како лоше расуђују.“ (Кур'ан, 45:21)

„Да Аллах кажњава људе према оном што заслужи, ништа живо на површини Земљиној не би оставио; али, Он их оставља до рока одређеног, и кад им рок дође - па Аллах добро зна робове Своје.“ (Кур'ан, 35:45)

„А да смо их каквом казном пре уништили, сигурно би рекли: 'Господару наш, зашто нам ниси посланика послао, па бисмо речи Твоје следили пре него што смо понижени и осрамоћени постали' Реци: 'Сви ми чекамо, па чекајте и ви, а сигурно ћете сазнати ко су били следбеници праве вере и ко је био на правом путу.'“ (Кур'ан, 20:134-135)

4. Успостављање истине

Узвишени Бог све је створио са истином, успоставио је небеса и Земљу са истином. Не можеш да нађеш ниједан атом, а да га није Узвишени Бог створио у његовом правом облику, тежини и специфичности, на његовом правом месту. Тако је и са сваким делом свемира, осим са човековим животом на овом свету. Увидећеш да се добар човек налази на њему неподесном месту, а зао човек на неодговарајућем месту које не заслужује. Заиста, посматрање постављања ствари са истином било малих или великих, тера умове да се враћају, и не само то, него да верују да Узвишени Бог није изгубио истину у људском животу. Али, као што кажу посланици, истина о људском животу има посебан дан, а то је Судњи дан.

Узвишени Бог је казао:

„А Аллах је небеса и Земљу мудро створио и зато да би сваки човек био награђен или кажњен

према ономе што је заслужио; никоме неће бити учињено нажао.“ (Кур'ан, 45:22)

5. Употпуњење потреба човековог бића

Узвишени Бог створио је сваки део човека, као што је створио све оно што му је неопходно: створио је срце, створио му је крв у довољној количини, створио је желудац и храну која му је довољна, створио је око и светлост која му је довољна и тако даље.

У човеку не можемо да нађемо ништа што није у довољној количини, осим далекосежних надања, јер њима није довољан живот, него вечност, њима је потребно да дођу до свега онога за чим жуде. Када посматрамо овосветски живот, нећемо да нађемо довољност за ову важну страну људске егзистенције. Зашто су, онда, створена далекосежна надања у човеку?! И шта им је довољно!?

Ако будеш посматрао било коју справу са свим њеним неопходним стварима, затим, пронађеш велики отвор на тој справи, без сумње ћеш рећи: „Творац ове справе мудар је творац и није могуће да је узалуд направљен овај отвор.“ Ако видиш да тај отвор треба да се покрије, нема сумње да је творац за њега направио чеп, а ако сада он није присутан, можда је на неком другом месту. А ако је од творца дошло само ово, разумљиво је да ће и чеп да дође, а можда је само мало закаснио на путу.

Да ли ће даље код тебе да постоји сумња ако ти дође порука од творца у којој те обавештава о чепу, и да ће да ти дође чеп? Да ли ће у твом срцу да остане сумња?

Узвишени Бог је казао:

„Богатство и синови су украс у животу на овом свету, а добра дела, која вечно остају, биће од Господара твога боље награђена и оно у шта човек може да се поузда.“ (Кур'ан, 18:46)

Узвишени Бог је казао и следеће:

„Вечно ће у оном што им буду душе желеле уживати.“ (Кур'ан, 21:102)

6. Чување дела да би се размотрила

. Узвишени Бог каже:

„Када се Земља најжешћим потресом својим потресе и када Земља избаци терете своје, и човек узвикне: 'Шта јој је?!' - Тога Дана ће она вести своје казивати јер ће јој Господар твој наредити. Тога Дана људи ће се одвојено појавити да им се покажу њихова дела; онај ко буде урадио колико трун добра - видеће га, а онај ко буде урадио колико трун зла - видеће га.“ (Кур'ан, 99:1-8)

Преноси се од Ебу-Хурејреа: „Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, учио је: **‘Тога**

Дана ће она вести своје казивати', па је казао: 'Да ли знате које су њене вести?' Рекли су: 'Бог и Његов Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, најбоље знају.' Казао је: 'Њене вести су њена сведочења о сваком робу и народу о ономе шта је радио, и када ће рећи: 'Радио је ово и ово.' Казао је: 'Ово су њене вести.'“

Истина о овосветском животу

Човек је намесник

Ако човек размисли о свом положају на Земљи, схватиће да је он створење које је надвладао друга створења. Пронаћи ће да он није створио ништа од ових створења којима управља онако како жели. Напротив,

својим размишљањем пронаћи ће да његове могућности, којим се служи, нису његово дело стварања. Тако, око којим гледа, рука којом ради, стопало којим се креће, уво којим учи и слуша, разум којим размишља, различити органи који воде рачуна о његовом животу, па и он сам, све то није дело његовог стварања. Човек не поседује самог себе, нити било које створење којим се користи и које је потчинио у себи. Како, онда човек може да управља нечим што не поседује!?

Нећемо да нађемо одговор на ово питање, осим да је Створитељ човека и ових створења Узвишени Бог Који је изабрао човека да обавља функцију намесника, па му је потчинио створења и дао му је способности којима може да управља другима.

Мудрост постављања намесника (управник)

Мудрост постављања намесника јесте у томе да намесник ради оно што жели онај који влада. Тако се мудрост човековог постојања на Земљи и мудрост његовог постављања за намесника, огледа у томе да човек ради оно што жели његов Створитељ Који га је створио на Земљи и Који га је поставио за намесника. А човекова покорност његовом Господару испољава се ибадетом (богослужењем).

Узвишени Бог је казао:

„Цинне и људе створио сам само зато да Ми ибадет (богослужење) чине, ја не тражим од њих

опскрбу нити желим да Ме хране, опскрбу даје једино Аллах, Моћни и јаки!“ (Кур'ан, 51:56-58)

Испит покорности

Ако је мудрост човековог стварања ибадет (богослужење) Богу, онда овај овосветски живот није ништа друго него испит покорности. Божија мудрост захтева да овај свет буде кућа испита покорности, а онај свет кућа награде, да смрт буде прелазак из куће деловања у кућу награде.

Узвишени Бог је казао:

„Узвишен је Онај у Чијој је руци власт - Он све може! - Онај Који је дао смрт и живот да би искушао који од вас ће боље да поступа; - Он је Силни, Онај који прашта.“ (Кур'ан, 67:1-2)

Узвишени Бог је казао:

„Све што је на Земљи Ми смо као украс њој створили да искушамо људе ко ће се од њих лепше владати, а Ми ћемо њу и голом ледином учинити.“ (Кур'ан, 18:7-8)

Узвишени Бог је казао:

„Мисле ли људи да ће бити остављени на миру ако кажу: 'Ми верујемо!' И да у искушење неће бити доведени? А Ми смо у искушење доводили оне пре

њих, да би Аллах сигурно указао на оне који говоре истину и на оне који лажу.“ (Кур'ан, 29:2-3)

Божије знање јесте знање о догађајима. Узвишени Бог све зна и жели да полагемо рачун за дела која смо уистину учинили, а чији сведоци су наш слух и вид, анђели и ова Земља која нас носи, и нико за то нема оправдање.

Испит са невољама

Стога, неопходан је испит намесника како би изашло на видело ко је покоран а ко непокоран. Први је испит искушење невољама, несрећама, страхом, глађу и другим разним врстама зла. Ако је човеково веровање јако, он ће да се стрпи код невоља и учиниће то у име Бога покушавајући да одагна зло и неправду од себе, а то ће да учини не прибегавајући насиљу, нити ће да дозволи оно што је забрањено, као што неће да забрани оно што је дозвољено. Тиме ће да изаћи на видело искреност његовог веровања. Ако је дволичњак, неће да подноси невоље нити ће да буде стрпљив и неће то да чини у име Бога, видећеш га незадовољног и љутог због Божијег одређења, како покушава да се реши онога шта га је задесило, па макар то било чинећи и насиље. Тако ће да дође до изражаја његова дволичност и неверовање.

Узвишени Бог је казао:

„Ми ћемо вас доводити у искушење мало са страхом и гладовањем, и тиме што ћете губити

имања и животе, и летине. А ти обрадуј издржљиве.“
(Кур'ан, 2:155)

Узвишени Бог је казао:

„Ми вас стављамо на кушњу и у злу и у добру.“ (Кур'ан 21:35)

Искушење добрим

Узвишени Бог је казао:

„И он је, зато што воли богатство - радиша.“
(Кур'ан, 100:8)

Искушење добрим јаче је од искушења невољама, а искреност човековог веровања долази до изражаја једино када стања људи осцилирају између добра и зла.

Узвишени Бог је казао: **„А у овим данима Ми дајемо победу сад једнима, а сад другима.“** (Кур'ан, 3:140)

Искушење је добрим да Бог подари Своем робу оно што жели од благодати, како би видео да ли ће да се удаљи од свога Створитеља због благодати? Да ли ће да заборави свога Господара и преда се благодатима, окрећући сву своју пажњу према њима, а не према своме Господару. Прећи ће сваку меру на Земљи и неће моћи да се стрпи у обављању ибадета (богослужења) према Узвишеном Богу нити ће ове благодати да троши на Божијем путу. Стога је ово осцилирање људских стања

између добра и зла, заправо, истински покус искрености веровања.

Узвишени Бог је казао:

„А да се правог пута држе, Ми бисмо их водом обилном појили, да бисмо их тиме на кушњу ставили.“ (Кур'ан, 72:16-17)

Човек се целог свог живота на Земљи, налази у смутњи и на испиту, све док умре и док се не пресели у кућу награде. Испит добрим је, заиста, најтежи испит.

Узвишени је казао:

„Уистину, човек постане обестан чим се неовисним осети.“ (Кур'ан, 96:6-7)

Јаког верника не потресају тешки испити, као што га не учини оholим испит добрим.

Подсећање онога ко је заборавио како би се повратио

Ако људи почну да заборављају оно што им је дошло од њиховог Господара и почну да чине насиље, Узвишени Бог, послаће им нереде и невоље, како би их подсетио на њиховог Господара и упозорио их на њихову заблуду, можда ће да се поврате Узвишеном Богу.

Узвишени је казао:

„Због онога шта људи раде, појавио се метеж и на копну и на мору, да им Он да да искусе казну због онога што раде, не би ли се поправили.“ (Кур'ан, 30:41)

Изненадна казна након отварања свих капија

Са обзиром да се заборави оно што је добро од Узвишеног Бога и са обзиром да се повећа неверовање, казна Узвишеног Бога биће казна да залуталима отвори капије свега и да их изненада казни, а да они то и не осете.

Узвишени Бог је казао:

„И када би заборавили оно чиме су опомињани, Ми бисмо им капије свега отворили; а кад би се ономе што им је дато обрадовали, изненада бисмо их казнили и они би одједном сваку наду изгубили.“ (Кур'ан, 6:44)

Смрт је пресељење у кућу награде

И дође смрт. Завршава се људски живот, генерација након генерације. Смрт није ништа друго до излазак из куће рада и улазак у кућу награде.

Узвишени Бог је казао:

„Ви ћете сигурно бити искушани у имецима вашим, и животима вашим, и слушаћете, заиста, многе увреде од оних којима је дата Књига пре вас, а

и од многобожаца. И ако будете издржали и Аллаха се бојали, па - тако требају поступити они који су јаком вољом обдарени.“ (Кур'ан, 3:186)

Тако, ми на овај свет улазимо голи, ништа не поседујући. Након тога поседујемо, дајемо, Узвишени Бог нас поставља за намеснике и даје нам власт до часа одређеног. Ограничен је период за испит покорности и непокорности. Након тога долази смрт и Узвишени Бог враћа ствари које је дао на чување, па излазимо са овог света као што смо ушли на њега. Све то након што је очигледна разлика између доброг и лошег човека, након што је очигледно ко је покоран а ко није, ко је верник а ко неверник и лицемер, како би свако пронашао награду или казну за своја дела и како би побрао плодове онога што је посејао.

Узвишени Бог је казао:

„А доћи ћете Нам појединачно, онакви какве смо вас први пут створили, напустивши добра која смо вам били даровали.“ (Кур'ан, 6:94)

Закључак

Онај Ко је створио људе и довео их на овај свет, објаснио им је истину о њима преко посланика које је потпомогао чудима. Објаснио им је да их није узалуд створио и да нема ниједног дела, ћелије или вене у човеку, а да није мудрошћу створен. Стога, нема сумње да је човек у потпуности створен са мудрошћу и да није узалуд створен. Мудрост је у његовом постављању за

намесника на Земљи како би човек обожавао свога Господара, радио оно што му је наредио, а клонио се онога што му је забранио. Ко буде покоран своме Господару, заслужује награду, а ко се узохоли и не буде покоран, заслужује казну. Овај свет није кућа награде, него је то други свет. Будући да је рођење пут до овог света, Узвишени Бог је смрт учинио путем до другог света како би био кажњен или награђен за дела која је починио. Сва су дела сачувана, а скоро је утврђено да не може да се деси ниједан звук, ниједно дело, ниједан покрет, а да није то записано у регистру постојања и забележено у Књизи постојања.

Узвишени Бог је казао:

„Тога Дана ће она вести своје казивати јер ће јој Господар твој наредити. Тога Дана људи ће се одвојено појавити да им се покажу њихова дела.“
(Кур'ан, 99:4-6)

Узвишени Бог Својом праведношћу и милошћу, дао је човеку довољно времена на овом свету.

Ако је мудрост човековог стварања у ибадету (богослужењу), онда овај живот није ништа друго него испит. Узвишени Бог ставља на искушење Своје робове невољама како би тиме изашла на видело искреност веровања. Тако, болестан човек се стрпи и то подноси због вере у Бога.

Он их ставља на искушење и добрим, и тај испит тежи је од испита невољама. Али верника не потреса

испит невољама, као што га не учини охолим испит добрим.

Долази смрт, а то је излазак из куће деловања и улазак у кућу награде. Како смо на овај свет дошли појединачно без ичега, тако ћемо отићи из њега.

Узвишени Бог је казао:

„А доћи ћете нам појединачно, онакви какве смо вас први пут створили, напустивши добра која смо вам били даровали.“ (Кур'ан, 6:94)

„Величанствен Је Господар твој, Достојанствени, и далеко од онога како га представљају они! И мир посланицима и хваљен нека је Аллах Господар светова!“ (Кур'ан, 37:180-182)

ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ

ВЕРА И ЊЕН ЗНАЧАЈ

Шта је вера?

Вера је правац и упута.

Узвишени Бог је казао:

„Он је послао Посланика Свога с упутством и правом вером да би је уздигао изнад свих вера, макар не било по вољи мушрицима³³.“ (Кур'ан, 9:33)

Узвишени Бог је казао:

„Реци: 'Ово је мој пут, ја позивам к Аллаху, имајући јасне доказе, ја, и сваки онај који ме следи.'“ (Кур'ан, 12:108)

Да ли је вера неопходна човечанству?

Било којем делу разумног човека треба да претходи мишљење и одређена мисао, уверење које одређује циљ његовог деловања, и које замишља план деловања, пре него почне било шта да ради. Да човек жели да ради нешто без претходног размишљања или уверења, које одређује циљ деловања и начин његовог чињења, починиоц би спадао у скупину лудака или пијаница који ремеће својим делима, па им дела бивају бескорисна и без циља, а тиме губе све оно што су

³³ Мушрик се назива онај који чини ширк. Ширк у језичком смислу значи *приписивање, изједначавање и упоређивање*. У термиолошком смислу ширк представља обожавање неког другог мимо Бога преписујући му оно што је својствено само Богу. Ширк се због тога назива и многобоштвом, и то је највећи грех који води вечно у Пакао и којег Узвишени Бог неће опростити осим ако се човек пре смрти не покаје. Ширк је супротан монотеизму и поништава сва добра дела. Примери великог ширка су: сматрање да Бог има сина, упућивање молитве неком другом мимо Богу, заветовање у нечије друго име мимо Божијег итд.

уложили у њих. Све смо ово навели не узимајући у обзир је ли то мишљење или претходно уверење о одређеном делу, исправно или неисправно. Важно је да се зна да уверење, или мишљење, или намера, претходе делу, одређују његов циљ и начин његовог спровођења. Кретање свемира, Сунца, Месеца, ноћи, дана, ветра, облака, кише, раст биља, кретање животиња, све ово се одвија узвишеном и складно уређеном методом, у коју створења немају никаквог учешћа. Инстинктивно одређеном методом усмерава се кретање животиња.

А Узвишени Бог одредио је човеково кретање његовим уверењем, мисаоном намером. Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Дела се, заиста, цене према намерама. Сваком човеку припада само оно шта намерава.“ (Бележе Бухарија и Муслим)

С обзиром да су човекова дела многобројна и многострана на свим пољима човек има неограничену потребу за општим идејним планом (уверењем) који ће да обједињава сва његова дела, који ће да их уреди и начини међусобно једнаким и поузданим, сливајући их у једну тачку, срећући се код једног циља, а то је свеопшти циљ човековог постојања у овом животу. Он без општег метода и општег начина одређује кретање човека, уређује његово настојање, и његова дела нису узалудна. Његови поступци и дела сукобљавају се и

нестаје сваки његов труд. То значи да је вера неопходана човеку.

Универзална вера

Права вера - правац и упута - која подмирује све потребе човечанства, треба да задовољава неколико услова:

Прво: да њен Аутор и Творац познаје мудрост човековог стварања на овој Земљи, да ова вера одређује: општи циљ човековог живота на Земљи, да одређује човекову улогу, његово место и положај у овом свемиру.

Без одређивања општег циља човековог живљења, мењају се сви споредни циљеви у свим областима људског живота. Онај ко је уредио ове различите стране, повезао их, учврстио једне с другим, а све то без икаквог циља, у том случају људски живот постаје попут живота владе раздвојених министарстава које ништа не повезује, или пак попут аута растављених делова: сваки део ради за себе, што није довољно, па је бескорисно без познавања општег циља људског живота. Човек живи збуњен, сметен, изгубљен, умотан у мрачне тмине, ради тешком муком, труди се, а да и не зна зашто?

Друго: да његов Аутор и Творац зна и познаје све мало и велико, везано за различите области човековог живота, како би могао да успостави савршену веру у свим областима људског духовног, мисаоног, моралног,

политичког, економског, ратног, законодавног, породичног и индивидуалног живота. То је због тога што је људски живот резултат процеса који се одвија између ових различитих области, раздeљених у људској егзистенцији. Људски живот чврсто повезује делове свих ових области, спајајући сваку област једну с другом, тако да та веза не може да се раскине нити раздели. Свака ова страна утиче једна на другу и оставља трага на њој. Све ове стране повезује једна крв, у све његове судове продире један живот, а то је људски живот, а повезаност људског живота је као повезаност различитих делова тела.

Ако бисмо одвојили једну ову страну, или је, пак, заборавили, то би било одвајање једног дела људске егзистенције или њено занемаривање и изобличавање људског живота.

Ако узмемо у обзир веру која уређује само економски живот (зато што таква вера гледа на човека као да је гладан стомак), тиме бисмо негирали све друге стране људског живота, изобличили би људску природу. Тако бисмо били попут оних који покушавају да желудац опстане у човеку на уштрб свих других различитих телесних органа. Неминовно би било да дође дан када бисмо дошли у сукоб са својом људском природом, којој не одговара овако ампутирана вера. Сваки политички, социјални, морални, мисаони, душевни и законодавни живот оставља веома важан траг на другима. Исто тако он оставља трага у вези са социјалним, индивидуалним и друштвеним аспектом.

Треће: да вера буде чврста, да обухвата лечење људског понашања, да је не мењају свакодневни догађаји, да буде еластична и одговарајућа свему ономе што може да се деси у људском животу. Људи не прибегавају мењању вере свакодневно или сваке године, а ни вера не може да има карактеристику еластичности и чврстине ако не поседује следеће две ствари:

1. да њене основе и прописи буду везани за људску природу и чврсту људску конституицију, која се не мења нити замењује. Мудрост носа првог човека Адама, нека су Божији благослов и мир над њим, још је увек идентична сврси твога носа - и то је идентична сврха носа било којег људског бића, у било којем времену и на било којем месту. Тако је и са било којим другим делом твога тела.

Човек у Индији, Кини, Европи или Америци, идентичан је човеку у арапским земљама, по свом телесном складу и по свом природном стварању. То је исти човек који је живео у време фараона, или у време Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, а и у данашње време. Ако су верски прописи везани за реформу човековог стварања и човекову конституицију - која се није мењала и не мења се - онда ова вера има својство чврстине с обзиром на ту конституицију која је остала постојана;

2. да се формулишу општи - свеобухватни прописи у стварима чије се форме разликују и чији се облици мењају, како би то било одговарајуће и

прилагодљиво свакој форми људског организма и који се мењају зависно од времена и места.

Четврто: да Аутор и Творац ове вере у потпуности познаје оно што се налази унутар људских душа, нешто што покреће живот, што ставља у недоумицу филозофе, па су се у вези с тим разишли. Сви се слажу да је тешко да се разумеју стања душе. Онај Који је успоставио ову веру за човека, Он на Себе ставља обавезу да прецизно познаје све оно што утиче на човекову душу, било да се ради о факторима успотстављања реда и мира, или о нередима.

Пето: да ова вера има подстицаје који ће човека да доводе у везу са њеним извршавањем, који ће да га повезују са страхом од супротстављања вери. Ако вера нема значаја, онда не може ни да се примењује.

Неспособност човека да успостави универзалну веру

Ако размислимо о претходним, неопходним и обавезним условима за постојање универзалне вере - која уређује људски живот, која човечанство упућује на путеве њиховог разноврсног, повезаног и замршеног живота, који су неопходни човечанству - видећемо да човек није у могућности да произведе веру за самог себе, због следећих узрока:

1. Свеопшти циљ ради којег је човек и створен - којим се повезују све гране људског живота, из којих се црпи постојање живота и његов значај - као и свеопшти

циљ стварања људских генерација, који човек не може да познаје, нити може самостално да спозна, све то не може да зна нико други осим човековог Створитеља. Стога, свака земаљска вера (она која је дело човека) не може да има свеопшти циљ, или има неку грешку, на основу које људски живот постаје раздељен и растављен. Сваки тај део има одређено поље рада, као што су растављени и разбацани делови аута који појединачно раде без било какве хармоније, или значаја, или опште користи|.

2. Човеково знање о самом себи непотпуно је и свакодневно се повећава. Не постоји ниједна особа нити група људи који тврде да познају шта се налази у људским душама, који тврде да познају најситније делове њеног склада, законитости њеног многоструког и разноврсног кретања. Не постоји нико ко познаје међусобну повезаност свих огранака људског живота, ко познаје вредност сваког дела, као и његову важност и посао који му одговара, јер све то доводи до спознаје најдубљих тајни човековог стварања. До тога још нису допрле људске науке. Предводници свих ових наука кажу: „Спознали смо неке ствари, а неке нисмо. Сваким се даном наше сазнање повећава.“ Психолози, социолози, политичари, економисти и други, разилазе се и контрадикторни су око ових запетљаних тема. До кад ће да чекају људи да сазнају све оно што је везано за њихов душевни живот? Кад ће да буде могућности да успоставе "универзалну веру" којој стреми њихов живот? Кад би људи знали лакши и краћи пут до тога,

ускратили би себи напоре који их воде у заблуду и грешку, као и непотпуне резултате њиховог знања или незнања. Кад бисмо се окренули своме Створитељу Који зна сваку њихову ствар, све мало и велико у њиховом стварању, како би били упућени на прави пут?

3. Човечанство не познаје своју природу. Људи не знају како ће сутра да се понашају када се стање промени, када се појаве нови фактори на свим пољима људског живота. Човек не може да успостави чврсту, постојану, потпуну и еластичну веру, која одговара савременим животним околностима. Све што човек може, јесте да постави неке непотпуне теорије, да позове људе да их испробају у једном одређеном времену све док се не појаве грешке везане за те теорије. Тада ће да дође до исправке те грешке, како би се ушло у нове експерименте и нове грешке. Овако покољења живе под експериментом, као да су покусне животиње. На тај начин долази се до закључака. Ниједан експеримент није без грешака, а покољења су та која подносе те грешке и она су жртва непотпуности људског сазнања.

„И реци: 'Само Аллах упућује на прави пут!'“
(Кур'ан, 10:35)

Ако су људи неспособни да успоставе универзалну веру, ко је, онда, тај ко је успоставио ову неопходну веру?

Без сумње, једино Створитељ људског потомства познаје истину ове ствари. Свеопшти је циљ људског живота воља која је својствена Створитељу и мудрост

Његовог свезнања, које не може нико да познаје, осим онај кога Он подучи. Мудрост било којег производа познаје се на основу упутства његовог произвођача.

Узвишени Бог је казао:

„А како и не би знао Онај Који ствара, Онај Који све потанко зна, Који је о свему обавештен.“
(Кур'ан, 67:14)

Узвишени Бог је казао:

„Он зна шта је било пре њих и шта ће бити после њих, а од онога што Он зна - други знају само онолико колико Он жели.“ (Кур'ан, 2:255)

Узвишени Бог је казао:

„Само Он ствара и управља!“ (Кур'ан, 7:54)

Само Узвишени Бог познаје појединости човековог стварања и све оно што је за то везано.

Узвишени је казао:

„Он добро зна све о вама, откад вас је створио од земље и откад сте били замеси у утробама мајки ваших.“ (Кур'ан, 53:32)

Величанствени Кур'ан исмејава оне који се праве да знају, говорећи:

„Реци: 'Знате ли боље ви или Аллах?'“ (Кур'ан, 2:140)

А Узвишени Бог каже:

„Па шта те онда наводи да поричеш овај свет - зар Аллах није судија најправеднији?!“ (Кур'ан, 95:7-8)

Стога, наш Господар најбоље зна шта нам користи, а шта штети, шта нас усређује а шта унесређује. Исправно је, онда, да Створитељ буде Тај Који ће да изгради веру, зацрта границе начина и метода по којима човек треба да иде. Сви људи прихватају ову истину - истину упуте и усмерења сваког онога ко нешто направи. Тако људи бивају преварени и предају се свакој упуту која долази од произвођача, тј. справе. Произвођачу апарата обраћају се сви приликом било којег недостатка или кvara на апарату који је направио.

Како, онда, човечанство не зна или заборавља да једино Створитељ има могућност упуте створења на прави пут?!

Затим, зар Створитељ није владар свега онога чиме се користимо и чиме се служимо? Како ми, онда, имамо право да управљамо нечим што није у нашој власти, без дозволе њеног владара? Владар небеса и Земље је Онај Коме су потчињена сва створења на небесима и на Земљи, која су Му се предала, а најпрецизнија деловања наших тела су потчињена Његовој вољи. Нема сумње да је Он најпречи да се следи и да Му се буде покорно.

„Зар поред Аллахове, желе другу веру, а Њему се, хтели или не хтели, покоравају и они на небесима и они на Земљи, и Њему ће се вратити!“ (Кур'ан, 3:83)

„Реци: 'Зар ви да обавештавате Аллаха о веровању своме кад Аллах зна све што је на небесима и на Земљи, Аллах све зна.'“ (Кур'ан, 49:16)

Вера и природа по којој је човек створен

Ниједан произвођач неће да произведе свој производ, а да претходно не одреди мудрост и сврху тог производа, функцију сваког дела у њему, начин његовог деловања, начин кретања ових делова, па се затим дође до производа сходно програму и плану по којем се радило. Ако особа жели промену програма, неопходна је промена и производа и његовог система, зато што је први производ био сходан првом програму, у супротном ће да дође до недостатка и кvara на производу.

„Зар поред Аллаха постоји други бог?“ (Кур'ан, 27:60)

Узвишени Бог створио је човека по вољи коју је одредио, по програму по којем се креће и по којем ради. То је вера сходно којој је створен човек. Стање човека не може да се стабилизује све док се не буде кретало по верским прописима и по њеној упуту, јер је то вера стварања и природе. Ко буде желео да промени веру, или је замени неће моћи да побегне од промене Божијег стварања како би настало ново стварање сходно новој замени.

Харолд Ласки, један енглески мислилац, у својој је књизи казао: „На нама је да створимо човека, ако желимо да му одредимо закон.“

Истину је казао Узвишени Бог Који каже:

„Ти управи лице своје према правој вери. Аллаховом стварању, по којем је људе начинио - и не треба да се мења Аллахово стварање, јер то је универзална вера, али већина људи то не зна.“
(Кур'ан, 30:30)

Ислам је природна вера

Из овога што смо до сада навели можемо да спознамо да не постоји пут до спознаје истинске вере без Божије Објаве. Да ли је дошла та Објава?

Одговор на то зна сваки човек. Већина становника Земље следили су неког од посланика који је долазио с Божијом вером, без обзира на искривљавања и замене које су се десиле у овим верама.

Ми смо следбеници посланика Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, и кажемо човечанству: „Заиста је права вера она која побољшава ваш живот, која вас усређује на овом свету и на будућем.“ То је вера коју је људима донео последњи веровесник и печат посланика - Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим - и она је код нас сачувана од било каквог искривљавања. Јасни докази о

истинитости посланства и веровесништва Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, посланства и веровесништва, не нестају његовом смрћу, него остају очигледни до дана данашњег, онеме ко жели да буде упућен.

Циљ у овом животу јесте да човек живи на Земљи, да је изграђује и да на њој управља онако како је то Бог прописао. Човек у овом периоду намесништва подлеже испиту којим се истражује његова покорност према Господару као и његова непокорност. Да ли ће да буде намесник на Земљи сходно Упути која му долази од његовог Створитеља?

„Ми рекосмо: 'Силазите из њега сви! Од Мене ће вам упутство долазити, и они који упутство Моје буду следили - ничега се неће бојати и ни за чим неће тужовати. А они који не буду веровали и Књиге Наше буду порицали- биће становници Цехеннема (Пакла); у њему ће вечно остати.“ (Кур'ан, 2:38-39)

„Све што је на Земљи Ми смо као украс њој створили да искушамо људе ко ће се од њих лепше владати.“ (Кур'ан, 18:7)

Овај је свет пролазна кућа, деловање и претходница резултата који ће да их прате на другом свету. Вечност је кућа награде и казне за оно што људи буду представили од својих дела на првом свету. Овај принцип обухвата све остале принципе, тако да су човекова тежња и његов живот повезани једним циљем, а то је: Бога обожавати, радећи добра дела на овом свету,

како би се спасио од казне и како би сутра успео у другом животу.

Наша вера обухвата све области људског живота, чак подучава своје следбенике бонтон при уласку у тоалет. Наша вера је многострана и везана је за људску природу по којој је човек створен сходно њеним прописима, јер је вера од Бога, Створитеља. Вера садржава прописе који се не мењају без обзира на време или место. Она темељно излаже прописе обредословља који се не мењају променом времена ни места. Довољно нам је да је наш исламски закон успостављен у различитим цивилизацијама, различитим земљама, временима током стотине година. Није се нашао ниједан проблем за који није пронађено и решење у нашем божанском, постојаном и многостраном закону. Ово је сведочанство правника и оријенталиста, на њиховом Међународном симпозију о компаративном законодавству, одржаном у Паризу 1952. год., који су у свом, консензусом донесеном прогласу, без обзира на различитост њихових земаља, националности и вера, рекли: “Учесници Симпозијума остварили су корист посредством истраживања која су представљена у току 'Седмице исламског права' и на основу расправа које су се водиле око ових истраживања. Јасно је потврђено да се исламско право заснива на принципима сигурне вредности у чију корист нема сумње, да различитост принципа у овом огромном законодавном апарату садржи богатство правних мишљења и групу изузетних уметничких основа које пружа овао право, како би

одговорило фантастичном еластичношћу на све потребе савременог живота. “Чланови Симпозијума огласили су своју жељу да се настави 'Седмица исламског права' како би настављали његово деловање годину иза године.

Нашу исламску веру зацртала је рука Милостивог, Свезнајућег, Онога Који је обавештен о ономе шта се налази у унутрашњости душа и о детаљима стварања.

„Лаж јој је страна, било с које стране.“ (Кур'ан, 41:42)

Наша исламска вера побуђује у срцима својих следбеника најјачи подстицај на деловање, а то је: заслуга Божијег задовољства и улазак у Рај, поред онога што поседује било која друга вера, а исто је у вези са владајућом власти, и поседује најјачу препреку за супротстављање вери исламу, а то је: Божија срџба и казна Паклена, поред осуде владајуће власти и муслиманског друштва.

Овим узвишеним специфичностима наше вере ислама очигледно је да је вера ислам универзална вера, природна вера и вера узвишеног људског живљења. Колико су људи били сретни у овој вери током многих векова, а колико су људи пропали без ње. Муслимани су били најнапреднији, највеличанственији и најсрећнији народ, зависно од тога колико су се придржавали своје вере.

Ако се учврсти веровање у Бога, Господара вере, олакшава се и преданост вери. Ако се учврсти веровање у Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, олакшава се слеђење онога што је дошло с њиме без икаквог предомишљања и недоумице, јер је он сачуван од греха и доставља од Онога Који не греша, од Узвишеног Бога Сазнање о Божијој јединствености није попут сазнања које потврђује веровање у Бога и Његовог Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим.

Закључак

Вера је правац и упута људског, мисаоног и знанственог живота.

Сваком људском делу треба да претходи мишљење или уверење које одређује његов циљ и начин деловања. Многобројна повезана дела требају да имају метод који их спаја и повезује њихове делове, како се не би сукобљавала људска дела, како не би једна дела потискивала друга и како не би пропао људски труд. Људском је животу неопходна вера која би одређивала мисаони и научни пут. Без вере живе само лудаци или пијанице који не знају шта раде.

Универзална вера јесте она вера:

1. која обзнањује човеково истинско место и улогу на Земљи, као и мудрост његовог стварања. Она повезује делове живота са свеопштим циљем људског живота;

2. која је свеобухватна и која потиче од Онога Који познаје детаље човековог живота, Који успоставља потпуни и повезани систем, повезује стране живота једне с другим, онако како то заслужује без прекомерности и запуштања;

3. која је чврста и везана за реформу постојане људске природе. Њу не потресају изненадни свакодневни догађаји;

4. која долази од Онога Који у потпуности познаје истину о људском стварању о тајнама људских душа;

5. која има снагу коју користи у животним догађајима.

Човечанство није способно да успостави праву веру, јер нико не зна мудрост свога стварања, осим њиховог Створитеља, јер је њихово знање о душама непотпуно и свакодневно се повећава. Због свог непознавања истине о себи самима, нису у могућности да успоставе постојану, природну веру, па су прибегли спровођењу експеримената чије се грешке непрестано и свакодневно показују.

Створитељ је једини Господар универзалне вере, јер Он једино зна оно што је створио, Он најбоље познаје оно што ће да поправи људски живот, и што ће да унесе наред у њега. Он нас је створио сходно ономе што је желео да нам буде вера.

Узвишени Бог послао је искрене посланике с универзалном вером и потпомогао их чудима. Већина

становника Земље следбеници су ових искрених посланика. Без обзира на то шта је задесило претходне вере, као што су замене и искривљавање, ми се везујемо за Божију веру коју нам је донео Печат посланика и веровесника, коју је Бог сачувао од било каквог искривљавања или мењања.

Вера ислам јесте вера истине која је људском потомству дошла од Њиховог истинског Створитеља.

ИЗЛАЗ ИЗ ШКРИПЦА САВРЕМЕНЕ ЦИВИЛИЗАЦИЈЕ

Савремена цивилизација напредовала је на материјалном плану, а назадовала у хуманистичком.

Она је јединствена у погледу чињеница материјалних наука и у свим деловима света. Различита је и разноврсна у погледу чињеница хуманистичких наука у свакој држави, универзитету, институту, осим у исламским верским школама.

Док истраживач поставља своје апарате за истраживање како би сазнао истине које се дешавају у звезданим галаксијама, у дубинама Земље и унутар делова атома, налазимо да су његов син и кћи збуњени. Ниједно од њих не познаје своју природу и не зна да ли да се понаша као мушко или као женско!?

Исток признаје Западу да је напредовао у материјалним наукама, као што то Запад признаје Истоку. Али свако од њих омаловажава другог у хуманистичким наукама и сматра да греши.

Будући да је човек постигао корисну везу с материјом и спознао законитости опхођења с њом на највеличанственији начин, налазимо да је његова веза с братом, човеком - веза борбе и конфликта.

Човечанство је непредовало на материјалном плану и запало у теснац на хуманистичком плану, из којег нема излаза, осим прихватањем принципа ислама.

Цивилизацијски шкрипац

1. Разилажење у мишљењу

Човеково мишљење заснива се на пет чиниоца:

а) човеково знање: ако се разликује знање, разликује се и мишљење;

б) човеково разумевање: неки људи разумевају дубински, други површно, а трећи далекосежно итд.

в) човеково понашање: мишљење племенитог разликује се од мешања шкртог;

г) човеково искуство: Ако се искуство повећава, мења се мишљење;

д) човеков интерес: Човеков интерес има великог утицаја на мишљење. Тако се Американац бори за Америку, јер су његови интереси везани за ову државу. Рус ће исто да учини за Русију, итд.

Ако желимо да ујединимо мишљења људи, на нама је да ујединимо и чиниоце који утичу на стварање мишљења код човека, како бисмо их учинили једним знањем, једним разумевањем, једним понашањем, једним искуством и једним интересом, а све ово је немогуће. Немогуће је да се човечанство сложи у

мишљењу, све док не признају да је човеков Створитељ Онај Који има свеобухватно знање, да обухвата све што је видљиво и што је невидљиво. Он има савршена својства и најузвишенији пример, присутан је у прошлости, садашњости и будућности. Он нема никакве користи у томе да одвоји једне од других, јер су сви његова створења.

Нема излаза из овог теснаца, осим спознајом Истинитог Бога Који поседује ова својства по којима је Он власник истине у коју људи верују.

Све док људи не спознају свог Господара, неће изаћи из теснаца разилажења.

„Међутим, они (људи) ће се увек у веровању разилазити, осим оних којима се Господар твој смиљује.“ (Кур'ан, 11:118-119)

Оног дана када Створитељ упуту људе, ујединиће се мишљења људи око њихових проблема, од Далеког истока у Кини до делова Француске на западу.

2. Борба

Борба се јавља због тога што је човек похлепан, тако да Земља није довољна да би се задовољила похлепа само једног човека, а шта је онда с пет милијарди људи који живе на овој малој Земљи? Ако човек жели да задовољи своју похлепу и оствари своје жеље, не може да побегне од борбе, а то и јесте стање

човека. Борба између блокова, борба унутар блокова, борба међу земљама, борба унутар земаља, борба између партија, борба унутар партија, борба између огранака партија, skupина и друштава, борба унутар тих огранака, све док борба не заврши у једној кући, међу појединцима. Нема излаза из теснаца борбе осим уништењем пожуда које извиру из човекове природе и конституције, или стварањем других планета које одговарају људским пожудама.

Немогуће је да променимо или заменимо човекову природу, као што је немогуће да задовољимо похлепу и страсти људи. Стога је неминовна борба за мало уживања, а награда за то ће да припадне снажноме или мудром.

Излаз из овог теснаца једино је у усмеравању људске исконске природе, како би била исправна заједно са чињеницама њеног начина на који је створена (конституције) и чињеницама постојања око ње. Све то је могуће ако човек прихвати истину коју је Узвишени Бог објаснио, а то је да је овај свет кућа пролаза до будућег света који је вечна кућа у којој се остварују све потребе човека, било да се ради о вечности или о жељама.

Свакако под условом да се понаша на овом свету на тај начин да се његово понашање заснива на потпомагању, милости, љубави, нежности и сл.

3. Насиље

Неопходно је да људи имају судије (владаре). Неопходно је да људи имају и закон по којем ће да им се суди. Ако овај свет не задовољава похлепу једног човека, ако је човек испуњен пожудом и похлепом, онда је прилика постављена пред владаре да присвоје највећи део овосветских ужитака, да поставе прописе који ће да користе њиховим интересима. Интереси народа на Западу дати су на располагање скупини капиталиста, а интереси народа на Истоку дати су на располагање скупини челника партија. Ту насиље не може да се избегне, јер је онај који влада међу људима један од њих. Он има своје страсти, жеље и интересе о којима води рачуна у току владања. Излаз из шкрипца насиља долази само законодавством од Створитеља, Свезнајућег, Мудрог, Који не одваја једну групу од друге, који не тежи страстима. Слављен нека је Он.

4. Изгубљеност

Онај ко не познаје мудрост свог стварања, он је самом себи безначајнији од исечака папира и беднији од својих папуча, јер папир има сврху, исечак папира има сврху, а он не зна сврху свога стварања и постојања. Човек је покушавао да спозна мудрост свог Стварања, али је завршио тај покушај неуспехом. Један песник је казао:

„Дошао сам не знам откуда? Али сам дошао.“

Угледао сам пут пред собом, па сам ишао.

Ићи ћу тим путем, хтео ја то ли не.

Како сам дошао? Како сам угледао свој пут?

Не знам. А зашто не знам? Не знам. “

Ово је стање савременог човечанства. У њему човек не зна зашто је створен? Нити зна зашто не зна?

Човек неће да изађе из теснаца ове изгубљености све док не спозна свог Господара и Створитеља. Једино Он зна мудрост због које је створен човек. Ако се мудрост било којег апарата губи у унутрашњости његовог апарата, и сазнаје се само ако он подучи о томе, онда је, онима који не знају мудрост свога стварања, заиста, непозната ова истина. Они не знају да је мудрост стварања човека скривена код Створитеља и не може да се познаје, осим ако нас Он подучи о њој. Слављен нека је Он.

5. Морални и друштвени пад

Опао је морал код људи и жена. Чак многи људи сматрају да је ова карактеристика неминовна у савременој цивилизацији и немогуће је да се од ње одступи. Породице су разрушене због повећања блуда и брачног неверства. Човек је напустио свога комшију јер страхује да пред њим покаже своју имовину, па годинама комшија живи поред комшије а да не зна његово име.

Узрок моралног пада снага је страст коју не може да заустави ништа друго до вера. Без вере људи под притиском својих страсти избегавају сваки закон. Тако закон не даје своје потпуне плодове и људи брзо откривају да су закони постали окови против страсти и девијација у које западају? Они тада брзо мењају те законе и недоследности (девијације) чине легалним? Овако због својих страсти падају из понора у понор, све док се не дозволи блуд и хомосексуализам, све док мушкарци не почну да опонашају жене, а жене мушкарце. Све тако ће да пропадају док не исцрпе своје снаге и док не униште своју људску природу. Распадом морала долази до блуда, а блуд доводи до распада породице. Друштво се распада и слаба деца упропаштавају се распадом породице, као што се и родитељи упропаштавају у старости из истог разлога. Излаз из овога је једино у веровању које зауставља страсти Божијим законом, веровање које иде упоредо са страстима, и које не дозвољава упадање у провалију.

6. Немир и тескоба

Било куда да одеш, видећеш тескобу, тешкоћу и беду, као знакове савремене цивилизације. Видећеш самоубиства, одавање опојним средствима (алкохол, дрога), како би се заборавио немир и тескоба. Видећеш разне покрете, попут хипија и оних који одбијају да се суоче са стварношћу, а све то води чињеници да у дубини човекове душе не постоји разумевање нити

веровање, чиме би се човек смирио. Па, он не зна ко га је створио? Не зна ко је његов истински Владар и ко је владар свега онога чиме управља у овом универзуму? Он не зна које је његово станиште у које може прећи изненада, у сваком трену? Он не зна да ли је Господар овог свемира задовољан његовим делом или није? С друге стране, његова ситуација с породицом, комшијама, друштвом у којем живи, подложна је трзавицама, па он због тога не може да нађе сласт у унутрашњем смирају.

Верник је задовољан свим стањима која су му прописана. Он зна да је његов Господар Мудар, да је Његово суђење истина, као што зна каква је веза између њега и његовог Господара и између њега и Божијих робова. Он је смирен и живи у срећи и задовољству.

Узвишени Бог је казао:

„О ти душо смирена врати се Господару своме задовољна, а и Он тобом задовољан, па уђи међу робове Моје, и уђи у Ценнет (Рај) Мој!“ (Кур'ан, 89:28 30)

7. Непотпуност људског законодавства

Човек не зна мудрост свог стварања, па како може самом себи да одређује закон, када не познаје чињенице те мудрости?

Човек не влада самим собом, нити било чиме од чега има икакве користи, како онда, може да издаје прописе нечему чиме не влада?

Човека преплављују страсти, жудње и похлепа. Како може да доноси закон неко ко је препун страсти, пожуа и похлепе?

Законодавство бива у служби страсти владајућег слоја и у служби њихових интереса па се дешава оно што се дешава. А народи су жртве тог законодавства.

Када се исквари друштво у лошем смислу, они потчине законодавство, због њиховог искривљавања, па од искривљавања направе законски пропис који унесу у закон.

Иако из овог искривљавања, у вези са законодавством, налази се у прихватању закона од Створитеља Који зна шта се налази у душама. Он влада свиме што се налази у универзуму. Он се одликује својствима потпуности и узвишености, слављен нека је Он. Он ниједну групу неправно не одваја у свом пресуђивању и не чини искривљење нити злочин.

И тако... Човек је обогатио Земљу савременом цивилизацијом, али је он и покварио људскост, коју је бацио у теснац из којег нема излаза, осим помоћу ислама.

Закључак

У савременој цивилизацији, човек је напредовао на материјалном плану, али је заостао на хуманистичком плану.

Човечанство је у савременој цивилизацији запало у неколико теснаца из којих нема излаза, осим помоћу ислама.

Знање, разумевање, понашање, искуство и интерес, све су то темељи на којим се заснива човеково мишљење, које не може да се нађе код свих људи. Њихов излаз из искривљавања је у прихватању Упуте од њиховог Господара, Који све зна, Који зна све што је видљиво и што је невидљиво. Одликује се најпотпунијим својствима, присутан је у прошлости, садашњости и будућности. Он нема никаквог интереса у томе да раздваја скупине једну од друге.

Овај свет није довољан да би задовољио похлепу једне особе. Ко је од неверника учинио похлепу својим циљем, не може да побегне од борбе. Муслиман зна да је овај свет пролаз до будућег света, па је везан за будући свет. Он зна да ће доћи до Раја и његових благодати, једино ако буде сарађивао са својом браћом, ако их буде волео и ако буде нежан према њима, како би њихова веза била веза међусобног потпомагања и љубави, супротно борби и мржњи.

Израз из човековог насиља јесте једино у прихватању Шеријата³⁴ (исламског верозакона) који није уз судију, а против оптуженога. Шеријат не може да промени у своју корист снажни нити богати против слабог.

Мудрост човековог стварања не зна нико други осим Бог, и не може да се зна осим подучавањем с Његове стране. Докле год човек не спозна свога Господара, неће да изађе из теснаца изгубљености. Човек ће за себе да остане безначајан и безвредан.

Неће да се заустави морални пад, нити постоји излаз из његовог шкрипца, без веровања који потпомаже Божији закон како би се промениле душевне страсти и њене страствене пожуде.

Човек нема излаза из немира, заблуде и тескобе све док у својој дубини не нађе исправно веровање које спознаје преко свога Створитеља, преко мудрости свога

³⁴ Шеријат у језичком смислу означава *пут који води ка извору, место напајања, или прави пут*. Према овоме значењу реч 'шеријат' се користила да се опише пут или пролаз који води жељеном месту или одређеном циљу. За муслимане то је пут који води Узвишеном Богу. У термиолошком смислу шеријат је исламски верозакон који је утемељен на Божијој објави. Главни извори шеријата су Кур'ан – последња Божија објава, и Суннет – пракса последњег Божијег посланика, Мухаммеда, мир над њим. Шеријат, концептуално, означава скуп правила, одредби, учења и вредности које управљају живот једног верника. Главна интенција шеријата је да отклони штету од људи и да им прибави корист и оно што је добро за њих. Неисправно је шеријат поистовећивати са казнама.

стварања, преко свога станишта које га очекује, делом који му је прописан, као и оним делом који му је забрањен.

Људско је законодавство непотпуно, због непознавања мудрости човековог стварања, зато што је он потчињен и нема право да доноси законе, због тога што је препун страсти, похлепе и пожуде које су супротне Његовим прописима и Његовом законодавству. Нема излаза из овог шкрипца осим прихватањем Створитељевог законодавства. Слављен нека је Он.

ВЕЧНО ЖИВИ

Живот од Бога

Узвишени Бог све је створио. Бог је створио небеса и Земљу. Бог је створио и ствара све што је живо. Ако су жива бића напреднија од неживих, непокретних бића, нема сумње да је Створитељ ових живих бића потпунијег постојања од њих.

Он је, стога, потпунијег живота од њих. Да није жив, неко од Његових створења било би потпунијег постојања од Њега, а то је немогуће.

Ако свакодневно видимо "Руку Божанске моћи" како ствара милионе створења, полазећи од звезда, планета, биљака, животиња, човека, ноћи и дана у величанственом облику, савршеног стварања, прецизног одређења, без сумње је Створитељ ових створења, која се свакодневно обнављају, Моћан, Свезнајући, Мудри, док онај ко је мртав, нема никакве моћи, знања, мудрости, нити воље.

Стога, Бог је жив. Његов живот је најпотпунији живот. Призор живота који посматрамо представља слаби траг живота Живог, Самопостојећег, Који у мртво удахне живот, па се она покрене.

„Аллах чини да зрње и кошпице проклијају. Он из неживог изводи живо, а из живог неживо, - то вам је, ето, Аллах, па куда се онда одмећете?“ (Кур'ан, 6:95)

Смрт не може да се деси Створитељу, јер смрт значи престанак узрока за живот и појава узрока смрти.

Ако узроци живота долазе од Божијих створења, онда је Божији живот пре постанка ових узрока. То јест, Божији је живот потпун, није условљен постојањем одређених узрока.

Узвишени Бог је Живи и Савршен! Бог је Живи, Вечни, Он је Тај Који не умире:

„Ти се поуздај у Живог, Који не може умрети.“
(Кур'ан, 25:58)

„Аллах је - нема бога осим Њега Живи! Вечни!“ (2:255)

„Покориће се људи Живоме и Вечном.“
(Кур'ан, 20:111)

Први

Божије постојање се протеже на вечност без почетка, где не може да се замисли никакво постојање пре Њега. С обзиром да је свако постојање Он створио, онда Он свему томе и претходи. Бог је Први. Колико год твоја машта замишља постојање, знај да је то Божије дело стварања и да Божије постојање томе претходи. Па, Бог је Први и претходи свему.

Најчудније је да херетици негирају речи оних који верују у Бога: **"Он је, доиста, Први и претходи свему"**, у време у којем материју (супстанцијалну маглицу) описују на исти начин, па за њу кажу: "Она је прва и нема почетка." Исто тако кажу: "Она нема

Створитеља", у време када су испреплетени докази посматрања који говоре о томе да је свемир створио Небитак, да се то десило након што ништа није постојало, да материја није прва и без почетка, као што тврде, него је Бог њен Створитељ и Он је Први.

„Аллаха хвали све што је на небесима и на Земљи, и Он је Силни и Мудри. Његова је власт на небесима и на Земљи; Он живот и смрт даје, и Он све може. Он је Први и Последњи, Видљиви и Невидљиви; И Он зна све!“ (Кур'ан, 57:1-3)

Доказ настанка свемира

Прво: Ако размислимо о свемиру, видећемо да звезде представљају извор јаке топлоте. Видећемо да су други делови (свемира) хладни, као што су планете и сл. Познато је да топлота прелази из вишег степена у нижи степен, а да је свемир праисконски, топлота би се изједначила у свим деловима свемира.

Друго: Постоје радиоактивне честице у свемиру, где се уредно, у једном временском периоду, губе њени делови и прелазе у друге супстанце које нису радиоактивне. Да је свемир праисконски, ове радиоактивне честице би се у потпуности претвориле у материју која није радиоактивна.

Треће: Ако посматрамо конституцију маглине, наћи ћемо да је састављена од супстанцијалних атома.

Учењаци су сазнали да су ови атоми конституисани од неколико елемената - електрона, протона, неутрона итд.

Из ових конструкција умови изводе закључке да постоји почетак стварања атома у свемиру, да стварање атома није праисконско, испред чега нема ништа, него да је атом савременог стварања. А то знамо на основу групе различитих и променљивих супстанци (електрона - који имају негативни електрицитет, протона - који имају позитивни електрицитет, неутрона, мезона итд.). То је исто, као што знаш да је оловка, која је у твојој руци, створена и није праисконска, на основу посматрања њене грађе; на основу старости метала и тела слонове кости проценићеш да је она смеша метала и слонове кости.

Умови ће, такође, да нам укажу на то да постоји трен у којем су се спојили електрони са протонима, а они с другим елементима, како би се створио атом. То је тренутак стварања супстанцијалног атома у овом свемиру, од којег се састоји маглина.

Стога, ова маглина није праисконска, стара, као што то данас тврде неверници. Немој да мислиш да су, пре спајања електрона са протонима и другим елементима атома, постојали електрони и протони који су пловили у свемиру, као и преостали елементи атома, да би се ујединили у стварању маглине. Немој да мислиш тако јер су електрони створени да би се спајали са протонима и другим елементима неопходним за стварање атома. Пропорционално позитивном

електрицитету протона, створени су и преостали елементи атома, како би се створио атом, сходно савршеном плану, прецизном уређењу и тачно одређеној предестинацији. Мудрост која се види из стварања протона, електрона, итд., јесте стварање атома.

Стога је супстанцијални атом створен и није праисконски.

Нема сумње, постојање ових елемената (електрона, протона итд.) створено је и оно није праисконско и без почетка, како то тврде неверници.

Ако размишљаш о стањима материје, видећеш да је она ограничена многим законитостима, и да прелази из прописа једног закона у прописе другог закона. Тако, на пример, атом водоника има одређене законитости и одређене специфичности. Ако се сједини с атомом кисеоника мењају се законитости и специфичности у нове законитости и нове специфичности. Водоник се с лакоћом запаљивао а сада је, спајањем с кисеоником, постао вода која гаси ватру и не може да гори. Био је лак и пео се у високе сфере ваздуха, сада је постао тежак и пада на земљу. Ако бисмо помоћу њега хтели да летимо у ракети, великом брзином, тежина би се смањила. Ако бисмо стигли у бестежинско подручје, нестало би и тежине. Ако бисмо га загрејали, његова количина би се повећала, а ако бисмо га охладили, смањила би се његова тежина.

Стога, материја је једно, а закони су савим нешто друго.

Видећемо да су закони, који су везани за материју, променљиви, што нас доводи до тога да све ствари, које су променљиве, имају свој почетак и крај. Нема сумње да променљиви закони и заменљиве специфичности имају почетак и крај.

Стога, неминовно је да специфичности и законитости имају почетак који одређује материју.

Постојање материје није могуће без специфичности и законитости, јер је немогуће да постоји материја без тежине, облика, уређења или специфичности. Нема сумње да материја има почетак који постоји откако је започело постојање специфичности и законитости које користе материји. Пре тог почетка није постојала ни материја, нити законитости, нити специфичности. Ово нас упућује на то да овај свемир има почетак, који је настао након што је Узвишени Бог одредио уређење и димензије свемира, након што је свему подарио њихове специфичности и након што је казао материји: "Буди у тим димензијама и са тим специфичностима и својствима", и била је. Истину је казао Узвишени Бог говорећи:

„Он је Створитељ небеса и Земље, и када нешто одлучи, за то само каже: 'Буди!' - И оно буде.“
(Кур'ан, 2:117)

Стога, овај свемир није праисконски, без почетка. До ових закључака долазе умови који посматрају шта се дешава у свемиру. Заиста је Први, Бог, Створитељ овог свемира.

Др. Пол Кларенс Аперсолд, професор органске природе, директор Одсека за изотопе и атомску енергију у лабораторијама Оук Рица и члан Удружења за атомско истраживање, у свом раду под називом "Природни докази Божијег постојања", је казао следеће:

„Једино у шта можемо да будемо сасвим сигурни јесте да човек и ово постојање око њега не могу да се развијају сами од себе из апсолутног ништавила, него они морају да имају почетак, а сваки почетак мора да има и основу. Ми знамо да је ово величанствено постављено уређење, које управља свемиром, потчињено законима које није човек створио, да чудотворност живота у себи има почетак, као што иза њега постоји усмерење и упута која је изван човековог домашаја. То је свети почетак, свето усмерење и савршена Божанска одредба.“

Један други истакнути учењак, др. Вилијем, специјалиста за копнени живот, професор природних наука на Универзитету Мичиген и стручњак за биљну генетику, у свом раду под називом "Сама материја није довољна", је казао следеће:

„Астрономија, на пример, указује на то да овај свемир има прастари почетак, да свемир иде према крају. Не требамо да верујемо да је овај свемир праисконски и без почетка, или, пак, да је вечан и без краја. Он постоји на основу промена.“

Последњи

Божије постојање протеже се у вечност иза које није могуће да замислимо било какво постојање. С обзиром да се свака егзистенција завршава Његовим наређењем, Он је и крај сваког постојања. Колико год твој ум замишљао постојање, знај да је Божије постојање свршетак сваке постојаности. Претходно смо објаснили да је Бог Живи, Вечни, Онај Који не умире. Он је Последњи након Којег нема ништа, нити Он има крај. Узвишени је казао:

„Све ће, осим Њега, пропасти!“ (Кур'ан, 28:88)

На ово упућују умови, а искрени посланици су нас о томе обавестили.

Закључак

Створитељ је савршенији од својих створења. Његов живот је потпунији од живота свих живих бића.

У створењима видимо трагове Божије моћи, знања, мудрости и Његове воље. Из тога спознајемо да је Бог жив, јер мртвак нема моћи, знања, мудрости, нити воље. Животни призори нису ништа друго до трагови Његовог живота. Слављен нека је Он.

Божји се живот не ослања на узроке, јер је живот присутан пре постојања узрока.

Свако постојање постоји након Божанског постојања. Бог је Први, пре било чега. Колико год замишљаш претходно постојање, па њен Створитељ му претходи.

Неверници расправљају, у ово време у којем супстанцијалну маглину описују као прву и без почетка. Ово није тачно, јер стања маглине не указују на то:

а) да је свемир праисконски, изједначила би се топлота у свим деловима и радиоактивне материје истрошиле би своју радиоактивност;

б) атом од којег се ствара маглина састоји се од различитих тела. Спајање различитих елемената у атому указује на тренутак у којем су се спојили ти елементи. Стога, атом има почетак.

Будући да су елементи атома створени ради стварања атома и будући да атом има почетак, онда, нема сумње, да и ови елементи имају почетак, што је супротно ономе што сматрају материјалисти;

в) закони који управљају материјом и њеним специфичностима, мењају се. А све Оно што се мења има почетак и крај. Стога, особености и законитости материје имају почетак и крај. Не постоји материја која нема законитости или специфичности, стога, нема материје без почетка и краја. Због свега тога, материја није праисконска, како то сматрају материјалисти;

С обзиром да сваком постојању дође крај по одредби њеног Створитеља, онда је Створитељ Последњи од свих постојања. Божијем животу не прете узроци смрти. Он је Живи, Вечни и Он не умире.

На ово указују умови, а искрени посланици обавестили су нас о томе.

НЕКА БОЖИЈА СВОЈСТВА

Онај Који све чује и све види

У својства којима се Створитељ описује, убрајају се слух и вид. Немогуће је да се опише Божанска Бит без слуха и вида. Ово је истина коју Кур'ан спомиње речима посланика Ибрахима (Аврама), нека су Божији благослов и мир над њим, када је позвао свога оца да остави кипове, речима:

“О оче мој, зашто обожаваш оно што нити чује нити види, нити ти може од икакве користи бити?”
(19:42)

Значење је ових речи у томе да Бог Који се обожава, мора да има слух и вид. Кур'ан је ово значење поновио у многобројним одломцима. Од Аише, Бог био задовољан њоме, преноси се да је рекла: "Хвала Богу Који има свеобухватни слух. Десила се расправа између Хаве и Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, у крају куће, где су разговарали, а ја нисам чула шта каже, па је Узвишени Бог објавио:

„Аллах је чуо речи оне која се с тобом о мужу своме расправљала и Аллаху се јадала - а Аллах чује разговор ваш међусобни, јер Аллах, истину, све чује и све види.“ (Кур'ан, 58:1)

Узвишени Бог је казао посланику Мусау (Мојсију) и посланику Харуну (Арону), мир над њима, када су рекли:

„Господару наш' - рекоше они - 'бојимо се да нас одмах на муке не стави или да сваку меру зла не прекорачи' 'Не бојте се!' - рече Он - 'ја сам с вама, ја све чујем и видим.'“ (Кур'ан, 20:45-46)

Познато је да је степен Божанског постојања највиши и најпотпунији степен постојања, а сваки степен постојања описује се одређеним бројем егзистенцијалних својстава која су неопходна том степену.

Разумљиво је да су слух и вид два важна својства код створења, а међу створењима су и она која имају својства слуха и вида. Да наш Господар није Онај Који

све види и све чује, било би међу створењима оних који су потпунији од Њега, а то је заблуда.

Затим, Он је Тај Који поклања слух и вид створењима и несхватљиво је да Онај Који је извор тога, у исто време нема та својства код Себе. Заиста је Бог Онај Који све види и све чује и то спада у неопходности Његовог постојања.

Особина је слуха оно чиме се откривају ствари које могу да се чују.

Особина је вида оно чиме се откривају ствари које могу да се виде.

На нама је да верујемо да се до ових открића није дошло апаратима, нити чулима, нити вештином, што је међу нама познато, јер је наш Господар себе описао:

„Нико није као Он! Он све чује и све види!“
(Кур'ан, 42:11)

Он је Истина, Онакав Какав јесте и како одговара Његовој Бити.

У доказе Божијег описивања својствима слуха и вида спадају: Он чује молбе молитеља и одговара му како жели. Колико је људи било сведоком спуштања кише, након што су људи изашли да траже опроста од Бога, кајући се и понизно молећи свога Господара да им спусти кишу након дуге суше. Ко може да спусти кишу након молбе, осим Онога Који све чује?

Ко га води до одређеног места осим Онај Који све види?

Свако ко чини молбу Богу понизно, искрено и с веровањем молећи Бога, затећи ће одговор који сведочи да је његов Господар Онај Који све чује, све види и Онај Који услишава молбе.

Узвишени је казао:

„Онај Који се невољнику, кад му се обрати, одазива, и Који зло отклања, и Који вас на Земљи намесницима поставља. - Зар поред Аллаха постоји други бог? Како никако ви поуку да примите!“
(Кур'ан, 27:62)

Свезнање

Бог све зна и Његовом знању не претходи незнање, нити Он заборавља. Немогуће је да буде супротан ономе шта се дешава. Његово знање обухвата оно што је раније било, оно што се сада дешава и оно шта ће да се деси. Тако се изједначава прошлост, садашњост и будућност у Божијем знању .

Божије знање обухвата видљиво и невидљиво, оно што је на небесима и на Земљи, што се налази на овом свету и на оном свету.

Шта је овај свемир и шта је уређење и савршенство у њему, ако не јасни доказ потпуности Божијег свезнања и Његове мудрости према свим

створењима: сићушним и огромним, величанственим и безначајним? Створитељ свега, Онај Који ствара сва створења јесте, заиста, Свезнајући, Онај Који зна њихове тајне и скривене ствари.

Ово је један од очигледних доказа на који указује Кур'ан у речима:

„Говорили ви тихо или гласно говорили, па, Он сигурно зна свачије мисли! А како и не би знао Онај Који ствара, Онај Који све потанко зна, Који је о свему обавештен.“ (Кур'ан, 67:13,14)

Човек нешто зна о својој садашњости, зна један део своје прошлости, а оно што се крије иза тога, за њега је непознато. Човек спомиње из своје дуге прошлости само један мали део догађаја и не познаје далекосежно историју света у којем живи. Једино Бог све зна. Фараон је казао Мојсију, нека су Божији благослов и мир над њим, као што то Кур'ан приповеда.

„Упита он: 'А шта је са народима давнашњим?' 'О њима зна све Господар мој, у Књизи је, Господару моме није ништа сакривено и Он ништа не заборавља.“ (Кур'ан, 20:51-52)

Бог зна појединости овога свемира и његове мистерије:

„У Њега су кључеви свих тајни, само их Он зна, Он једини зна шта је на копну и шта је на мору, и ниједан лист не опадне, а да Он за њега не зна; и нема зрна у тминама земље нити ичег свежег, нити

ичег сувог, ничег што није у јасној Књизи.“ (Кур'ан, 6:59)

Он обухвата Својим свезнањем број (ситног) песка у земаљским пустињама, Он зна број капљица у овоземаљским морима, број листова на дрвећу, број плодова на гранама, број зрна у класовима. Он зна колико косе има на главама целог човечанства и на њиховој кожи. То је, заиста, свеобухватно знање.

Узвишени Бог неке умове просветли једноставним чињеницама - према степену њихових могућности - везаним за спознају свемира или им пропусти мали део скривених невидљивих ствари, по тачно утврђеним прописима и уобичајеним принципима. А оно до чега дође човечанство, то је утврђено и познато. Дато им је сасвим мало, а Узвишени Бог, како каже у Својој Књизи:

„Аллах зна шта свака жена носи и колико се материце стежу, а колико шире; у Њега све има меру; Он зна невидљиви и видљиви свет, Он је Величанствени и Узвишени; за Њега је једнак од вас онај који тихо говори и онај који то гласно чини, онај који се ноћу скрива и онај који по дану ходи.“ (Кур'ан, 13:8-10)

Ако размислиш о раду мишићне, или нервне, или крвне, или коштане ћелије, видећеш да она обавља свој посао као да у потпуности зна што се дешава око ње, оно шта јој се даје и оно шта се од ње узима и даје преосталим деловима организма, иако је та ћелија

затворена у једном скученом простору. Ако размислиш о активности твога тела, видећеш да се све дешава као да му је познато шта га окружује: светлост, ваздух, гравитација, вода, храна итд. Ако размислиш о овој Земљи на којој живиш, видећеш да се она креће с телима Сунчевог система, као да зна која јој је улога и веза с другим небеским телима, што резултира равнотежом у кретању. Ми знамо да Земља не чује, не види, да је тврда, да нема разума, нити одредбе а ни знања. Све ово постоји и сведочи, говорећи умовима: „Заиста, ваш Господар све обухвата својим знањем.“

Ово је супротно ономе што верују неки девијанти који сматрају да је Узвишени Бог створио свет, а затим се попео на небеса, не мислећи више о њему.

Створитељ је, шаљући Објаву Своме Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, Самог Себе описао говорећи:

„У шест временских раздобља Он је небеса и Земљу створио, затим се над Аршом узвисио; Он зна шта у земљу улази и шта из ње излази и шта с неба силази и шта се према њему уздиже, Он је с вама где год били, и све што радите Бог види. Његова је власт на небесима и на Земљи, и Аллаху ће се све вратити! Он уводи ноћ у дан и дан у ноћ, Он зна свачије мисли.“ (Кур'ан, 57:4-6)

Божији говор

Говор је средство за указивање онога што се налази у души, било да се ради о сазнањима или о саветима, разноврсним жељама, и упознавању других с тиме.

Нема сумње да се Бог описује својством говора. Наводи се да је говорио с Мојсијем, нека су Божији благослов и мир над њим. Кур'ан говори о томе да је он (Кур'ан) Божији говор. Извор говора који се слуша, мора да буде Његова преокупација и једно од Његових својстава, Узвишен нека је Он.

Узвишени Бог задужио је мноштво анђела да обављају ствари везане за ова бића, као што је оживљавање и усмрћивање широм овог пространог света. Другима је задужио друге обавезе, о којим знамо сасвим мало. Ово је стално стављање у службу, покуравајући се Божијим наредбама о којим говори: стварање, давање благодати, подизање, спуштање, сузбијање, потврђивање, одређење, управљање, итд.

Без сумње, Бог зна све шта је било, шта се сада дешава и шта ће да се деси у бесконачној будућности.

Речи које указују на ово свезнање, бесконачне су. Зар не видиш да било ко од нас када се сусреће са својим ограниченим делима, има потребу за речником. Шта онда мислиш о Господару светова, Створитељу ових бића, Ономе Ко им суди, Ономе Ко управља њиховим делима, Ономе Ко уређује њихове послове?

„Реци: 'Кад би море било мастило да се испишу речи Господара мога, море би пресушило, али не и речи Господара мога, па и кад бисмо се помогли још једним сличним.'“ (Кур'ан, 18:109)

Узвишени Бог каже:

„Да су сва стабла на Земљи писаљке, а да се у море, кад пресуши, улије још седам мора, не би се исписале Аллахове речи; Аллах је, уистину, силан и мудар.“ (Кур'ан, 31:27)

Књиге које је Узвишени Бог објавио Својим посланицима један су вид Његовог описа својства говора. Узвишени Бог разговарао је с неким Својим веровесницима, као што су Мојсије, нека су Божији благослов и мир над њим, и посланик Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, у ноћи М'ираца, када му је прописан намаз. А Узвишени Бог разговараће с многим Својим робовима на Судњем дану.

Говор је једно од својстава Узвишеног Бога, ми не знамо његову карактеристичност. Ми верујемо у то да то није као било која карактеристичност говора створења, којег праве усне и језик, који покрећу плућа, грло и човек. То је опис човека, а не опис Милостивог, јер:

„Нико није као Он! Он све чује и све види.“
(Кур'ан, 42:11)

Описивање Узвишеног Бога својством говора је једно од неопходних својстава за Његову потпуност и узвишеност. Разговара када год и с ким год жели:

„Неке од тих посланика одликовали смо више него друге. С неким од њих је Аллах говорио, а неке је за више степени издигао.“ (Кур'ан, 2:253)

Закључак

Бог је Онај Који све чује и све види, Који је створењима створио слух и вид. Он је Онај Који све чује и све види, Који чује молбе молитеља и одговара ономе коме хоће. Слухом се открива оно што може да се чује, а видом се открива оно што може да се види. Божији слух и Његов вид нису као људски слух и вид, јер:

„Нико није као Он! Он све чује и све види.“
(Кур'ан, 42:11)

Бог је Свезнајући, Његовом знању не претходи незнање, нити Му је заборав својствен. Божије је знање свеобухватно и све окружује. Кретање свемира прецизно је и савршено, што сведочи да је Створитељ овог свемира Онај Који га контролише и чије знање је неограничено.

Говор је средство за указивање на оно што се налази у души, било да се ради о сазнањма или о саветима, разноврсним жељама и упознавању других с тиме.

Узвишени Бог разговара с ким жели, било са Својим робовима, или са Својим анђелима, или с другим

створењима које Бог подучава. Његов је говор неограничен.

Разговор је једно од Божијих својстава, па када год жели, Он и разговара.

Божански говор није као људски говор. То је говор који доликује Његовој узвишености, савршенству, који доликује Његовој узвишеној Бити.

ИСЛАМ, ИМАН И ИХСАН (ДОБРОЧИНСТВО)

Ислам

То је име по којем је позната вера са којом је дошао Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим. Овај назив није дело Посланика, него је од Бога Који каже:

„И задовољан сам да вам Ислам буде вера.“
(Кур'ан, 5:3)

Филолошко значење речи ислам: Ислам је термин којим се означава покорност, послушност, мир и сигурност и чистоћа од видљивих и невидљивих порока (греха).

Шеријатско значење речи ислам: Ислам је термин којим се означава Божија јединственост, послушност Његовим наредбама, потчињеност Њему и искреност у ибадетима (богослужењима) који су дошли од Узвишеног Бога.

Створењу, пред његовим Створитељем, логички не предстоји ништа друго осим да Му се преда. Вера је начин на који се остварује преданост роба своме Господару. Тако је вера названа Исламом - преданошћу - у сваком времену и на сваком месту. У данашње време следбеници Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, себи су присвојили овај термин, а Узвишени Бог каже:

„Аллаху је права вера једино - Ислам.“ (Кур'ан, 3:19)

У Соломоновом, нека су Божији благослов и мир над њим, писму, упућеном краљици од Сабе, како то Кур'ан казује, налазе се речи:

„Не правите се већим од мене и дођите као муслимани!“ (Кур'ан, 27:31)

Када су фараонов чаробњаци прихватили Ислам, и када им је фараон запретио казном, рекли су:

„Ти нам замераш само то што смо у ајете (доказе) Господара нашег поверовали кад су нам они дошли. Господару наш, дај нам снаге да издржимо и учини да као муслимани умремо!“ (Кур'ан, 7:126)

Јусуфова (Јосифова), мир над њим, молба Узвишеном Богу, била је следећа:

„Подари ми да умрем као муслиман и придружи ме онима који су добри.“ (Кур'ан, 12:101)

Овако су рекли Исусови, нека су Божији благослов и мир над њим, ученици:

„'Ми' - рекоше ученици - 'ми ћемо бити помагачи Аллахове вере ми у Аллаха верујемо, а ти буди сведок да смо ми муслимани.'“ (Кур'ан, 3:52)

Уочићеш да се, све што је у свемиру, потчињава законитостима, предаје уређењу које је успоставио њихов Господар. Стога, све што је у свемиру, предано је своме Господару, потчињено је Његовој владавини. Ислам који се од нас тражи није присилни Ислам - преданост, као што је случај са планетама и биљкама - присилна потчињеност и преданост одредби Створитеља. Ислам који се од нас тражи јесте потчињеност на основу слободне воље, на којој се гради задовољство Створитеља.

Величанствени је казао:

„Зар поред Аллахове, желе другу веру, а Њему се, хтели или не хтели, покоравају и они на небесима и они на Земљи, и Њему ће се вратити!“ (Кур'ан, 3:83)

Читаоче, ти ћеш да приметиш да су само муслимани остали под заставом истините вере и њеног правог имена. Садашње вере свој назив приписују племену, као што су то учинили јевреји, или одређеној особи, као што су то учинили хришћани или будисти.

Иман

У филолошком значењу: Иман је термин за веровање, прихватање.

У шеријатском значењу: Иман је термин који се некад спомиње за веровање у Бога, Његове анђеле, до краја иманских темеља. Ово је ако се спомене у контексту са исламом, као као што је дошло у хадису који говори о анђелу Џибрилу (Гаврилу). А некад се под речју иман мисли на целокупну веру, а то је када се спомиње та реч појединачно, невезано за спомињање ислама, као што је:

„Аллах је заштитник оних који верују.“
(Кур'ан, 2:257)

Ихсан

У филолошком значењу: Ихсан је термин који означава савршенство дела и његову прецизност.

У шеријатском значењу: Ихсан је термин који означава видљиво доброчинство чињењем обредословља и скривено доброчинство искреном преданошћу.

Скуп претходна три степена означава универзалну веру, коју је Узвишени Бог послао по Племенитом Веровеснику, нека су Божији благослов и мир над њим.

Џибрилов (Гаврилов) хадис

Преноси се од Омера ибн ел-Хаттаба, Бог био задовољан њиме, да је казао:

„Једног дана, док смо седели са Божијим Послаником, нека су Божији благослов и мир над њим, дошао је један човек у изразито белој одећи и изразито црне косе. На њему се није примећивао траг путовања, а нико га од нас није познавао. Сео је испред Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, прислонивши колена уз Посланикова колена, ставивши своје руке на Посланикова стегна, а затим је упитао: 'Мухаммеде, обавести ме о исламу'. Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, рече му: 'Ислам је да сведочиш да нема другог бога осим Аллаха и да је Мухаммед Божији посланик, да клањаш намаз, да дајеш зекат (милостињу), да постиш рамазан и да обавиш ходочашће ако ти то буде могуће.' 'Истину си казао' – рекао је. Ми смо се чудили, и пита и потврђује одговор! Казао је: 'Обавести ме о иману.' Казао је: 'Иман је да верујеш у Аллаха, Његове мелеке (анђеле), Његове књиге, Његове посланике, Судњи дан и да верујеш у одређење добра и зла.' Казао је: 'Истину си казао.' 'Обавести ме о ихсану (добročинству).' Одговорио је: 'Ихсан је да обожаваш Аллаха као да Га видиш, јер ако ти њега не видиш, Он тебе види.' Казао је: 'Обавести ме о Судњем дану.' Упитани о томе ништа више не зна од онога који пита', одговорио је Посланик. Казао је: 'Обавести ме онда, о његовим предзнацима.' Одговорио је: 'Да

робиња роди себи господара (господарицу) и да видиш голе и босоноге чобане како се такмиче у што вишој градњи.' Омер, Бог био задовољан њиме, је казао: 'Човек је отишао, а ја сам остао збуњен.' Затим ми је Посланик казао: 'Омере, да ли знаш ко је онај што је питао?' Казао сам: 'Бог и Његов Посланик знају.' Он ми је ракао: 'То је анђеол Гаврило. Дошао вам је да вас подучи вашој вери.'“ (Бележи Муслим)

Појашњење онога што се налази у хадису:

Брате читаоче, довољни су ти степени који се наводе у овом хадису, заједно са њиховим прописима.

Прво: ислам је први степен. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, је термин ислам овде употребио за видљива дела и речи - а то је шехадет³⁵, обављање намаза, давање зеката, пост рамазана и обављање ходочашћа, за онога ко је у могућности. Термин ислам употребљава се и појединачно, неvezано

³⁵ Шехадет је арапска реч која значи *сведочење*. У терминолошком значењу шехадет је сведочење (Ешхеду ен ла илахе иллаллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве ресулуху) да нема другог истинског бога осим Аллага (Бога) и да је Мухаммед Божији роб и Божији посланик. Изговарањем шехадета се постаје муслиманом. Међутим да би шехадет (сведочење Ислама) био исправан, онај који га изговара мора испунити следеће услове: да зна значење шехадета и шта оно захтева, да је чврсто убеђен у оно што изговара без имало сумње, да то ради искрено само ради Бога, да његов шехадет буде истинит, тј. да се слаже са оним што је у срцу, да воли све оно што шехадет захтева и да мрзи супротно томе, да речи шехадета прихвати истинским прихватањем и да следи и покорав се ономе што оне захтевају.

за спомињање имана, и то да се под тим мисли на целокупну веру, њене основе и огранке везане за веровање, обредословље међуљудске односе, морал, као што је у речима Узвишеног:

„Аллаху је права вера једино - Ислам.“ (Кур'ан, 3:19)

Друго: иман - Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, овај термин употребио је као веровање у Бога, Његове анђеле, Његове књиге, Његове посланике, Судњи дан и одређење добра и зла. Термин иман употребљава се и појединачно, невезано за ислам, где се мисли на целокупну веру, као што су речи Узвишеног:

„Прави су верници само они чија се срца страхом испуне кад се Аллах спомене, а кад им се речи Његове казују, веровање им учвршћују и само се на Господара свога ослањају, они који намаз обављају, и део од онога што им Ми дајемо удељују. Они су, збиља, прави верници...“ (Кур'ан, 8:2-4)

Треће: ихсан. Ово је трећи степен. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, овај је термин употребио за улепшавање спољашњости чињењем ибадета (богослужења) и унутрашњости потпуном искреношћу. Термин ихсан употребљава се појединачно, невезано за спомињање имана, и то да се под тим мисли на целокупну веру, као што су речи Узвишеног Бога:

„Онај ко се сасвим преда Аллаху, а уз то чини добра дела, ухватио се за најчвршћу везу.“ (Кур'ан, 31:22)

Веровесник је језгровито протумачио овај хадис, водећи рачуна о значењу, а то не може нико осим онај коме је Бог подарио језгровит говор. Тако је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, казао: **"Ихсан је да обожаваш Аллаха као да Га видиш, јер ако ти Њега не видиш, Он тебе види."** Ово је вест о томе да степен ихсана има два поступања, као и мухсини (добročинитељи).

Први степен - а он је највиши: **"Да обожаваш Аллаха као да Га видиш."** То је степен посматрања, то јест, да срце буде осветљено иманом и да оштроумност продре у спознају, тако да гајб - невидљиво - постане као јава. Ко буде обожавео Бога како би Му се приближио и примакао, као да је код Њега, као да Га види. То захтева од њега страхопоштовање, страх, уважавање и величање.

Други степен: искрена преданост. Да човек ради настојећи да осећа присутност Божијег надзора, посматрања и близине Њему. Ако роб све ово настоји да осећа присутним у свом деловању, он је одан и предан Богу, не обазире се ни на кога другог, нити својим деловањем жели икога поред Њега.

Добročинитељ је онај ко обожавео Бога на основу подстицаја из свог личног уверења да Бог заслужује да Му се буде покорним, да Му се чини ибадет, да Му се буде потчињеним, без обзира на награду или казну. Он

је такав, тај ко чини добротворство својој земљи, улажући сав свој труд за њен опстанак не водећи рачуна о заради или кажњавању. Видећеш га приправног за све оно што се њега тиче, а везано је за његову државу, па ће да уложи сав свој труд и настојања како би отклонио опасност и нереде, не гледајући ни на шта друго. То је добротворинитељ у својој држави и његов пример је као пример добротворинитеља у вери. Стога и налазимо Божију милост у близини добротворинитеља.

Узвишени Бог је казао:

„Не правите неред на Земљи, кад је на њој ред успостављен, а Њему се молити са страхом и надом; милост Божија је заиста близу оних који добра дела чине.“ (Кур'ан, 7:56)

Добротворинитељи ће да придобију Божију љубав.

Узвишени Бог каже:

„И добро чините; Аллах, заиста, воли оне који добра дела чине.“ (Кур'ан, 2:195)

Исто тако, Узвишени Бог обавештава да је Он са добротворинитељима и да је у њиховим редовима:

„Оне који се буду због Нас борили, Ми ћемо, сигурно, путевима који Нама воде, упутити; а Аллах је, заиста, на страни оних који добра дела чине!“ (Кур'ан, 29:69)

Закључак

1. Ислам

То је назив по којем је позната вера са којом је дошао Мухаммед, Божији посланик, нека су Божији благослов и мир над њим. Овај термин филолошки означава: покорност и послушност, добробит и сигурност и чистоћу од видљивих и невидљивих порока (греха).

У Шеријату овај термин означава Божију једноћу, послушност Његовим наредбама и потчињеност Њему. Тако је вера названа Исламом у сваком времену јер је то пут којим се остварује предаја роба своме Господару.

2. Иман

Филолошки означава: веровање, прихватање. А у Шеријату то је термин који се некад спомиње за веровање у Бога, Његове анђеле, Његове књиге, Његове посланике, Судњи дан и одређење добра и зла. Ово је ако се спомиње у контексту заједно са исламом. Некад значи целокупну веру, када се спомиње појединачно, невезано за реч ислам.

3. Ихсан

Филолошки означава: савршенство дела и његову прецизност. У Шеријату означава: улепшавање спољашњости - ибадетима (богослужењем) и унутрашњости - искреном преданошћу. Добročинство је неопходно у сваком делу.

Скуп претходна три степена означава универзалну веру, коју је Узвишени Бог послао по племенитом Веровеснику, нека су Божији благослов и мир над њим, што је очигледно из хадиса о анђелу Џибрилу (Гаврилу).

КУР'АН ПРЕДЊАЧИ САВРЕМЕНИМ НАУКАМА

Кур'ан је књига упуте

Кур'ан није објављен да би подучавао хемији, или грађевини, или медицини, или пољопривреди, или другим наукама које су везане за живот на Земљи, коју је Бог поверио човеку као намеснику на Земљи, након што му је подарио могућност изучавања и стицања знања.

О овим основама Узвишени Бог говори:

„Читај племенит је Господар твој, Који поучава перу, Који човека поучава ономе што не зна.“ (Кур'ан, 96:3-5)

Стога, Кур'ан није искључиво научна књига везана за ове науке. На нама је да у њој пронађемо све научне истине, из свих области претходних наука које се у њој налазе. Али, Кур'ан је објављен као упута људима у најважнијим људским животним питањима. Он их упућује, упознаје са њиховим Господаром, зашто их је створио, па им објашњава њихову улогу на Земљи. Он их упознаје са тим где ће човек да заврши и шта га очекује након његове смрти. Кур'ан их упућује на најбоље методе на којим ће да изграде своје животе, своје понашање, свој морал и међуљудске односе.

Узвишени Бог је казао:

„Овај Кур'ан води једином Исправном путу.“
(Кур'ан, 17:9)

А Узвишени Бог је казао и следеће:

„О верници одазовите се Аллаху и Посланику кад од вас затражи да чините оно што ће вам живот осигурати.“ (Кур'ан, 7:24)

Кур'ан указује на истине везане за стварање

Онај Који је створио човека и подучио га, Онај Који је објавио Кур'ан и појаснио га, обавестио је и обећао у Својој Књизи да ће људима, а посебно научницима, да открије истину о јасним знаковима који се налазе у овом Кур'ану, како би им то био доказ о истинитости Мухаммедовог, нека су Божији благослов и мир над њим, посланства.

Узвишени Бог је казао:

„Ми ћемо им пружити доказе Наше у просторствима свемирским, а и у њима самим, док им не буде сасвим јасно да је Кур'ан истина. А зар није довољно то што је Господар твој о свему обавештен?“ (Кур'ан, 41:53)

Узвишени је казао:

„Они којима је дато знање, добро знају да је оно што ти се објављује од Господара твога истина и да води на пут Силнога и Хваљеног.“ (Кур'ан, 34:6)

Узвишени је казао:

„Ето, тако Ми подробно излажемо доказе људима који знају.“ (Кур'ан, 7:32)

Обећање се испуњава

Обистинило се Божије обећање. Оно што се испунило у нашем веку, веку свемирских наука, јесте да колико год су напредовала научна открића на свим пољима, толико су се пред људима откривали знакови очигледног стварања који су повећавали људско веровање у њиховог Господара и њиховог Створитеља. Откривена су, такође, нека од значења, јер Кур'ан некад отворено говори, а некад само указује на значење. Тако је одређени одломак остао, објашњавајући или тумачећи, без свог појашњења, због тога што претходници нису познавали истине о Божијем стварању као и о прецизностима на које тај одломак упућује. Ово је једна врста кур'анске наднаравности (и'џаза), која се јавља у веку астрономије, сведочећи да је Кур'ан Божији говор који обједињује истине, које су човечанству непознате током многобројних векова, а које је Кур'ан потврдио у својим одломцима пре четрнаест векова. То је сведок да овај Кур'ан није написао неписмени човек нити било које људско покољење које још увек живи у великом незнању. Он је дело Онога Који је створио свемир, Онога Који Својим знањем све обухвата. Истину је казао Бог, обраћајући се Своме Веровеснику:

„А ти, заиста, примаш Кур'ан од Мудрога и Свезнајућег!“ (Кур'ан, 27:6)

Јасни одломци претходе наукама у утврђивању постојаних истина.

Пример тога су кур'анске вести о истинама о свемиру, а које нико од људи није знао. Дошло се до научног напретка откривајући истинитост онога о чему нас је Кур'ан обавестио. Примери су многобројни, а неки од њих су следећи:

1. Отцепљење Земље

Учењаци су практично утврдили да се Земља отцепила од небеса. Разилажење међу истраживачима концентрисано је на одређење места на којем се одвојила од небеса. Једно од мишљења је следеће: „Земља се одвојила од Сунца.“ Други кажу: „Одвојила се од звезде.“

Ако је човеку тешко да замисли Земљу делом небеса, онда номад највише има разлога да сумња у овај говор. Узвишени Бог ову је истину о свемиру пренео људима преко човека који не зна ни да чита ни да пише, још пре четрнаест векова, када му је објављен Кур'ан.

Узвишени Бог је казао:

„Зар не знају неверници да су небеса и Земља били једна целина, па смо их Ми искомадали, и да Ми од воде све живо стварамо? Зар нећете да верујете?“ (Кур'ан, 21:30)

2. Вода и живот

Кур'ански одломак садржава и другу истину, а то је да је течност воде основ за постојање живота. На лицу Земље, осим воде, не постоји ниједна течност која би приближно одговарала животним процесима. Неки истраживачи утврдили су да неке бактерије могу да живе без ваздуха, али апсолутно не могу да живе без воде. Кур'ански одломак на то указује пре него што је човечанство ишта знало о томе.

Узвишени Бог каже:

„... и да Ми од воде све живо стварамо? Зар нећете да верујете?“ (Кур'ан, 21:30)

Са обзиром да су до ове две истине дошли неверници, прече је да ове речи, као што је у одломку, буду упућене њима, можда буду веровали.

3. Између садржине желуца и крви

Након повременог напредовања науке о анатомији и побољшања микроскопа научници успевају да прате кретање хране у цревима стоке. Истраживали су како се ствара млеко, па су пронашли да кисели ензими претварају храну у кашасту смесу која се креће кроз црева. Крвне длачице (vlakна) апсорбују растворене хранљиве материје из те смесе, након чега се хранљиве материје крећу кроз крв све док не стигну у млечне жлезде. У млечним жлездама се млечне материје (од

којих се ствара млеко) апсорбују из крви, па се ствара млеко које је произашло прво из кашасте смесе у желуцу а затим из крви. Ово је садржај о којем говори одломак:

„Ви имате поуку у стоци: 'Ми вам дајемо да из утроба њених млеко чисто пијете, које настаје од гризина и од крви - укусно онима који га пију.'“
(Кур'ан, 16:66)

4. Као кад чини напор да на небо узлети

Након што је човек успео да полети, да се попне на небеса и да се успне на више нивое, спознао је да све што се више пење у висине, то се смањује кисеоник и ваздушни притисак, што изазива жестоку тегобу у прсима и потешкоћу у дисању. То је оно о чему Племенити Кур'ан говори тринаест векова пре него што је човек уопште био у могућности да лети.

Узвишени Бог је казао:

„Ономе кога Аллах жели да упутити - Он срце његово према Исламу расположи, а ономе кога жели у заблуди да остави - Он срце његово стегне и тегобним учини као кад чини напор да на небо узлети.“ (Кур'ан, 6:125)

Одломак указује на дело због којег човек заслужује да за њега буде кажњен остављањем у заблуди. Пример његовог стања је када нпр. слуша предавање везано за Ислам и осети жестоку тескобу, то

стање је попут стања када чини напор да се успне на небеса. Шта човек који не зна ни да чита ни да пише зна о тој истини о којој само Бог може да нас упозна? Који човек је, тада, могао да се успе на небеса, да ли је имао авион којим је летео?

5. Тмине које се налазе у дубинама мора и валови који их прекривају

Савремена је наука открила да се на дну дубоких мора - која имају много воде (бескрајно дубоко море) - налазе мрачне тмине у којима жива створења живе без апарата за вид, где живе помоћу слуха, а овакве мрачне тмине не налазе се у мору које окружује Арапско полуострво.

Савремена је наука, исто тако, открила да постоји унутрашњи вал који прекрива море, и тај вал је дужи и шири од валова на површини мора. Истраживачи су успели да сликају овај вал сателитом, а Кур'ан говори о овој истини већ вековима.

Узвишени Бог је казао:

„Или су као тмине над дубоким морем које прекривају валови, све један за другим, изнад којих су облаци, све тмине једне изнад других, прст се пред оком не види - а онај коме Бог не да светло, неће светла ни имати. (Кур'ан, 24:40)

Ове су тмине резултат:

1. велике количине воде јер је то бескрајно дубоко море;

2. унутрашњи вал који одбија зраке и многим од њих не дозвољава пролазак наниже;

3. површински вал који одбија зраке и многим од њих не дозвољава пролазак наниже;

4. облаци прекривају многе зраке и не дозвољавају им пролаз наниже;

То су тмине једне изнад других, а њихови су узрочници једни изнад других.

6. „И планине клиновима начинили“

Клин се забија у земљу како би се учврстио шатор, а тако су својим издизањем планине пробиле еластични слој, који се налази испод каменог слоја који сачињава континенте. У односу на континенте, планине су постале попут клина у односу на шатор. Клин причвршћује шатор делом који се налази у земљи, а тако и планине причвршћују континенте делом који се налази у њиховом еластичном слоју који се налази испод каменог слоја од којег се састоје континенти. Истраживачи су то утврдили 1965. године. Сазнали су да би континенти кружили, да Бог није створио планине као клинове. Земља би се кретала и подрхтавала испод наших стопала, а Бог нам наводи ову истину у величанственом Кур'ану. Узвишени Бог каже:

„И планине клиновима начинили.“ (Кур'ан, 78:8)

Узвишени је Бог казао:

„Он је по Земљи непомична брда побацио да вас она не потреса.“ (Кур'ан, 16:15)

7. Путовање по земљи да бисмо спознали како је све ни из чега створено

Одређивање научног програма истраживања најважнија је ствар, а овај кур'ански одломак:

„Реци: 'Путујте по свету да видите што је Он ни из чега створио...'" (Кур'ан, 29:20) Одређује нам научни начин за спознају како је све ни из чега створено, указујући на то да је неопходно да путујемо по земљи истражујући и испитујући и да се спознаја каквоће стварања зауставља на нашем путовању по земљи. У данашње време истраживачи су пронашли да је неопходно да проучавамо узорке планина и да их упоређујемо са различитим слојевима земље, ако желимо да спознамо из чега је настало стварање на Земљи. А ко је о свему овоме обавестио Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, који није знао ни да чита ни да пише.

8." Валови све један за другим"

Све до 1900. године људи су знали само за једну врсту валова и то за оне валове који се налазе на површини мора. Скандинавски морепловци открили су овоме свету истину која је била скривена у дубинама мора. Та се истина састоји у томе да се у морским дубинама налази друга врста валова која хвата рониоце, као што горњи валови хватају пливаче. Узвишени Бог ову је истину обелоданио преко Веровесника, нека су Божији благослов и мир над њим, који није знао ни да чита ни да пише, пре више од четрнаест векова, који целог свог живота није видео море.

Узвишени Бог је казао:

„Или су као тмине над дубоким морем које прекривају валови, све један за другим, изнад којих су облаци, све тмине једне изнад других.“ (Кур'ан, 24:40)

Замисли, како овај одломак говори о овој истини?! Како потврђује да су то слојеви једни изнад других? Откуд Мухаммеду, нека су Божији благослов и мир над њим, знање о науци о мору о којој цело човечанство није ништа знало све до пре 76. година!?

9. "У ономе што из земље ниче"

Међу људима било је познато да само код људи и животиња постоји мушки и женски пол, а што се тиче биљака оне су као преостале неживе материје и не могу да се описују као мушки или женски пол. Поред тога

што су произвођачи урми – на пример - знали да неће да роде урме ако се не опраше (оплоде) ударањем делова пупољака урме о пупољке друге урме, за њих то није значило ништа друго осим обичај за који је пракса потврдила да доноси корист. Стога у часном хадису налазимо казивање ове врсте: Када је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, прошао поред сународника који су опрашивали урме, забранио им је то, па су они престали и нису негодовали Божијем Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, говорећи: "Биљке су мушког и женског рода и неће да уроде плодом ако се међусобно не оплоде (опраше)." А то је било Посланиково људско знање којим је ускраћено познавање полности саме урме, јер су делови мушког и женског рода неизмерно мали, па је због тога и дошло до те забране. Када је дошло време да се појаве плодови, урме нису дале никаквих плодова, па су отишли код Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, да му се пожале. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, казао им је: **"Ви боље од мене познајете ствари везане за овај свет"**, тј. ја не познајем ове пољопривредне делатности, а ви то боље знате од мене, и оно што сам казао није било објава од Бога, него људско мишљење. Ако видимо недостатак у Посланиковом, нека су Божији благослов и мир над њим, људском познавању плодности биљака, то је због тога што је то било нешто непознато код свих људи, све док није дошло до напретка микроскопа и све док није напредовала наука о анатомији биљака. А ово је

текст који је дошао у Објави од Онога од Којег не долази оно што је неисправно.

Узвишени Бог је казао:

„Нека је хваљен Онај Који у свему ствара пол; у ономе што из земље ниче, у њима самим, и у ономе што они не знају.“ (Кур'ан, 34:36)

10. "И учинили да на њој све са мером расте"

Људи нису ништа знали о различитом стварању различитих биљака све док наука није напредовала у овом веку и док није открила да се све биљке састоје од идентичних основних материја: угљеник, кисеоник, водоник, азот, сумпор или фосфор; и неких других различитих материја. Узрок различитости биљака јесте различита заступљеност материја у свакој од њих, као и то да корен сваке биљке из земље узима онолико материја колико јој је тежински тачно одређено. И о овоме Књига говори.

Узвишени Бог је казао:

„Учинили да на њој све са мером расте.“
(Кур'ан, 15:19)

11. "Из њега израста зеленило, а из њега класје густо"

Човечанство задуго није знало како настаје зрневље и плодови, напротив, није знало како настају различити делови биљака. У овоме веку, мислиоци су почели да проучавају како биљке стварају зрневље и плодове, како бисмо, можда, били у могућности да их опонашамо и производимо храну као што оне производе?! Почели су да проучавају плодове и зрневље како би дошли до скривене тајне, све док нису дошли до резултата који је познат као фотосинтеза или синтеза хлорофила. Пронашли су да се у биљкама налазе мале зелене фабрике (зелени пластиди) које биљкама дају зелену боју.

Из ових фабрика излазе хранљиве материје од којих се стварају плодови и зрневље, као и преостали делови биљака.

Ове "зелене фабрике" настају у биљкама у току њиховог раста, а биљке настају из воде која се налази у њиховом корењу. Ово налазимо у племенитом кур'анском одломку:

„Он воду са неба спушта, па Ми онда чинимо да помоћу ње ничу све врсте биља и да из ничега израста зеленило, а из њега класје густо, и из палми, из заметка њихових, гроздови које је лако убрати, и вртови лозом засађени, нарочито маслине и шипци, слични и различити. Посматрајте, зато, плодове њихове кад се тек појаве и кад зрију. То је заиста доказ за људе који верују.“ (Кур'ан, 6:99)

Нема ништа чудније од ове Књиге (Кур'ана) која спомиње истину и указује нам на то како ћемо да дођемо до ње, говорећи: **Посматрајте, зато, плодове њихове.** Кад је човек почео да размишља и посматра плодове, дошао је до истине: **То је заиста доказ за људе који верују.**

Замисли ову прецизност у речима Узвишеног: **И да из њега израста зеленило, а из њега класје густо,** то јест да из биља излази зеленило, које је карактеристично по томе да из њега излази класје густо. Овде се говори о зеленилу (хлорофилу), а не о биљкама.

12. "И кунем се часом кад се звезде губе"

Номад који посматра звезде, мисли да су оне близу, и ако би се попео на врх планине, можда би хтео да дохвати звезде, као што је то казао Фараон:

„О Хамане, сагради ми један торањ не бих ли стигао до стаза, до стаза небеских, не бих ли се попео до Мусаовог Бога...” (Кур'ан, 40:36,37)

Научни напредак открио је удаљеност звезда, а то је оно о чему задуго човек није ништа знао. Сунце је, тако, удаљено око 93 милиона миља, а светлост ову удаљеност пређе за 8 минута, јер је брзина светлости 300 хиљада километара у секунди. Удаљеност између нас и најближе нам звезде, светлост пређе за четири године и три месеца. Од неких звезда светлост путује до нас 340 година, а од неких путује милионима година! Зар ово

откриће није садржано у кур'анском одломку у којем се налази истина која је дуги период времена била непозната?

Узвишени Бог је казао:

„И кунем се часом кад се звезде губе, а то је, да знате, заклетва велика.“ (Кур'ан, 56:75-76)

13. "Из облака величине брда, Он лед спушта"

„Зар не видиш да Аллах разгони облаке, а онда их спаја и једне над друглма гомила, па ти видиш кишу како из њих пада; Он са неба, из облака величине брда, спушта лед, па њиме кога хоће погоди, а кога хоће поштеди - бљесак муње Његове готово да одузме вид.“ (Кур'ан. 24:43)

Тумачење овог одломка препустићемо председнику Одсека за астрономију на Природословном факултету - Универзитет у Каиру, др. Џемалуддину ел-Фендију који каже:

Казао сам студентима: Овај је одломак вредан спомена у склопу научне литературе због свог описа. Прво што смо сазнали од истина везано је за облаке. Неопходно је да то објаснимо научницима на Западу, који су проучавали и истраживали подручје облака и који су дошли до те истине, како би им било јасније, да Кур'ан претходи наукама.

У карактеристике нагомиланих облака убраја се и то да се увис протежу до 15 километара, па чак и више. Стога се и чини, ономе ко их посматра, да су попут огромних планина.

Могућност за развој нагомиланих облака јесте преко ваздушних слојева, чија температура има огромне разлике. Тако долази до настанка вихора који ствара лед (град). Стога, једино нагомилани облаци могу да стварају лед (град), и ово је истина која нам се тумачи речима Узвишеног Бога:

„Он са неба, из облака величине брда, спушта лед.“

Након што су научници користили радар приликом снимања постепености стварања нагомиланих облака, крајем Другог светског рата, показало се да облаци почињу да се стварају од неколико ћелија или једињења облака које покрећу ваздушне струје. Тако се долази до сазнања да се сједињавају две или више ћелија, зависно од услова, стварајући нагомилане кишне облаке. Иако је човек дошао до ове величанствене научне истине тек у скороје време, налазимо да Кур'ан са лакоћом понавља, говорећи:

„Зар не видиш да Аллах разгони облаке, а онда их спаја и једне над другима гомила.“

Овако нам први део одломка појашњава постепеност стварања нагомиланих облака, а затим се развијају све док не постану попут планина. Тада настаје

лед. Није неопходно да лед пада из облака, само зато што је створен, него је могуће да га носи ваздушна струја која се успиње и не спушта ни на које одређено место. Када ослаби ваздушна струја, лед је немилосрдан и као да облаци експлодирају. Ово је тумачење речи Узвишеног Бога: **Па њиме кога хоће погоди, а кога хоће поштеди.**

Најважнија карактеристика падања леда јесте појава грмљавине. По други пут налазимо да само мирни и нагомилани облаци могу да стварају жестоке грмљавине. Гледајући у одломак уочавамо да каже: **Бљесак муње Његове готово да одузме вид**, то јест, готово да бљесак муње која прати лед (одузме вид), јер је лед најближа именица на коју се односи споменута заменица (Његове муње). Многобројни су одломци који говоре о истинама у свемиру, а научни напредак потврђује истине које се налазе у величанственом Кур'ану. Сваким научним напретком ми изнова откривамо друге одломке, нова научна открића у којим Кур'ан предњачи. Постоје одломци и кур'ански изрази чија истинитост није могла да се разуме све док није дошло до научног напретка, који открива прецизност тог значења као и прецизност кур'анских израза, који указују сваком разумном човеку да је говор Племените Књиге - Божији говор, чије знање све обухвата. Ако неки изрази и значења нису могли да се разумеју, повећањем природних наука дошло се до тога да човек спозна говор свога Господара који није познавао.

То су следећи примери:

1. Узвишени Бог је казао:

„Затим се небеским висинама упутио док је небо још маглина (дим) било, па њему и Земљи казао: 'Појавите се милом или силом!' 'Појављујемо се драге воље!' - Одговорили су.“ (Кур'ан, 41:11)

Реч маглина (дим) овде значи да су небеса била у облику маглине или дима. Сада научно истраживање потврђује: "Основа Земље и звезданог неба је магла." А магла је израз за гасове за које су се закачиле неке друге чврсте материје које нису као звезде које зраче и светле. Зар дим није најпрецизији опис!?

2. Узвишени Бог је казао:

„Ми смо небо моћи Својом саздали, а Ми, уистину, још неизмерно много можемо.“ (Кур'ан, 51:47)

Савремена астрономија утврдила је да се небеса још увек проширују, било да се ради о непрестаном стварању нових сазвежђа или да се ради о непрестаном удаљавању сазвежђа.

3. Узвишени Бог је казао:

„А небо је дигао. И поставио је равнотежу.“ (Кур'ан 55:7)

Њутн је открио да на небесима постоји савршено прецизни закон који влада небеским телима, а то је закон о гравитацији. Корист ове гравитације међу планетама је у равнотежи међу њима (мизан). Откриће двеју планета

Нептун и Плутон сматра се победом над законом који је Њутн открио. Коришћењем равнотеже за гравитацију, астрономи су утврдили положај планете Уран, али путем телескопа, пронашли су да се њен положај разликује. Тако су астролози дошли до закључка да друга планета својом гравитацијом утиче на Уран. Прорачуном је утврђен положај Нептуна, који се креће на небесима и има одређени утицај на Уран. Тај прорачун је одредио правац у којем је посматран, након напретка средстава за посматрање звезда, у складу са законом о гравитацији. Овом равнотежом омогућено је откриће друге планете Плутона. Да ли је сада разумљиво значење речи Узвишеног Бога:

„А небо је дигао. И поставио је равнотежу!“

4. Узвишени Бог је казао:

„А шта је теже створити: вас или небо? Он га је саздао, а свод његов високо дигао и усавршио. Ноћи његове мрачним, а дане светлим учинио. После тога је Земљу поравнао, из ње је воду и пашњаке извео, и планине непомичним учинио.“ (Кур'ан, 79:27-31)

У овим су одломцима кур'ански изрази, чију прецизност је открио научни напредак:

а) **"Небо. Он га је саздао"**

Научни напредак потврдио је да су небеска тела у својој структури попут стена које подупиру једне друге, свако се заснива на другом. Ако би се пореметио ред у

једном или више небеских тела, пореметила би се цела њихова структура.

б) "Свод његов је високо дигао"

Човеку није било познато колико су небеса уздигнута све док наука није открила положај неких звезда. Тако смо сазнали да су небеса уздигнута и да нису близу, као што се то мисли.

в) "Ноћи његове мрачним, а дане светлим учинио"

Заиста су Земља, Сунце и звезде биле једно, није се знало за дан ни за ноћ. Након што је дошло до отцепљења, неке планете су почеле да се хладе и круже саме око себе, па су због своје хладноће постале мрачне, а својим кружењем испред Сунца и светлећих звезда издвојио се дан, као што се издвојила и ноћ. Овако нам је постала очигледна прецизност овога израза.

г) "После тога је Земљу простро"

То јест, простро је, да буде одговарајућа за раст биљака, да буде корисна човеку. Реч (деха) прострети у арапском језику има више значења. Она значи: јаје или котрљати се, ваљати се. Очигледно је да је Земља након свог отцепљења почела да кружи и котрља се у својој путањи и још увек се котрља и преврће пловећи у свемиру и по својој путањи. Да ли научна истина налази јаснија значења у речима Узвишеног Бога, Који каже: „После тога је Земљу поравнао!?"

е) "Из ње је воду извео"

Из Земље излази вода од кише, а још увек неки људи сматрају да кишна вода пада из базена на небесима. Вода из првих мора била је делом Земље, као резултат хемијских процеса који су се десили у току стврдњавања Земљине коре. Ови процеси били су у одговарајућој количини како би се дошло до одговарајуће количине воде.

5. Узвишени Бог је казао:

„И Месецу смо одредили положаје; и он се увек поново враћа као стари савијени палмин прут.“
(Кур'ан, 36:39)

Овај одломак потврђује истину, а то је да је узрок промене Месечевог изгледа сваког месеца, заправо његово мењање одређених положаја, како би се поново повратио као млад месец, за који одломак каже: **„као савијен палмин прут.“**

6. Узвишени Бог је казао:

„Нека је узвишен Онај Који је на небу сазвежђа створио и у њима дао Светиљку и Месец који сија.“ (Кур'ан, 25:61)

Као и речи Узвишеног:

„Он је Сунце извором светлости учинио, а Месец сјајним, и положаје му одредио - да бисте знали број година и рачунање. Аллах је то мудро

створио. Он потанко излаже доказе људима који разумеју.“ (Кур'ан, 10:5)

Узвишени је казао:

„И над њима Месец светлим дао, а Сунце светиљком учинио.“ (Кур'ан, 71:16)

Из претходних одломака уочавамо разлику између Сунчеве и Месечеве светлости. Сви кур'ански одломци Сунце описују као пламтећу и светлећу светиљку, а Месец не описује као светиљку него као светло које даје светлост. Каква је разлика о којој говоре одломци? Да ли постоји у Кур'ану појашњење ове различитости? Научни је напредак утврдио да је Сунчева светлост сама по себи светиљка, а да Месец не светли сам од себе, него да је обасјан Сунчевом светлошћу.

7. Узвишени Бог је казао:

„И коње, и мазге, и магарце - да их јашете, и као украс - а створиће и оно што не знате.“ (Кур'ан, 16:8)

„Доказ им је и то што потомке њихове у лађама крцатим превозимо и што за њих, сличне њима, стварамо оне на којима се возе.“ (Кур'ан, 34:41,42)

Први одломак говори о томе да постоји нешто друго на чему ће човек да се вози, што ће да украшава. Створиће то, а људи неће ништа знати о њему. То је врста на којој ће човек да се вози и коју ће да украшава,

слична коњима, мазгама и магарцима. Други одломак говори о томе да је Узвишени Бог припремио човеку превозно средство слично крцатој лађи. Ако човек размисли о првим превозним средствима, неће ништа наћи што личи крцатој лађи. Шта је то онда? Научни напредак је дошао до одговора, па смо спознали превозна средства и њихове украсе, поред коња, мазги и магараца. Сазнали смо шта је то што личи тој крцатој лађи. То су: возови, аутобуси, авиони, бродови. Тако смо сазнали на шта се односе речи: **А створиће и оно што не знате**, као и на шта се односе речи: **Сличне њима стварамо**.

Из хадиса Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, у којем каже: **"Оставићете подседлице и нећете ићи на њима"**, видимо да су их савремена путничка средства заменила.

8. Узвишени Бог је казао:

„Он вас ствара у утробама мајки ваших, дајући вам лекове, један за другим, у три тмине. То вам је, ето, Аллах, Господар вас, Његова је власт, нема бога осим Њега, па куда се онда одмећете?“
(Кур'ан, 39:6)

Какве су то три тмине у којим се човек налази у мајчиној утроби, где прелази из стања у стање?

Питање чији је одговор постао познат по прецизности, након напретка у антропологији, након што је дошло до открића да омотач, који се налази око

ембриона у мајчиној утроби, није заправо један омотач као што се оком види, него су то заправо три омотача (амнион, хорион-сероза и алантаис) и било који од ових омотача не дозвољава пролазак ни светлости ни воде ни топлоте. Зар те специфичности тмине не могу да буду те три тмине?

9. Узвишени Бог је казао:

„Зар човек мисли да кости његове нећемо да сакупимо? Хоћемо, Ми можемо поново створити јагодице прстију његових.“ (Кур'ан, 75:3,4)

Јагодице: То су завршеци прстију. Овде значе: Њихово поновно враћање као што су по први пут изгледале. Па шта је теже: Поновно стварање јагодица или костију? На први поглед, ове две ствари су идентичне, али када знамо да сваки човек има различиту шару својих јагодица, које не личе јагодицама ниједног другог човека. Отисци прстију користе се за препознавање особа. Ако знамо ово, онда знамо тајну значења овог одломка која је одавно ишчезла, јер Свезнајући, Онај Који је о свему обавештен, каже онима који су негирали посланство:

„Зар човек мисли да кости његове нећемо да сакупимо? Хоћемо, Ми можемо поново створити јагодице прстију његових.“ (Кур'ан, 75:3,4)

То јест, у нашој моћи није само сакупљање костију, него и нешто што је веће од тога, што је прецизније, а то је израда јагодица, у ствари, њихово

поновно стварање са свим њиховим цртама по којим се сваки појединац разликује. Све до данашњег времена људи нису знали да је поновно стварање јагодица, онаких какве су биле, теже од сакупљања костију. Нема ли величанственијег Божијег стварања и прецизнијег Божијег говора од овога!

10. Узвишени Бог је казао:

„Распуштенице нека чекају три месечна прања...” (Кур'ан, 2:228)

То јест, нека чекају да прођу три месечна прања, пре било каквог новог склапања брака. Зашто то није био период једног месечног прања? Или два месечна прања? Француски закон, на пример, о томе каже: "Жена удовица или распуштеница, ако жели нови брак, мора да чека 300 дана од дана смрти мужа или од дана развода, осим ако би се породила пре истека тог времена." Овај период дужи је од девет месеци. Научни напредак је дошао са одговором на ова питања, где лекари кажу: „Месечни циклус се прекида ради трудноће, али у изузетним случајевима, у трудноћи овај циклус може да се јави и два пута, али никако три пута.“ Стога је овај период три месечна прања, а то је тачан, прецизан и одговарајући период за одређење трудноће на основу овог правила - да ли она постоји или не.

11. Узвишени Бог је казао:

„Питају те о месечном прању. Реци: 'То је непријатност.' Зато немојте да имате однос са женама за време месечног прања.“ (Кур'ан, 2:222)

Описујући штетност полног односа са женом у месечном прању, лекар каже: "Интимни однос је забрањен (харам) у време месечног прања, из следећих разлога:

1. Узбуђеност полних делова код жене, приликом односа, у овом периоду изазива прилив крви што узрокује упале материце или јајника или карлице, што веома штети њеном здрављу. Може да дође и до оштећења јајника или јајовода што може да доведе до стерилитета. У данашње време, женино излагање ваздуху (ветру) штети њеним унутрашњим органима, па у њима може да се десити упаљење;

2. Улазак честица месечног прања у унутрашњост мушког полног органа, понекад проузрокује гнојну упалу. Ова упала је слична капавцу, а понекад се ова упала продужи и до семеника оштећујући их, а може да дође и до стерилитета мушкарца.

Зар ово није најпрецизнији израз савршеног Кур'ана:

„Питају те о месечном прању. Реци: 'То је непријатност.' Зато немојте да имате однос са женама за време месечног прања.“

12. Узвишени Бог је казао:

„Мајке нека доје децу своју пуне две године онима које желе да дојење потпуно буде.“ (Кур'ан, 2:233)

У овом одломку се налази позив упућен свим мајкама да доје децу, са изношењем примера најумеренијег периода дојења. Научни напредак је открио да у дојењу постоји једнака корист и за мајку и за дете. Махмуд Васфи то објашњава речима: "Дететово извлачење млека из мајчиних прса представља неопходност за процес умањења материце (повратак материце у њено природно стање) и материчних контракција које покрећу дојење. Дојењем престаје било какво излевање белог прања до којег долази отварањем постељице и различитих ембрионалних омотача. Поред тога, дојење изазива прекид месечног прања код жене која добро доји дете..."

Речено је и следеће: "Око три четвртине увећаности материце последица је нехајности мајки у вези са дојењем њихове деце..." Такође је утврђено да мајке, које су оболеле од било које врсте желучаних грозница, имају користи у наставку дојења, ако је њихово опште стање добро. Ту нема никакве штете за њихову децу, јер она долазе до материја које се налазе у млеку на које не утичу обољења мајке.

У многим случајевима дојење користи и мајкама које су физички слабе или које имају недостатак крви. Дојенче се највише окористи мајчиним дојењем. Без

сумње, мајчино млеко у потпуности одговара животу детета, јер се његова тежина повећава као и његови састојци, зависно од његових потреба. У млеку се налазе материје које је немогуће наћи у другој храни, осим у мајчином млеку.

Др. Абдулазиз Исмаил каже:

„У овом периоду променила су се медицинска становишта. Лекари су саветовали да се дете доји само девет месеци, а понекад две године. Али, последњи извештај из 1933. године о користи природног дојења за тело и човека, каже: 'Период дојења мора да буде изнад годину дана, а најбоље је да буде две пуне године.'“

13. Узвишени Бог је казао:

„Реци: 'Ја не видим у овоме што им се објављује да је икоме забрањено јести ма шта друго осим стрви, или крви која истиче, или свињског меса, то је, доиста, погано, или што је као грех заклано у нечије друго, а не у Аллахово име.' А ономе ко буде приморан, али не из жеље, само толико да глад утоли, Господар твој ће, доиста, опростити и милостив бити.'“ (Кур'ан, 6:145)

Овај одломак забрањује конзумирање стрвине, у време у којем су Арапи дозвољавали да се једе, говорећи то илузорно, али делотворно: "Оно што Бог усмрти боље је од онога што ми усмртимо својим рукама!" Али, Кур'ан то забрањује, а научни напредак нам је открио мудрост те забране. Човек је сазнао да је тело мртве

животиње подложно бактеријама које изазивају трулење, које се природно налазе у цревима животиња. Оне заузимају све делове тела, одмах након смрти, преко крвних и лимфних судова. Неке од ових бактерија, у току свог размножавања, стварају штетне материје, као што се стварају и отровне материје као резултат ослобађања, па чак и након кључања. Поред тога што се зна да се леш ослобађа крви која у себи садржи уринарне материје, опасност се повећава ако је мртва животиња била оболела, па тиме преноси те болести на човека, као што су: туберкулоза, пшенична грозница и друге.

Забрањена је крв која истиче. У току самог изива крви из животиње, она се загади бактеријама које се у њој брзо развијају, јер је то погодно тло за развој бактерија. Исто тако, бела крвна зрнца губе могућност њиховом супротстављању. Крв је веома склона згушавању, па чак ако остане њен и најмањи део у желуцу, човек га поврати или избаци, не пробављајући га, преко велике нужде и као црну слузаву материју. У току проласка крви кроз дигестивне канале, она труне и штети телу. Крв носи наш урин и друге различите материје из тела, а то су отпаци и њихово поновно враћање у тело није исправно. Крв, исто тако, у себи носи и друге отрове, па учествује у њиховом ослобађању из тела.

Одломак забрањује и свињско месо. Познато је да конзумирање свињског меса наноси штете, а то су:

1. Онај ко једе свињско месо изложен је оболењу од тракавице. Медицинске књиге потврђују да је ова болест готово постала општа болест у појединим деловима Француске, Немачке и Италије. Ова је болест веома ретка у земљама на Истоку, због забране конзумирања свињског меса;

2. Онај ко једе свињско месо излаже се опасности да оболи од трихинолосис спиралис (трихиноза) која узрокује јаке болове у човеку, посебно у мишићима. Најважније што се спомиње у вези са овом болешћу јесте да за њу нема лека, из техничких разлога, као што је немогуће овај пропис применити на свињу која није оболела од ове болести из других, такође, техничких разлога. Др. Сероф Бајрон, у свом тексту под називом "Ислам и очување здравља", каже:

„Колико год сам се привикавао на исламски живот, све више су ме изненађивали чудни прописи везани за очување здравља, које је веровесник Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, поставио верницима. Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, строго је водио рачуна о нечистим стварима: свињама и псима. Чему то? ! Зато што свиња преноси болест (трихинозу) која је веома опасна болест а која је често и смртоносна. Пси преносе опасне црве који уништавају живот онога у чије тело уђу.“

Закључак

Часни Кур'ан је књига упуте за човеков живот и он није техничка или астролошка књига, или књига из хемије. Ми морамо у њему да пронађемо све истине које су везане за ове науке.

Узвишени Бог обећао је да ће људима да покаже Своје знакове у свемирским даљинама и да ће да их упозна са њима. Остварило се обећање у вези са овом научном истином у време научног напретка који је довео до откривања ових истина. Тако су људи спознали истинитост онога што се налази у Кур'ану, а везано је за њих, како би људи знали да је Кур'ан објављен Божијим знањем и да је он Истина од њиховог Господара.

У ове очигледне истине спадају вести о отцепљивању Земље од небеса, о води као основи живота; о млеку које се узастопно издваја из желучане кесе и крви; о ономе ко се успиње у небеса и осети јаку тескобу у прсима; о две врсте валова у мору, унутрашњем морском валу и валу који се налази на површини мора; о присутности полности код биљака које се развијају сходно складу одређених материја; о хлорофилу и производу, на основу којег настају семенке, зеленој материји која је присутна у биљкама; о величанственом положају звезда, а не онаквом каквом их сматра номад; о нагомиланим облацима који се стварају од разасутих делова који бивају попут планина, као услову за стварање леда; падање леда није потчињено одређеном географском положају, него се дешава без икаквог ограничења. Постоје кур'ански одломци чије је значење и прецизност израза открио

научни напредак, као што су: опис маглине маглом (димом); непрестано проширивање небеса; гравитација која повезује небеска тела и чини их попут грађевина; удаљеност небеса; указивање дана и ноћи након периода у којем се нису указивали; поравнање и котрљање Земље; извођење воде из Земље; вест о поновном јављању Месеца у облику младог месеца чији је узрок његова промена положаја; различитост Сунчеве и Месечеве светлости; вест о превозним средствима која ће да се користи; три тмине којим је ембрион обавијен у мајчиној утроби; мудрост у величанствености јагодица; мудрост одређења периода од три месечна прања за распуштеницу; мудрост описа о неподношљивости полоног односа са женом која је у месечном циклусу и мудрост у навођењу мајки да доје своју децу у одређењу универзалног периода од две године; мудрост забране конзумирања стрвине, крви која истиче и свињског меса. Све ово што претходи, доказује да је Кур'ан објава од Бога и да није знање неписменог човека који је живео у шестом веку нове ере.

СУМЊЕ И ОДГОВОРИ

Многобројност сумњливаца

Неке незналице кажу: „Зашто је Бог задовољан да су неверници у већем броју? Ако је Ислам истина, зашто, онда, у њега не верује већина људи?“

Неки залутали постали су инацијама и лудацима говорећи: „Ако ће већина људи ући у ватру, па ја волим да будем са већином.“

Одговор

Полазећи од тога да је погрешно веровање да је Земља центар свемира, или да је она нешто важно у овим свемирским просторима, иако се астролози слажу у томе да Земља међу звездама не представља ни колико капљица у океану, какву вредност има све оно што живи на њој у односу на величанствена свемирска просторства. У хадису се наводи: **"Када би људи и цини, први и последњи, били попут човека у чијем срцу је највећи куфр (неверство), не би ништа умањили од Аллахове власти. А када би били попут човека у чијем срцу је највећи облик богобојазности, не би повећали Аллахову власт"**, јер цели овај свет код Аллаха није ни колико крило мушице.

У другом се хадису наводи: **„Када би овај свет код Аллаха вредео колико крило мушице, неверник у њему не би могао да попије ниједан гутљај воде.“**

Да размислимо мало о претходним генерацијама. Нестале јесу са овог света, па зар њихов нестанак нешто умањује од Божије власти? Једни друге ће да замене:

„Ако будете незахвални, и ви и сви други на Земљи, па, Аллах, доиста, ни о ком није овисан и Он је једини хвале достојан.“ (Кур'ан, 14:8)

Затим, то питање за Створитеља, Владара небеса и Земље, не представља питање мањине и већине, него је овај свет кућа деловања, а онај свет је кућа награде и казне. Ко буде добро чинио, ући ће у Рај, а ко буде зло чинио, његово станиште је ватра, и у томе су једнаки они коју су у мањини и они који су у већини.

Зашто Ислам не пригрли већина људи, са обзиром да је Ислам истина? Узроци томе многобројни су.

Узвишени Бог неће ниједног човека да казни до којег није дошла Његова вера истине.

Узвишени Бог каже:

„А Ми ниједан народ нисмо казнили док посланика нисмо послали!“ (Кур'ан, 17:15)

Стога, истина не зна за мањину и за већину. Колико је било група људи који су се борили против њених основа, стајали су против њих, да би се након неколико година та група људи повратила у њен загрљај и да би се поносила тиме што јој припада. Узвишени Бог Своме је Посланику, нека су Божији благослов и мир над њим, против којег се цели овај свет сакупио због

његовог достављања Објаве од Његовог Господара, казао следеће:

„Ако би се ти покоравао већини оних који живе на Земљи; они би те од Аллаховог пута одвратили.“ (Кур'ан, 6:116)

Онај ко каже да је спреман да уђе у ватру са већином, нека седи на жеравици само пет минута! Он не може и никад неће моћи то да учини. Онда је његово проглашавање да је задовољан ватром, чије ће гориво људи и камење бити...

„Кад им се коже испеку, заменићемо их другим кожама да осете праву патњу.“ (Кур'ан, 4:56)

... Било сасвим узалудно и лажна пропаганда.

Ислам и назадовање

Непријатељи Ислама кажу: "Заиста је Ислам назадовање." Одговор на ову сумњу почиње питањем: Шта значи назадовање, а шта значи прогрес?

Значење прогреса и назадовања

Ако је прогрес марљиво стремљење ка промени лоших стања у свим областима живота ка њиховој замени исправним стањима, то је оно чему позива вера Ислам, као што је навођење на чињење добрих дела, међусобно потпомагање у добродетелности и

богобојазности, припремање свега што је потребно, достизање снаге, ширење знања, постизање лепих својстава као што су: искреност, поверљивост, нежност, храброст, скромност, племенитост, стид и борба против искварености. Чак је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, казао: „**Аллах, заиста, воли узвишене ствари, а презире безвредне.**“

Казао је и ово: „**Послан сам да употпуним правила лепог понашања.**“

Ако је напредовање изградња градова и села, вађење руда, производња авиона, подморница и мостова, успостављање јаке војске која је опремљена свим врстама оружја, омогућавање лечења, припрема земље и њено засејавање, онда је то нешто на шта нас подстиче наша вера и позива нас да то чинимо. Ако би се занемарило значење напредовања, па да значи цинизам, неморал, слабоумност конзумирањем алкохола; уништење породица блудом, ширење искварености, обавезност покварености разголићавањем и откривањем стидних места; означавао би декаденцу и распад народа на групације и савезе; замењивање веровања у Бога, Живог, Вечитог, новим идолом, а то је отеловљење бога у природи која не чује, не размишља, не разуме; негирање права очева и мајки; коришћење лажи, варки; изношење клевета; оговарање и преношење туђих речи. Све ово, по мишљењу разумних људи, представља бестидност и лудост. Све ово Ислам сматра повратком у предисламски паганизам и одметништво од Светлости и Упуте. Назадовање не представља ништа друго осим

онога ко назадује у целој вери, или у некој од њених основа, или назадује инатећи се истини, или због губљења разума.

Ислам и слабљење муслимана

Незналица ће да каже: „Ако је Ислам истина, зашто данас муслимане видимо у јадном стању, било да се ради о архитектонском, индустријском или цивилизацијском назадовању.“

А одговор је:

То стање муслимана није доказ против Ислама, него је Ислам доказ против муслимана. Позвао их је да се уједине, па су се разишли; позвао их је да се баве науком, па су је напустили; позвао их је да припреме своје снаге против непријатеља, па су спавали и ленчарили; позвао их је да праведно пресуђују, па су насиље чинили једни другима; позвао их је да се боре против власти неверника, па неки теже њиховим земљама, њиховој љубави, њиховим добрима; позвао их је да се лепо понашају, па су стремили подлости и нискости; позвао их је да поберу земаљске плодове, па су то омаловажили... А њихови очеви и дедови који су искрено веровали и који су одговорили позиву њиховог Господара најбољи су народ који је изведен. Основали су највеличанственију цивилизацију коју познаје историја. Стога су муслимани заостали, али само због свог удаљавања од исламских наука.

Кажњавање и оно што је записано

Неки сумњивци кажу: „Ако је Узвишени Бог све записао и то да ћемо да чинимо зло, зашто нас онда кажњава због онога што нам је прописао?“

Одговор је јасан: Божије претходно знање које је записано није било спуштено на Земљу због присиле на чињење добра или зла, како бисмо потегли ово питање. Божије претходно знање и оно што је записано не присиљава нас да чинимо одређене ствари, него је то Божије претходно знање које има својство откривања онога шта ћемо да радимо нашом слободном вољом, а не својство промене наших дела. Сваки човек у потпуности осећа да у потпуности управља својом слободном вољом. Сведок томе су сви мишићи, који се покрећу вољом, а који се налазе у нашем телу и који раде по нашој вољи (Божијим хтењем). Мишићи који не раде сходно нашој вољи су они мишићи у чије усмерење човек нема приступа, као што су срчани и желучани мишићи. Због тога за деловање ових мишића нема ни награде, а ни казне. Ако знаш да ће неки човек да уради неко добро или лоше дело, да ли твоје знање о томе утиче на то шта ће та особа да учини? Такође, ако, на пример, учиниш добро дело и нека особа запише да си учинио добро дело, да ли ико паметан онда каже: „То писање те присилило да учиниш добро дело?“ Напротив. Записивање те особе није ништа друго осим бележење онога шта си урадио. Тако и оно што је Бог записао није

ништа друго осим бележење онога шта ћеш да урадиш по свом избору. И не постоји никаква разлика између бележења онога шта ћеш да урадиш, пре него се то догоди, и бележења онога шта си урадио, након што се то већ догодило. Разлика постоји само између Божијег свеопштег, свеобухватног предзнања и човековог осредњег и ограниченог знања.

Размисли мало о искусном професору који познаје стање својих ученика. Ако би пре испита у свом роковнику записао имена оних који ће да прођу и имена оних који ће да падну на испиту, да ли би ученик који је пао имао право да дође и да му каже: „Професоре, ви сте у свом роковнику записали да ћу ја да паднем на испиту, па сам пао.“ На то би му професор одговорио: „Немој моју прецизност процене и познавања стања ученика да узимаш за разлог твоје равнодушности и лењости. Ја сам знао какво је твоје стање па сам предодредио твој резултат. Али то сазнање није те присиљавало на твој одговор на испиту, него си ти одговорио својом вољом. Ја сам знао какво је твоје стање, па сам тачно предодредио, а моје знање је претходило времену догађања.“

Сумњивац ће некад да се запита говорећи: „Ако је Бог знао да ћу ја да учиним лоше дело, зашто ми није забранио да га урадим?“

Одговор је:

Да овај уображенко зна истину о својој молби, одустао би од те молбе и спознао би апсурдност свога

предлога који је изнео пред својим Мудрим Створитељем. Онај ко је поставио ово питање жели да га Узвишени Бог обавести о чињењу добра и зла. То би значило да Узвишени Бог ускрати човеку најважније карактеристике, а то је карактеристика воље којом сваки човек чини оно што жели. Ако би Узвишени Бог присилио човека да чини добра дела, а да остави лоша, то би, онда, означавало: ускраћивање слободне воље и слободног избора, што би човека претворило у машину која се покреће без своје воље или одредбе. Узвишени Бог почастио је човека поклањајући му слободну вољу и слободу избора. Узвишени Бог зна шта ће створења да ураде, само Он не жели да нас кажњава за оно што зна о нама, него Он жели да награда или казна буду након периода у којем би дошло до изражаја деловање, о чему би сведочили: Земља, анђели, звери, људи и цинни, а човеку не би преостајао ниједан начин да то занегира. Да ли неверник данас може да занегира да чини своја дела без слободне воље?! Да ли неверник може да негира знање Створитеља о ономе што је створио?

„А како и не би знао Онај Који ствара, Онај Који све потанко зна, Који је о свему обавештен.“
(Кур'ан, 67:14)

„Он зна погледе који криомице у оно што је забрањено гледају, а и оно што груди крију.“ (Кур'ан, 40:19)

„Ако се ти гласно молиш, па, Он зна и шта другом тајно кажеш и шта само помислиш.“ (Кур'ан, 20:7)

Шта нам преостаје ако се тврдоглавци не покоре након што се појави јасна истина. Узвишени Бог је казао Мухаммеду, нека су Божији благослов и мир над њим:

„Ти си дужан само да обзнаниш.“ (Кур'ан, 42:42)

„Ти, доиста, не можеш упутити на прави пут онога кога ти желиш да упутиш - Аллах указује на прави пут оне коме Он хоће.“ (Кур'ан, 28:56)

Они ће да попусте говорећи: „Ако Бог упућује онога кога хоће, зашто нас кажњава кад нас је у заблуди оставио?“

Да су они који су скренули са правог пута размислили о Божијим одломцима, пронашли би јасни и очигледни одговор. Знали би да нико нема власти над својим Господаром, и да то значи: Он је Бог, чини оно што Он хоће, а не оно што неко други хоће. Он упућује на прави пут онога кога Он хоће, а у заблуди оставља онога кога Он хоће. Али наш Господар је Праведан, Мудар и упутиће само онога ко чини оно чиме заслужује Упуту.

Узвишени Бог је казао:

„А оне који су на правом путу Он ће и даље водити.“ (Кур'ан, 47:17)

„Оне који се буду због Нас борили, Ми ћемо, сигурно, путевима који нама воде упутити.“ (Кур'ан, 29:69)

Божија је воља праведна и оставља у заблуди само онога ко заслужује да у заблуди буде остављен.

Узвишени Бог је казао:

„И кад они скренуше у страну - Аллах учини да срца њихова у страну скрену.“ (Кур'ан, 61:5)

Где је Пакао

У овој сумњи стоји: Ако је Бог описао Рај да је простран колико су пространа небеса и Земља, па где је онда, Пакао?

Одговор је: На другом месту које зна само Бог. Зар не видиш да кад дође дан, ноћ која је испуњавала свемирска пространства, оде на другу страну!?

Кључеви невидљивог

Човеку је омогућено да отприлике зна када ће да падне киша, посебно након унапређења апарата за посматрање. Неке вести указују на то да су лекари у могућности да сазнају пол ембриона и то само након неколико месеци трудноће, када је ембрион још увек у мајчиној утроби. Неки непријатељи Ислама покушавају да убаце сумњу у хадис Божијег Посланика, нека су

Божији благослов и мир над њим, који каже: "Пет ствари не зна нико осим Бога:

„Само Аллах зна кад ће Смак света наступити, само Он спушта кишу и само Он зна шта је у материцама, а човек не зна шта ће сутра да заради, и не зна човек у којој ће земљи да умре; Аллах, уистину, све зна и о свему је обавештен.“ (Кур'ан, 31:65)

Они сматрају да човек познаје оне ствари, о којим нас је Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, обавестио да је знање о њима специфично само за Узвишеног Бога. Та тврдња се не темељи на чврстим основама. Још увек човек не зна када ће да се деси Смак света, а племенити Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, обавестио нас је само о његовим предзнацима и да је његов одређен час - тајна коју само Бог зна. Једино Узвишени Бог сасвим тачно зна када ће да падне киша, као и период њеног падања, место падања сваке капљице, како и где ће да заврши и какав ће траг да остави. Он зна како ће да заврши и какву ће корист да донесе. Ове ствари само Бог у потпуности познаје. Једино Бог у потпуности познаје шта се сваког трена дешава у материцама, шта се дешава у сваком облику, великом или малом, шта се дешава у трудноћи, па чак и у време у којем трудноћа нема облика ни тела. Он једино зна које су способности и могућности стављене у ту капљицу у тминама материце. То прецизно и потпуно знање о ономе шта се дешава у

свакој материци јесте специфичност само Узвишеног Бога, слављен нека је Он.

Човек зна, само на основу вероватноће и претпоставке, шта ће сутра да му се деси. То сазнање није достигло степен сигурности потпуног сазнања о ономе шта ће сутра да га задеси. А то само Узвишени Бог у потпуности зна.

Колико пута је само човек претпостављао да ће у сутрашњем дану да постигне добро, а оно, десила му се пропаст. Колико су пута путници припремили шта ће да раде по завршетку њиховог путовања, па нису имали превозног средства. Понекад човек мисли да зна у којој земљи ће да умре и да му се приближило време смрти, не сматрајући то претпоставком, па погреши. То су само претпоставке и сумње, то су сазнања која не достижу степен сигурности и тачности, као што не достижу степен прецизности и сазнања.

Овако долазимо до истинитости онога што се налази у хадису Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, у времену у којем је људско сазнање достигло степен прогреса. Тако долазимо до сигурног и потпуног сазнања о ових пет ствари које су једино Богу карактеристичне. Човек нешто зна, а колико ствари га је мимоишло, па и поред тога, његово знање не достиже Божанско потпуно знање.

Узвишени Бог је казао:

„А вама је дато само мало знања.“ (Кур'ан, 17:85)

Није чудно да Бог подучава човека оним стварима којим жели да га подучи, човек има узвишен положај код Бога, јер је он халифа (намесник) на Божијој Земљи.

Сумња у вештачку кишу

Будући да је човек успео да спозна Божанске законитости које је Узвишени Бог успоставио, као и узроке и узрочнике које је одредио за падање кише, људи су покушавали да донекле искористе те законитости како би спустили воду из облака када се појаве. Неке незналице су помислиле да је то људско задирање у Божију моћ и изједначавање човека и његовог Створитеља. Рекли су: „У људској моћи је оно што је било у Божијој моћи.“ Узрок те претпоставке је непознавање човековог места које је Бог одредио. На нама је да се сада запитамо: Ако кишница узрокује раст биљака приликом свог силаска у корење које се налази у земљи, да ли је онда човек тај који даје да корење расте јер користи Божанску законитост, тиме што поји корење, па оно расте?! Није.

Зар они не знају да је Бог Створитељ ствари, њихових узрока и моћи, да је човек Божији намесник на овој Земљи. Он користи ове законитости и моћи, јер му је Узвишени Бог подарио моћ намесништва, чиме постаје изнад анђела, а то је моћ сазнања и спознаје. Ако

је човек у могућности да направи нешто што ће да проузрокује падање кише из облака који су изнад њега, употребљавајући ствари које су у оквиру Божијих законитости везаних за падање кише, зар то није исто као кад човек подстиче да излазе плодови и дрвеће из ускладиштеног корења, ставља их у земљу, поји водом, онако како је то Узвишени Бог одредио, и са моћи и снагом коју је Узвишени Бог подарио човеку.

Величанствени Кур'ан не забрањује човеку да изазове падање кише. Као што Бог одржава дрвеће и биљке, Својом моћи и одредбом, тако не забрањује човеку да и сам користи моћи везане за засејавање (пољопривреду), користећи се законитостима које су везане за земљорадњу.

Напротив, на човеку је да спозна где му је место које му је Бог одредио. Он то спомиње у Својој Књизи говорећи:

„Ја ћу на Земљи намесника поставити!“
(Кур'ан, 2:30)

„И даје вам да се користите оним што је на небесима и оним што је на Земљи.“ (Кур'ан, 45:13)

Ако човек оствари прогрес и неку ствар себи олакша за коришћење, нека спомене благодати које му је подарио његов Господар и нека Му захвалан буде. Ништа од тога не би постигао да га Бог није поставио за намесника и да му није дао да се користи одређеним стварима. Добро би било да овде наведемо речи

стручњака у овој области. То је др. Мухаммед Цемалуддин ел-Фенди, професор астрономије и метеорологије на Природословном факултету - Универзитет у Каиру, који каже:

„Природни услови узрокују стварање белих кишних облака и падање кише, коју не може човек да направи, чак нема никаквог учешћа у то. Питање вештачке кише и изазивање падавина из облака који пролазе, само су експерименти чији успех није потврђен. Па чак и ако би успели ови експерименти, неопходно је да природа створи услове за природну кишу, па чак и вештачко изазивање кише.“

Ислам и освајање свемира

Неке незналице сматрају да се у покушајима освајања свемира налази удар на веру и побуна против Створитеља Који је створио човека. Као што видите, овај покушај није био на рачун вере, а није јој нанесена штета а није ни створена сумња у срцима побожних који не разумеју добро. Они не знају како да одреде своје становиште у односу на овај покушај. Очигледно је да човекова тежња ка откривању свемира у себи не носи никакав удар исправном веровању у човековој души и то није побуна против вере Ислама, него се у томе, уистину, налази чудо Његовог Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, као и потврда онога

што је дошло у Божијој Књизи, а везано је за Божије знање које обухвата све што се догађа и шта ће да се деси у вези са човеком.

Узвишени Бог је казао:

„О дружине цинова и људи, ако можете да преко граница небеса и Земље продрете, продрете, моћи ћете продрети једино уз велику моћ!“ (Кур'ан, 55:33)

Ако знамо да су звезде још увек у простору овосветског неба, то јест, у небесима близу Земље, ако знамо да је човеково знање о звездама које украшавају овосветско небо, ограничено, па да су непрестани покушаји у откривању нових звезда, колико год да човек повећа апарате за посматрање - уз сазнање да је, између нас и ових неких звезда, удаљеност коју светлост пређе за 6 милијарди светлосних година, а светлост у једној секунди пређе 300 хиљада километара.

Ако све ово знамо и ако размислимо о Кур'ану, пронаћи ћемо да нас обавештава, пре четрнаест векова, о томе да ће човек да покуша да завлада и изађе из области небеса и Земље. Кур'ан указује на то да овај покушај неће да се деси све док човек не буде поседовао разлог који ће да му да власт и средства којима ће да се попне у небеса, а тај разлог и средство није ништа друго до једна од Божијих благодати.

Узвишени Бог је казао:

„О дружине цинова и људи, ако можете да преко граница небеса и Земље продрете, продрите, моћи ћете продрети једино уз велику моћ!“ (Кур'ан, 55:33)

„Па коју благодат Господара свога поричете.“ (Кур'ан, 55:34)

Кур'ан је први који овим одломцима обавештава о могућности човековог освајања свемира, у време у којем је било немогуће да се говори о освајању. То је очигледно сведочанство да је Кур'ан објава од Бога Који зна тајне на небесима и на Земљи.

Округлост Земље и њено кружење

Неки кажу: „Кур'ан описује Земљу равном. У међувремену је наука открила да је округла. У Кур'ану се наводи: **'И Земљу - како је прострта'** а Кур'ан не обавештава да је округла.“

Пример ових речи не указује на дубину разматрања ових племенитих одломака. Стога је неопходно дубоко размислити о речима Узвишеног Бога:

„Па зашто они не погледају камиле - како су створене, и небо - како је уздигнуто, и планине - како

су постављене, и Земљу - како је прострта?!“ (Кур'ан, 88:1720)

Ови одломци наводе човека на разматрање и размишљање о томе како је створена камила, како су уздигнута небеса, како су постављене планине, како је Земља прострта? Одломак јасно указује на размишљање о важним питањима која су данас позната као науке: ветеринарство, астрономија, геологија и географија. Указивање на простртост Земље, у одломку, наводи на размишљање о каквоћи онога што је на Земљи нанизано: мора, копно, планине, долине, језера, реке, пустиње, лед, топла и хладна подручја, и друге специфичности које су везане за Земљину површину. Подстицање на размишљање о Земљиној површини, не доказује да Земља није округла, напротив, више кур'анских одломака указује на то да је површина Земље округла.

Узвишени Бог је казао:

„Он тамо ноћи прекрива дан, који га у стопу прати.“ (Кур'ан, 7:54)

„Нити ноћ дан може престићи, сви они у свемиру плове.“ (Кур'ан, 36:40)

Из ова два ајета (одломка) сазнаје се да се ноћ и дан крећу, следећи једно друго, како једно друго не би могли претећи, и да свако од њих препушта своје место другоме.

Познато је да се ово слеђење налази на Земљи и у њој. Ово слеђење бива или праволинијски или кружно.

Када би слеђење ноћи и дана било праволинијски, на Земљи би била само једна ноћ и само један дан, што овакво слеђење на Земљи чини невероватним. Стога, могуће је само да ово слеђење буде у кружном облику, као што на то указују прецизне Божије речи:

„Он чини да ноћ и дан наизменице наступају.“
(Кур'ан, 24:44)

Наизменичност означава кретање у кружном облику, а не праволинијско кретање. Ово још више појашњавају речи:

„Он ноћу завија дан и даном завија ноћ.“
(Кур'ан, 39:5)

Завијање може да буде само на кружној и округлој површини. Схватљиво је да се ноћ и дан међусобно завијају. Из ових одломака појашњава нам се слика о округлости Земље, о чему се сазнало тек у скорије време.

Истину је казао Величанствени, говорећи:

„И реци: 'Хвала Аллаху, Он ће вам знамења Своја показати, па ћете их ви познати!'“ (Кур'ан, 27:93)

„Ми ћемо им пружати доказе Наше у просторствима свемирским, а и у њима самим, док им не буде сасвим јасно да је Кур'ан Истина.“ (Кур'ан, 41:53)

Округлост Земље појашњавају речи:

„После тога је Земљу заоблио.“ (Кур'ан, 79:30)

Глагол "деха", језички, значи - ваљање, котрљање. А котрљање значи кружење. Неки коментатори Кур'ана сматрају да речи:

„Видиш планине и мислиш да су непомичне, а оне промичу као што промичу облаци - то је Аллахово дело Који је све савршено створио.“ (Кур'ан, 27:88)

Указују на то је то кружење Земље. Они су занегирали да ће то да се деси на Судњем дану, јер човек неће да полаже рачун све док Земља не буде равна ледина и кад се на њој све буде могло видети.

Узвишени Бог је казао:

„А питају те о планинама, па ти реци: 'Господар мој ће их у прах претворити и расути, а места на којима су биле равном ледином оставити, ни удубина ни узвисина на Земљи нећеш видети.'“ (Кур'ан, 20:105-107)

"Сунце се креће"

Учењаци 18. и 19. века сматрали су да је Сунце стабилно и да се не креће. Следили су их неки сумњивци у вери, па су сумњали у речи Узвишеног Бога:

„И Сунце се креће до своје одређене границе, то је одредба Силнога и Свезнајућег.“ (Кур'ан, 36:38)

Све док наука није напредовала и открила грешку до које су дошли учењаци претходна два века. Утврђено је да се Сунце креће око своје галаксије, чијим се делом сматра и Земља, која кружи као што кружи млински камен.

Сунце се окреће око своје осовине

Тако смо сазнали један део онога шта значи:

„И Сунце се креће до своје одређене границе.“

Напокон је утврђено да се Сунце креће око самог себе. Понекад одломак има многобројна значења која до данас нису разјашњена.

"Покажи нам Бога"

Ово је друга врста сумњивца који верује у свој разум, гравитацију, радиоталасе, у постојање онога ко је створио различите справе, а у исто време он не види ништа од онога што је претходно наведено. Када се расправља о веровању у Бога, он условљава да види Бога како би веровао у Њега, јер он верује - сходно свом мишљењу - само у оно што види. Када би га упитао: „Како онда верујеш у оно на што смо претходно указали?“ Одговориће: „Јер сам додирнуо и осетио њихове трагове, или сам чуо о њима из поузданих извора.“ Када би га запитао зашто је поверовао у њих, а да их није ни видео, одговориће ти да је његов вид

ограничен у свом деловању и својој моћи, да не може својим погледом све да обухвати.

Да неко попут овог човека размишља и посматра, схватио би да Узвишени Бог има знакове и трагове у Својим створењима који нас упућују ка Њему, као што нас на то упућују ствари које се крећу према Земљи због њене гравитације. Човекови разумни поступци указују нам на Његов разум, додајући томе да Узвишени Бог има посланике који су изнели јасне доказе о својој искрености, па смо им поверовали и поверовали смо у нашег Господара. Ко се завањава својим видом и устраје на томе да жели да види Бога, нека испроба вид гледајући Сунце само једну минуту, када се оно налази у средишту. Увидеће да није у стању да то поднесе. Ако његов вид није у стању да поднесе сунчеву светлост, како би могао да поднесе виђење Онога Ко је Светло небеса и Земље!?

Загробно кажњавање након сагоревања мртвог тела

У давна времена, људи су се питали какаво је загробно кажњавање које се дешава мртвацу којег су појеле звери, или је изгорио у ватри, или се утопио у мору? Исламски учењаци су одговорили на то да је та ствар у Божијој моћи, јер се душа након растанка са телом враћа како би се понекад састала са телом, па се деси или уживање или азаб (казна). Понекад се то деси свим деловима, а некад само неким деловима. Када би се ти делови тела разасули по земљи или када би се

спалили, или згњечили, или распршили у ваздуху, Богу није немогуће да их споји са душом по други пут. Ако данас видимо да је човеку омогућено да преноси трептаје гласа на свим радијима, који се налазе у најудаљенијим деловима Земље, где год да се налазе та радија, било у кућама, или авионима, или подморницама, сваки од њих затрепери у кратким интервалима са идентичним трептајима. Неки учењаци су рекли да казна бива само над душом која напушта тело. Већина учењака се слаже у томе да ће казна након смрти бити над душом и телом заједно. Ми не знамо какве су последице казне, то није ништа друго до престанак болова код оног ко спава, као и његове казне, среће и радости, поред тога што ми не осећамо никакве трагове на њему.

"Ми знамо шта ће од њих земља одузети"

Од давнина сумњивци постављају следеће питање: „Како ће Бог да проживи два човека који су појели један другог, и како ће сваки од њих рачун да полаже?“

Одговор је: „Узвишени Бог има моћ коју ништа не може да ослаби, и то је веровање муслимана у његовог Господара. Узвишени Бог обзнанио је онима који сумњају говорећи:

„Они се чуде што им је дошао један од њих да их опомиње, па, неверници говоре: 'То је чудна

ствар; зар кад помremo и земља постанемо? Незамислив је то повратак!' Ми (Бог) знамо шта ће од њих земља одузети, у нас је Књига у којој се све чува.“ (Кур'ан, 50:2-4)

Овај одломак говори да ће земља да поједе тела, а то значи да ће, можда, нека тела да претвори у биљке, затим у храну, затим у тело друге особе. Али Кур'ан појашњава да постоји Књига за коју Бог зна и која одвојено чува човекову егзистенцију, а којој нико нема приступа. Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, обавестио је да се репњача (репна кост) не распада, то јест не једе је ни земља а ни црви. Понекад је то један сасвим мали део који у себи садржи све људске карактеристике, па је то тај део на који Кур'ан указује. Овај део у човеку бива као мала семенка из које настаје велико дрво. Ово огромно дрво завршава са гранама, лишћем и корењем, а та мала семенка остаје здрава и читава све док не падне киша, па се развије и поновно врати у облик тог великог дрвета. Тако је и са човеком:

„Он из неживог ствара живо, и живо претвара у неживо, Он оживљава земљу након мртвила њеног, исто тако ћете и ви бити оживљени.“ (Кур'ан, 30:19)

Узвишени Бог спустиће кишу на Судњем дану, како се то наводи у Посланиковим, нека су Божији благослов и мир над њим, хадисима, па ће да израсту ови људски корени које није уништио ни ветар, ни киша, ни ватра, нити било шта друго. Из њих ће да израсте човек, као што израста дрвеће. Није чудно да човек буде

ускладиштен са свим својим карактеристикама у сасвим малом облику, као што је семенка или ћелија, или нешто што је још мање од тога. Ми смо пре нашег рођења били ускладиштени у малим наследним факторима о којима наука данас говори: "Гени (наследна једињења) у себи садрже толику прецизност - а они су задужени за сва људска створења која се налазе на површини Земље, било да се ради о њиховим персоналним специфичностима, душевним стањима, њиховој боји или националностима - да када би све то на једном месту сакупили и поставили, њихов обим би био мањи од чунка (металног прекривача који кројач ставља на свој прст приликом шивења).

Сажетак свега овога гласи: Узвишени Бог има моћ над свиме, у стању је да одржи идентитет сваког човека у Књизи, добро очуваној, што се понекад (мисли се на човеков идентитет) налази само у репњачи. Некад то буде нешто сасвим другачије у репњачи, на шта не утичу разорни фактори на основу чега, по друг пут, долази до поновног стварања човека. Узвишени Бог има над свиме моћ.

ДАРВИНОВЕ ТЕОРИЈЕ И УЗРОЦИ ЊИХОВЕ РАСПРОСТРАЊЕНОСТИ

Искварена вера

Са обзиром да су хришћани искривили своју веру и да су изменили оно што им је Узвишени Бог објавио, Узвишени Бог је послао Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, како би упутео људе, исправио оно што су хришћани искривили и обзнанио оно што су изменили. Неки су постали верници, а неки нису. Хришћани су били у тој својој искварености све док Узвишени Бог није дозволио да се разоткрије та исквареност вере у којој су били, под вођством једне њихове групе. И било је онако како је Бог хтео.

Једна скупина природословаца изашла је пред свој народ, указујући им на то да је њихова наука открила лажност и исквареност те вере. Ова група није избегла угњетавање од свештеника, нити злостављања Цркве која је вршила пресуду над њима или спаљивањем или проливањем крви или затварањем у затворе. Овако

је букнула грозничава и жестока битка између људи искварене вере и учењака природе који су се служили свим средствима и који су употребљавали сва оружја против својих противника. У средишту ове жестоке битке јавља се Дарвин са својом теоријом о напредку.

Теорија о еволуцији

Ова теорија сматра да је корен свих живих бића у малој животињици која је настала из воде, затим је природа утицала на промене у њеном стварању, што је проузроковало настанак нових својстава у овом створењу. Ова добијена својства наслеђују потомци, све док група ових својстава, насталих из природе кроз милионе година, није израсла у велика и напредна својства, која су прабиће учинили напреднијим бићем. Развој својстава наставио је свој процес под утицајем природе и развоја створења, све док се није дошло до ових створења која су завршила у лику човека.

Основа теорије

1. Теорија се заснива на ономе што је у Дарвиново време могло да се види у ископинама. Пронашли су да се најстарији слојеви састоје из прабића и да се слојеви који следе, састоје од бића која су све напреднија и напреднија. Дарвин је казао да су те напредне животиње настале као резултат развоја и успона праживотиња и прабића.

2. Заснива се и на ономе што је у Дарвиново време било познато, а то је да су сви животињски замеци слични у свом првобитном облику, што указује на то да је корен свих бића један, као што је ембрион један. Догодио се напредак на Земљи као што се дешава у материцама живих бића.

3. Ова се теорија заснива и на постојању слепог црева у човеку које помаже у пробави биљака, које сада нема никакву функцију. То представља траг који је остао од мајмуна, а који се није развијао, зато што слепо црево у садашње време има своју функцију код мајмуна.

Дарвиново објашњење еволуције и како је текла

1. Природна предестинација: Фактори пропасти уништавају слаба и мршава бића, а остављају снажна бића. По њиховом мишљењу то се назива законом 'опстанка јачега'. Тако остаје биће које је јако и здраво, које своје јаке особине преноси у наслеђе својим потомцима. Снажне се особине сједињују током времена стварајући нови идентитет у живом бићу. То је еволуција која чини да живо биће напредује, са тим развијеним особинама, до вишег степена и тако се еволуција наставља. То је напредовање.

2. Сексуална предестинација: Дешава се због тежње мужјака и женке да се паре са јачим и здравијим, како би се преносили најбољи наследни гени. Умањује

се могућност преноса особина животиња, које су слабе, због непостојања међусобне тежње за парењем.

3. Колико се год ствара нова особина, она се преноси наследним путем.

Побијање темеља на којем се заснива теорија

1. Палеонтологија је као наука још увек непотпуна и нико не може да тврди да је употпунио испитивање свих слојева земље и испод планина и мора, па не може ни да пронађе нешто ново што би било супротно претходним извештајима.

Претпоставивши поузданост налаза ове науке, постојање првих, а затим напреднијих прабића, није доказ еволуције напредних бића из најниже врсте бића, него је то само доказ о редоследу постојања ових бића у складу са природним претпоставкама њиховог постојања у било којем облику. Ако ископине у Дарвиново време сведоче да је најстарији вид живота постојао пре 600 хиљада година, онда најновија открића у палеонтологији потврђују да вид људског живота достиже до пре десетине милиона година. Зар ово није највећи доказ да се сазнања из археологије мењају и да на њима не може да се заснива сигуран доказ, јер, можда, већ се сутра открију нове чињенице које ће да буду супротне онима које смо већ рекли?

Не постоји доказ да се на основу природних услова развијају нова, хармонична и савршена својства,

као што палеонтологија (претпостављајући тачност и исправност редоследа који се у њој налази) даје један резултат, а то је да се најнапреднија животиња појавила након најнижег облика животиње. Не постоји доказ да је најнапреднија животиња настала из најнижег облика животиње.

Тако, на пример, када би геолози дошли после нас за милион година, и ако би пронашли у првим слојевима остатке ручних кола, у другим остатке коњских кола, у трећим остатке савременог аута, у петим остатке савременог авиона, у седмим остатке ракете, у осмим остатке свемирског брода, да ли овај временски редослед у њиховој појави доказује да су ручна кола, под утицајем природних услова, еволуирала у свемирски брод?

Или пак, овај временски редослед доказује да су коњска кола настала иза ручних кола, а не из њих? Такође, временски редослед постојања напреднијих живих бића након најнижих облика, не доказује да су напреднија дошла иза најнижих облика, и не доказује да су еволуирала из њих, као што то тврди Дарвин.

Професор Кејт каже: "Ми човека не можемо да уврстимо ни у једну од ових врста." А проф. Бранков каже: "Наука палеонтологија не зна за човекове претке. Оно што називају човеком (цава) којег је открио Дибс 1891., год. није оно око чега обилазе еволуционисти и он није онакав како га описују еволуционисти." На Трећем симпозијуму који је одржан у Лиду, проф. Фирсо потврдио је да је кост лобање која се приписује човеку,

(цава), заправо комад шимпанзине лобање или човекова бутна кост.

Што се тиче човека, сакупљени су комади људске лобање и одвојени су од шимпанзиних остатака, као што то тврди извештај који је поднео проф. Хердлика. Артур Кејт утврдио је да скупина ових комада припада створењу које не може да дише, нити да једе, а проф. Фирсо тврди да је идеја мајмун - човек предмет разилажења.

Др. Сорјал, у својој књизи под називом "Распад Дарвинове теорије", каже:

1. „Изгубљене карике недостају међу животињским врстама, а не и између човека и осталих живих бића. Не постоје карике између првобитних једноћелијских и вишећелијских животиња, између мекушаца и зглавкара, између бескичмењака и кичмењака, између риба и водоземаца, између ових последњих и гмизаваца и птица, између гмизаваца и сисара. Навео сам их по редоследу њиховог јављања у геолошким вековима.“

Конт Ди Неви каже: „Свака група, свака врста као да је изненада настала. Ми не наилазимо ни на један прелазни облик и немогуће је да било коју нову скупину припишемо другој старој скупини.“

Др. Џемалуддин ел-Фенди, професор астрономије на Природословном факултету Универзитета у Каиру, каже: „У доказе који побијају Дарвинову теорију спада и

дужина живота на Земљи, где су астролози и природословци одредили да не прелази три милијарде година. Биолози су одредили да се неопходни период еволуције живих бића, све до века старог века, повећава на седам милијарди година, што значи да је живот на Земљи морао да буде присутан десет милијарди година, дакле, дупло више од Сунца.“

2. Сличност животињских ембриона. То је велика грешка у коју се запало због тога што нису усавршавани апарати за повећавање који указују на прецизне појединости по којим се животињски ембриони разликују једни од других, по свом стварању, конструкцији и редоследу, изузев фалсификата који је учинио немачки научник Ернест Хејкел, који је поставио идентичне слике ембриона. Он је, након осуде од ембриолога, признао да је био присиљен да допуни изглед у око осам од сто ембрионалних слика, због недостатка пренесеног цртежа.

Казао је: „Један број мојих скица био је фалсификован. Стотине зоолога направило је исту грешку.“ Ово је пренесено из часописа "Гермаине Зеитунг - Миинцхен."

3. Што се тиче постојања слепог црева у човеку, као закржљалог органа у еволуцији мајмуна, овај случај са сигурношћу не доказује да је човек еволуирао од мајмуна. Напротив, узрок његовог постојања је у његовом наслеђу од прачовека чији је ослонац био у биљкама, па је слепо црево створено како би му помогло

у пробави тих биљака. Скоро је постало познато да слепо црево обавља функцију сигурносног вентила против загнојавања у цревима. Наука је открила да слепо црево има и другу сврху, која је све до данас нама недоступна. Наука свакодневно напредује, и ако је хермафродитизам својство карактеристично за првобитна бића, и ако је полност специфичност напредних бића, дојке су знакови женствености. Налазимо да слон (мужјак) има дојке као и човек, где у исто време мужјаци копитара, као што су коњи и магарци, немају дојки, осим оних који имају сличности са мајком. Како је остао траг двополности код човека, а није код онога што је ниже од њега, иако Дарвин сматра да је човек еволуирао из нечег што је ниже од њега. Професор Е. С. Годриц, са Оксфордског универзитета, каже: „Глупо је рећи да било који део људског организма нема никакве функције.“

Побијање Дарвиновог објашњења еволуције

1. Дарвин каже: „Постоји систем или закон који ради на уништавању живих бића, како би остала само она која су најбоља и која преносе наследне особине на своје потомство.“

Нагомилавају се снажне особине које стварају нову животињу. Уистину постоје поредак, систем и закон који раде на уништењу свих живих бића, слабих и јаких, јер је Узвишени Бог одредио смрт свему што је живо. Један поредак и систем раде насупрот овом

поретку, а то је закон о солидарности на живот између природе и живог бића. Узвишени Бог створио је живот и отворио је његове путеве. Тако налазимо да се Сунце, мора, ветрови, кише, биљке, гравитација и томе слично, међусобно потпомажу ради опстанка човековог живота, као и животиња. Посматрање фактора деструкције и склањање погледа од фактора опстанка, узрокује ненормалност у размишљању. Ако постоји законитост везана за деструкцију, онда постоји и законитост везана за живот и за сваки облик у овом животу. Ако су природни услови: ветрови, грмљавина, температура, вода, поплаве и сл., у могућности да изобличују створења или да униште оно што су они начинили, као што је губљење вида или рушење грађевина, онда је незамисливо да одређују ове природне, мртве, неживе и глупе услове, да направе око ономе ко га нема, или да поправе грађевину која има неки недостатак. Разум прихвата да природни услови могу да буду одговарајући за уништење и пропаст, али је несхватљиво да ови услови буду одговарајући за тумачење прекрасног стварања, обликовања и савршеног и темељног конструисања. Било који орган живих бића темељно је зацртан, уредно створен, његови делови су са мудрошћу поређани и њихово деловање са другим органима уређено је на најсавршенији начин. Немогуће је да се та темељитост и савршено уређење приписују ударима насумичних природних услова.

Проф. Лок са Кембричког универзитета, каже: „Самоизбор, било природан или вештачки, не може да створи нешто ново.“

Џемалуддин ел-Афгани у својој књизи "Одговор Дехријама", након расправе о овој теорији каже: „Након тога, ја ћу да их питам, како се сваки део материје, својим отцепљењем, упутио ка одредиштима преосталих делова. Помоћу које справе је сваки од њих упознао преостале са оним шта намерава да тражи? Који парламент или сенат - веће старца - би заседао ради утемељења ових компонената светске конструкције и савршене формулације? Дошло је време да ови делови, док су још као јаје врапца, знају неопходност своје појаве у лику птице која једе зрнелу. Обавезно је да поседује кљун и вољу за своје животне потребе?! Овај принцип, који је употребио Дарвин (опстанак јачег) упропастио је људски живот, јер је дао оправдање сваком силнику, било да се ради о појединцу или о владама, јер силник спроводи своју срџбу, насиље, рат и мржњу, не користећи се узвишеним моралностима. Он се користи природним законом, као што је то Дарвин сматрао. Он се користи законом 'опстанка јачег', а тај закон је омогућио колонијализацији сву њену одвратност.“

2. Што се тиче природне предестинације, која условљава тежњу за размножавањем међу снажним јединкама - што је проузроковало ишчезнуће слабих јединки и опстанак јаких - није доказ еволуције те врсте. Из тога се разуме да је то опстанак исте врсте и

ишчезнуће слабе врсте. Да је речено да се еволуција дешава било којем бићу, онда би то било смањење врсте, јер се смањује интимност између мужјака и женке, зависно од удаљавања и различитости облика међу њима. Дојрзански, најпознатији специјалиста у области геолошке специфичности, 1958. године - век након Дарвина - је казао: „Различитост облика умањује тежњу за размножавањем. Тежња за размножавањем умањује се зависно од различитости врста и количине те различитости. Није тачно да се добра својства преносе наследним путем. Тако, на пример, ковач снажних мишића не преноси снагу својих мишића на своје потомство, као што научник осебујног знања, своје знање не преноси наследним путем на своје потомство.“

3. Тврдњу да се дешава еволуција неких личности и пролазних својстава, затим њиховог преношења размножавањем, савремена генетика у потпуности одбацује. Било које својство не скрива се у ономе ко се размножава, нити је садржи било која врста, и то је пролазно својство које се не преноси наследним путем на потомство. Небил Џорџ, један од поузданих људи у овој науци, каже: „Природна предестинација, због овога не користи за слабљење еволуционог пута - или пута напретка - јер она слаби страну коју не користи, а не слаби еволуцију наследних одлика међу јединкама. Они који говоре о изненадној појави, мисле на животињу која нема ока, која изненада, путем неких зрака има око!“

Стручњаци су утврдили да икс-зраци мењају број плодности, али зраци утичу на промену само онога што

је присутно, а не на оно што ће да се развије и што не постоји. Плодност мајмуна није као плодност човека и зраци само утичу на плодност онога што постоји, а да не говоримо о томе да се догоде ови зраци које немају ни разума, нити схватања. Човек се својим умом разликује од мајмуна и свих других животиња. Зраци утичу на плодност која више личи на изобличавање него на побољшање, као што се дешава са радиоактивним зрацима. У часопису "Лајф" каже се: "Радиоактивно зрачење представља узнемиравајући кошмар у ембриологији." Истраживања Молера и студије Доналдсона слажу се да се незнатне промене умањују, а велике убијају. А у часопису "Сајанс Летр", у свом броју издатом у новембру 1950. године, стоји: „Није преувеличавање ако се каже да су 99% гена, насталих из промена, штетни гени.“ Генетика је супротна Дарвиновој теорији и њој недостају искуства и схватања јевреја и муслимана након њих, који обрезају своје синове, што не узрокује да се након дугог низа година њихови синови рађају обрезаани. Тако, колико год наука напредује, потврђује се неисправност Дарвинове теорије о овоме.

Крис Морисон, председник Академије наука у Њујорку и члан извршног одбора Већа за национална истраживања у УСА, о овом предмету у својој књизи „Наука позива у веровање“, каже: „Генетика поставља питања на која је тешко да се одговори, а друга открића Дарвиново дело представљају као величанствени корак напред у филозофском мишљењу.“

Теорија коју не потврђује стварност

1. Да је теорија истинита, посматрали бисмо многе животиње, као и човека како настаје еволуцијом, а не само размножавањем. Ако еволуција захтева дуг временски период, није забрањено посматрање мајмуна како се претварају у људска бића у постепеном обликовању читав низ година, или сваких десет година, или сваких сто година!?

2. Ако прихватимо да су природни услови и природна предестинација еволуирали мајмуна у човека – на пример - ми никад нећемо да прихватимо да су се ови услови поновили како би се створила жена за тог човека, како би наставили у размножавању и како би остали у равнотежи са њима.

3. Моћ прилагођавања коју налазимо код животиња - као што је камелеон, на пример, који мења боју према месту на којем се налази. То је скривена моћ, која се рађа заједно са створењима. Неке је животиње имају у огромној количини, а неке сасвим мало, готово у незнатним траговима. Ова моћ је код свих створења ограничена и не прелази своје границе. Моћ прилагођавања је еволуционо својство које формира околина, као што то сматрају заговарачи ове теорије, у супротном природа би подарила ову моћ и камењу и земљи и другим неживим бићима.

4. Поред човека, жабе се одликују својом особином живљења и на копну и у води, као што се птице одликују способношћу директног летења и брзих прелета и то без икакве справе. Исто тако, пасји нос има осетљивије чуло мириса од човечијег. Да ли је онда, пасји нос више еволуирао од човечијег носа? Да ли су жабе и птице, напредније од човека у неким аспектима?

Око камиле, или коња, или магарца види и ноћу и дању, док човеково око није у могућности да види у тами. А соколово око је оштрије од човековог ока. Да ли су онда, соко или магарац напреднији од човека? Ако бисмо сматрали задовољење личних потреба као основ напретка (прогреса), као што је случај са државама, онда би биљке биле далеко изнад човека и свих животиња, зато што саме себи производе храну, као што је производе и другима и оне немају никакве потребе за другом храном.

Ако бисмо крупноћу узели основом за напредак, онда су, камила, слон и огромне праживотиње и напредније од човека!

Став природословаца о овој теорији

1. Они који подржавају теорију:

Њихово подржавање теорије било је углавном потпора слободи мишљења, коју је Црква оспаравала и против које се борила. То је био контрарат који су

повели природословци против црквеног свештенства, њихових идеја, а након што је између њих већ избио рат.

2. Противници теорије:

Они траже опипљив доказ за утицај природне предестинације на трансформацију врста, а нарочито човека. Противници теорије, у свом тражењу природних доказа, нису ништа малобројнији нити мање опонирају од својих противника из редова теолога у Европи. Ово су неки ставови учењака - противника теорије, које преноси проф. Ибрахим Хурани, који каже: "Учењаци нису прихватили нити потврдили Дарвинов правац, а уз то су га одбацили и омаловажили, знајући да се тај правац изучавао пуних двадесет година." Међу њима су истакнути учењаци Денсел и Далас, чији говор у сажетој форми гласи: „Развој природном предестинацијом није примерен човеку и неопходно је рећи да је створен одједном.“

У ове учењаке, убраја се проф. Ферхо који каже: „Јасно нам је, из животне праксе, да између човека и мајмуна постоји огромна разлика. Ми не можемо да просуђујемо да је човек потомак мајмуна или неке друге животиње и није лепо да о томе уопште говоримо.“

Један од њих је Мејферт, који је након што је проучио многе чињенице из биологије, казао: „Дарвинов правац није могуће подржати и то је став детета.“

Један од фанатичних присталица Дарвиновог правца је и сир Артур Кеит који каже: „Теорија настанка

још је увек, све до данас, без аргумената и она ће као таква и да остане. Један разлог што ми у њу верујемо, јесте једини могући аргумент који иде у њен прилог, а то је веровање у директно стварање, а оно је потпуно немогуће.“

А други проф. Вотсон, са Лондонског универзитета каже: „Биолози верују у настанак, не као продукт посматрања, одабира или логичног закључивања, него зато што је идеја о директном стварању, идеја коју је немогуће перципирати.“

Да. Ова идеја је несхватљива хришћанима, јер они мисле да је бог састављен од три особе, а у ствари је један, и да је један једнако три ($1=3$).

Међу оне који се противе овој теорији спада и познати учењак Фон Бискон, који је након изучавања упоредне анатомије човека и мајмуна заједно са проф. Ферхом, казао: „Заиста, између ово двоје постоји велика и суштинска разлика.“

У противнике ове теорије спада и врсни учењак Агасир који у свом тексту о пореклу човека, који је прочитан на научном викторијанском скупу, у сажетој форми каже: „Дарвинов је правац научна грешка, неистина у основи. Његова метода нема никакве везе са науком и од његовог правца нема никакве користи.“

Познати учењак Хексли, иначе Дарвинов пријатељ, такође је противник ове теорије, који не спада у административни круг. Он каже: „Према јасним

доказима које поседујемо, немамо никаквог аргумента да је нека биљна или животињска врста настала природним или вештачким одабиром.“

Противник ове теорије је и врсни учењак Тендел који као и Хејкел каже: „Нема сумње да они који верују у развој врста, не знају да је то продукт премиса за које се не зна. Сматрам да је неопходно да се измени Дарвинов правац.“

Ову теорију одбацују многи научници, као што је проф. Фејлтон, декан Медицинског факултета на Универзитету Монтпеље, проф. ембриологије на истом Универзитету, као и проф. Катрфаз, директор Музеја за историју природе у Паризу, који каже: „Ми не знамо како су се формирале све врсте. Знамо само да нису способне да се трансформишу, као што сасвим сигурно знамо да Дарвин и Ламарк нису открили истинску законитост у погледу начина њиховог формирања.“

Теорија а не истина

Због свега овога, све оно што је Дарвин казао о еволуцији (теорија о еволуцији), предмет је великог разилажења међу учењацима, да ли је то теорија, истина (чињеница) или законитост? У њиховом терминолошком речнику, теорија је оно што је могуће да у себи садржи потврду и одбацивање. Истина (чињеница) или законитост је оно што у себи не садржи нити један део неистине.

Због чега се онда раширила ова теорија?

Разлог због којег се ова теорија раширила јесте у њеној појави у време у којем је Узвишени Бог дозволио да се обелодани неисправност искварене и неисправне хришћанске вере, и то уз помоћ групе следбеника те вере. Научни напредак имао је великог трага у откривању неисправности те искривљене вере, што је довело до жестоког сукоба који је однео хиљаде живота природословаца. А на ватреном попришту, свака страна је употребљавала сва оружја против противника. Тако је ова теорија раширена као оружје које су природословци уперили против своје вере, а затим у лице сваке вере на чију земљу су ступиле њихове колонијализаторске ноге. То је било јер су они сматрали ову теорију истинитом, а и из освете према тој неисправној вери, која је стајала као камен спотицања у истраживању на пољима природних наука, а затим, као средство уништења вере колонијализираних народа, како би колонијализатори лакше завладали над овим народима. Тако је образовање, које је донео колонијализатор, силом наметнуло ову теорију у школским програмима и понудило је у научном руху, како би ученици били сигурни у истинитост ове теорије. Тиме би се остварило оно што су зацртали да изазову у свести ученика, а то је изазивање контрадикторности између науке, коју су искривили, и вере, што, чак, води напуштању вере. Довољно је да се зна да је уз помоћ ове теорије много муслимана напустило своју веру у свим исламским земљама. Зато је колонијализатор тежио томе да се ова

теорија изучава у Адену, у основним школама, док у исто време амерички закон забрањује изучавање ове теорије још од 1935.год.

Међутим, након што је Европа савладала свог противника "неисправну веру", прогласила је Дарвинову теорију, коју је користила у борби, научном неистином, само теоријом чију неисправност наука свакодневно открива.

Став исламских научника о овој теорији

1. Једна група учењака каже: "Ова се теорија супротставља појашњењу начина настанка створења, као њиховом редоследу егзистирања. Ово је поље на чије изучавање Ислам подстиче речима Узвишеног:

„Речи: 'Путујте по свету да видите шта је Он ни из чега створио'“ (Кур'ан, 29:20)

У Кур'ану не постоји категоричан текст који говори о начину на који је Адам, нека су Божији благослов и мир над њим, дошао на Земљу, или, чак, сва створења. Нама је остављено да истражујемо, посматрамо и потврђујемо категоричким сазнањем оно до чега је дошло наше истраживање. Уз претпоставку да је Дарвинова теорија истинита, она не противречи категоричном кур'анском тексту који не прихвата никакво разумско тумачење. Најпознатији заступник овог става је учењак Хасан ел-Џиср, писац дела "Ер-Рисала ел- Хумејдијје."

2. Друга група сматра да је Узвишени Бог објаснио догађај везан за Адама, мир над њим, тако што је казао да је Адам, био у Рају, па је онда сишао на Земљу и ту нема места никаквим тумачењима. Кур'ански одломци експлицитно говоре да је Адам, нека су Божији благослов и мир над њим, створен као самостално биће које је Бог створио са одређеном сврхом и нема потребе да се тумачи Кур'ан, према сумњивој теорији о којој наука, својим научним напретком, открива да је лажна.

ДОВА³⁶ (МОЛБА) И ПРОПИСИ ВЕЗАНИ ЗА ЊУ

Онај који молбе услишава

³⁶ Дова (ар. ду'а) у језичком смислу значи *позив*. У термилошкој смислу то је молитва или молба која се упућује Узвишеном Богу речима. Она је суштина и срж обожавања. Она представља показивање немоћи, потребе и понизности према Узвишеном Богу од стране слабашног човека, који сам себи не може да помогне, кроз његово обраћање за помоћ Свемогућем Богу, који му је способан дати све што ваља, а од њега одагнати све што му штети. Дова се упућује само Узвишеном Богу.

Између верника и његовог Господара постоји чврста веза. Верник, а и остали људи, потпуно јасно и недвосмислено виде трагове ове везе. Ти трагови сведоче о Божијем постојању и Његовој близини у односу на Своје робове, као што сведоче и о томе да је Његова милост близу оних, који чине добро. Та веза састоји се у дови (молби упућеној Богу) од створења и у услишавању те молбе од Створитеља, слављен нека је Он.

Визуелни докази

1. Најизразитији визуелни доказ јесте заправо оно што муслимани широм света знају о одговору њиховог Господара на њихове дове (молбе), у доба суше, када киша не падне по неколико месеци или година и када њихова ситуација постане веома тешка. Муслимани тада излазе на једно одређено место, кајући се Узвишеном Богу због греха које су починили. Према степену искрености њихове дове (молитве) и искрености намере, Узвишени Бог удовољава њиховој молби. Колико су само Јеменци³⁷ имали прилика да виде у својој земљи како Узвишени Бог чисто небо изнад њих претвара у небо прекривено густим облацима, а суви ваздух претвара у ваздух препун кише, помоћу облака које ствара и распршује небом Онај Који Чује молбе, а све се то дешава након упућене молбе. Ово се није

³⁷ Аутор књиге је Јеменац. (оп.рец.)

десило једном, нити десетине пута, већ много пута. То је веома познато људима, а само онај ко не верује, негира такво нешто. Ово је само везано за Јемен, а не треба да говоримо о искуствима муслимана у другим земљама.

2. Многи болесници уверили су се у то да њихов Господар одговара на њихове молбе. Након што је медицина била немоћна да их излечи, они би се молбом обраћали Узвишеном Богу а та болест би Божијом моћи, која је невидљива нашим чулима, након неког времена ишчезавала. Ми смо задужени да се лечимо, међутим, ако су људи ти који немају моћ за све, онда је Бог тај који све може. Поштовани читаоче, можеш да питаш оне који су упознати са оваквим стварима и видећеш многе примере за то. Атеисти ово објашњавају речима: „Ово је само утицај људског уверења.“ Како је ово чудно! А да ли ти можеш да летиш без авиона, само зато што си уверен да то можеш и што то уверење утиче на то да летиш?!

Ти можеш да се увериш у одговор на молбу од твога Господара, тако што ћеш да Га молиш, али ћеш да испуњаваш прописе који су у вези са молбом.

3. Наша исламска историја нам је непобитним предањима пренела вест о победи муслиманских војски, које су биле малобројне и слабо опремљене, над њиховим непријатељем који је био многобројнији и технички опремљенији.

Прописи везани за молбу

1. Да верујеш у Узвишеног Бога и да само Он одређује судбину свега, да је само Он Тај Који доноси штету и корист, па да се одазовеш Упути и вери која ти је дошла од Узвишеног Бога.

Узвишени каже:

„А када те робови Моји за Мене питају, ја сам, доиста, близу! Одазивам се молби молитеља када Мене замоли! Па нек се они одазову Мени, и нек верују у Мене да би упућени били.“ (Кур'ан, 2:186)

2. Срчаност и несумњање у одговор. Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, каже:

„Када молите Бога, будите уверени у примање молбе, јер Он неће да услиша молбу човеку који га моли немарним срцем.“ (Бележи Ет-Тирмизи и Ахмед)

3. Неисхитреност у тражењу одговора на молбу, јер Узвишени Бог у свему што ради има мудрост, која понекад није нама доступна. Ако се деси да одговор на молбу касни, то је само због мудрости, коју само Узвишени Бог зна, а нама је недоступна. Тако постоји један од прописа да се не тражи брзо удовољавање молби.

4. Молба не сме у себи да садржава грех или прекидање родбинске везе. Веровесник, нека су Божији благослов и мир над њим, каже:

„Нема муслимана који моли Узвишеног Бога молбом која у себи не садржи грех или молбу за прекидање родбинских веза, а да му Бог том молбом неће дати три ствари: или да му одмах одговори, или да му је остави до Судњег дана, или да од њега отклони зло у вредности молбе.“ Присутни рекоше: **„Онда ћемо много упућивати молбе, јер молбе не пропадају.“** Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, им рече: **„Бог је Тај Који даје више.“** (Бележи Ахмед)

5. Неподизање гласа приликом молбе. У два Сахиха се од Ебу-Мусаа ел-Еш'арија преноси да је казао:

„Неки људи подигли су своје гласове приликом молбе Богу, па је Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, казао: 'О људи! О људи! Обуздајте се, јер ви не молите ни глувог а ни одсутног, већ молите Онога Који све чује и све види.'“

6. Практиковање наређивања добра, а одвраћање од зла. Веровесник, нека су Божији благослов и мир над њим, је казао:

„Тако ми Онга у чијој је руци моја душа, или ћете да наређујете добро, а одвраћате од зла, или ће Аллах да вам пошаље казну, па ћете молити, али вам неће бити удовољено.“ (Бележи Ет-Тирмизи)

7. Слеђење онога што је дозвољено и избегавање забрањеног, било да се ради о јелу или пићу. Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, каже:

„... затим је споменуо човека који је дуго путовао, прашњавог рашчупаног који пружа руке према небу говорећи: О Господару! О Господару!" - А његова храна је забрањена, његова одећа је забрањена и хранен је забрањеним, па како да таквом буде удовољено!“ (Бележи Муслим)

Дова је ибадет (богослужење)

Дова (молба) је, заиста, ибадет, и не само то, она је, у ствари, срж ибадета. Онај ко моли Бога свом својом снагом и бићем, говори и признаје да Узвишени Бог поседује све, да управља свима и да Он поступа како хоће и ради шта хоће у свему што је везано за Његова створења. Зато Кур'ан дову (молитву) назива ибадетом (богослужењем). Узвишени Бог каже:

„Зовите Мене! Одазваћу вам се! Збиља, они који се охوله пред тим да Мени ибадет чине, у Пакао ће да уђу понижени.“ (Кур'ан, 40:60)

А Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, каже:

„Заиста је дова (молитва) ибадет (богослужење).“ (Бележи Ебу Давуд)

„Дова је срж ибадета (обожавања).“ (Бележи Ет-Тирмизи)

**Упућивање дове неком поред Бога је ширк
(многобоштво)**

Стога, онај ко упуту дову неком другом поред Бога, приписујући му оно што је својствено само Узвишеном Богу, такав је учинио ширк (многобоштво).

Узвишени Бог каже:

„А места на којим се чини сеџда (падање ничице), збиља су Аллахова, па не дозивајте уз Аллаха никога.“ (Кур'ан, 72:18)

„Ти реци: 'Ја само свога Господара дозивам.'“
(Кур'ан, 72:20)

Дова је тражење помоћи а не искоришћавање

Дова (молитва) је тражење помоћи од Узвишеног Бога након што човек уради све оно што му Бог наређује, након што употреби своје могућности и након што предузме све мере. Од дове (молитве) неће да има ништа ако човек тражи да му Бог испуни све тежње и циљеве, а да не помери ни прстом како би урадио оно што треба, или да обави дужности које му је Узвишени Бог одредио. Тако, он тражи од Бога да му обради земљу, засеје семе, да га самеле, да од њега направи

тесто и на крају да од њега направи хлеб и да га њиме нахрани. Или да одузме од његовог непријатеља оружје, да му га доведе свезаног и да га удари, а да он при томе ништа не ради!

Ово се не убраја у дову (молитву), него је ово искоришћавање, а Узвишени Бог изнад је тога и Узвишен је!

Упућивање дове Божијим лепим именима

Најбоља молба јесте она у којој човек дозива Бога Његовим лепим именима (Есмаул-хусна).

Узвишени Бог каже:

„А Аллах најлепша имена има, зовите Га њима.“ (Кур'ан, 7:180)

Закључак

Између верника и његовог Створитеља постоји визуелна веза. Верник упућује дову (молитву), а Бог му се одазива. Можемо да видимо одговор на дову (молитву) муслимана када моле Узвишеног Бога за кишу приликом суше, као и у излечењу неких болесника, након што су лекари били немоћни.

Атеисти сматрају да је ово последица уверења, а уверења не мењају чињенице. Међутим, утицај и деловање је првенствено и једино од Узвишеног Бога.

Током дуге исламске историје искрени муслимани су постали познати по томе што их је Узвишени Бог помогао у борби против њихових непријатеља који су их надмашивали у броју и опреми.

Дова (молитва) има своје прописе, а они су:

1. веровање у Бога и одазивање Његовим наредбама;

2. срданост и несумњање у то да Узвишени Бог одговара на дове (молитве);

3. неисхитреност у тражењу одговора на дову;

4. да дова (молитва) у себи не садржи грех ни молбу за прекидање родбинских веза;

5. неподизање гласа приликом чињења дове;

6. практиковање наређивања добра, а одвраћања од зла;

7. слеђење онога што је дозвољено а остављање забрањеног.

Дова (молитва) је ибадет (богослужење), у ствари, она је срж ибадета. Она је поверење и обраћање снази и моћи Божијој.

Ко се са довом обрати неком другом, поред Бога сматрајући да тај има скривену способност или да учествује са Узвишеним Богом у управљању стварима, тај је учинио ширк (многобоштво).

Ми морамо да употребимо све мере које нам је Узвишени Бог омогућио, у противном наша молба била би искоришћавање - да нам Бог опрости - а не тражење помоћи.

Најбољи вид молбе јесте да човек моли Узвишеног Бога Његовим лепим именима.

"ОД ОНОГА ШТО ОН ЗНА - ДРУГИ СВОЈИМ ЗНАЊЕМ ОБУХВАТАЈУ САМО КОЛИКО ОН ЖЕЛИ"(2:255)

Темељи наше спознаје Узвишеног Бога

Прво: Узвишеног Бога спознали смо Његовим знаковима у створењима. Ова спознаја темељи се на три разумска правила која је разум спознао из чврсте везе између дела и његова починиоца.

а) Нема дела без починиоца дела, јер ништа не може да учини нешто.

б) Дело је ретроспекција моћи његовог починиоца и неких његових карактеристика. Дело неће

ни да постоји, осим ако починиоц поседује способност и карактеристику која му омогућује да то дело уради.

в) Починиоц дела није онај ко не поседује способност да уради дело, јер онај ко нешто не поседује не може ни да га даје.

Практична примена ових темеља:

а) Спознали смо да догађаји и процеси који су се десили у космосу, који се дешавају и који ће да се десе, нису настали ни из чега, већ су то сведоци да постоји њихов Створитељ, Који их ствара и формира.

Узвишени Бог каже:

„Или су они створени без Створитеља.“
(Кур'ан, 52:35)

б) Дубоко размишљајући о овим догађајима и створењима, видећемо да она сведоче да су то створења Мудрог, Свезнајућег, Оног Који је о свему обавештен, Онога Који живот даје, Оног Који усмрћује, Оног Који даје опскрбу, Оног Који ради шта хоће, Свемогућег, Оног Који упућује, Оног Који је Судија, Владар, Оног Који све чује, Живог, Вечног и Јединог.

Узвишени Бог каже:

„Доиста на небесима и на Земљи за вернике има знакова.“ (Кур'ан, 45:3)

в) Ако размислимо о свим деловима свемира, видећемо само да постоје немоћна створења која не

поседују ни знање, ни вољу, ни искуство, ни вечност, нити упуту. Тако знамо да су ова створења зависна од Створитеља, Мудрог, Свезнајућег, Оног Који је о свему обавештен, Који се од њих разликује по Свом битку и по Својим особинама. Од Њега зависе сва створења, а Он је Независан, Он је Онај код Кога се тражи уточиште. Онај Кога нико није потребан јесте Бог, слављен нека је Он.

Узвишени каже:

„О људи! Наводи вам се пример па га послушајте: Доиста, они којима ви робујете мимо Аллаха, не могу ни мушицу створити, па макар се ради ње сви сакупили! А ако би им мушица нешто уграбила, од ње то они избавит не би могли! Слаб је онај који тражи и оно што се тражи!“ (Кур'ан, 57:72-74)

„А они којима се, осим Аллаха, клањају, они ништа не могу створити, и они су сами створени!“ (Кур'ан, 16:20)

Друго: Посланици, чију смо искреност спознали, употпунили су нам нашу спознају о нашем Господару, која нам је била неопходна.

Треће: Нашег Господара и Његову близину у односу на нас, спознали смо тако што Он удовољава молби оних који су Му се одазвали и који у Њега верују. Појава која то најјасније очитује јесте кишна дова.

Узвишени каже:

„А када те робови Моји за Мене питају, Ја сам, доиста, близу. Одазивам се молби молитеља када Мене замоли! Па нека се и они одазову Мени и нек верују у Мене, да би упућени били.“ (Кур'ан, 2:186)

Четврто: Бога смо спознали интуицијом која нас упућује на Њега и јавља се јасно код човека кад год га задеси неко искушење или потешкоћа. Човек се Господару своме обраћа довом.

Узвишени је казао:

„А од Аллаха је сва благодат коју имате, а и када вас невоље погоде, ви опет Њега гласно дозивате! А потом, кад невоље од вас отклони, ваша скупина једна опет Господару своме приписује друга (ширк - многобоштво чини).“ (Кур'ан, 16:53,54)

Да ли наше знање обухвата Узвишеног Бога

Људско сазнање не обухвата својим знањем Узвишеног Бога, напротив, оно не обухвата ни самог човека, јер сваки дан човек сазнаје нешто ново о себи.

Једна енглескиња дошла је код учењака Ел-Хакимија, а био је учењак Јемена, који је утицао да велики број Британаца прими Ислам. Ова жена хтела је да збуну овог учењака, муслимана, па му је рекла: „Не верујем у Бога, о учењаче, осим ако ме не обавестиш колико је Бог висок и колико је широк?“ Учењак јој је казао да је наше знање о Узвишеном Богу ограничено и

да Бог не може да се мери оваквим мерилима!? "Ништа није као Он".

А затим је додао: "Да ли волиш свога мужа?" (А њен муж је био присутан) Рекла је: "Да".

Он је опет упитао: "Да ли осећаш да љубав постоји?" "Да." Одговорила је.

Учењак рече: "Ја негирам постојање љубави у теби према твоме мужу, осим ако ми кажеш колико товара је тешка твоја љубав према мужу и колико је дуга и широка - та љубав?" Она је тада увидела да је за своје веровање поставила глуп услов.

Да ли је свеобухватност услов за веровање?

Налазимо да нам је довољно у нашем веровању у Узвишеног Бога да смо сигурни у Његово постојање, да знамо Његова имена и својства, да је Он потпуно Узвишен и Савршен, "ништа није као Он", да познајемо Његову Објаву, посланике, сврху нашег стварања, умирања и оживљења. Све ове ствари, сазнали смо у доказима о њима, међутим, постоје многе ствари о Божијем бићу и начину Његовог деловања и поступака, као што постоји много ствари о Њему које су нам непознате. Али, мањкавост овог знања нас не води до тога да негирамо постојање Узвишеног. А ако бисмо то урадили, били бисмо попут онога који негира своје постојање, јер не познаје своју душу, не познаје број пора на својој кожи, не познаје број длака у глави, не

познаје број вена, крвних судова и ћелија у свом организму. Или бисмо били попут онога који негира постојање своје државе, јер не зна број стена и камења у њој, не зна број зрна прашине и песка, нити број дрвећа и травки. Тако видимо глупост и залуталост онога ко жели да непознавање и необухватање својим знањем свих појединости везаних за неку ствар, учини разлогом за негирање постојања те ствари.

Зашто не можемо Узвишеног Бога да обухватимо својим знањем?

Узвишени Бог није ограничен. Видели смо да је људско сазнање ограничено и да оно не прелази знање о звездама које су украс овоземаљског неба. Па, како може, неко ко је ограничен, да обухвати знањем Онога Који није ограничен?! Како онај ко својим знањем није продро даље од "украса земаљског неба", може да обухвати Оног Чије "престоље обухвата и небеса и Земљу?! Да ли чаша може да прихвати воду једног мора? Наше је знање ограничено, а средства и помагала нашег сазнања су ограничена и она су попут мале чаше која из мора Божанског Свезнања може да прими само колико је њена запремина.

Узвишени Бог је истину казао говорећи:

„Он зна шта је испред људи и шта је иза људи! А људи знају од Његовог знања само онолико колико Он жели! Његово престоље обухвата и небеса и Земљу, и Њему не доједи одржавање њихово. И Он је Свевишњи, а и Величанствени.“ (Кур'ан, 2:255)

Закључак

Темељи наше спознаје Узвишеног Бога:

Наша спознаја Узвишеног Бога темељи се на три спознаје:

а) Нема дела без починиоца;

б) Дело је одраз способности починиоца;

в) Онај ко не поседује способност да нешто учини, није починиоц. Тако знамо да свако дело мора да има починиоца, Створитеља, Мудрог, Свезнајућег, и Он је Независан и Узвишен. Посланици су нам употпунили спознају нашег Господара, која нам је била потребна, и појаснили су нам прави пут. У то спада и дова (молитва): „**Молите Мене и ја ћу вам се одазвати.**“

Кишна дова (молитва) је једна часна појава која нам указује на Божију доброту и Његов одговор на дову (молитву). Такође, Бога спознајемо нашим осећајима и интуицијом, а то долази до изражаја када смо у невољама. Ми Му се тада обраћамо да од нас отклони зло које нас је задесило: „**А када те Моји робови упитају за Мене, Ја сам близу.**“ Да ли смо својим знањем обухватили Узвишеног Бога? Ако људско знање не може да обухвати човека, па како може наше ограничено знање да обухвати Узвишеног Бога?! „**Ништа није као Он.**“

За веровање у Узвишеног Бога довољно нам је да се уверимо у Његово постојање доказима и аргументима,

да познајемо Његова имена и својства, и да Он није ничим ограничен. „А људи знају од Његовог знања само онолико колико Он жели! Његово престоље обухвата и небеса и Земљу, и Њему не доједи одржавање њихово! Он је Свевишњи, Он је Величанствени!“

НЕЈАСНИ ОДЛОМЦИ У КУР'АНУ

Јасни (мухкемат) и нејасни (мутешабахат) одломци

Јасни су одломци одломци прецизног, јасног и одређеног значења, у којима нема нејасноћа. А нејасни су одломци одломци који у себи садрже више значења.

Јасни одломци су срж Књиге

Ако размислиш о јасним одломцима видећеш да су они довољни у појашњену акиде - веровања, Шеријата - закона, дозвољеног и забрањеног и знакова Упуте.

„Он је Тај Који теби Књигу објављује, у њој има разговетних ајета и они су матица Књиге.“
(Кур'ан, 3:7)

Мудрост нејасних одломака

Човек је у вези са свим што га окружује и он је део постојања. Међутим, човек о прошлости свога битисања, као и о битисању овога свемира, зна сасвим мало. О чињеницама постојања зна само оно што обухватају његова ограничена чула, а о свом Створитељу зна само оно што види кроз Његове

видљиве знаке. Он о чињеницама свог будућег живота не разуме ништа.

У употпуњавање Божанске упуте спадало је то да Узвишени Бог упозна свог роба са оним чињеницама које имају везу са егзистенцијом човека. Познајући ове чињенице, човек поима чињенице о постојању. Онај ко нема оваквих схватања, кратковид је, уског погледа, занемарује оно што је око њега као и оне велике егзистенцијалне чињенице са којима има везе. Нејасни одломци баве се овим питањима са ширег и обухватнијег аспекта.

Који језик је језик просвећивања и освешћења?

Овде је потребно да знаш порекло свога језика. Језички изрази одређени су за означавање ствари које понекад (не увек) могу да буду обухваћене ограниченим људским чулима. Па којим онда језиком да се врши процес просвећивања човека о чињеницама које човек не познаје и за које у његовом језику не постоје изрази који би их означавали?! Овде до изражаја долази доброта Узвишеног Бога према нама и Упута, јер је учинио од наших двосмислених израза које употребљавамо за "велике чињенице" (о постојању), знаковима за наше просвећивање и упуту. То су двосмислени, нејасни одломци у Кур'ану. Двосмислени израз не означава у потпуности чињеницу коју симболизује, него јој само личи са једног аспекта.

Примери:

1. Претпоставимо да желиш да просветиш народ који је живео пре 500 година, у вези са оним што ће да се деси у напретку и развоју живота. Па, како би им говорио о радију, телевизији, аутобусу, радарима, или о било којој ствари из овог времена? Ти би покушао да из њиховог језика узмеш нешто за пример, нешто што личи споменутих стварима. Када би им говорио о радију, ти би казао: "То је једна кутија од гвожђа и других материјала, као што је нпр. дрво. То је кутија која говори као што говори особа која се налази негде далеко." Је ли је радио, заиста, кутија коју они познају? Или је он другачија кутија која у себи има набоје, струјна кола, кондензаторе и сл. Реч кутија личи на радио у неким аспектима, али не може у потпуности да се поистовети са њиме. Међутим, овај израз био је нужан у циљу просвећивања (поучавања).

2. Ако доктор или научник у атомској енергији буде хтео да говори људима о научним чињеницама које познаје, како би своје сународнике просветио са медицинског или научног аспекта; да ли ће у том случају људи ишта да разумеју од чињеница и прецизних података из медицине и науке о атомима, а које им говори лекар и атомски физичар?

Одговор је: Не! Лекар и атомски физичар требају да одаберу изразе који са неког аспекта личе научним појмовима, како би научили људе овим изразима који

одговарају у потпуности научним појмовима. Напротив, требају само на њих да алудирају, и да личе у неким аспектима.

Двосмислени изрази не дају потпуну истину

Ако се двосмислени изрази не подударају у потпуности са истином, него само личе у неком од аспеката, дајући тиме само општу представу о нечему, онда је заблуда да човек покуша у потпуности да сазна истину кроз двосмислене изразе, који се са појмом и истином не подударају у потпуности.

Пример

Претпоставимо да си ти, просвећујући народ који је живео пре 500 год., казао том народу: "Гвожђе у нашем времену говори." А затим ниси хтео да их упознаш са начином на који гвожђе говори, и да су за то потребна струјна кола, валови, магнетни набој, фреквенције и сл. Они су, након што си их напустио, хтели да сазнају истину о говору гвожђа, уз помоћ двосмислених изрази: "гвожђе говори."

Један је од њих казао: "Он нам је казао: 'Гвожђе говори!' А да ли гвожђе може да говори без језика? Према томе, гвожђе мора да има уста!'"

Други рече: "А може ли гвожђе да има језик, а да нема уста? Према томе, гвожђе мора да има уста!"

Трећи додаде: "Ако гвожђе има уста, онда мора да се храни и једе!"

Четврти на то рече: "Пошто се гвожђе храни и једе, онда мора да има и стомак и црева и мора да тражи себи храну".

Погледај у какву су заблуду упали они који нису знали прави смисао двосмислених израза и који су у њима хтели да сазнају истину.

Наше веровање и повећање наше просвећености у погледу двосмислених одломака

Верник који поседује знање зна истину двосмислених одломака, он зна да су они од Узвишеног Бога и да они у потпуности указују на чињенице на које се ти одломци односе. Он верује да су ти одломци истина од Узвишеног Бога и он истиче спознају и свест без покушаја негирања и одбацивања.

„Они који су у науку дубоко уронили - говоре: 'Ми верујемо у њих. Све је од нашег Господара.'“
(Кур'ан, 3:7)

Свако значење двосмислених одломака, а које је супротно значењу јасних одломака, ми нећемо да прихватимо.

Узвишени Бог каже:

„У њој има разговетних ајета, они су матица Књиге.“

Они у чијим срцима је сумња

Они у чијим срцима је сумња, искоришћавају двосмислене одломке и настоје да их измене, да изврну њихова значења и да двосмислене одломек доведу у међусобну контрадикторност, а све из незнања и глупости. Постоје и институције које су основале неверничке земље чији је задатак да муслимане доведу у недоумицу у погледу њихове вере. Ове земље су увиделе потребу за оснивањем ових институција приликом колонијализације исламских земаља, када су виделе да је отпор муслимана потакнут исламским осећањима, или, чак, онда када је наша културна веза са другим земљама ојачала. Те су земље хтеле да идеолошким освајањем завладају над нама. Међутим, једино им је Ислам био препрека. Због тога су ове државе и основале те институције, како би муслимане довеле у сумњу у погледу Ислама и како би их одвратиле од њега. Већина њихових недумица које покушавају да убаце заснива се на томе да одабирају неисправно значење нејасних одломака који претпостављају више значења.

Узвишени Бог је казао:

„Он је Тај Који теби Књигу објављује, у њој има разговетних ајета (одломака) и они су матица Књиге, а други ајети су нејасни! Они у чијим срцима

је застрана, они следе оне нејасне из ње, жељни смутње и жељни свога тумачења! А тумачење њихово само Аллаха зна! А они који су у науку дубоко заронили говоре: 'Ми верујемо у њих! Све је од нашег Господара!' А само они разумни опомену прихватају! Господару наш! Немој да нам застрани препустиш срца наша, након што си нас упутио, и милост Своју нам подари! Ти си збиља, Онај Који много дарује.“ (Кур'ан, 3:78)

Закључак

Јасни су одломци они који имају само једно значење, а нејасни су они који у себи носе могућност више значења. Јасни одломци сасвим су довољни за појашњење Шеријата и Упуте. Сврха и мудрост нејасних одломака јесте у истицању да човек о прошлости свог постојања, будућности, чињеницама око њега које обухватају његова ограничена чула, као и о другом свету - није знао ништа. Тако у употпуњење Упуте од Створитеља улази то да је Узвишени Бог упознао човека са овим чињеницама.

Језик просвећивања и освешћивања служи за указивање на оно што се догађа у границама наших чула. Узвишени Бог у нашим двосмисленим изразима учинио је знакове (ајете) за наше просвећивање и нашу упуту. Двосмислени израз, и поред тога што се не

подудара у потпуности са чињеницом, на ту чињеницу указује и сличи јој у једном од аспеката. Као кад бисмо претпоставили да си се обраћао неком народу и да си говорио о нечему што нису видели, као нпр. о некој машини, ти би им се обратио изразима који нису у потпуности подударни чињеницама, појмовима, већ им само личе са једног од аспеката. Веома је тешко да човек сазна потпуну истину на основу двосмислених израза.

Наше веровање у нејасне одломке

Верници верују да су ти одломци истина од Узвишеног Бога.

„А они који су у науку дубоко заронили, говоре: 'Ми верујемо у њих! Све је од нашег Господара!'" (Кур'ан, 3:7)

Они који су застранили, и покушавају да те одломке извитопере и да унесу забуну међу муслиманима у вези с Исламом.

„Они у чијим срцима је заблуда, следе оне нејасне из ње, жељни смутње и жељни свога тумачења! А тумачење њихово само Аллах зна.“

Нека нас Бог упуту на Прави пут!

„Величанствен је Господар твој, Достојанствени, далеко од онога како га представљају они! И мир посланицима и хваљен нека је Аллах, Господар светова!“ (Кур'ан, 37:180)

Садржај



ꠘ	Наслов	Стр.
1	Увод	2
2	Светло имана (веровања) и тмина куфра (неверства)	6
3	Божије постојање	34
4	Бог је тај који издржава и опскрбу даје	49
5	Размишљајте, о ви који сте разумом обдарени!	66
6	Суштина веровања и његови плодови	85
7	Потреба за посланицима и њиховим делима	99
8	Неки од посланичких доказа	105
9	Истинита Књига	108
10	Претходни наговештај	119
11	Кур'ан претходи науци	149
12	Веровање у трансцедентно и веровање у материјализам	159
13	Подло сумњичење	166
14	Човек није узалуд створен и неће бити сам себи препуштен	172
15	Смрт	188
16	Положај науке о монотеизму и периоди кроз које је прошла	194
17	Истинско знање	209
18	Божији знакови у материји	227
19	"Са мером одређује и упућује"	243
20	"Нико није као Он! Он све чује и све види"	261
21	Највећи идол – 'мајка природа'	294

22	Наднаравна чуда и јасни докази Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим	301
23	Остали докази истинитости Мухаммедовог, мир над њим, посланства	339
24	Предзнаци Судњег дана и његова обележја	364
25	Докази веровања у Судњи дан	381
26	Вера и њен значај	399
27	Излаз из шкрипца савремене цивилизације	418
28	Вечно Живи	430
29	Нека Божија својства	440
30	Ислам, иман и ихсан	450
31	Кур'ан предњачи савременим наукама	461
32	Сумње и одговори	494
33	Дарвинове теорије и узроци њихове распрострањености	520
34	Дова (Молба)	540
35	"Од онога што Он зна - други својим знањем обухватају само колико Он жели"	549
36	Нејасни одломци у Кур'ану	557

